

ДАНИЕЛ СТИЙЛ ПАЛОМИНО

Превод от английски: Йорданка Пенкова, 1997

chitanka.info

На Тадиъс с любов

Д. С.

*„Да яздиш през баирите,
на хубав кон
с една мечта,
да търсиш любовта,
по залез,
това е да си жив...
А да я намериш
е на живота
върховният миг.“*

1

Присвила клепачи срещу пронизващите пориви на вятъра, Саманта се втурна по стъпалата на къщата от кафяв пясъчник на Източна шейсет и трета улица. Дъждът бързо преминаваше в суграшица, шибаше лицето и боцкаше очите ѝ. Сякаш за кураж, тя издаде кратък мъркащ звук, сетне спря задъхана, борейки се с бравата — ключът отказваше да се превърти. Най-сетне вратата се отвори и Саманта се гмурна в топлината на вестибюла. Постоя за миг там, отърсвайки влагата от дългите си сребристоруси коси.

Те бяха необикновени, като сребърна грива, примесена с фини златни нишки. Ленена перука, така ѝ викаха като малка и тя много се сърдеше, ала през пубертета и ранната младост косите ѝ се превърнаха в обект на всеобщо възхищение. Сега Саманта беше на трийсет години, бе свикнала с тях и се смееше, когато Джон ѝ казваше, че прилича на принцеса от приказките, а сините очи заискряваха на красивото ѝ, изящно ъгловато лице, така контрастиращо с пищния бюст и леко закръгления ѝ ханш. Краката ѝ бяха дълги и тънки.

Тя бе жена на хилядите контрасти: огромните весели очи с остър и пронизателен поглед, бяха в контраст с пълните чувствени устни, тесните рамене, едрите гърди, дългите грациозни ръце; нежният глас бе в контраст с интелигентната прецизност на думите ѝ. Човек някак си имаше чувството, че Саманта Тейлър би трябвало да говори по южняшки провлачено, да се изтяга морно на плюшено канапе в подчертаващо формите ѝ неглиже, обточено с пух от марабу. Вместо това тя не се разделяше с дънките и се носеше с широка крачка из стаите. Беше изпълнена с енергия и живот... само че не и тази вечер, не и през последните сто вечери.

Както при всяко прибиране от края на август насам, Саманта застана тихо, неподвижно, в очакване, а дъждът бавно се отцеждаше от косата ѝ... Ослушваше се... но за какво? Тук вече нямаше никого. Тя бе сама в старата каменна къща. От шест месеца собствениците се намираха в Лондон и бяха дали мезонета си под наем на свой

братовчед, който почти не се свърташе вкъщи. Кореспондент на „Пари мач“, той прекарваше повече време в Ню Орлиънс, Лос Анжелис и Чикаго, отколкото в Ню Йорк. Отгоре имаше още един етаж, домът на Саманта... на Саманта... сега само неин, макар че някога беше на Саманта и Джон. Апартаментът, който бяха подредили заедно с толкова любов и старание до последния елегантен сантиметър, по дяволите. Леко свъсила вежди, тя отново се замисли за това, остави чадъра във вестибюла и бавно тръгна нагоре по стълбите. Сега мразеше да се прибира вкъщи и успяваше да нагласи нещата така, че всеки ден да си идва все по-късно и по-късно. Тази вечер бе успяла да отложи този момент почти до девет часа, предишната — още по-до късно. Дори не беше гладна. Не чувстваше глад още откакто бе чула новината.

— Ти какво? — погледна го ужасено Саманта.

Бе непоносимо гореща августовска вечер, климатичната инсталация не работеше и въздухът бе тежък и неподвижен. Бе слязла да го посрещне на входната врата само по бели дантелени гащички и малък лилав сутиен.

— Да не си луд?

— Не — скован, напрегнат, той отвърна на погледа ѝ. Едва сутринта се бяха любили. А сега, красив и рус като викинг, Джон изглеждаше някак... недосегаем. Като човек, когото дори не познава. — Не мога да те лъжа повече, Сам. Трябваше да ти го кажа. Налага се да си отида оттук.

Сякаш изминаха часове, а тя само го гледаше, без да пророни дума. Не можеше да повярва, че той говори сериозно. Сигурно беше шега. Ала Джон не се шегуваше. Смахната работа, беше убийствено сериозен. Личеше си по измъченото изражение на лицето му.

Сам тръгна бавно към него, но той поклати глава и отвърна очи. За пръв път, откакто ѝ го каза, тя почувства жалост към него, пронизваща остра болка. Но защо го съжаляваше? Защо? Как можеше да му съчувства след онова, което току-що ѝ бе причинил?

— Обичаш ли я?

Той не отвърна нищо, само раменете, които бе обичала толкова много, се затресоха още по-силно. Съчувствието ѝ започна да се изпарява, в душата ѝ закипя ярост и тя пристъпи към него.

— Отговори ми, по дяволите! — Удари го силно по рамото, той се обърна и я погледна в очите.

— Да. Така ми се струва. Не зная, Сам. Зная само, че трябва да си отида отгук за известно време, да си изясня нещата.

Тя закричи из стаята, спря чак в далечния край на изящния френски килим, пъстър като цветна градина под босите ѝ крака. Имаше теменужки и малки опушено червени рози, и хиляди други, дори още по-дребни цветя — толкова дребни, че трябваше да се наведеш, за да ги видиш. Общото впечатление бе за пастелно розово, червено и мораво, топъл преход към нежнорозовото, мораво и наситено сивкавозелено на диваните и фотьойлите, изпълващи просторната, тапицирана с дърво стая. Последният етаж на старата къща от кафяв пясъчник беше техен.

На Саманта ѝ бе отнело две години да го подреди с хубавите мебели стил Луи XV, които двамата с Джон купуваха от антикварни магазини и на разпродажбите в „Сотби Парк Бернет“. Материите бяха все френски, вазите — винаги пълни със свежи цветя, картините — импресионистични: определено европейско, много елегантно жилище. При все това то излъчваше уют и топлота, като самата Сам.

Ала сега тя нямаше очи за красотата на своя дом, бе застанала с гръб към съпруга си и се питаше дали някога ще бъдат отново същите. Чувстваше се така, сякаш единият от тях току-що бе умрял, сякаш всичко бе рухнало внезапно и безвъзвратно и никога повече нямаше да бъде възстановено. И то благодарение само на няколко добре подбрани думи.

— Защо не ми каза? — обърна се към него, на лицето ѝ се четеше укор.

— Аз... — поде той, но не намери сили да продължи. Нямаше думи, способни да смекчат удара, да премахнат болката, причинена от него на жената, която толкова бе обичал. Седем години бяха много време, би трябвало да са достатъчни между тях да се получи онази спойка, която би ги държала завинаги заедно. Ала това не бе станало и миналата година, докато екипът му отразяваше изборите, той някак си се подхлъзна. Имаше намерение да сложи край, когато се върнат от Вашингтон. Наистина го мислеше. Ала Лиз не му позволи и връзката продължи. Още, и още... докато накрая тя взе инициативата. Най-

лошото бе, че беше бременна и отказваше да махне бебето. — Не зная какво да ти кажа, Сам. Не зная... Мислех...

— Пет пари не давам какво си мислил! — Внезапно очите ѝ замаяха мълнии към мъжа, когото познаваше и обичаше от единайсет години. Бяха се залюбили на деветнайсет. Той беше първият мъж, с когото бе спала (тогава и двамата учеха в Йейл), такъв един едър, рус и красив, футболна знаменитост, героят на общежитията, златното момче, което всички обичаха, включително и тя. Боготвореше го от мига, когато се срещнаха. — Знаеш ли какво мислех аз, копеле такова? Мислех, че си ми верен. Това мислех. Мислех, че ти пука за мен. Мислех... — Гласът ѝ затрепери, за пръв път, откакто ѝ бе съобщил ужасната вест. — Мислех, че ме обичаш.

— Обичам те — По страните му бавно се стичаха сълзи.

— О, нима? — Тя вече плачеше открито, чувстваше се така, сякаш Джон бе изтръгнал сърцето ѝ и го бе запокитил на пода. — Защо се изнасяш тогава? Явяваш се тук не на себе си, аз казвам: „Здрасти, скъпи, как мина денят?“, а ти: „Имам връзка с Лиз Джоунс и се изнасям...“. — Тръгна към него и гласът ѝ се извиси истерично: — Можеш ли да ми обясниш това? И между другото откога ходиш с нея? Проклет да си, Джон Тейлър... проклет да си...

Изгубила контрол над себе си, тя се нахвърли върху него, заудря го с юмруци, сетне го сграбчи за косите, опитвайки се да се добере до лицето му. Той с лекота отби атаката, изви ръцете ѝ зад гърба, свали я на пода и я залюля в прегръдките си.

— О, бебчо, толкова съжалявам...

— Съжаляваш? — изкрещя тя на границата между смеха и сълзите и направи усилие да се освободи. — Влизаш тук и ми казваш, че ме зарязваш заради друга и че „съжаляваш“? Боже господи... — Пое дълбоко дъх и се дръпна от него. — Пусни ме, по дяволите! — Погледна го с изгаряща болка, той видя, че се е поуспокоила, и освободи ръцете ѝ. Още задъхана от боричкането, Сам бавно отиде до тъмнозеленото плюшено канапе и седна. Изведнъж бе започнала да изглежда по-дребна и много млада. Зарови лице в дланите си и гъстата бледоруса грива падна пред нозете ѝ като завеса. Сетне отново вдигна глава с мокри от сълзи очи. — Наистина ли я обичаш? — Някак си ѝ бе трудно да го повярва.

— Така мисля — бавно кимна той. — Лошото е, че ви обичам и двете.

— Защо? — Погледът на Саманта бе отправен в празното пространство отвъд него, тя не виждаше нищо и още по-малко разбираше. — Какво липсваше между нас?

Той седна неохотно. Трябваше да ѝ го каже. Сам трябваше да знае. Бе сгрешил, като го бе крил толкова дълго от нея.

— Случи се, докато отразявахме изборите миналата година.

— И продължава оттогава? — Очите ѝ се разшириха и тя изтри отново рукналите сълзи с опакото на ръката си. — Десет месеца, а аз не съм знаела нищо?

Той кимна безмълвно.

— Боже мой. — После го погледна неуверено. — А сега защо? Защо изведнъж реши да дойдеш и да ми го кажеш? Не можеше ли да престанеш да се виждаш с нея и да се помъчиш да спасиш седемгодишния ни брак? Как, по дяволите, да разбирам това „Имам връзка и си отивам?“. Само толкова ли означава за теб всичко помежду ни?

Тя отново започваше да крещи и Джон Тейлър сякаш се сви. Мразеше разправиите, мразеше болката, която ѝ причинява, но знаеше, че трябва да го направи, трябва да си отиде. Лиз притежаваше нещо, от което той отчаяно се нуждаеше, качество, което му допадаше и му бе необходимо: своеобразна незабележимост. В някои отношения той и Саманта прекалено си приличаха, и двамата твърде много биеха на очи, бяха твърде интересни, твърде умни, твърде красиви.

Джон харесваше обикновената външност на Лиз, недотам зашеметяващата ѝ интелигентност, скромното ѝ държане, готовността ѝ да седне на втория ред, да остане в сянка, помагайки му да бъде в още по-голяма степен онова, което е. Тя бе идеалният фон за него, затова и работеха толкова добре като екип. Пред камерата, поднасяйки новините, Джон без съмнение беше звездата, а Лиз му помагаше да блести. На него това му харесваше. Тя бе далеч по-тиха от Саманта, далеч не толкова ярка, далеч не така вълнуваща и той най-сетне бе открил, че точно това му трябва. С нея не се чувстваше неспокоен, не му се налагаше да се напруга, за да не бледнее. Блясъкът му автоматически се открояваше.

А сега имаше и още нещо. Тя бе бременна и детето беше негово, знаеше това. Желаше го повече от всичко на света. Син, когото ще обича, с когото ще си играе, ще го учи да рита топка. Винаги бе копнял да има син, а Саманта не можеше да му го даде. На лекарите бе отнело три години, за да установят каква е причината, но когато дадоха заключението си, бяха категорични: Саманта беше стерилна. Тя никога нямаше да има дете.

— Защо сега, Джон? — Гласът ѝ го върна към реалността и той бавно поклати глава.

— Няма значение. Не е важно. Просто трябваше да ти го кажа. За такова нещо няма подходящ ден.

— Готов ли си да прекратиш връзката? — Притискаше го и съзнаваше това, но не можеше да не попита, не можеше да не поиска отговор. Все още не бе в състояние да проумее какво се бе случило и защо. Защо в този безумно горещ ден Джон се бе върнал от телевизионното студио, от което всяка вечер съобщаваше новините, и ѝ бе заявил, че я напуска заради друга?

— Ще престанеш ли да се срещаш с нея, Джон?

Той бавно поклати глава.

— Не, Сам, няма да престана.

— Защо? — Гласът ѝ изгъня като на дете и от очите ѝ отново бликнаха сълзи. — Какво има тя, което на мен ми липсва? Тя е незабележима и досадна... и... винаги си казвал, че ти е неприятно да работиш с нея... — Нямаше сили да продължи, а той я гледаше и усещаше болката ѝ почти като своя.

— Трябва да си отида, Сам.

— Защо? — изкрещя тя като обезумяла, когато Джон влезе в спалнята да опакова дрехите си.

— Защото трябва, това е. Виж, не е честно от моя страна да стоя тук и да те принуждавам да живееш така.

— Моля те, остани... — Паниката пропълзя в гласа ѝ като опасен звяр. — Добре де, ще се разберем... Честна дума, Джон... Моля те...

Сълзите се стичаха по лицето ѝ, а той, изведнъж станал някак суров и далечен, не преставаше да опакова нещата си. Движенията му бяха трескави, сякаш трябваше час по-скоро да излезе оттук, преди и той да е рухнал. После внезапно се обърна към нея.

— Престани, по дяволите! Престани... Сам, моля те...

— Моля те, какво? Моля те, не плачи, защото след седем години, единайсет, ако броим и времето в Йейл, преди да се оженим, съпругът ти те напуска? Или, моля те, не ме карай да се чувствам виновен, остави ме спокойно да те зарежа заради онази проклета кучка? Това ли искаш, Джон? Да ти пожелае щастие и да ти помогна да си събереш багажа? Господи, пристигаш тук и превръщаш на пух и прах целия ми живот, и какво очакваш от мен? Разбиране? Е, няма да го получиш. Не съм способна да правя нищо друго, освен да плача. И ако трябва, ще ти се моля... ще ти се моля, чуваш ли...? — Тя рухна в един фотьойл и отново захлипа.

Джон решително затвори куфара, в който бе нахвърлял пет-шест ризи, чифт гуменки, два чифта официални обувки и един летен костюм. Половината от дрехите висяха навън, в едната си ръка стискаше сноп вратовръзки. Невъзможно беше. Не бе в състояние да събере мислите си, камо ли да опакова.

— Ще дойда в понеделник, докато си на работа.

— Няма да ходя на работа.

— Защо?

Изглеждаше разчорлен и разсеян, Саманта вдигна поглед към него и тихо се засмя през сълзи.

— Защото съпругът ми току-що ме напусна, глупак такъв, и не вярвам, че в понеделник ще съм в настроение да ходя на работа. Да имаш нещо против?

Джон не се усмихна, не омекна. Само я погледна притеснено, кимна и бързо излезе, изпускайки две вратовръзки. След като си отиде, Саманта ги вдигна и дълго плака над тях, сгушена на дивана.

От август насам бе проляла доста сълзи на този диван, но Джон не се върна. През октомври замина на удължен уикенд в Доминиканската република, получи развод и пет дни по-късно се ожени за Лиз. Саманта вече знаеше, че Лиз е бременна, тя лично го обяви една вечер по телевизията и новината я прониза като нож.

Гледаше я със зяпнали уста, шокирана. Значи Джон затова я беше напуснал. Заради детето... заради бебето... сина, който не можеше да му роди. Ала с времето започна да разбира, че това не е единствената причина.

В брака им бе имало доста неща, които не бе забелязвала, не бе искала да забележи, защото обичаше Джон толкова много. Непрестанното му съперничество с нея, чувството му на несигурност заради напредването ѝ в кариерата. Нищо, че беше един от водещите телевизионни новинари в страната, нищо, че където и да отидеше, хората се тълпяха да му искат автографи, той сякаш винаги се боеше, че успехът му е нещо ефимерно и всеки момент може да го напусне, че ще го заменят с друг, че рейтингите ще съсипят живота му.

При Сам нещата стояха по-различно. Като заместник-директор на творческия отдел във втората по големина рекламна агенция в Америка положението ѝ бе несигурно, но не чак толкова, колкото неговото. И нейната професия беше капризна, ала тя имаше зад гърба си достатъчно печеливши кампании, за да се чувства уязвима пред ветровете на промяната. През дългите самотни вечери тази есен в съзнанието ѝ се връщаха мигове и епизоди, фрагменти от разговори, неща, които той бе казвал...

„За бога, Сам, та ти успя да стигнеш върха, а си едва на трийсет години! Ама че работа, с премиите печелиш повече пари от мен.“ Сега разбираше, че и това го е дразнело. Но какво трябваше да направи? Да напусне работа? Ала защо? В нейния случай нищо не ѝ пречеше да работи. Не можеха да имат дете, а Джон не бе съгласен да си осиновят.

— Не е същото, когато не е твое собствено.

— Но то става твое. Виж, бихме могли да си вземем новородено, достатъчно сме млади, за да претендираме за най-доброто. Едно детенце би означавало толкова много, скъпи. Помисли за това...

Очите ѝ светваха, когато обсъждаха тази тема. Неговите винаги оставаха безизразни. И този път, както обикновено, той бе поклатил глава. Отговорът на въпроса за осиновяването неизменно бе „не“. Сега вече Джон нямаше за какво да се притеснява. След три месеца щеше да му се роди първото дете. Негово собствено. Тази мисъл винаги отнемаше дъха на Саманта като юмрук в стомаха.

Стигна горната площадка, отвори вратата и се опита да не мисли за него. Напоследък апартаментът миришеше на плесен. Прозорците бяха винаги затворени, температурата вътре бе прекалено висока, всичките ѝ растения загиваха, а тя нито ги изхвърляше, нито се грижеше за тях. Цялото жилище лъхаше на изоставеност и липса на любов, сякаш някой се прибирал тук само за да се преоблича и

толкоз. Наистина беше така. От септември Саманта не бе готвила нищо, ако не се смята кафето. Прескачаше закуската, по правило обядваше с клиенти или с други служители от „Крейн, Харпър и Лауб“, а за вечерята обикновено забравяше. Или пък, ако съвсем ѝ прималяваше, по пътя към къщи вземаше някой сандвич и го ядеше направо от восъчната хартия, крепейки го на коляно, докато гледаше новините по телевизията. Не бе виждала родителите си от лятото, но това всъщност не я притесняваше. От лятото тя не живееше истински и понякога се питаше дали това ще се промени някога. Единственото, за което можеше да мисли, бе раздялата с Джон: как ѝ го бе казал, защо я беше напуснал и че вече не ѝ принадлежи. Болката бе отстъпила място на гняв, гневът бе довел след себе си тъга, тъгата бе преминала в печал, която се бе превърнала отново в гняв.

Накрая, някъде около Деня на благодарността, чувствата ѝ бяха така изпепелени, че беше като вцепенена. Почти провали най-голямата рекламна кампания в кариерата си, а преди две седмици се наложи да се заключи в кабинета си и да легне. За момент ѝ се бе сторило, че ще получи пристъп на истерия, дори може би ще припадне или пък ще се хвърли на врата на първия срещнат и ще избухне в сълзи. Сякаш вече си нямаше никого, нито един близък човек, който да държи на нея. Баща ѝ бе починал, докато учеше в колежа. Майка ѝ живееше в Атланта с мъж, когото намираще очарователен, но Сам не споделяше мнението ѝ. Той беше лекар, ужасно надут и самодоволен. Е, поне тя беше щастлива. Тъй или иначе не бяха особено близки, майка ѝ не беше човекът, към когото можеше да се обърне. В интерес на истината до ноември Сам дори не бе ѝ казала за развода. Докато една вечер тя се обади по телефона и я завари разплакана. Държа се мило, но не направи почти нищо, за да заздравя връзката помежду им. За тях двете вече бе твърде късно. И Сам копнееше не за майка си, а за мъжа, до когото бе лежала, когото бе обичала, с когото се бе смяла през последните единайсет години, мъжа, когото познаваше по-добре от собствената си кожа, който я караше да се чувства щастлива сутрин и сигурна през нощта. Сега него го нямаше. Съзнанието за отсъствието му безотказно изпълваше очите ѝ със сълзи, душата ѝ — с отчаяние.

Но тази вечер, премръзнала и уморена, Саманта за пръв път не даваше пет пари за всичко това. Свали палтото си и го окачи в банята да съхне, събу ботушите и разреса с четка сребристорусите си коси.

Гледаше в огледалото, без всъщност да вижда лицето си. Вече не виждаше нищо, когато се гледаше, само петно кожа, две помръкнали очи и сноп дълги руси коси. Започна да сваля едно по едно всичко от себе си, първо черната кашмирена пола и черно-бялата копринена блуза, с които бе ходила на работа. Ботушите, захвърлени на пода до нея, бяха от френския „Селин“, а шалът на черни и бели геометрични фигури, който махна от врата си — от „Ермес“. През деня бе носила големи обеци с перли и оникси и строга прическа с прибрана в кок на тила коса. Палтото, което висеше до нея, натежало от влага, бе яркочервено. Дори в състоянието, в което се намираше, зашеметена от загубата и скръбта, Саманта Тейлър бе красива жена, или както я наричаше директорът на творческия отдел, „убийствено маце“.

Тя завъртя крана и струя гореща вода бликна в дълбоката зелена вана. Преди банята беше пълна със зеленина и ярки цветя. През лятото обичаше да държи там маргаритки, теменужки и мушкато. Тапетите бяха на дребни теменужки и всичко вътре бе от френски порцелан, в ярко изумруденозелено. Но както всичко останало в апартамента, сега и банята бе загубила блясъка си. Чистачката се трудеше съвестно, ала бе невъзможно да наемеш човек, който да идва три пъти седмично, за да придава на жилището вид на обичано. Тъкмо това му се губеше, както и на самата Саманта: онзи блясък, онова светене, което идва само с топлото докосване на добра ръка, разкошната патина на голямата любов, която личи на жените по хиляди дребни неща.

Саманта бавно се потопи в димящата вана, легна неподвижно и затвори очи. За миг се почувства така, сякаш се носи по водата, сякаш няма минало, няма бъдеще, нито страхове и грижи, сетне лека-полека реалността отново завладя съзнанието ѝ. Проектът, над който работеше в момента, бе истинска катастрофа. Касаеше се за рекламно обезпечаване на марка коли, агенцията се бе борила десет години да получи тази поръчка и сега тя трябваше сама да изработи цялата концепция. Бе направила редица предложения, свързани с коне, с клипове, които да се снимат сред природата или в ранчо с участието на спортен тип мъж или жена, способни да превърнат серията реклами в сензация. Ала не работеше истински от сърце, съзнаваше го и понякога се питаше докога ще продължава така. Докога ще се чувства някак изхабена, повредена, като автомобилен двигател, който работи, но

никога няма да превключи на повече от първа скорост. Усещането бе за безсилие, за тежест, сякаш косите, ръцете и краката ѝ бяха от олово.

Когато излезе от ваната, сребристите ѝ коса бе вдигната в хлабав кок на върха на главата. Внимателно се загърна в голям лилав пешкир и тръгна боса към спалнята. И тук човек се чувстваше като в цветна градина, над огромното легло бе спуснат балдахин от бяла бродерия, а кувертюрата бе осеяна с яркожълти цветя. Всичко в стаята бе жълто, слънчево и на волани. Това бе едно от кътчетата в апартамента, които най-много бе харесвала, и което ненавиждаше сега, когато вечер след вечер си лягаше сама. Не че ѝ липсваха предложения, напротив, но Сам беше скована от трайно завладялото я вцепенение. Не желаше никого, не обичаше никого. Сякаш бяха дръпнали щепсела на душата ѝ.

Седнала на ръба на леглото, тя тихо се прозя и си спомни, че на обяд е яла само един сандвич с яйчена салата и е пропуснала закуската и вечерята. В този момент звънецът долу на входната врата иззвъня и я накара да подскочи. За момент ѝ мина през ума да не отваря, но после свали пешкира и бързо грабна подплатения бледосин копринен халат и когато повторно се позвъни, изтича към домофона.

— Да?

— Тук е Джек Изкормвача. Може ли да се кача?

За част от секундата гласът прозвуча непознато, изкривен от пукането в инсталацията, после Сам се разсмя и отново заприлича на себе си. Очите ѝ светнаха, а страните ѝ още носеха здравата руменина от горещата вана. От месеци не бе изглеждала така млада.

— Какво правиш тук, Чарли? — извика в микрофона на стената.

— Охлаждам си задника, благодаря. Ще ме пуснеш ли най-сетне да вляза?

Тя отново се разсмя и бързо натисна бутона за входната врата. След миг го чу да тича нагоре по стълбите. Застанал на прага ѝ, Чарли Питърсън приличаше повече на дървар, отколкото на художествен директор в „Крейн, Харпър и Лауб“, и човек по-скоро би му дал двайсет и две, отколкото трийсет и седем години. Имаше кръгло момчешко лице и весели кестеняви очи, тъмна разрошена коса и гъста брада, сега побеляла от суграшицата.

— Да ти се намира пешкир? — рече той, задъхан не толкова от стъпалата, колкото от студа и дъжда.

Сам бързо донесе от банята дебел лилав пешкир и му го подаде. Той свали палтото и подсуши лицето и брадата си. Върху френския килим потече ледена рекичка от голямата му кожена каубойска шапка.

— Пак ли ми препикаваш килима, Чарли?

— Ами, като стана дума... да имаш кафе?

— Разбира се. — Сам го погледна изпитателно, питайки се дали не са се появили някакви неприятности. Той ѝ бе идвал на гости един-два пъти, но обикновено само когато бе имал да ѝ съобщава някаква изключително важна вест. — Да не е станало нещо с новия проект, за което трябва да знам? — подхвърли тя разтревожено от кухнята.

Той се усмихна, поклати глава и я последва.

— Не. И няма да има никакви проблеми. През цялата седмица се движиш във върнатата посока. Ще стане фантастично, Сам.

Тя се усмихна леко и се зае с кафето.

— И аз мисля така.

Размениха си дълги топли усмивки. Бяха приятели почти от пет години — пет години, изпълнени с шеги и закачки. Имаха зад гърба си безброй рекламни кампании, заедно бяха печелили толкова награди и толкова пъти бяха стояли до четири часа сутринта да координират презентациите, преди да ги представят на клиентите и счетоводителите на следващия ден. Те двамата бяха вундеркиндите на Харви Максвел, титулярния директор на творческия отдел. Но Харви не им се месеше вече от години. Той бе открил Чарли в една агенция и бе наел Саманта от друга: разпознаваше способните хора, когато попаднеш на тях. Бе им предоставил пълна свобода на действие, държеше се настрана и със задоволство наблюдаваше създаването от тях. След година той щеше да се пенсионира и всички, включително и Саманта, бяха сигурни, че тя ще го наследи. Да станеш директор на творчески отдел на трийсет и една години никак не беше зле.

— Е, какво ново, рожбо? Не съм те виждала от сутринта. Как върви онази работа за „Уърцхаймър“?

— Ами... — Чарли вдигна ръце в израз на примирение. — Трудно е да направиш нещо свястно за клиенти с много пари и никакъв вкус. Те държат един от най-големите универсални магазини в Сейнт Луис.

— Какво стана, нали миналата седмица бяхме говорили да използваме лебеда като основна тема?

— Не им хареса. Те искат блясък. В лебеда няма блясък.

Сам завъртя очи и седна до масивната дървена маса, а Чарли просна мършавото си тяло на един от столовете срещу нея. Странно, през всичките тези години, откакто работеха заедно, пътуваха заедно, спяха един до друг в самолетите, разговаряха до малките часове, Чарли Питърсън никога не я бе привличал. Той ѝ бе като брат, сродна душа, приятел. Пък и имаше съпруга, която Сам обичаше почти колкото и той. Мелинда бе идеална за него. Тя бе декорирала просторния им приветлив апартамент на Източна осемдесет и първа улица с пъстроцветни гоблени и красиви кошничарски изделия. Всички мебели бяха тапицирани с тъмно махагонова кожа и навсякъде се виждаха прекрасни дреболийки, малки съкровища, открити и донесени тук от Мелинда — от екзотичните раковини, събирани на Таити, до гладкото камъче, което бе взела на заем от синовете си. Те с Чарли имаха три момчета, всяко от които приличаше на него, голямо невъзпитано куче на име Рагс и голям жълт джип, който главата на семейството караше от десет години. Мелинда също беше художничка, но напълно „непоковарена“ от делничния свят. Тя работеше в ателие и през последните няколко години бе подготвила две успешни самостоятелни изложби. В много отношения бе твърде различна от Саманта, но двете жени си приличаха по мекотата и нежността, стаени под външната им нахаканост — качества, които Чарли много ценеше.

Той обичаше Саманта посвоему и бе потресен до дъното на душата си от постъпката на съпруга ѝ. И без това не го харесваше, винаги го бе смятал за егоцентричен глупак. Начинът, по който Джон набързо скъса с нея и веднага се ожени за Лиз Джоунс, го убеди окончателно, че е бил прав. Мелинда се опитваше да разбере и двете страни, но Чарли не искаше и да чуе. Беше твърде загрижен за Саманта. Вече от цели четири месеца тя бе в ужасно състояние и това ѝ личеше. Отразяваше се и на работата ѝ. Погледът ѝ бе станал безжизнен, лицето — изпито.

— Е, какво ще правим, мадам? Надявам се, нямаш нищо против, че наминах толкова късно.

— Не. — Саманта се усмихна и му наля чаша кафе. — Само се чудя защо си дошъл. Да ме провериш ли?

— Може би. — Очите му светеха нежно над тъмната брада. — Неприятно ли ти е, Сам? — тя го погледна толкова тъжно, че му се

прииска да я прегърне.

— Как може да ми е неприятно? Толкова е хубаво да разбереш, че някой държи на теб.

— Знаеш, че аз държа на теб. Мели също.

— Как е тя? Добре ли е?

Той кимна. Никога не им оставаше време да говорят за такива неща в службата.

— Добре е. — Чудеше се как да премине към онова, което бе дошъл да й каже. Нямахше да е лесно, даваше си сметка, че тя може да не го приеме добре.

— Е? Какво има? — Саманта изведнъж го погледна развеселено. Той си придаде невинно изражение и тя го дръпна за брадата. — Криеш нещо, Чарли. За какво става дума?

— Защо мислиш така?

— Навън вали като из ведро, ужасен студ е, петък вечер е и ти можеше да си седиш къщи с милата и любяща съпруга и трите очарователни дечица. Трудно е да си представи човек, че си бил целия път дотук само за да изпиеш чаша кафе с мен.

— Защо не? Ти си значително по-очарователна от трите ми деца. Но — поколеба се кратко — имаш право. Не се отбих просто така. Дойдох да поговорим. — Господи, беше ужасно. Как да й го каже? Изведнъж му стана ясно, че тя изобщо не би го разбрала.

— И? Хайде, изплюй камъчето. — В очите й блеснаха палавите искрици, които не бе виждал от дълго време.

— Виж, Сам... — Той пое дълбоко въздух, без да я изпуска от очи. — Харви и аз говорихме...

— За мен? — Саманта веднага се наежи. Напоследък не обичаше хората да приказват за нея. Защото вечно обсъждаха как е тя и как е постъпил Джон.

Чарли кимна и продължи:

— Да, за теб.

— Защо? Във връзка със сценария за Детройт ли? Не съм сигурна, че той разбира концепцията ми, обаче...

— Не, не за сценария, Сам. За теб.

— Какво за мен? — Мислеше, че с това вече е свършено, че са престанали да я одумват. Вече нямаше за какво да се говори. Раздялата

им бе свършен факт, разводът бе минал и заминал и Джон беше женен за друга. Тя го бе преживяла. Тогава? — Аз съм наред.

— Така ли? Това е поразително. — Погледна я с чувство и следи от гнева, който през цялото време бе изпитвал към Джон. — Не съм сигурен, че щях да се чувствам много добре, ако бях на твоето място, Сам.

— Нямам никакъв избор. Освен това съм по-издръжлива от теб.

— Сигурно — меко се усмихна той. — Но може би не толкова, колкото си мислиш. Защо не си дадеш малко почивка, Сам?

— Какво искаш да кажеш? Да отида в Маями и да се излеждавам на плажа ли?

— Защо не? — насили се да се усмихне, ала тя го гледаше възмутено.

— Какви ги говориш? — По лицето ѝ бързо пропълзя страх. — Харви уволнява ли ме? Да не те е изпратил да му свършиш мръсната работа, Чарли? Вече не ме искат, защото не съм весела както преди, това ли е? — Едва го изрече и очите ѝ плувнаха в сълзи. — Господи, какво очаквате? Имах труден период... Беше... — Сълзите започваха да я задушават и тя скочи от мястото си. — Добре съм, по дяволите. Съвсем добре съм. Защо...

Чарли я хвана за лакътя и я върна на стола, в погледа му се четеше нежност.

— Спокойно, мила. Всичко е наред.

— Той уволнява ли ме, Чарли? — Самотна тъжна сълза се търколи по бузата ѝ.

Чарли Питърсън поклати глава.

— Не, Сам, разбира се, че не те уволнява.

— Но? — Знаеше какво ще последва. Вече знаеше.

— Искан да заминеш някъде за известно време, да се поотпуснеш. Подготвила си ни достатъчно задачи по рекламните клипове за Детройт, ще има какво да правим на първо време. А и старият господин няма да загине, ако за разнообразие си понапругне мозъка да съчини нещо. Ще се справим без теб толкова дълго, колкото се налага.

— Само че не се налага. Това е глупаво, Чарли.

— Така ли? — Отпрати ѝ дълъг и настойчив поглед. — Глупаво ли е, Сам? Наистина ли си в състояние да понесеш подобно напрежение, без да се огънеш? Да видиш как съпругът ти те напуска

заради друга, всяка вечер да гледаш по националната телевизия как той и новата му жена си бърбят и как нейният корем все повече се надува от бременността? Наистина ли можеш да изтърпиш всичко това спокойно, без изобщо да ти се отрази? Като не пропускаш нито ден в офиса, за бога, и се натискаш да поемаш всеки нов сценарий? Аз очаквам да рухнеш, рано или късно. Наистина ли ще издържиш това натоварване, Сам? Аз не мога и няма да го позволя, просто защото съм ти приятел. Ударът, който ти нанесе онзи негодник, почти те съсипа, за бога. Дай воля на болката, иди някъде да се наплачеш, освободи се от нея и после се върни. Ти си ни нужна. Ужасно си ни нужна. Харви знае това, аз го знам, момчетата от отдела го знаят и е време и ти да го разбереш. Само че не ни трябваш болна, психясала или прекършена, а точно това те чака, ако веднага не намалиш темпото.

— Значи мислиш, че съм в нервна криза, така ли? — Изглеждаше обидена и стресната, ала Чарли поклати глава.

— Разбира се, че не. Но след година би могло да стане и това. Сега е моментът да се справиш с болката, Сам, не по-късно, когато тя ще е заровена толкова надълбоко, че няма да можеш да я откриеш.

— Досега успях да живея с нея. Минаха вече четири месеца.

— И това те убива — каза ѝ го направо и тя не отрече.

— Е, какво смята Харви? — Натъжените ѝ очи срещнаха погледа му. Чувстваше се така, сякаш се бе провалила, сякаш не бе съумяла да се справи по най-добрия начин.

— Той иска да заминеш.

— Къде? — По бузата ѝ отново се търкулна сълза и тя я изтри с опакото на ръката си.

— Където искаш.

— За колко време?

Той се поколеба само за миг, преди да ѝ отговори.

— За три-четири месеца.

Бяха решили, че ще е по-добре да я няма в Ню Йорк, когато се роди добилото широка публичност бебе на Джон и Лиз. Чарли знаеше какъв удар е това за Саманта и двамата с Харви го бяха обсъждали по време на доста обеда, но въпреки всичко не бе подготвен за изражението, което се появи на лицето ѝ. Сега там се четеше пълна изненада, стъписване, едва ли не ужас.

— Четири месеца? Да не си луд? Какво, по дяволите, ще стане с нашите клиенти? Какво ще стане с работата ми? Господи, ти наистина си взел нещата в ръцете си, нали? Какъв е проблемът? Да не би изведнъж да ти се е дощяло да ми вземеш мястото? — Тя отново скочи от стола и се отдалечи, а Чарли я последва и застана лице в лице с нея, впил изпълнен с мъка поглед в очите ѝ.

— Твоето място е сигурно, Сам. Но трябва да го направиш. Не бива повече да се напругаш толкова. Трябва да се махнеш оттук. Далеч от този апартамент, далеч от кабинета си, може би дори далеч от Ню Йорк. Знаеш ли какво си мисля? Мисля си, че трябва да се обадиш на онази жена от Калифорния, която толкова харесваш, и да отидеш да ѝ погостуваш. После пак ще си дойдеш, когато се отърсиш от всичко това и отново заприличаш на жив човек. Много добре ще ти дойде.

— Каква жена? — погледна го объркано Саманта.

— Онази, за която ми разказваше преди години, дето има ранчо за коне, Каръл или Карън, нещо такова! Възрастната жена, леля на съквартирантката ти от колежа. Говореше за това момиче като за твоя най-скъпа приятелка.

Наистина. Барби беше най-близкият ѝ човек след Джон и двете бяха делили една стая в колежа. Беше загинала в самолетна катастрофа над Детройт две седмици след дипломирането си.

Изведнъж очите на Саманта се усмигнаха нежно.

— Лелята на Барби... Каролайн Лорд. Тя е прекрасна жена. Но защо, за бога, трябва да отивам там?

— Обичаш да яздиш, нали? — Тя кимна. — Е, мястото е красиво и е най-различното и най-далечното от Медисън авеню, което би могла да намериш. Може би онова, което ти трябва, е да зарежеш за известно време модния гардероб на бизнес дама, да напъхаш тази твоя секси фигура в дънки и да погнеш каубоите.

— Много смешно, само това ми се губеше.

Ала идеята бе закачила някаква струна. Сам не бе виждала Каролайн от години. Веднъж я навестиха с Джон, ранчото бе на три часа път североизточно от Лос Анжелис и никак не се хареса на съпруга ѝ. Той не обичаше конете и намираше къщата неудобна, а Каролайн и нейният управител го гледаха подозрително заради предвзетите му градски маниери. Джон не се бе качвал на кон, но Саманта беше елегантна ездачка, още от дете. По онова време в

ранчото имаше едно диво петнисто пони и тя се заинати да го обзяди, за ужас на Каролайн. Размина ѝ се без сериозни контузии, въпреки че докато се опитваше да го приучи към седлото, животното я хвърли пет-шест пъти. Джон бе възхитен от уменията ѝ. Това бе щастлив епизод от живота на Сам, а сега ѝ се струваше много далеч в миналото.

Тя вдигна поглед към Чарли и рече:

— Дори не съм сигурна, че Каролайн ще ме иска. Не знам, Чарли. Идеята ти е смахната. Защо просто не ме оставите на мира да си довърша работата?

— Защото те обичаме, а така ще се съсипеш.

— Няма. — Тя му се усмихна смело и той замислено поклати глава.

— Все едно е какво ще кажеш сега, Сам. Решението е на Харви.

— Какво е то?

— Да излезеш в отпуска.

— Значи е окончателно? — На лицето ѝ отново се появи уплаха, а той отново кимна.

— Още от днес. Три и половина месеца отпуска, като можеш да я удължиш до шест, ако искаш. — Бяха се обадили в телевизията, за да разберат предполагаемата дата на раждането, и за по-сигурно бяха прибавили към нея още две седмици.

— И няма да загубя работата си?

— Няма. — Той нерешително извади от джоба си писмо и го подаде на Саманта да го прочете. То беше от Харви и ѝ гарантираше мястото дори ако отсъства шест месеца. Това бе нещо нечувано в техния бранш, но както се бе изразил Харви, Саманта Тейлър бе „изключително момиче“.

Сам тъжно погледна Чарли.

— Това означава ли, че съм в отпуска още от днес? — Долната ѝ устна потрепна.

— Точно това означава, госпожо. От този момент ти си във ваканция. По дяволите, бих искал да съм на твоето място.

— О, господи. — Тя рухна в един фотьойл и закри лицето си с ръка. — Какво ще правя сега, Чарли?

Той нежно докосна рамото ѝ.

— Направи, каквото ти казах, мила. Обади се на старата си приятелка в онова ранчо.

Идеята беше смахната, но след като той си отиде, тя започна да мисли какво да предприеме. Легна си все още в състояние на шок. За следващите три и половина месеца беше лишена от работа. Нямаше къде да отиде, с какво да се занимава, нещо, което да ѝ се иска да види, и някой, с когото да го види. За пръв път в зрелия си живот бе останала без абсолютно никакви планове. Единственото, което се очакваше от нея, бе да се срещне с Харви на другата сутрин, за да му предаде материалите на бюрото си, след което беше свободна.

Докато лежеше в тъмното, чувствайки се изплашена, тя изведнъж започна да се кикоти. Това бе лудост, наистина! Какво, по дяволите, щеше да прави със себе си до първи април? „Априлска шега... Преметнаха те... Европа? Австралия? Гостуване у майка ти в Атланта?“ За миг се почувства по-свободна от всякога. Когато напусна Йейл, имаше Джон, за когото да мисли, а сега си нямаше абсолютно никого. Импулсивно посегна в тъмното към бележника с адресите, решила да последва съвета на Чарли. Запали лампата и лесно намери номера на буквата Л. В Калифорния трябваше да е девет и половина и Сам се надяваше, че не е прекалено късно да се обади.

Телефонът бе вдигнат на второто извънмяване, чу се познатият дрезгав глас на Каролайн Лорд. Последва дълго обяснение от страна на Сам, изслушано с дружелюбно мълчание, а сетне странно, измъчено ридание, когато тя най-сетне даде воля на болката си. Сякаш се бе завърнала при стара приятелка. По-възрастната жена я бе слушала, наистина я бе слушала. С течение на годините Сам бе забравила какво е да получиш подобна утеха. И когато след половин час сложи слушалката, остана да лежи с поглед в балдахина над главата си, чудейки се дали в края на краищата действително не полудява. Току-що бе обещала да вземе самолета за Калифорния още на другия ден следобед.

2

Сутринта Саманта трескаво нареди два куфара, резервира по телефона билет за самолета, остави бележка и чек за чистачката и се опита колкото може да подготви апартамента за продължителното си отсъствие. После повика такси и с куфарите отиде в офиса, където даде ключа от жилището си на Чарли, обеща да изпрати от крайбрежието коледни подаръци за момчетата и в разговор, продължил повече от два часа, обясни на Харви всичко, което го интересуваше.

— Виж, Харви, не е необходимо да правиш това за мен. Аз не го искам. — Вдигна очи към него тя в края на срещата, която щеше да я отпрати далеч оттук.

Той я гледаше спокойно иззад огромното си, покрито с мрамор и хром бюро.

— Не го искаш, Сам, но тъкмо от това имаш нужда, независимо дали го съзнаваш или не. Извън града ли отиваш?

Беше висок, слаб мъж с прошарена коса, подстригана ниско като на морски пехотинец. Носеше бели ризи от „Брукс Брадърс“ и раирани костюми, приличаше на banker и пушеше лула, ала зад стоманеносивите му очи се криеха остър ум, творчески дух и необикновено красива душа. В известен смисъл той ѝ бе като баща и Саманта всъщност не бе изненадана, че я отправя оттук. Но цялата сутрин бяха говорили не за нейните планове, а само за работата.

— Да, заминавам — усмихна му се тя през строгото бюро. Не ѝ бе трудно да си спомни колко изплашена беше от него в началото и колко много бе започнала да го уважава с годините. И знаеше, че уважението им е взаимно. — Всъщност — погледна часовника си, — самолетът ми излита след два часа.

— Тогава изчезвай от кабинета ми. — Той остави лулата и се усмихна, ала Сам се задържа за момент в нерешителност.

— Обещавах ли, че пак ще получа мястото си, Харви?

— Кълна се. Нали имаш писмото? — Тя кимна. — Добре. Значи можеш да ме съдиш, ако не удържа на думата си.

— Не искам това. Искам си работата.

— Ще си я получиш, а евентуално и моята.

— Бих могла да се върна след няколко седмици — колебливо изрече тя, но Харви поклати глава и усмивката бързо изчезна от погледа му.

— Не, Сам, няма да стане. Първи април, това е.

— Има ли някаква специална причина?

Не искаше да ѝ казва, тъй че отново поклати глава.

— Не, просто избрахме тази дата. Ще ти пращам много материали, за да те държа в течение какво става тук. И ти можеш да ми се обаждаш винаги когато пожелаеш. Знае ли секретарката ми къде да те открие?

— Още не, но ще ѝ кажа.

— Добре. — Той заобиколи бюрото и мълчаливо я притегли към себе си. Задържа я за миг в прегръдката си, сетне я целуна по косата. — Не се тревожи, Сам. Ще ни липсваш. — Гласът му прозвуча дрезгаво.

Тя се притисна към него с плувнали в сълзи очи и тръгна бързо към вратата. За част от секундата се почувства като прокудена от собствения си дом, обхвана я паника и едва сдържа напирещата молба да не я карат да заминава.

Чарли, който я чакаше навън в коридора, праметна ръка през раменете ѝ и нежно ги стисна.

— Готова ли си да потеглиш, рожбо?

— Не — обезсърчено се усмихна тя, подсмръкна и зарови глава на гърдите му.

— Ще бъдеш.

— Така ли? Защо си толкова сигурен? — Вървяха бавно към кабинета ѝ и на нея повече от всякога ѝ се искаше да остане. — Това е щуротия, знаеш го, нали, Чарли? Мисълта ми е, че имам да върша толкова работа, имам да координирам кампании и с какво право ще...

— Можеш да си приказваш колкото щещ, Сам, но нищо няма да се промени. — Погледна часовника си и отсече: — След два часа те качвам на онзи самолет.

Саманта внезапно спря, обърна се и го погледна войнствено. Той не можа да сдържи усмивката си: приличаше на много красиво и ужасно своенравно дете.

— Ами ако не се кача? Ако просто не пожелае да замина?

— Тогава ще те упоая и лично ще те закарам там.

— Това няма да се хареса на Мели.

— Напротив, във възторг ще е. Цяла седмица ме моли да ѝ се махна от главата — той замълча, но не откъсваше поглед от Саманта.

Тя бавно се усмихна.

— Нямам шанс да те разубедея, нали?

— Никакъв. Да не говорим за Харви. Наистина е без значение къде ще отидеш, Сам, но трябва да се махнеш оттук, заради теб самата. Не ти ли се иска? Не ти ли се иска да избягаш от всичките тези въпроси, от спомените, от вероятността да се натъкнеш на... тях?

Думата болезнено отекува в съзнанието ѝ, но тя вдигна рамене.

— Каква е разликата? И да съм в Калифорния, щом включи новините, те пак ще са на екрана. Двамата. С вид на... — Само при мисълта за тези две лица, които я привличаха като магнит всяка вечер, очите ѝ плувнаха в сълзи. Винаги ги гледаше, а сетне се ненавиждаше заради това. Искаше да натисне бутона и да смени канала, ала бе неспособна да помръдне ръка. — Не знам. По дяволите, те просто изглеждат като родени един за друг, не смяташ ли? — Внезапно лицето ѝ се сгърчи в печална гримаса и сълзите рукоуха по бузите ѝ. — Ние никога не сме изглеждали така, нали? Искам да кажа...

Чарли не отвърна нищо. Само я прегърна.

— Няма нищо, Сам. Няма нищо. — После, докато тя тихо хлипаше на рамото му, без да забелязва погледите на бързащите край тях секретарки, той отмахна дълъг рус кичур коси от челото ѝ и отново се усмихна. — Тъкмо затова ти е нужна ваканция. Мисля, че му викат емоционално изтощение. Или не си го забелязала?

Саманта изсумтя неодобрително, после тихо се засмя през сълзи.

— Така ли го наричат? Да... — Отдръпна се от него, въздъхна и изтри сълзите от страните си. — Може би действително имам нужда от почивка. — Храбро отметна коси през рамо и се опита да го погледне строго. — Но не по причината, която ти ми изтъкваш. Негодници такива, вие направо ми взехте силите.

— Абсолютно си права, така е. И сме твърдо решени да го повторим, когато се върнеш. Тъй че, радвай се на живота, докато си там. Маниачка на тема коне.

Внезапно и двамата усетиха на раменете си нечия ръка и се обърнаха.

— Още ли не си потеглила, Саманта? — беше Харви, със стисната между зъбите лула и весело пламъче в очите. — Мислех, че ще хващаш самолета.

— Ще го хване — ухили й се Чарли.

— Ами тогава натовари я на него, за бога. Махни я оттук. Имаме работа за вършене. — Той се усмихна сърдито, размаха лулата и изчезна по друг коридор.

Когато Чарли я погледна отново, на лицето й се бе появила смутена усмивка.

— Всъщност не е необходимо да ме качваш на самолета.

— Така ли?

В отговор тя поклати глава, ала вниманието й не бе насочено към Чарли, гледаше към своя кабинет, сякаш се прощаваше с него. Доловил изражението й, той грабна палтото и куфарите.

— Хайде, тръгвай, преди съвсем да си ми се разлигавила. Давай да хващаме самолета.

— Да, сър.

Той прекрачи прага, спря в очакване и тя го последва с колеблива крачка. Въздъхна дълбоко, хвърли последен поглед зад себе си и тихо затвори вратата.

3

Пътят до другия край на страната мина спокойно. Под тях пейзажът се сменяше като частите на съшит от разноцветни парцали юрган. Грапавата кафява материя на зимните ниви преминаваше в кръпки от снежнобяло кадифе, а когато стигнаха западното крайбрежие, започнаха да се мяркат наситените атлазено зелени и ослепително сини петна на нижещите се долу езера, гори и поля. Накрая, приветстван от огнения залез, самолетът се приземи в Лос Анжелис.

Саманта протегна дългите си крака, после ръцете. По-голямата част от пътя бе прекарала в дрямка и сега гледаше навън през илюминатора и се чудеше защо е дошла. Какъв смисъл имаше да изминава целия този път до Калифорния? Какво очакваше да намери тук? Стана и отметна дългата си руса грива, изпълнена от съзнанието, че е сторила грешка. Вече не бе на деветнайсет. Беше глупаво да се мотае в някакво ранчо и да се прави на каубой. Тя бе жена с отговорности, имаше свой живот, изцяло съсредоточен около Ню Йорк. Но какво ѝ принадлежеше там в действителност? Нищо, абсолютно нищо.

Въздъхна, като видя, че останалите пътници започват да слизат, закопча палтото си, взе ръчната чанта и се присъедини към редицата. Носеше подплатено с овча кожа тъмнокафяво велурено палто, дънки и шоколадови кожени ботуши от „Селин“. Голямата чанта бе в същия цвят, на дръжката ѝ бе праметнат червен копринен шал. Тя го издърпа и го върза свободно около врата си. Дори с тревожно свъсените вежди и делничното облекло, което бе избрала за пътуването, Саманта беше поразително красива и мъжете заобръщаха глави, когато тръгна към вратата на гигантския самолет. Никой от тях не бе я забелязал по време на петчасовия полет, защото бе ставала веднъж, и то само за да измие ръцете и лицето си преди късния обяд, който им бе сервиран. През останалото време просто бе седяла на мястото си зашеметена, уморена, полузадрямала, опитвайки се отново и отново да разбере защо им бе

позволила да постъпят така с нея, защо се бе оставила да я уговорят за това пътуване на Запад.

„Приятно прекарване. Благодарим, че летяхте с нас...“ Шпалирът от стюардеси пропя в хор познатите думи, Саманта им се усмихна и след миг вече стоеше наред с аерогарата на Лос Анжелис. Заозърта се дезориентирано, чудейки се накъде да тръгне и дали ще я открият. Изведнъж бе започнала да се съмнява дали изобщо някой ще я посрещне. Каролайн бе казала, че най-вероятно от летището ще я вземе управителят Бил Кинг, а ако той е зает, ще дойде някой друг от ранчото. „Просто се огледай, няма начин да го пропуснеш, не и на тази аерогара.“ Старата жена се бе разсмяла тихо, Сам също. В залата, пълна с клиентки на „Вюитон“ и „Гучи“ в сандали от златно ламе, в кожи от норка и чинчила или оскъдни сутиенчета и разкопчани до пъпа блузи, едва ли щеше да е трудно да се открият Стетсънът, каубойските ботуши и дънките на работник от ранчо. Още по-необичайни щяха да са походката, тъмният загар и цялото излъчване на Бил, докато смутено си пробива път през ексцентрично издокараната декадентска тълпа.

От предишните си посещения в ранчото Сам знаеше, че във външния вид на работниците няма нищо декадентско. Те бяха яки, добри, трудолюбиви мъже, влюбени в онова, което вършат, и обладани от почти мистична привързаност към земята, на която работят, към онези, с които работят, и към добитъка, който отглеждат с такава грижовност. Те бяха от хората, които Саманта винаги бе уважавала, но определено твърде различни от всички, които бе свикнала да среща в Ню Йорк.

Както стоеше и наблюдаваше обичайната суетня на аерогарата, тя внезапно разбра, че още щом стъпи в ранчото, ще се почувства щастлива. Може би тъкмо това ѝ бе нужно в края на краищата.

Докато се оглеждаше за надписа „Получаване на багажа“, някой я хвана за лакътя. Обърна се сепнато и видя високия жилав стар каубой с широки рамене, когото веднага си спомни от своето посещение преди десет години. Стърчеше с цяла глава над нея, очите му бяха като късчета синьо лятно небе и на набразденото му като земята лице светеше незабравимата ведра усмивка. Той докосна шапката си и я сграбчи в силната си мечешка прегръдка, заливайки я с неповторимо усещане за топлина. Това бе Бил Кинг, мъжът, който ръководеше

ранчото още откакто Каролайн го бе купила преди трийсетина години. Беше на шейсет и няколко, слабо образован, но с огромни запаси от знания, забележителна мъдрост и безкрайна сърдечност. Бе я очаровал още от първия миг, двете с Барбара го почитаха като мъдър чичо и той подкрепяше всичките им начинания. Бил Кинг бе дошъл с Каролайн на погребението на Барбара и бе стоял дискретно зад членовете на семейството с обляно в сълзи лице. Ала сега, грейнал в усмивка, той нададе радостен вик и огромната му ръка стисна раменете ѝ още по-силно.

— По дяволите, толкова се радвам да те видя, Сам! Колко време мина? Пет, шест години?

— По-скоро осем или девет. — Засмяна, тя вдигна глава към него, не по-малко щастлива, че го вижда, и неочаквано доволна, че е дошла. Все пак Чарли може би имаше право. Високият мъж с обрулено от ветровете лице я погледна и Саманта почувства, че се е върнала у дома.

— Готова ли си? — Бил ѝ подаде присвита в лакътя ръка, тя кимна, с усмивка се облегна на нея и двамата тръгнаха надолу по стълбите да потърсят багажа, който вече лениво се въртеше на транспортната лента. — Този ли е? — попита той, поемайки куфара от черна кожа с червено-зелената лента на „Гучи“. Държеше го с лекота в едната ръка, праметнал през рамо голямата ѝ ръчна чанта.

— Да, Бил.

— Тогава сигурно не смяташ да оставаш дълго — намръщи се той. — Не съм забравил последния път, когато идвахте тук със съпруга ти. Куфарите ви трябва да бяха поне седем.

Саманта се разсмя при този спомен. Джон бе довлякъл толкова дрехи, че биха му стигнали за цял месец в Сен Мориц.

— Повечето бяха на мъжа ми. Тъкмо се връщяхме от Палм Спрингс.

Той кимна безмълвно и я поведе към гаража. Бил бе пестелив на думи, но силно емоционален човек. Често бе забелязвала това по време на предишните си гостувания в ранчото. След пет минути, когато вече бяха натоварили черния куфар в големия червен пикап и бавно потегляха от паркинга на международната аерогара в Лос Анжелис, Сам изведнъж се почувства така, сякаш я освобождават от някаква клетка. След затвореното пространство на своя живот в Ню Йорк, на

работата, на брака, след притеснението от натъпканите около нея хора в самолета и на аерогарата най-сетне щеше да излезе на открито, да бъде сама, да размишлява, да вижда пред себе си планини, дървета и добитък, да преоткрива един свят, който почти бе забравила. Докато мислеше за това, лицето ѝ бавно се озари от усмивка.

— Добре изглеждаш, Сам — хвърли ѝ бърз поглед Бил.

Вече напускаха района на летището и щом излязоха на магистралата, той превключи на четвърта скорост.

— Но не колкото всичко това. Толкова време мина — разнежено отвърна тя, спомнила си последния път, когато бе видяла Бил Кинг и Каролайн Лорд. Гостуването им в ранчото се бе превърнало в необикновено преживяване, странна смесица от минало и настояще.

Джон не бе останал особено доволен.

Колата се носеше по магистралата, а мислите на Сам витаеха в спомените. Беше изгубила представа за времето, когато почувства ръката на стария управител на рамото си. Огледа се и забеляза, че пейзажът наоколо напълно се е променил. Нямаше и следа от грозните предградия на Лос Анжелис, всъщност не се виждаха никакви къщи, само безкрайни акри хълмисти поля: обширните простори на големите ферми и ненаселени общински земи. Красивият пейзаж ги заобикаляше от всички страни и Сам свали стъклото да вдъхне аромата на въздуха.

— Господи, тук дори мирише различно, нали?

— Разбира се. — На устните му се появи познатата топла усмивка, но той продължи безмълвно да върти волана. После наруши мълчанието: — Каролайн те чака с голямо нетърпение, Сам. Чувства се малко самотна още откакто почина Барб. Знаеш ли, тя говори доста често за теб. Винаги съм се питал дали някога ще се върнеш. Не бях много сигурен след последния път. — Те бяха отпътували преждевременно, Джон дори не бе се опитал да скрие, че е отегчен до смърт.

— Щях да се върна, рано или късно. Когато идвах по служба до Лос Анжелис, винаги се надявах да се отбия, но все не оставаше време.

— А сега? Да не си напуснала работа, Сам? — У Бил бе останало само смътно впечатление, че Саманта има нещо общо с търговската реклама, но не и точно какво. Всъщност не го и интересуваше.

Каролайн му бе казала, че работата ѝ е хубава, че ѝ носи радост, и единствено това имаше значение. Разбира се, знаеше с какво се занимава мъжът ѝ. Всеки американец познаваше Джон Тейлър и по лице, и по име. Бил Кинг никога не го бе харесвал, ала без съмнение знаеше кой е той.

— Не, Бил, не съм напуснала. В отпуската съм.

— Отпуската по болест ли? — погледна я той загрижено.

Сам се поколеба за миг.

— Не съвсем. По-скоро нещо като лечебна почивка. — Смяташе с това да приключи темата, после реши да му каже. — Джон и аз се разделихме. — Бил въпросително вдигна вежди, но не попита нищо и тя продължи: — Всъщност преди доста време. Поне аз имам такова усещане. Вече минаха три-четири месеца. — По-точно, сто и два дни. Бе броила всеки един от тях. — Предполагам, в агенцията са решили, че имам нужда да си почина от работата. — Обяснението прозвуча неубедително дори за самата нея и тя изведнъж почувства, че паниката отново я завладява. Също както сутринта, докато разговаряше с Харви. Може би наистина я уволняваха, но още не искаха да ѝ го кажат? Сигурно мислеха, че няма да понесе напрежението? Или че вече се е пречупила? Ала вдигна очи и видя Бил Кинг да кима, сякаш за него всичко това бе напълно в реда на нещата.

— Звучи ми разумно, дъще — рече успокояващо той. — Ужасно трудно е да изпълняваш задълженията си, когато си наранен. — Замълча за момент, после продължи: — Открих това преди години, след като почина жена ми. Мислех, че въпреки всичко мога да си върша работата в ранчото, където бях тогава. Ала след седмица шефът ми каза: „Бил, момчето ми, давам ти една месечна заплата, върви си къщи при близките и се върни, когато свършат парите“. Знаеш ли, Сам, като чух това, побеснях. Все едно ми бе рекъл, че няма да се справя с работата си. Но беше прав. Отидох в дома на сестра си край Финикс, постоях към месец и половина и когато се върнах, отново бях заприличал на себе си. От никой мъж и никоя жена не може да се очаква непрекъснато да са на поста си. Понякога трябва да им се даде време да потъгват.

Не ѝ каза, че двацет и пет години след този случай бе взел три месеца отпуската и от ранчото на госпожа Лорд. Когато синът му загина още в началото на вьетнамската война, Бил изпадна в такава покрусата,

че едва можеше да говори. И не друг, а Каролайн пое грижата за него през онези кошмарни дни. Изслушваше го, съчувстваше му, накрая дори отиде да го измъкне от един бар в Тусон и го довлече обратно, като му заяви, че ранчото го чака и е време да се стегне. Започна да го строява като фелдфебел, затрупваше го с работа до пълно изтощение, крещеше, пищеше, ругаеше и го тормозеше, докато един ден едва не се сбиха на южното пасище. Бяха слезли от конете и Каролайн замахна да го зашлеви, а той с един удар я свали на земята по задник. Тя неочаквано прихна и се смя, докато от очите ѝ потекоха сълзи. Той също се закикоти неудържимо, коленичи до нея да ѝ помогне да се изправи и точно тогава я целуна за първи път.

Този август се навършваха осемнайсет години оттогава и Бил никога не бе обичал друга, както обичаше нея. Тя бе единствената жена, за която истински бе жадувал и копнял, която бе желал, с която се бе смял, работил и мечтал и която уважаваше повече от всеки мъж. Но Каролайн Лорд беше много специална. Бе необикновена, супер жена. Блестяща и забавна, хубава, добра, състрадателна, интелигентна. Бил така и не можа да разбере за какво ѝ е притрябвал някакъв си наемен работник. Ала тя бе наясно със себе си от самото начало и никога не съжали за решението си. От близо двацет години тайно бе негова жена. И отдавна би разгласила връзката им, ако той ѝ бе позволил. Но Бил бе убеден, че нейното положение като господарка на ранчото е над всичко, и макар съседите да подозираха, никой не можеше да твърди с положителност, че са любовници. Единственото, което се знаеше твърдо, бе, че са добри приятели. Дори Саманта не беше уверена, че между тях има нещо повече. Двете с Барби се бяха досещали и често се бяха кикотили по този повод, но никога не им бе дадена възможност да се убедят.

— Как е Каролайн, Бил? — погледна го тя с топла усмивка и забеляза блясъка, който се появи в очите му.

— Жилава, както винаги. По-жилава е от всеки друг в ранчото.

И по-стара. Каролайн бе три години по-възрастна от него. В младостта си тя бе причислявана към най-блестящите и елегантни дами в Холивуд, омъжена за един от водещите режисьори по онова време. Даваните от тях приеми все още фигурираха между легендите на ранния Холивуд и домът, който бяха построили на хълмовете над града, все още бе включен в някои от туристическите обиколки.

Къщата често бе сменяла собствениците си, но си оставаше архитектурна забележителност, паметник на една отминала епоха, рядко достиган по красота през идните години.

Ала на трийсет и две Каролайн Лорд овдовя и животът в Холивуд изгуби за нея своята привлекателност. Тя се задържа там още две години, изпълнени с болка и самота, а сетне изчезна, внезапно и без всякакви обяснения. Прекара една година в Европа, след това шест месеца в Ню Йорк. Отне ѝ още година, докато реши какво всъщност иска. С часове кръстосваше напосоки сама в своя бял „Линкълн Континентал“ и в един момент си даде сметка за какво копнее: да живее някъде сред природата, далеч от шампанското, приемите и претенциозността. След смъртта на мъжа ѝ всичко това ѝ се струваше безсмислено и тя реши да приключи с него. Беше готова за нещо съвсем различно, за напълно нов живот, за нови предизвикателства.

Още същата пролет обиколи до един предлаганите имоти в радиус триста километра от Лос Анжелис и купи ранчото. Плати за него цяло състояние, нае консултант и най-добрите работници в района. Даде на всички добри заплати, построи им хубави уютни жилища и създаде атмосфера на топлина и спокойствие, от каквата малцина мъже биха се отказали. В замяна изискваше разумни съвети и солидно обучение, та един ден сама да поеме управлението на ранчото. И очакваше всички да се трудят така упорито, както тя самата. Бил Кинг се запозна с нея още през тази първа година, пое стопанството и я научи на всичко, което сам знаеше. Той бе от онези управители, за които повечето ранчери даваха мило и драго, и беше чиста случайност, че пътищата на съдбата го бяха отвели там, да не говорим, че в края на краищата двамата с Каролайн Лорд станаха любовници.

Всичко, което Саманта знаеше за историята на Бил, бе, че е в ранчото почти от самото начало и е помогнал за финансовия му просперитет. То бе едно от малкото калифорнийски говедовъдни стопанства, носещи печалба. Отглеждаха шотландски говеда и от време на време продаваха по някой и друг състезателен кон от породата „Морган“^[1]. Повечето големи ранча се намираха в Средния запад и Югозапада; съвсем малко бяха тези в Калифорния, които развиваха успешна дейност, а доста се поддържаха от собствениците (градски жители, борсови посредници, адвокати и филмови звезди, купили ги като един вид играчка) за облекчаване на данъците. Ала

ранчото „Лорд“ не беше играчка, не и за Бил Кинг и Каролайн Лорд, нито пък за хората, които работеха в него. Саманта също знаеше, че докато е там, от нея ще се очаква да поеме известни задължения. Никой не идваше в ранчото просто да мързелува. Това би изглеждало неприлично, след като всички останали се трудеха така упорито.

По телефона Каролайн ѝ бе казала, че в момента не им достигат двама души и нейната помощ ще е добре дошла. Ваканцията ѝ щеше да бъде изпълнена с работа, Саманта бе сигурна в това. Предполагаше, че най-вероятно ще ѝ възлагат дребни задачи в конюшните, ще се грижи за някои от конете и може би ще помага при почистването. Знаеше, че няма особени изгледи да ѝ поверят нещо по-сериозно. Не че нямаше да се справи, тя отдавна беше доказала уменията си с конете: на пет години вече беше завършена ездачка, на седем участваше в изложби на коне, на дванайсет се състезаваше в Медисън Скуеър Гардън, след това спечели три сини и една червена лента на конкурси и няколко години мечтаеше за олимпиадата, като прекарваше всеки свободен миг със своя кон. Ала когато влезе в колежа, не ѝ оставаше много време за тренировки, мечтата за олимпиадата избледня и през следващите години тя почти престана да язди. Такава възможност ѝ се откриваше само като гостуваше в ранчото с Барбара или в много редките случаи, когато се срещаше с други притежатели на коне. Сам знаеше, че като „градско момиче“ няма особени шансове да спечели доверието на каубоите и те да я вземат да работи с тях, освен ако Каролайн не се застъпеше за нея.

— Яздила ли си напоследък? — сякаш прочел мислите ѝ, попита Бил.

Тя поклати глава.

— Знаеш ли, май от две години не съм се качвала на кон.

— Утре по това време всичко ще те боли.

— Сигурно. Но предполагам, че ще се чувствам добре. Това е приятна болка. — Уморените колене и схванатите прасци не можеха да се сравняват с жестоката болка, която бе носила в душата си през последните месеци.

— Имаме няколко нови паломина^[2], един нов петнист и доста моргани, всичките купени тази година. Освен това — почти изръмжа той — Каролайн държи и онзи проклет щур кон. Не ме питай защо го купи, единственото ѝ обяснение бяха абсолютните глупости, че

приличал на коня от някакъв филм, който снимал мъжът ѝ. — В погледа му се четеше неодобрение. — Тя си взе английски жребец. Страхотен е. Но ние нямаме нужда от такъв кон в ранчото. Прилича на състезателен... а и бяга като състезателен. Някой ден ще се претрепе с него. Положително. Казах ѝ го.

Той гневно погледна Сам, а тя се усмихна. Представи си как елегантната Каролайн се носи през полята на своя английски жребец като младо момиче. Чудесно бе, че ще я види пак, че отново е тук. Изведнъж почувства, че я залива вълна от благодарност. Толкова се радваше, че все пак бе дошла. Вече изминаваха последните километри до ранчото, тя погледна Бил с згълчетата на очите си и се хвана, че отново се пита колко дълбока е всъщност връзката им с Каролайн. На шейсет и три години Бил бе все още мъжествен и красив: широките му рамене, дългите крака, мощните ръце и искрящите сини очи — всичко това се обединяваше в общо впечатление за сила и елегантност. Стетсънът стоеше великолепно на неговата глава, а дънките сякаш бяха излети по тялото му. Нищо в облеклото му не се възприемаше като обикновено или просташко. Той бе най-добрият, най-гордият между каубоите. Врязалите се бръчки само подчертаваха още повече красивите черти на лицето му, а дълбокият дрезгав баритон си бе останал същият. Без Стетсъна като нищо беше висок над метър и деветдесет, а с него беше направо великан.

Когато минаха през предната порта на ранчото, Саманта изпусна въздишка на облекчение... на мъка... на много различни чувства. Пътят продължаваше още километър и половина след табелата: „РАНЧО ЛОРД“ с красивото „Л“, което използваша и в печата за жигосване. Затаила дъх в очакване къщата всеки момент да се покаже, Саманта се чувстваше като изгарящо от нетърпение дете, но минаха още десет минути, докато взеха последния завой и тя внезапно изникна пред тях. Изглеждаше почти като стара плантаторска резиденция, голяма бяла сграда с тъмносини капаци на прозорците, тухлен комин, просторна предна тераса, широко стълбище. Отвсякъде бе заобиколена от цветни лехи, които през лятото преливаха в ярки багри, а зад всичко това се издигаше същинска стена от красиви гигантски дървета. В подножието на склона пред къщата имаше самотна върба и езерце, покрито с лилии и пълно с жаби. Наблизо бяха конюшните, отзад плевните, а около тях къщичките на работниците. В

съзнанието на Сам цялата тази картина се беше сляла с общата представа за това как трябва да изглежда едно ранчо, ала неведнъж бе имала възможност да се увери, че се броят на пръсти стопанствата от този род, които могат да се сравняват с „Лорд“. Малко от тях бяха така приветни, така безупречно поддържани, така добре управлявани... и никое не можеше да се похвали с втора Каролайн Лорд или втори Бил Кинг.

— Е, млада госпожо, как ти се струва? — Пикапът бе спрял и както при всяко завръщане погледът на Бил с явна гордост обходи всичко наоколо. Той бе помогнал ранчото да се превърне в нещо много специално и то бе станало тъкмо такова, най-вече за него. — Променено ли ти се вижда?

— Не — усмихна се тя, оглеждайки се в мрака. Луната беше изгряла, къщата бе добре осветена, лампите в жилищата на каубоите и голямата трапезария, където се хранеха и играеха карти, бяха запалени, до конюшните имаше мощен фенер и не бе трудно да се забележи, че малко неща са се променили.

— Има някои технически подобрения, но сега не можеш да ги видиш.

— Радвам се. Боях се, че ще заваря всичко по-различно от преди.

— Не.

Той натисна клаксона два пъти, вратата на къщата се отвори и на прага застана висока и стройна беловласа жена, която се усмихна първо на Бил и веднага след това на нея. Поспря само за миг, взряна в Саманта, после с лека стъпка изтича надолу по стъпалата, протегна ръце и я прегърна силно.

— Добре дошла у дома, Сам. Добре дошла у дома.

Тя усети лекия дъх на рози от парфюма на Каролайн Лорд, докосването от гъстата бяла коса на бузата си и изведнъж очите ѝ плузнаха в сълзи: най-сетне се бе почувствала у дома.

След малко Каролайн я пусна, отстъпи назад и я погледна с усмивка.

— Господи, колко си хубава, Сам! Дори по-хубава от последния път.

— Глупости. Ами ти? Виж се само! — По-възрастната жена бе както винаги слаба, висока и изправена като върлина, очите ѝ светеха и от цялото ѝ същество струяха жизненост и веселие. Беше същата,

както на петдесет и няколко години, когато Саманта я бе видяла за последен път. Сега, на шейсет и шест, все още беше красива и дори в дънките и мъжката памучна риза имаше безспорен собствен стил. На врата ѝ бе вързан яркосин шал, носеше стар индиански колан, а каубойските ѝ ботуши бяха в наситено нефритенозелено. Докато я следваше по стълбите, Саманта ги забеляза и възкликна възхитено: — О, прекрасни са, Каролайн!

— Нали? — Каролайн веднага разбра за какво става дума и погледна краката си, ухилена като тийнейджърка. — Направих си ги по поръчка. Крайна екстравагантност на моята възраст, но какво от това? Може да ми е за последно.

Сам се сепна от тази забележка, беше шокирана, че на Каролайн вече ѝ минават подобни мисли. Влезе мълчаливо в така познатата къща, а след нея Бил внесе багажа.

Във вестибюла имаше красива маса в ранно американски стил, месингов свещник и голям яркоцветен ръчно изработен килим. Оттатък в дневната пламтеше буен огън, около камината бяха наредени няколко удобни, добре тапицирани фотьойли в тъмносиньо. Същият цвят преобладаваше и в стария килим, но в него бяха втъкани и пъстри цветя. Стаята, ярка като самата Каролайн, бе декорирана изцяло в синьо и червено, а старите мебели от разкошно дърво бяха истинска наслада за окото. Имаше книги в кожени подвързии, месингови брави и обкови, желязна решетка пред камината, свещници, ведра и саксии със зеленина, на стените аплици с лампи като изящни свещи. Това бе прекрасна старомодна стая, елегантна и топла като самата стопанка, напълно покриваща представата за кътче от ранчо и идеално подходяща за списания от рода на „Таун анд Кънтри“ и „Хаус анд Гардън“. Но, разбира се, Каролайн никога не бе я показвала. Това бе нейният дом, а не изложба. След годините в центъра на общественото внимание в Холивуд тя много държеше никой да не наднича в частния ѝ живот. В резултат още преди двайсет и пет години на практика бе изчезнала от полезрението на всички, с изключение на малцина близки приятели.

— Трябват ли ти още дърва за огъня, Каролайн? — погледна я Бил от висотата на внушителния си ръст. Сега той държеше в ръка широкополия Стетсън и снежнобялата му коса беше открита.

Каролайн се усмихна и поклати глава. Очите ѝ отразяваха блясъка в неговите и тя изглеждаше още по-млада.

— Не, благодаря, Бил. Имам достатъчно за цялата нощ.

— Чудесно. Тогава ще се видим утре, дами. — Той се усмихна топло на Сам, кимна почитателно на Каролайн и с широка крачка напусна дневната.

Вратата тихо се хлопна след него и както стотици пъти по време на гостуванията си тук с Барбара, Саманта отново реши, че не е възможно да има нещо между тях. Не и след като си пожелаваха лека нощ по този начин. И когато се срещаха, не се държаха по-интимно: любезни кимвания, непринудени усмивки, сърдечни поздравии, сериозни разговори за ранчото. Нищо повече не се забелязваше. И все пак, като ги наблюдаваше човек, имаше чувството, че между двамата съществува някакво тайно разбирателство или, както бе казала веднъж на Барбара, „сякаш наистина са мъж и жена“.

Разсъжденията ѝ на тази тема бяха прекъснати от Каролайн, която постави поднос на ниска масичка до камината, наля чаша горещ шоколад, вдигна кърпата от чинията със сандвичи и направи знак на Саманта да седне.

— Хайде, Сам, настани се удобно — сетне отново ѝ се усмихна. — Добре дошла у дома.

За втори път тази вечер Саманта се просълзи. Протегна дългата си грациозна ръка и за момент задържа кокалестите пръсти на по-възрастната жена в своите.

— Благодаря ти, че ми позволи да дойда.

— Не говори така. — Каролайн освободи ръката си и ѝ поднесе горещия шоколад. — Радвам се, че ми се обади. Винаги съм те обичала... — Поколеба се за миг с поглед, прикован в огъня, сетне отново се обърна към Сам. — Не по-малко, отколкото обичах Барб — въздъхна тихо. — Когато тя почина, все едно загубих дъщеря. Трудно е да се повярва, че минаха почти десет години. — Сам кимна безмълвно, а Каролайн ѝ се усмихна. — Щастлива съм да се уверя, че не съм загубила и теб. Много се радвах на писмата ти, ала през последните няколко години бях започнала да се питам дали ще се върнеш някога.

— Искаше ми се, но... бях много заета.

— Ще ми разкажеш ли за всичко това или си прекалено уморена?

Гостенката ѝ имаше зад гърба си петчасов полет и още три часа пътуване с колата. По калифорнийско време часът бе едва осем и трийсет, но по времето на Сам, нюйоркското, вече бе единайсет и половина. Ала тя дори не бе уморена, беше в приповдигнато настроение от срещата със старата си приятелка.

— Не съм уморена... Просто не знам откъде да започна.

— Тогава почвай с горещия шоколад. После сандвичите и чак след това приказките. — Двете жени си размениха усмивки, Саманта не можа да се въздържи и пак протегна ръка към Каролайн, а тя я прегърна топло. — Знаеш ли колко ми е хубаво да те видя отново тук?

— Не колкото на мен да се върна. — Отхапа голяма хапка от сандвича и се облегна назад, широко усмихната. — Бил разправя, че имаш нов кон. Красив ли е?

— О, господи, Сам, наистина е красавец! — и се разсмя. — Похубав е дори от зелените ми ботуши — погледна краката си развеселена, а сетне блесналите ѝ очи се спряха на Сам. — Жребец е и е толкова буен, че дори аз едва се справям с него. Бил е ужасен, че ще се пребия, като го яздя, но като го видях, наистина не можах да устоя на изкушението. Синът на един ранчер тук наблизко го купи от Кентъки, но му трябваша бързо пари и ми го продаде. Направо е престъпление да го яздиш само за удоволствие, ала нищо не мога да направя. Просто не съм в състояние да се спра. Пет пари не давам дали съм грохнала бабичка, или пък смахната, за каквато ме смятат някои, той е единственият кон в моя живот, който ми се иска да яздя, докато умра.

Сам трепна, когато Каролайн отново спомена за смъртта и напредналата си възраст. В това отношение тя и Бил се бяха променили от последния път. Но в края на краищата и двамата бяха прекрачили шейсетте, може би подобни мисли бяха нормални за техните години. При все това ѝ бе невъзможно да ги възприеме като „старци“, те бяха твърде красиви, твърде активни, твърде силни, твърде заети. Ала очевидно вече живееха с такава представа за себе си.

— Как е името му?

Каролайн се засмя на глас, стана, приближи до огъня и протегна ръце да ги сгрее.

— Черния красавец, разбира се — обърна се към Саманта, в меката светлина на огъня изящните ѝ черти напомняха фино гравирани

камея или порцеланова фигурка.

— Казвал ли ти е някой напоследък колко си красива, лельо Каро? — Така я бе наричала Барбара и този път бе ред на Каролайн да се просълзи.

— Бог да те благослови, Сам. Сляпа си, както винаги.

— Да бе — ухили се Саманта и гризна от сандвича, преди да поеме глътка от горещия шоколад, който Каролайн бе наляла от каната термос. Тя си бе останала все същата изискана домакиня, както при първото гостуване на Саманта в ранчото, да не говорим за легендарните приеми в Холивуд през далечната 1935-а.

— И тъй — постепенно Саманта доби по-сериозно изражение, — предполагам, че искаш да научиш за Джон. Не мисля, че остана нещо за разказване след онова, което ти съобщих онзи ден по телефона. Имал си е любовница, направил ѝ е бебе и ме напусна. Двамата се ожениха и сега очакват раждането на първото си дете.

— Казваш го така накратко — замълча за момент, после попита: — Мразиш ли го?

— Понякога. — Гласът на Сам премина в шепот. — Повечето време просто ми липсва и се питам дали е добре. Чудя се дали тя знае, че е алергичен към вълнени чорапи, дали има кой да му купи любимия сорт кафе, дали е здрав или болен, доволен или изнервен, дали, когато пътува, не забравя да си вземе лекарството против астма... Дали... дали съжالياва... — Саманта замълча и вдигна поглед към Каролайн, която още стоеше до камината. — Звучи смахнато, нали? Искам да кажа, този човек ме е мамил, заряза ме и сега дори не се обажда да попита как съм, а аз се притеснявам, че краката го сърбят, защото жена му може да е сбъркала да му купи вълнени чорапи. Това не е нормално. — Тя се засмя, но изведнъж смехът ѝ зазвуча по-скоро като плач. — Нали? — Стисна очи и бавно поклати глава, държейки ги плътно затворени, сякаш за да престане да вижда картините, които се мяркаха в съзнанието ѝ от доста време. — Господи, Каро, беше толкова ужасно и така публично. — Сетне отново я погледна. — Не чете ли за това във вестниците?

— Четох. Веднъж. Но бяха само най-общи клюки, че сте се разделили. Надявах се да е лъжа, малко евтина сензация за повишаване на интереса към него. Знам как се правят тези неща, как се пускат слухове, в които няма капка истина.

— Този път не беше слух. Не си ли ги гледала заедно в предаването им?

— Изобщо не го гледам.

— Аз също не го гледах — обезсърчено рече Саманта. — Но сега не го пропускам.

— Трябва да престанеш.

Саманта кимна.

— Да, ще престана. Има доста неща, които не бива да върша повече. Предполагам, че затова дойдох тук.

— А работата ти?

— Не знам. Някак успях да я запазя, въпреки всичко. Или поне се надявам, че съм успяла, ако наистина мислят онова, в което ме увериха на заминаване. Но да ти кажа честно, не зная как съм го направила. В службата непрекъснато бях като зомби. — Сам зарови лице в дланите си с тиха въздишка. — Може наистина да е по-добре, че заминах.

След миг почувства ръката на Каролайн върху рамото си.

— И аз смятам така, Сам. Ранчото ще ти даде време да оздравееш и да събереш мислите си. Преживяла си страхотна травма. Аз зная, минала съм през същото, когато почина Артър. Струваше ми се, че няма да го преживея. Мислех, че това ще ме убие. Случилото се с теб е малко по-различно, но и смъртта е един вид изневяра. — При последните думи очите ѝ едва доловимо помръкнаха, ала тъгата в тях бързо отмина и тя отново се усмихна. — Твоят живот не е свършил, Саманта. В известен смисъл той дори едва започва. На колко години си сега?

— На трийсет — изпъшка Саманта, сякаш казваше осемдесет, а изящният смях на Каролайн се разсипа като сребро в красивата стая.

— Да не очакваш, че ще ми направиш впечатление?

— Очаквам да ми съчувстваш — отвърна усмихнато Саманта.

— На моята възраст, скъпа, май искаш прекалено много от мен. По-скоро изпитвам завист, това е по-близо до истината. На трийсет! — Тя замечтано се загледа в пламъците. — Какво не бих дала да съм на толкова.

— Какво не бих дала да изглеждам като теб в този момент, по дяволите възрастта!

— Ласкателства, ласкателства... — Но очевидно ѝ беше приятно. Тя отново се обърна към Сам и я погледна въпросително. — Излизала

ли си с друг, откакто се случи това? — Сам бързо поклати глава. —
Защо не?

— По две много сериозни причини. Не ме е канил нито един приличен мъж, а и аз не искам. В сърцето си още съм омъжена за Джон Тейлър. Ако бях излязла с друг, щях да имам чувството, че му изневерявам. Явно не съм готова. И знаеш ли — погледна тя мрачно по-възрастната жена, — не мисля, че някога ще съм. Просто не искам. Когато Джон затвори вратата след себе си, сякаш нещо в мен умря. Вече не ме интересува, пет пари не давам дори кой повече да не ме обича. Не се чувствам достойна за любов и не желая да бъда обичана от никого... освен от него.

— Е, по-добре да поразмислиш, Саманта. — Каролайн я гледаше с нежно неодобрение. — Бъди реалистка, не можеш да бродиш наоколо като мъртвец. Трябва да живееш. И на мен са ми го казвали, нали разбираш. Но е нужно време, това ми е известно. Колко месеца минаха?

— Три и половина.

— Давам ти още шест — топло се усмихна тя. — И ако дотогава не си лудо влюбена, ще предприемем нещо радикално.

— Какво например? Лоботомия? — Саманта отпи от горещия шоколад с най-сериозен вид.

— Все ще измислим, но едва ли ще се наложи.

— Надявам се, че дотогава ще съм се върнала на Медисън авеню и ще се трепя на петнайсетчасов работен ден.

— Това ли искаш? — тъжно я погледна Каролайн.

— Не знам. Преди вярвах, че ми харесва. Но както го виждам сега, може да е било един вид надпревара с Джон. Все още имам добър шанс да стана директор на творческия отдел в агенцията и това доста ласкае самолюбието ми.

— Работата доставя ли ти удоволствие?

Саманта кимна и се усмихна.

— Обожавам я. — Сетне наклони глава настрани с плаха усмивка. — Но имаше време, когато повече ми допадаше начинът на живот тук. Каро... — Тя се поколеба, ала само за миг. — Може ли утре да поядя Черния красавец? — Изведнъж заприлича на малко момиче.

— Още не, Сам — бавно поклати глава Каролайн. — Трябва първо да влезеш във форма с някой от другите коне. Колко време не си

яздила?

— Около две години.

— Тогава не е много разумно да започваш с Черния красавец.

— Защо?

— Защото ще кацнеш на задник още преди да си излязла от конюшните. Той не е лесен, Сам — и добави по-меко: — Дори за теб, опасявам се. — Още преди години Каролайн се бе убедила, че Саманта е отлична ездачка, ала знаеше и колко необикновен кон е Черния красавец. Той създаваше трудности дори на нея и всяваше ужас сред каубоите. — Не бързай толкова. Обещавам, че ще ти позволя, щом отново се почувстваш сигурна в себе си. — И на двете бе ясно, че това няма да отнеме много време. Сам бе прекарала години с конете и бързо щеше да възвърне уменията си. — Знаеш ли, надявах се, че ще се согласиш да поядиш сериозно. С Бил от три седмици си скубем косите заради документацията на ранчото. В края на годината имаме да пишем сума неща. И както ти казах, отгоре на всичко не ни достигат двама работници. Твоята помощ ще ни дойде добре. Ако искаш, можеш да яздиш с мъжете.

— Сериозно ли говориш? — Саманта изглеждаше смаяна. — Ще ми разрешиш ли? — Светлината на огъня сякаш пламна в големите ѝ сини очи и заблестя в златистите ѝ коси.

— Разбира се, че ще ти разреши. Всъщност дори ще ти бъда благодарна. — И добави с мека усмивка: — Подготвена си не по-зле от тях. Или ще бъдеш, след ден-два. Мислиш ли, че ще издържиш, ако започнеш с пълен ден на седлото?

— Да, по дяволите! — ухили се Саманта и Каролайн пристъпи към нея с преливащ от обич поглед.

— Тогава лягай да спиш, млада госпожо. Трябва да ставаш в четири часа. Толкова бях сигурна, че ще се согласиш, че казах на Тейт Джордан да те чакат. Ние с Бил ще ходим в града. — Тя погледна часовника си — най-обикновено часовниче, което Бил ѝ бе подарил за Коледа. Някога, преди трийсет години, на китката ѝ се кипреха само швейцарски часовници, всичките инкрустирани с диаманти. Един от тях бе изключително красив, мъжът ѝ го бе купил от „Картие“ в Париж. Но тя отдавна не го използваше. Понякога ѝ бе трудно да повярва, че е имала друг живот. А сега стоеше и гледаше Саманта с

топла усмивка и отново я притисна в прегръдките си. — Добре дошла у дома, скъпа.

— Благодаря ти, лельо Каро.

Двете жени бавно поеха по коридора. Каролайн знаеше, че няма опасност главните да се изсипят от камината, а подноса остави на мексиканката, която идваше всяка сутрин да почиства къщата. Придружи Саманта до прага на предназначенията за нея спалня и със задоволство проследи възхитения ѝ поглед. Това не бе стаята, която Сам и Барбара бяха делили през онези лета, нея Каролайн отдавна бе преобработила в кабинет. Споменът за младото момиче, живяло сред розовите драперии на това кътче и превърнало се пред очите ѝ в млада жена, се бе оказал прекалено мъчителен за нея. Сега спалнята на Саманта бе напълно различна, не по-малко дамска, но изцяло бяла. Всичко бе в бяла бродерия и разкошни волани, от леглото с балдахин до ръчно изработените възглавници и плетения шезлонг. Само прекрасната кувертюра, отметната на леглото, внасяше известен колорит с ярките наситеночервени, сини и жълти парчета плат, грижливо апликирани в десен на къщички. На двата удобни плетени стола пред камината имаше възглавници в същите цветове, а на голямото дървено бюро бе поставена огромна ваза с пъстър букет. През прозорците си Саманта щеше да се любува на великолепен изглед към хълмовете. Това бе стая, в която човек с удоволствие би прекарал часове, ако не и години. Каро не бе забравила напълно уроците от Холивуд, всяка от стаите ѝ бе декорирана с добрия вкус и неповторимата индивидуалност, с които се бе славил като светска дама.

— Не бих казала, че прилича на спалня за краварка — засмя се Сам, като седна на ръба на леглото и се огледа.

— Права си. Но ако предпочиташ, сигурна съм, че някой от мъжете с удоволствие ще раздели с теб леглото в къщичката си.

Размениха си усмивки, отново се разцелуваха и после Каролайн тихо затвори вратата. Тракането от токчетата на каубойските ѝ ботуши отекваше по дървения под в коридора и Саманта проследи пътя им чак до другия край на къщата, където се намираха личните покои на Каро: голяма спалня, малък кабинет, гардеробна, баня, декорирани все в ярки цветове, подобно на апликираната кувертюра. Тя държеше там и няколкото отдавна колекционирани картини, между които имаше една

много хубава в импресионистичен стил. Останалите бе купувала в Европа — някои заедно със съпруга си, други след смъртта му. Те бяха единствените съкровища от предишния живот, които все още пазеше.

В своята стая Сам бавно разопаковаше багажа. Имаше усещането, че само за няколко часа се е озовала в напълно различен свят. Наистина ли сутринта се беше намирала в Ню Йорк, бе спала в собствения си апартамент, бе разговаряла с Харви Максвел в неговия кабинет? Възможно ли бе за толкова кратко време човек да стигне така далеч? Струваше й се повече от невероятно. Чу тихо цвилене на коне в далечината, отвори прозореца да погледне навън и зимният вятър я блъсна в лицето. Пред нея се ширна посребреният от лунната светлина пейзаж под небесния купол, осеян с безброй звезди. Картината бе вълшебна и тя се почувства повече от щастлива, че е тук, че гостува на Каролайн, че е далеч от Ню Йорк. В ранчото щеше отново да открие себе си. Застанала пред отворения прозорец, Саманта се изпълни с увереност, че е постъпила правилно. А когато си легна, чу далечно хлопване на врата, някъде около спалнята на Каролайн, и както някога с Барби, отново започна да се пита дали не е Бил Кинг.

[1] Американска порода светли коне, създадена във Вермонт от потомството на жребец английска порода и местни кобили. — Б.пр. ↑

[2] Паломино — тънкокрак светлокафяв или кремав кон от арабски произход с бели петна по муцуната и краката и бледожълта или бяла грива и опашка. — Б.пр. ↑

4

В четири часа сутринта будилникът до леглото на Сам зазвъня. Тя изстена, протегна ръка да го спре и усети полъх върху пръстите си. Имаше нещо необичайно. Отвори едно око, огледа се и разбра, че не е вкъщи. Поне не в собствената си къща. Отново се огледа, напълно объркана, спря поглед на пищния бял балдахин над леглото и изведнъж всичко дойде на мястото си. Беше в ранчото на Каролайн Лорд, в Калифорния, и тази сутрин щеше да язди заедно с каубоите. Мисълта за това вече не ѝ се виждаше така привлекателна, както предишната вечер. Никак не я блазнеше перспективата да скочи от леглото, да вземе душ, да излезе от къщата, без дори да е закусила, и да се качи на коня, вероятно още преди шест, след като се е преборила с пълна чиния наденички с яйца. Но нали тъкмо заради това бе дошла на Запад. Мина ѝ през ума да остане да поспи поне първата сутрин, ала знаеше, че ако очаква да се сприятели с мъжете, не бива да си го позволява. Пък и нали разрешението да язди с тях бе привилегия, дадена ѝ от Каролайн. Ако искаше да бъде уважавана тук, трябваше да се покаже не по-малко издръжлива, изпълнителна и компетентна от останалите, стабилна на седлото и винаги готова за работа.

Не се почувства особено окуражена и когато след душа надникна в мрака навън: всичко наоколо бе забулено в тънката пелена на дъжда. Навлече чифт стари дънки, бяла риза, дебел пуловер с висока яка, вълнени чорапи и жокейските ботуши, обувани с едва ли не религиозен трепет за ездите на Изток. Изящни, правени по поръчка в „Милър“, те изобщо не бяха подходящи за ранчото, но Сам се надяваше, че в края на седмицата ще успее да си купи чифт каубойски от града. Междувременно се налагаше да се задоволи с тези. Тя опъна дългата си руса коса в стегнат кок на тила, плисна си още студена вода на лицето, грабна кафявите кожени ръкавици и старото синьо яке, с което бе карала ски. Край на тоалетите от „Холстън“, „Бил Блас“ и „Норел“. Онова, което щеше да върши сега, не приличаше на работата в града.

Елегантността нямаше никакво значение, важни бяха само топлината и удобството.

Сам знаеше, че когато довечера се прибере в стаята си, ще я боли всеки мускул и всяка става, седалището ѝ ще е изтръпнало, коленете — охлузени, очите — зачервени от вятъра, лицето ѝ ще смъди, а ръцете ще са вдървени в положението, в което цял ден са стискали юздите. Мисълта за това определено не я изпълваше с ентузиазъм. Тя тихо излезе в коридора и забеляза ивицата сребриста светлина под вратата на Каролайн. Мина ѝ през ума да каже „добро утро“, но ѝ се стори безбожно рано, за да безпокои когото и да било, и продължи на пръсти към външната врата. Затвори я внимателно след себе си, нахлупи на главата си качулката от якето и стегна шнура. От лекия дъждец по земята вече се бяха образували локви и ботушите ѝ тихо шляпаха в тях.

Пътят до голямата трапезария, където мъжете се хранеха и вечер се събираха да играят билиард и карти, сякаш нямаше край. Голямата постройка бе свежо боядисана, с тавани от греди, тухлена камина, достатъчно висока, за да застанеш прав в нея, грамофон, телевизор, няколко игрални маси и хубав стар билиард. Сам открай време знаеше, че Каролайн Лорд се отнася добре със своите работници.

Когато стигна до входа, ръката ѝ за миг замръзна на дръжката и тя с удивление си даде сметка какво се готви да извърши. Бе на път да нахълта в самото светилище на мъжете, да се храни с тях сутрин и на обяд, да работи рамо до рамо с тях и да претендира за равностойно място в малкия им колектив. Какво щяха да си помислят те? Изведнъж се усъмни, че Каролайн и Бил може да не са ги предупредили, коленете ѝ се разтрепериха и се почувства прекалено изплашена, за да влезе. Докато стоеше нерешително под дъжда с ръка на дръжката, някой зад нея промърмори:

— Хайде, по дяволите, човече! Студено е.

Тя се обърна кръгом, сепната от гласа зад гърба си, и се озова лице в лице с набит мъж с тъмнокестенява коса и тъмни очи, приблизително с нейния ръст и на нейната възраст. Очевидно не по-малко изненадан и смутен от грешката, той бързо закри с ръка устата си, сетне на лицето му се разля широка усмивка.

— Вие сте приятелката на госпожа Каролайн, нали? — Сам кимна безмълвно, опитвайки се да се усмихне. — Извинете... но не

бихте ли отворили все пак? Студено е!

— О... — Сам бутна вратата, която се отвори широко. — Съжалявам. Аз просто... Тя... каза ли нещо за мен? — Бузите ѝ бяха поруменели от смущение и от ледения дъжд.

— Да, разбира се. Добре дошли в ранчото, госпожо. — Той се усмихна и мина край нея, любезен, но не и преливащ от желание да каже нещо повече. Веднага се здрависа с двама-трима от другите работници, после се запъти към огромната открита кухня и поздрави готвача, грабвайки чаша кафе и купа пшеничена каша.

Саманта видя, че помещението е пълно с мъже като този, който току-що бе влязъл, до един облечени в дънки, солидни якета и тежки пуловери. Шапките им бяха окачени на куките по стените, а каубойските им ботуши тракаха оглушително по дървения под. Тази сутрин в голямата трапезария имаше повече от двайсет души, които разговаряха на малки групички или пиеха кафето си в уединение. Неколцина вече бяха насядали край дългата маса, ядяха яйца с бекон или гореща каша и довършваха второто или третото си кафе. Ала накъдето и да се обърнеше, навсякъде се виждаха само мъже, погълнати от утринните ритуали на своя мъжки свят, преди да се захванат със своята мъжка работа. За пръв път в живота си Саманта се почувства абсолютно не на място. Отново усети, че лицето ѝ пламва, тръгна неуверено към кухнята, усмихна се нервно на двама от работниците, вземайки чаша черно кафе, а сетне се опита да се скрие сред дървенията в далечния край на залата.

На пръв поглед нямаше нито едно познато лице. Повечето бяха млади и вероятно сравнително нови тук. Само двама-трима имаха вид на хора, които може да са работили някъде по-дълго време. Единият беше широкоплещест як мъж в началото или средата на петдесетте, който доста приличаше на Бил Кинг. Имаше същата конструкция, ала очите му не бяха така топли и лицето му не бе толкова добро. Той хвърли поглед на Саманта, сетне ѝ обърна гръб и каза нещо на луничав червенокос младеж. Двамата пригнаха и се запътиха към маса в противоположния край на залата, където се присъединиха към други двама. В моментен пристъп на параноя Саманта си помисли, че може би тя е причината за тяхното веселие, че идването ѝ тук е пълна лудост, да не говорим за желанието ѝ да язди наравно с тях. Съвсем не беше както едно време с Барбара, когато пристигаха в ранчото да се

забавляват. Първо на първо, тогава бяха много млади и много хубави и за мъжете бе удоволствие просто да ги гледат как се мотаят наоколо и яздят. Но сега тя се опитваше да се представи за една от тях, нещо, което те едва ли биха толерирали, ако изобщо забележеха присъствието ѝ.

— Няма ли да закусите нещо? — гласът бе дрезгав, но мил.

Сам се видя изправена срещу друг мъж от по-старото поколение, ала не така неприятен на вид, както първия. Взря се в него и тихо възкликна:

— Джош! Джош! Това съм аз, Сам! — Той беше тук всяко лято, когато идваха с Барбара, и винаги се грижеше за тях. Барбара ѝ бе разказвала колко внимателно и търпеливо я е учил да язди като малка. Имаше някъде жена и шест деца, Саманта помнеше това. Но никога не ги бе виждала в ранчото. Както повечето каубои, и той бе свикнал да живее в един изключително мъжки свят — странен, самотен живот, протичащ между множество други, също толкова затворени в себе си мъже. Общество на самотници, държачи се заедно, сякаш за да се сгриват взаимно.

Сега той погледна Саманта, озадачено в първия момент, после я позна и на лицето му грейна сърдечна усмивка. Без колебание протегна ръце и я прегърна и тя почувства на бузата си острата четина от наболата му брада.

— Мътните да ме вземат! Та това е Сам! — издаде тих радостен вик и Саманта се разсмя с него. — Как така, по дяволите, не се досетих, когато госпожа Каролайн каза за своята „приятелка“? — Плесна се по бедрото и усмивката му стана още по-широка. — Как я караш, да му се не види? Леле, страхотно изглеждаш!

Да не повярваш, с тази полузаспала физиономия и навлечена в най-грозните и най-старите си дрехи.

— Ти също! Как са жената и децата ти?

— Пораснаха и се пръснаха, слава богу. С изключение на една от дъщерите и жена ми. — Той сниши глас, сякаш разкриваше ужасна тайна: — Сега са тук, в ранчото, разбираш ли. Госпожа Каролайн ме накара. Каза, че не било редно те да живеят в града, пък аз тука.

— Радвам се.

В отговор Джош завъртя очи и двамата се разсмяха.

— Няма ли да закусиш нещо? Госпожа Каролайн рече, че очаква да ни дойде на помощ човек от Ню Йорк. — За миг в усмивката му се прокрадна злорадство и той продължи: — Трябваше да им видиш физиономиите, като разбраха, че става дума за жена.

— Положително са били във възторг — саркастично подхвърли Саманта, докато вървяха към кухнята. Умираще за кафе, а и откакто откри Джош, храната започваше да ѝ мирише апетитно. Взе голяма купа пшеничена каша, а той се наведе съзаклятнически към нея.

— Какво правиш тук, Сам? Не си ли омъжена?

— Вече не. — Джош кимна с вид на врял и кипял в тези неща, но тя не му даде повече информация.

Настаниха се на една маса и през цялото време, докато Саманта ядеше кашата и препечените си филийки, никой не седна при тях. След време любопитството надделя, двама-трима от работниците приближиха и Джош ѝ ги представи един по един. Повечето бяха помлади от Сам и имаха суровия вид на отрудени мъже, прибиращи се под покрив само за спане. Професията им в никакъв случай не беше лека, особено по това време на годината. Не бе трудно да се досетиш как Бил Кинг се е сдобил с дълбоките бразди по лицето, които му придаваха вид на издялана със замах статуя. Те бяха издълбани от времето и природните стихии през близо петдесетте години езда в различните стопанства, където бе работил. И лицето на Джош не беше по-различно. Сам го гледаше и си мислеше, че не след дълго мнозина от останалите също ще заприличат на тях.

— Доста нови лица, а, Сам? — Тя кимна и той я остави за момент да донесе още кафе.

Часовникът над камината показваше шест без четвърт. След петнайсет минути всички щяха да отидат в конюшните да оседлят конете и работният ден щеше официално да започне. Саманта се питаше кой ще ѝ определи коня за този ден. Предишната вечер Каролайн не бе казала нищо по този въпрос. Изведнъж взе да се безпокои, огледа се за Джош, но той бе изчезнал някъде с един от приятелите си и тя се почувства като изгубено дете. Независимо от няколкото любопитни погледа, хвърлени в нейна посока, общо взето, никой не проявяваше видим интерес към нея, повечето се правеха, че гледат другаде и Сам започна да подозира, че са решили да не ѝ обръщат внимание. Испита желание да закрепси или да се качи на

масата, само и само да ги накара да я забележат, да им каже, че съжاليا, задето навлиза в техния свят и че ако искат, е готова да си отиде на мига. Начинът, по който я игнорираха, направо я вбесяваше. Сякаш бяха решили, че мястото ѝ не е тук, и се преструваха пред себе си и пред останалите, че я няма.

— Госпожо Тейлър?

Като чу името си, тя рязко се обърна и погледът ѝ опря в широки мъжки гърди във вълнена риза на сини и червени карета.

— Да? — Очите ѝ запълзяха нагоре, докато срещнаха други, с цвят, какъвто рядко бе виждала: почти смарагдовозелени, със златни петънца. Косата бе черна, леко прошарена на слепоочията, лицето обветрено, чертите остри, а притежателят им бе по-висок от всеки друг в ранчото, включително и от Бил Кинг.

— Аз съм помощник-управителят тук.

Каза само длъжността, не и името си. В гласа му имаше нещо студено и заплашително. Ако го бе срещнала в тъмна уличка, сигурно щяха да я побият тръпки.

— Здравсти — не знаеше какво да му каже, а той я гледаше отгоре със свъсени вежди.

— Готова ли сте да дойдете до конюшните? — Тя кимна, респектирана от началническия му маниер и огромния му ръст. Видя, че другите ги наблюдават, вероятно се чудеха какво ѝ казва и без съмнение забелязваха, че в неговото държане няма и следа от топлота, липсват приветствени думи за „добре дошла“ и усмивки.

Всъщност ѝ се пиеше още кафе, но нямаше никакво намерение да му го признава, той без това вече бе тръгнал към вратата. Грабна якето си от куката, на която накрая го бе закачила, навлече го, нахлупи качулката и затвори след себе си, чувствайки се като дете, което се е провинило. Той явно се дразнеше от мисълта, че Саманта ще язди с тях, и влетя в конюшнията като фурия. Тя смъкна качулката и изтърси дъжда от нея, без да го изпуска от очи. Гигантът откачи дъската със списъка на хората и имената на конете, свъси вежди замислено и отиде до близката преграда. Пред нея имаше табелка с името Лейди и по някаква причина, която едва ли би могла да обясни, Сам моментално се ядоса от избора му. Нима само защото беше жена, трябваше да язди кобилата Лейди? Инстинктивно почувства, че няма да се отърве от

този кон през целия си престой тук, и горещо си пожела поне да е добър за езда.

— Прилично ли яздите? — Тя отново отговори само с кимване, боейки се да каже нещо в своя защита, за да не го засегне. При все че в интерес на истината вероятно яздеше по-добре от повечето мъже в ранчото. Ала той щеше сам да се убеди, ако изобщо си направеше труда да я погледне.

Мъжът отново се върна към своя списък и Саманта, която продължаваше да го наблюдава, се хвана, че се е втреничила в извивката на врата му, точно където тъмната коса докосваше яката. Беше як, чувствен на вид мъж на около четирийсет и една-две години. В него имаше нещо едва ли не плашещо, някаква необузданост, упоритост и решителност. Усещаше го и без да го познава и тръпка на страх премина по гърба ѝ, когато той отново се обърна към нея и поклати глава.

— Няма да стане. Кобилата може да ви затрудни. Вземете Ръсти. Той е в дъното на конюшните. Изберете си едно от трите седла в стаичката и го оседлайте. Тръгваме след десет минути. — Погледна я с досада и добави: — Ще бъдете ли готова дотогава?

Какво си мислеше този тип, че ѝ трябва два часа, за да оседлае един кон? Както го гледаше, изведнъж пламна от яд и рече:

— Ще бъда готова след пет минути. Или по-малко.

Той не каза нищо, просто я остави, закачи таблото обратно на стената и забърза към преградите, където оседла собствения си кон и го изведе навън. Всички мъже се бяха върнали от закуска и след пет минути конюшните вече кънтеше от подсвирквания, викове и смехове. Конете потропваха радостно с копита, възбудени от появата на редовните си ездачи, а когато ги извеждаха от преградите, поздравяваха събратята си с пръхтене. На входа стана истинско задръстване, докато цялата група се изниже в мокрия заден двор. Въпреки лекия дъжд настроението бе приповдигнато.

Повечето мъже бяха облекли дъждобрани над якетата си, Сам също: Джош ѝ бе дал един, когато извеждаше коня си. Той бе едър, кафяв и безинтересен на вид, не особено енергичен и без игривост в стъпката. Саманта вече подозираше, че ще ѝ се наложи да се разправя с животно, което ще се опитва да спира край реката, да преминава в бавен ход при всяка възможност, да хрупа храсти и пасе всяка

попаднала му тревичка и ще се моли да го прибира всеки път, щом случайно го обърне в посоката на конюшните. Очертаваше се досаден ден и тя неочаквано изпита разкаяние за гнева си към Лейди преди малко. Нещо повече, докато чакаше, ѝ се прииска да докаже на помощник-управителя, че заслужава по-добър кон. Като Черния красавец, усмихна се тя на себе си, спомняйки си за расовия жребец на Каролайн. Очакваше с нетърпение да го възседне и тогава този високомерен каубой щеше да види каква ездачка е.

Запита се дали Бил Кинг някога е приличал на него и реши, че вероятно е бил още по-лош. Бил Кинг винаги се бе славил като строг управител и все още беше такъв, а този всъщност не ѝ бе сторил нищо, освен че ѝ бе предложил доста кротко животно. Макар и неохотно, си призна, че за непозната жена от място като Ню Йорк изборът му е разумен. Откъде можеше да знае, че тя действително умее да язди? Очевидно Каролайн си бе спестила похвалите по неин адрес, и толкова по-добре.

Възседнали конете, мъжете бърбореха под дъжда и чакаха помощник-управителят да им даде инструкции за деня. Двайсет и осемте работници никога не яздеха заедно, обикновено се разделяха на четири-пет групи, за да свършат каквото има за вършене в различните краища на ранчото. Всяка сутрин Бил Кинг или помощникът му минаваха между тях и даваха устните си нареждания кой с кого и къде ще работи. И сега, както винаги когато Бил Кинг отсъстваше, високият тъмнокос помощник-управител тръгна спокойно между тях да разпредели задачите за деня. Той даде на Джош четирима души да обиколят южния край на ранчото и проверят за отлъчени или телеци се крави. Още две групи отиваха да прегледат оградите, които според него имаха нужда от ремонт. На друга четворка бе възложено да прибере две болни крави в оборите край реката. Той самият с още четирима мъже и Саманта щяха да претърсят района около северните граници за три крави, които всеки момент щяха да се отелят, а се бяха отделили от стадото.

Саманта безмълвно последва групата вън от централното заграждение, яздеше кротко на Ръсти и се надяваше дъждът да спре. Мина цяла вечност, докато препуснаха в лек галоп, и тя трябваше още веднъж да си напомни, че на западното седло не бива да се изправя на стремена при тръс. Чувстваше се странно на това голямо и удобно

седло, много повече бе свикнала с по-малките и по-плоски английски, които бе използвала на прескоците и надбягванията в Медисън Скуеър Гардън. Ала онова бе един напълно различен живот.

Само веднъж се запита какво ли става тази сутрин в офиса и се усмихна на себе си. Струваше ѝ се невероятно, че едва преди два дни провеждаше творческа среща с нов клиент, облечена в синия си костюм от „Диор“, а сега отиваше да търси изгубени крави в ранчо на другия край на страната. Мисълта за това едва не я накара да прихне на глас. Тъкмо прекосяваха някакво хълмче и трябваше да се концентрира, за да не се размее открито на абсурдния контраст между онова, с което се бе занимавала, и това, което вършеше в момента. На няколко пъти забеляза, че заместник-управителят я поглежда, сякаш проверява дали се справя с коня.

Веднъж едва се сдържа да не му каже нещо неприятно: минавайки край нея, той ѝ напомни да стегне юздите на Ръсти, който отчаяно се опитваше да хрупне малко трева. Само за момент бе позволила на унилото животно да задоволи каприза си, с надеждата да го успокои, преди да потеглят отново, а тъмнокосият тиранин, изглежда, бе решил, че не може да го контролира. Това я вбеси. Идеше ѝ да изкрещи: „Направих го нарочно!“. Ала той я подмина и потъна в тих разговор с двама от мъжете, сякаш изобщо не го интересуваше какво върши тя. Останалите явно го смятаха за нещо като началник. Отнасяха се към него, както към Бил Кинг: с искрено уважение. Отговаряха му кратко и почтително и усърдно кимаха с глави. Никой не поставяше под съмнение предложенията му, никой не оспорваше думите му. Между него и останалите почти не се разменяха шегички и докато разговаряше с тях, той рядко се усмихваше. Саманта откри, че този човек някак я дразни, неговата самоувереност бе открито предизвикателство за нея.

— Приятна ли е ездата? — попита я малко по-късно, за момент изравнил коня си с нейния.

— Много — отвърна тя през стиснати зъби и се усмихна в усилващия се дъжд. — Чудесно време!

Той не отговори, само кимна и продължи нататък, а Саманта реши, че е досадник без никакво чувство за хумор. Денят напредваше и краката ѝ взеха да се уморяват, седалището я болеше, вътрешната страна на бедрата и коленете ѝ вече беше ожулена от непрестанното

триене на дънките в седлото. Стъпалата ѝ бяха измръзнали, ръцете — схванати и тъкмо когато започваше да се пита дали това ще свърши някога, направиха почивка за обяд. Спряха пред малка колиба някъде по периферията на ранчото, предназначена за такива случаи. В нея имаше маса, няколко стола и всичко необходимо, за да си приготвят храната: котлони и течаща вода.

Сам установи, че самият заместник-управител е донесъл провизиите в чантата на седлото си. Всички получиха по един мазен сандвич с пуешко и овнешко месо, бяха извадени и набързо изпразнени и два огромни термоса, единият със супа, другият с кафе. Вече допиваше с наслада последните капки кафе, когато той отново я заговори.

— Държите ли се, госпожо Тейлър? — В гласа му се долавяше лека насмешка, но този път очите му я гледаха по-дружелюбно.

— Добре съм, благодаря. А вие, господин... ъ... Всъщност не знам как ви е името — усмихна му се чаровно и той също се ухили. Това момиче определено беше пиперлия, усети го още сутринта, когато ѝ предложи Лейди. Не му убягна, че очите ѝ засвяткаха от яд, ала изобщо не го интересуваше какъв кон иска. Даде ѝ възможно най-кроткото животно. Нямахше да допусне тази вятърничава нийоркчанка да си строши врата в северния край на ранчото. Това бяха всичките му претенции към нея. Въпреки че досега тя сякаш се справяше добре. Трябваше да се признае, че на този мързелив кон е трудно да се прецени що за ездачка е.

— Казвам се Тейт Джордан — подаде ѝ ръка той и Сам отново не можеше да реши дали ѝ се присмива, или е сериозен. — Как ви харесва гостуването тук?

— Страхотно е! — усмихна му се ангелски тя. — Великолепно време. Идеален кон. Прекрасни хора... — запъна се за момент и той вдигна вежда.

— Как? Нищо ли няма да кажете за храната?

— Ще измисля нещо.

— Не се съмнявам. Впрочем изненадан съм, че решихте да яздите днес. Можехте да изчакате по-хубаво време, за да започнете.

— Защо? Вие не се съобразявате с времето, нали?

— Не — гледаше я почти предизвикателно. — Но едва ли можем да се сравняваме с вас.

— Доброволците винаги се стараят повече, не знаете ли това, господин Джордан?

— Като че ли не. Не сме имали много доброволци. Идвали ли сте тук и преди? — За пръв път я огледа с интерес, ала по-скоро от любопитство, отколкото с намерение да се сприятелят.

— Да, идвала съм, много отдавна.

— Каролайн и преди ли ви разрешаваше да яздите с мъжете?

— Всъщност не... е, само понякога... Но беше повече за удоволствие.

— А сега? — Веждата му отново се вдигна въпросително.

— Предполагам, че и сега е за удоволствие. — Този път усмивката ѝ беше по-искрена. Можеше да му каже, че е нещо като терапия, но нямаше намерение да му разкрива тайните си. Вместо това спонтанно реши да му благодари. — Задължена съм ви, че ми позволявате да яздя с вас. Зная, че нов човек в групата сигурно ви създава трудности. — Още малко и щеше да му се извини, че е жена. Само това оставаше. — Надявам се да бъда полезна с нещо.

— Възможно е. — Той кимна и се отдалечи.

Цял следобед не ѝ проговори. Така и не намериха отлъчилите се крави, към два часа се засякоха с една от групите, които поправяха оградата, и се присъединиха към нея.

Саманта не можеше да помогне почти с нищо, пък и в интерес на истината към три часа вече бе така уморена, че бе готова да заспи на седлото под проливния дъжд. Към четири видът ѝ бе съвсем окаян, а към пет, когато потеглиха обратно, беше сигурна, че като слезе от коня, няма да може изобщо да се помръдне. Бе прекарала на седлото единайсет от всичките единайсет и половина часа и ѝ се струваше доста вероятно на следващата сутрин да не се събуди.

Когато се върнаха в конюшните, едва се свлече от коня с отказващи да се съберат крака и само здравата ръка на притеклия се на помощ Джош я задържа да не рухне от изтощение. Отвърна на загрижения му поглед с немощен смях и с благодарност се опря на него.

— Струва ми се, че днес прекали, Сам. Защо не се прибра по-рано?

— Шегуваш ли се? По-скоро бих умряла. Щом леля Каро може, мога и аз... Или се лъжа? — обезсърчено погледна тя стария си

приятел.

— Не ми е приятно да ти го казвам, момиче, но тя го върши доста по-отдавна от теб, и то всеки ден. Утре всичко адски ще те боли.

— Няма какво да говорим за утре. Би трябвало да ти е ясно как се чувствам сега.

Всичко това бе изговорено шепнешком, вътре в преградата на Ръсти. Самият Ръсти бе престанал да ги забелязва и вече се бе заел със сеното.

— Можеш ли да вървиш?

— Ще трябва. Защото със сигурност не бих си позволила да изпълзя оттук на четири крака.

— Искаш ли да те нося?

— И още как — ухили се тя. — Но какво биха си казали другите? — И двамата прихнаха при мисълта за това. Саманта вдигна глава и очите ѝ неочаквано светнаха. Бе забелязала красивата бронзова табелка пред една от отсрещните прегради и сякаш изведнъж забрави за болката. — Джош, това ли е Черния красавец?

— Да, госпожо — отвърна той с възхитена усмивка, адресирана както към нея, така и към расовия жребец. — Искаш ли да го видиш?

— Дори да умирам, бих минала по остри гвоздеи, за да го видя, Джошуа. Заведи ме при него.

Той я хвана под ръка да я подкрепя и се затътри с нея към отсрещната преграда. Всички останали си бяха отишли и наоколо не се чуваха други гласове, освен техните.

Отдалеч преградата изглеждаше празна, но когато наближи, Саманта го зърна в далечния ъгъл и тихо подсвирна. Конят дойде при тях и потри муцуна в ръката ѝ. Той бе най-красивият жребец, който бе виждала през живота си, шедьовър от черно кадифе с бяла звезда на челото и съвършено равни бели чорапчета на предните крака. Гривата и опашката му бяха лъскави и гарвановочерни като тялото, а големите му очи гледаха ласкаво. Независимо че бе по-едър от всички коне в дългогодишната ѝ практика, краката му бяха необикновено грациозни.

— Господи, Джош, той е невероятен!

— Красавец е, нали?

— Най-хубавият кон, който съм виждала — благоговейно рече Сам. — Колко е висок?

— Седемнайсет педи и половина, близо осемнайсет — радостно и гордо отвърна Джош и Саманта тихо подсвирна в пустата конюшня.

— Какво не бих дала да го поядя.

— Мислиш ли, че госпожа Каро ще ти разреши? На Бил Кинг не му е приятно дори тя да го язди. Дяволски опърничав е. На няколко пъти едва не я хвърли, а това хич не е лесно. Досега не съм виждал кон, който да успее да хвърли госпожа Каро.

Саманта не можеше да откъсне очи от жребеца.

— Каза, че ще ми разреши, и се хващам на бас, че той няма да се опита да ме хвърли.

— На ваше място не бих рискувал, госпожо Тейлър. — Гласът идваше точно иззад гърба ѝ и не беше на Джош. Дълбок и дрезгав, звучеше тихо, ала не преливаше от симпатия.

Сам се обърна бавно, видя пред себе си Тейт Джордан и очите ѝ замятаха искри.

— И защо мислите така? Сигурно според вас Ръсти повече ми подхожда? — Изтощението, болката и раздразнението ѝ изведнъж се сляха ведно и тя почти престана да се владее.

— Не знам. Но двата коня са несравними. Госпожа Каролайн язди може би най-добре от всички жени, които познавам, и след като тя среща затруднения с Черния красавец, бъдете сигурна, че за вас ще е почти невъзможно да се справите — говореше твърде самоуверено и Джош изведнъж се почувства неловко от тяхната препирня.

— А, тъй ли? Колко интересно, господин Джордан. Забелязвам, че определяте госпожа Каролайн като най-добрата ездачка между жените. Както разбирам, не считате, че тя може да се сравнява с мъжете, нали?

— Това е различен вид езда.

— Невинаги. Хващам се на бас, че ще се справя с това животно значително по-добре от вас.

— Какво ви кара да мислите така? — Очите му блеснаха, но само за миг.

— От години яздя расови коне — каза го с цялото ожесточение на изнемогващ от изтощение човек, ала Тейт Джордан не изглеждаше нито доволен, нито развеселен.

— Някои от нас не са имали тези възможности. Ние просто правим най-доброто с онова, което ни се предлага.

Лицето на Саманта пламна при тези думи. Помощник-управителят докосна шапката си, кимна ѝ, без да поглежда работника до нея, и излезе от конюшните.

За момент се възцари тишина. Джош я наблюдаваше, опитвайки се да прочете реакцията ѝ по лицето. Тя се помъчи да си придаде безгрижен вид, погали Черния красавец по муцуната, после вдигна поглед към него.

— Този негодник може да те вбеси, нали? Винаги ли е такъв?

— Сигурно. Когато наблизко има жени. Неговата го заряза преди години. Избяга със сина на ранчера, при когото Тейт работеше тогава, и се омъжи за него. Онзи дори осинови момчето му. Преди да загинат. Жена му и новият ѝ съпруг загинаха при автомобилна катастрофа. Тейт си върна момчето, макар че то и до днес не носи неговото име. Не мисля, че това го безпокои особено. Луд е по сина си. Но никога не споменава бившата си съпруга. Струва ми се, че след нея му е останал лош вкус в устата и оттогава не поглежда жена. Освен... — ярка червенина заля лицето на Джош. — Освен онези... нали знаеш, леките жени. Ако питаш мен, едва ли е имал вземане-даване с друга. Синът му е вече на двайсет и две, можеш да си представиш от колко време продължава това.

Сам бавно кимна.

— Ти познаваш ли момчето?

Джош вдигна рамене и поклати глава.

— Не. Знам, че миналата година Тейт му намери работа наблизко, но той не говори много за себе си и за сина си. Държи се затворено. Както повечето мъже тук. Веднъж в седмицата обаче отива да го види. Момчето е отгатак в „Третата бариера“.

Още един самотник, помисли си Сам, но това си беше типично за каубоите. Нещо друго я бе заинтригувало. Той имаше пъргав ум и тя неочаквано се запита кой и какъв е в действителност Тейт Джордан.

— Не го вземай навътре, Сам — отново поклати глава Джош с дружелюбната си усмивка. — Той не иска да те засегне. Просто си е такъв. Под тази четина на бодливо прасе Тейт е добър човек. Само да го видиш с децата от ранчото! Сигурно е бил чудесен баща на момчето си. Пък е и образован. Не че това има някакво значение тук. Баща му е бил собственик на ранчо и го е пращал в добри училища. Завършил е дори колеж и има някаква титла, но после старият умрял и загубили

всичко. Мисля, че точно тогава е започнал работа в другото ранчо, а после жена му избягала със сина на шефа му. Всичко това го е променило. Струва ми се, че не иска нищо повече от онова, което има. Нито за себе си, нито за сина си. Просто е един обикновен каубой, като всички нас. Но е умен и един ден ще стане управител. Ако не тук, то някъде другаде. Качествата му не могат да се отрекат. Опак или не, страхотно го бива в тази работа.

Сам се замисли над онова, което току-що бе чула. Благодарение на бърливостта на Джош бе научила повече, отколкото всъщност бе искала.

— Готова ли си да тръгваме? — Той се усмихна топло на хубавата млада жена с уморено лице и мокри дрехи. — Можеш ли да вървиш?

— Ако още веднъж ме попиташ, Джош, ще те ритна. — Сърдитият ѝ поглед го накара да прихне.

— Ами, не думай! — разсмя се още по-силно той. — Та ти не можеш да си вдигнеш крака и колкото да ритнеш някое кученце, Саманта!

Джош не спря да се смее на шегата си по целия път до къщата. Когато Каролайн им отвори вратата и той предаде Сам на нейните грижи, беше шест часът и няколко минути.

Каролайн не можа да сдържи усмивката си, докато младата ѝ приятелка с видимо усилие се дотътри до уютната дневна и се стовари със стон на дивана. Пътьом бе хвърлила мокрото яке, а панталоните ѝ бяха останали сухи под мушамата, тъй че нямаше опасност да повреди мебелите.

— Господи, момиче, целия ден ли си яздила? — Сам кимна. Бе така уморена и схваната, че ѝ бе трудно дори да говори. — Защо, за бога, не се прибра, когато почувства, че се уморяваш?

— Не исках да ме вземат за глезла... — простена мъчително, но успя да се усмихне на Каролайн, която със смях се отпусна на дивана до нея.

— О, Саманта, глупаво момиче! Утре ще има да си ближеш раните.

— Нищо подобно. Утре пак ще яздя онзи проклет кон — отново изстена, ала този път по-скоро при мисълта за коня, отколкото от болка.

— Кой кон ти дадоха?

— Една окаяна стара кранта, наречена Ръсти — не скри възмущението си Сам и Каролайн се разсмя още по-неудържимо.

— О, господи, не може да бъде! Наистина ли ти дадоха него? — Саманта кимна. — Кой го измисли, по дяволите? Казах им, че яздиш не по-зле от всички тях.

— Ами не са ти повярвали. Поне Тейт Джордан със сигурност. Канеше се да ми даде Лейди, но после реши, че скоростта на Ръсти повече ми подхожда.

— Утре му кажи, че искаш Навахо. Той е хубав апалуса^[1], не го язди никой, освен Бил и мен.

— Другите няма ли да се засегнат?

— Днес засегнати ли бяха?

— Не съм сигурна. Не приказвах много с мен.

— Те не приказват много и помежду си. Но след като си яздила с тях от сутринта, едва ли са имали нещо против теб. Боже мой, толкова часове от първия ден!

— Ти не би ли постъпила по същия начин?

Каролайн се замисли за момент, сетне се ухили и кимна.

— Между другото, видях Черния красавец.

— Какво ще кажеш за него? — попита гордата собственичка със светнали очи.

— Ще кажа, че ми се иска да го открадна. Или поне да го поюздя. Но — на лицето ѝ отново се изписа гняв — господин Джордан мисли, че е по-добре да стоя настрана. Според него Черния красавец не е кон за жена.

— А мен къде ме слага тогава? — Каролайн изглеждаше силно развеселена.

— Призна, че яздиш най-добре от всички жени, които познава. Попитам го защо непременно трябва да уточнява пола, не може ли просто да каже, че яздиш най-добре от всички.

Каролайн само се разсмя.

— Какво смешно има, лельо Каро? Ти си наистина несравнима.

— За жена — вметна тя.

— И това ти се вижда смешно?

— Свикнала съм. Бил Кинг разсъждава по същия начин.

— Голямо свободомислие цари по тези краища, няма що. — Пъшкайки, Саманта се надигна от дивана и се насочи към стаята си. — Във всеки случай, ако утре успея да измъкна от Тейт Джордан подобър кон, ще имам чувството, че съм извоювала голяма победа за женската кауза. Как му беше името на онзи апалуса?

— Навахо. Кажу му само, че аз съм наредила.

Саманта завъртя очи и изчезна по коридора.

— Желая ти успех — извика след нея Каролайн.

Докато миеше лицето и разресваше косата си в своята красива спалня, Саманта си даде сметка, че за пръв път от три месеца не е готова да мине през огън и вода, за да гледа вечерното предаване на Джон и Лиз, и то дори не й липсваше. Сега се намираще в съвършено различен свят. Свят на коне, наричани Ръсти и апалуса, на помощник-управители, които се мислят за всемогъщи. Все пак тук животът бе прост и разумен, а единственият й важен проблем бе кой кон ще язди на следващия ден.

Малко след вечерята, удобно изтегната в леглото, тя отново реши, че от дете не се е радвала на по-благодатно и просто съществуване. Вече започваше да се унася и мислите й постепенно се замъгляваха, когато до ушите й стигна познатото хлопване на врата и този път беше сигурна, че чува приглушени стъпки и тих смях в коридора.

[1] Порода яки ездитни коне, развита в Западна Северна Америка на базата на испански породи. Отличава се с вертикални ивици по копитата и бяла козина по гърба и задницата, осеяна с петна или точки в по-тъмен цвят. — Б.пр. ↑

5

На другата сутрин Саманта изпълзя от леглото с пронизителен стон, дотътри се до банята и стоя цели петнайсет минути под душа, оставила горещата вода да се лее върху изтерзаните ѝ крайници. Протритите ѝ от единайсетчасовата езда колене бяха пурпурночервени, тъй че напъха в наполеонките си цели валма памук, преди предпазливо да нахлузи дънките. Единствената окуражаваща поличба за предстоящия ден бе, че дъждът бе спрял.

Докато вървеше към трапезарията в мрака пред зазоряване, тя вдигна очи към небето. Все още имаше звезди. Днес не се чувстваше толкова плаха, влезе, закачи якето си, насочи се право към машината за кафе и си наля голяма чаша. Видя стария си приятел Джош на една далечна маса и отиде при него усмихната, а той ѝ направи знак да седне.

— Как се чувстваш днес, Саманта?

Тя се засмя кисело, седна на свободния стол и сниши глас заговорнически:

— Слава богу, че ще яздим, Джош, само това мога да ти кажа.

— Защо?

— Защото със сигурност не съм в състояние да ходя. Едва се довлякох дотук от голямата къща.

Джош и другите двама на масата принаха, а единият я похвали за издръжливостта ѝ предишния ден.

— Наистина си страшно добра ездачка, Саманта. — Макар че проливният дъжд ѝ бе попречил да им покаже на какво е способна.

— Някога бях. Доста време мина оттогава.

— Няма никакво значение — разпалено рече Джош. — Имаш ли добра стойка и ловки ръце, това ти е за цял живот. И днес ли ще яздиш Ръсти, Сам? — гледаше я въпросително и тя вдигна рамене, отпивайки от кафето.

— Ще видим. Не мисля.

Джош само се усмихна. Знаеше, че Сам няма да се задоволи задълго с подобна стара кранта. Особено пък след като е видяла Черния красавец. Щеше да е цяло чудо, ако не го яхне още след няколко дни.

— Как ти хареса големият палавник? — запита той, сияещ от удоволствие.

— Черния красавец ли? — произнесе името му и в очите ѝ се появи особен блясък. Никой от хората, чието съществуване е свързано с конете, не може да остане равнодушен при вида на расов жребец, обзема го вълнение, напълно непонятно за непосветените. — Той е най-хубавото животно, което съм виждала някога.

— Госпожа Каро ще ти разреши ли да го яздиш? — не сдържа любопитството си Джош.

— Ако успея да я придумам. И бъди сигурен, че ще се постарая.

Сам тръгна към опашката, чакаща за закуска, и го погледна закачливо през рамо. След пет минути се върна с чиния наденички и пържени яйца. Двамата мъже се бяха преместили на друга маса, а Джош вече оправяше шапката на главата си.

— Рано излизаш, Джош?

— Обещах на Тейт да му помогна в конюшната, преди да потеглим тази сутрин — усмихна ѝ се, обърна се да подвикне на един от приятелите си и тръгна.

След дващест минути Саманта влезе в конюшната да оседлае, огледа се нерешително за Тейт, все още не можейки да реши как да подхване разговора за смяната на конете. Но нямаше начин в ден като този отново да язди крантата, която ѝ бе определил. Беше сигурна, че след като Каролайн предлага Навахо, той ще е много по-подходящ за нея.

Двама мъже ѝ кимнаха, минавайки край нея. Изглеждаха по-малко раздразнени от присъствието ѝ, отколкото предишната сутрин. Тя подозираше, че макар да я бяха очаквали, не си я бяха представяли точно такава, каквата е. Ала не се съмняваше, че ако не с друго, ще спечели сърцата им, като язди в дъжд и в пек наравно с тях. Щом възнамеряваше през следващите три месеца да работи в ранчото на Каролайн, за нея бе важно хората да я приемат като своя. Все пак си даваше сметка, че неколцина от по-младите са впечатлени от външността и младостта ѝ. Предишния ден, когато в края на

изтощителната езда махна ластика от кока си и разтърси мокрите сребристоруси коси, забеляза един от тях да я зяпа като омагьосан. Усмихна му се, а той се изчерви до ушите и се обърна на другата страна.

— Добро утро, госпожо Тейлър.

Твърдият глас я изтръгна от мислите ѝ и когато вдигна очи към Тейт Джордан, Сам изведнъж разбра, че колкото и да я бе притеснил, или поне да се бе опитал да го направи, тя няма да се съгласи цял ден да язди калпав кон, само за да се знае, че той командва тук. Дори в начина, по който я гледаше, имаше някаква упоритост и решителност и самите движения на главата му предизвикваха у нея желание да му се противопостави.

— Уморена ли сте след вчерашния ден?

— Не особено. — Най-малко пред него щеше да признае, че всичко я боли. Уморена ли? Къде ти. Само като го погледнеш човек, веднага му ставаше ясно за колко силен и важен се мисли. Помощник-управител на ранчото „Лорд“. „Не е лошо, господин помощник-управител!“

Сам знаеше, че Бил Кинг е на шейсет и три години, че всеки момент може да се оттегли и да остави своята трудна длъжност на Тейт Джордан. Разбира се, нямаше никакви изгледи той да я изпълнява така авторитетно, така интелигентно, добронамерено и мъдро, както Бил Кинг... Не ѝ бе ясно защо, но Тейт Джордан направо я вбесяваше. Между тях съществуваше някакво безмълвно противопоставяне, което се забелязваше от пръв поглед.

— Ааа... господин Джордан. — Изведнъж изпита странно удоволствие от предложилата ѝ се възможност да обърка плановете му.

— Да? — Той се обърна към нея, бе метнал на рамото си седло.

— Мисля да опитам друг кон. — Очите ѝ бяха студени като лед, а неговите започваха да святкат сърдито.

— Кой кон по-точно имате предвид? — Тонът му бе леко предизвикателен.

Сам умираше да назове Черния красавец, ала реши, че той няма да разбере иронията.

— Каролайн смята, че Навахо ще свърши работа.

За момент Тейт Джордан изглеждаше ядосан, но после кимна, обърна се и незаинтересовано промърмори през рамо:

— Давайте.

Самата дума раздразни Саманта. Защо трябваше да му иска разрешение кой кон да язди? Разумът ѝ подсказваше простия отговор, ала когато откри преградата на Навахо, все още бе наежена от маниера му. Взе седлото, оглавника и юздите от стаичката отзад и започна да оседлава коня. Той беше красив апалуса с муцуна в кремаво и шоколадово, разкошни кафяви хълбоци и характерната бяла задница на едри кафяви петна. Остана спокоен, докато Саманта му слагаше седлото и стягаше коланите, но щом го изведе от преградата, веднага си пролича, че е много по-буен от Ръсти. В действителност, когато го яхна, трябваше да положи известни усилия, за да го овладее. Жребецът започна да се мятта насам-натам и да се изправя на задни крака, тъй че минаха цели пет минути, докато успее да се присъедини към останалите. Беше разпределена в същата група както предния ден и когато се насочиха към хълмовете, видя, че Тейт Джордан я наблюдава с открито неодобрение.

— Мислите ли, че ще се справите с него, госпожо Тейлър? — Гласът му бе ясен като камбана и както яздеше до нея и наблюдаваше игривите маневри на Навахо, на Саманта неудържимо ѝ се прииска да го удари.

— Във всеки случай ще се опитам, господин Джордан.

— Май беше по-добре да ви дадем Лейди.

Саманта продължи по пътя си, без да каже дума повече. След половин час всички бяха погълнати от работата, търсеха отлъчили се крави и още веднъж проверяваха оградите. Откриха болна юница и мъжете я вързаха, за да я върнат в един от главните обори. Когато спряха да обядват, вече имаха зад гърба си шест часа езда. Установиха се на горска поляна и завързаха конете за околните дървета. Всички получиха обичайните сандвичи, супа и кафе, разговорите бяха оскъдни, но спокойни. Никой не ѝ обръщаше специално внимание, при все това Саманта се чувстваше добре сред мъжете. Поседя няколко минути, примижала на зимното слънце, и остави мислите си да се реят свободно.

— Сигурно сте уморена, госпожо Тейлър.

Пак този глас. Сам отвори очи.

— Всъщност не съм. Наслаждавах се на слънцето. Много ли ви дразни това?

— Никак — усмихна се мило той. — Приятно ли ви е да яздите Навахо?

— Много — отвърна тя. И не устоя на изкушението да го подразни. — Разбира се, не толкова, колкото щеше да ми е с Черния красавец — усмихваше се закачливо, тъй че бе трудно да се разбере дали говори сериозно.

Той ѝ върна усмивката като бърза топка в тениса.

— Това, госпожо Тейлър, би било грешка, която, надявам се, никога няма да направите — и мъдро поклати глава. — Ще пострадате. Което — отново ѝ се усмихна меко — би било непростимо. На пръсти се броят хората, които могат да яздят такъв жребец. Дори самата госпожа Лорд би трябвало да внимава, когато излиза с него. Той е опасен звяр, а не... — затрудни се да намери подходящата дума — ... не от онези коне, с които ездачите могат да си играят от дъжд на вятър. — Зелените му очи я гледаха отгоре откровено покровителствено, в ръката му димеше чаша кафе.

— Яздили ли сте го? — Въпросът ѝ бе пряк, в погледа ѝ нямаше усмивка.

— Веднъж.

— Как ви се видя?

— Той е красиво животно. Без съмнение. — Зелените очи отново се усмихваха. — Съвсем не е като да яздиш Навахо. — Подтекстът беше, че Навахо е границата на нейните възможности. — Той като че малко ви поизмъчи на тръгване.

— И вие решихте, че не мога да се справя? — почти ѝ стана смешно.

— Тревожех се. Ако се нараните, аз ще нося отговорността, госпожо Тейлър.

— Говорите като истински управител, господин Джордан. Но не мисля, че госпожа Лорд ще ви държи отговорен за нещо, което би се случило с мен, докато яздя. Тя ме познава твърде добре.

— Какво означава това?

— Че не съм свикнала да яздя коне като Ръсти.

— И мислите, че сте на ниво за жребец като Черния красавец? — Беше сигурен, че нито Каролайн Лорд, нито Бил Кинг ще я допуснат до жребца. По дяволите, дори на него бяха разрешили да го язди само веднъж.

Саманта уверено кимна.

— Да, мисля, че ще се справя с него.

Той изглеждаше развеселен.

— Така ли? Много сте сигурна в себе си...

— Просто знам как яздя. Упорита съм. Не бягам от рисковете. Знам какво върша и яздя от петгодишна. Значи от доста време.

— Всеки ден ли? — Тонът му отново стана предизвикателен. — Голямо яздене пада в Ню Йорк, нали?

— Не, господин Джордан — чаровно му се усмихна тя. — Не яздя често. — Но казвайки го, се закле да яхне Черния красавец в мига, в който Каролайн ѝ разреши, защото искаше това и защото трябваше да покаже на този арогантен каубой, че може.

След малко той се върна при хората си и даде сигнал за тръгване. Възседнаха конете и цял следобед претърсваха най-отдалечените части на ранчото. Откриха още няколко загубили се юници и по залез потеглиха обратно. Този път Саманта не беше сигурна дори дали изобщо ще успее да слезе от коня. Но когато се прибраха, Джош я чакаше пред конюшната и я подхвана още щом праметна крак над седлото.

— Ще можеш ли, Сам?

— Съмнявам се. — Ала свали седлото и коланите на коня и буквално докуцука до стаичката да ги остави.

— Как мина днес? — Джош я последва и застава на вратата.

— Добре, предполагам. — Усмихна се уморено, давайки си сметка, че започва да се изразява като останалите каубои, по същия немногословен начин. Само Джордан не говореше като тях, и то когато се обръщаше към нея. Тогава образованието, което бе получил, си казваше думата. Но през останалото време речта му не се отличаваше по нищо. Също като Бил Кинг, който в компанията на Каролайн се държеше по-специално. Ала не чак толкова. Бил Кинг и Тейт Джордан бяха съвсем различни хора. Джордан най-малко от всички можеше да бъде оприличен на необработен диамант.

— Нищо общо с Ню Йорк, нали, Саманта? — ухили се съсухреният дребен каубой и тя завъртя очи.

— Така е. Но тъкмо затова дойдох тук.

Джош кимна. Всъщност не знаеше защо е дошла. Ала се досещаше. Да се оттеглиш в ранчо бе добро решение, когато те

сполетят неприятности. Тежката работа, чистият въздух, добрата храна и конете можеха да излекуват всичко. Стомахът се пълнеше, тялото се уморяваше, слънцето изгряваше и залязваше и поредният ден отминаваше без други грижи, освен дали конят ти трябва да бъде подкован, или оградата на южните заграждения се нуждае от поправка. Животът в ранчо бе единственият, който Джош познаваше, ала бе виждал доста хора да опитват други неща и да се връщат към него. Това бе добър живот. Знаеше, че ще подейства благотворно и на Сам. От каквото и да бягаше тя, ранчото щеше да ѝ помогне. Предишната сутрин Джош бе забелязал тъмните кръгове под очите ѝ. Днес те вече бяха поизбледнели.

Минаха покрай Черния красавец, Сам инстинктивно протегна ръка и го потупа по врата.

— Здравей, момче! — заговори му нежно и конят изцвили, сякаш я познаваше. Тя се загледа замислено в него, като че го виждаше за пръв път, и в очите ѝ се появи странен блясък.

После излезе от конюшната заедно с Джош, пожела му „лека нощ“ и бавно тръгна към голямата къща. Завари Бил Кинг да разговаря с Каролайн, но щом влезе, двамата млъкнаха.

— Здравсти, Бил... Каро! — поздрави ги усмихната. — Да не прекъсвам нещо? — За момент се смути, ала и двамата енергично поклатиха глава.

— Разбира се не, скъпа. — Каролайн я целуна, а Бил Кинг взе шапката си и се надигна.

— Ще се видим утре, дами.

Той побърза да ги остави сами и Саманта с въздишка се просна на дивана.

— Труден ли беше денят? — Каролайн я гледаше нежно. Тя самата не бе яздила от цяла седмица. Двамата с Бил все още имаха да оправят купища документи преди края на годината, а им оставаха само две седмици, за да свършат всичко. Би трябвало тези дни поне да излезе и да пояди Черния красавец, преди напълно да е подивял, но нямаше време дори за това. — Много ли си уморена, Сам? — попита съчувствено тя.

— Уморена? Шегуваш ли се? След като съм седяла зад бюрото през всичките тези години? Не съм уморена. Разглобена съм. Ако

Джош не ме смъкваше от коня всяка вечер, сигурно трябваше да спя в седлото.

— Толкова ли е зле?

— Дори повече.

Двете жени избухнаха в смях и в този момент мексиканката, която помагаше на Каролайн в почистването и готвенето, ги извика от кухнята. Вечерята беше готова.

— Ммм, какво ще ядем? — доволно сбърчила нос, Саманта се отправи към голямата красиво подредена селска кухня.

— Енчилади, пълнени чушки и царевични банички с месо... моите любими ястия. Дано и ти да обичаш някое от тях.

Саманта ѝ се усмихна щастливо.

— След ден като този можеш да ме нахраниш и с мукава, стига да е в достатъчни количества и за десерт да има баня и легло.

— Ще си го отбележа, Саманта. Иначе как вървят нещата? Надявам се, всички са любезни с теб? — попита тя и между веждите ѝ се появи строга гънка.

Саманта кимна и се усмихна.

— Всички са изключително мили — ала се запъна едва доловимо и това не убягна на Каролайн.

— С изключение на?

— Няма изключения. С Тейт Джордан едва ли някога ще станем първи приятели, но той се държи напълно цивилизовано. Според мен просто не е във възторг от хората, които нарича „ездаци от дъжд на вятър“.

Каролайн изглеждаше развеселена.

— Вероятно си права. Тейт е странна птица. В някои отношения разсъждава като собственик на ранчо, но е напълно доволен да превива гръб наравно с всички работници. Той е последният истински каубой, готов да язди и работи до изнемога, предан до дъното на душата си на своята професия, съгласен да даде живота си за стопаните и да направи всичко по силите си, за да спаси ранчото. Хубаво е, че имаме такъв човек тук, и някой ден — въздъхна тихо — от него ще излезе достоен наследник на Бил Кинг. Само да каже.

— А защо не? Тук си живее прекрасно. Ти винаги си предлагала на своите хора повече удобства от всеки друг.

— Да — кимна тя замислено. — И никога не съм била убедена, че това е толкова важно за тях, колкото съм очаквала. Те са странно племе. Почти всичко, което вършат, за тях е въпрос на чест и гордост. Биха работили на някого безплатно, защото чувстват, че му го дължат, или защото е постъпил справедливо с тях, а друг биха напуснали, защото считат, че не заслужава. Всеки един от тези хора е непредсказуем. Дори Бил. Никога не знам докрай какви са намеренията му.

— Сигурно е голяма работа да ръководиш такова ранчо.

— Интересно е — усмихна се Каролайн. — Много интересно. — После забеляза, че Саманта е приковала поглед в часовника си. — Какво има, Сам?

— Нищо — изведнъж бе някак притихнала. — Шест часът е.

— Да? — В първия момент Каролайн не разбра, после се досети. — Новините ли? — Саманта кимна. — Всяка вечер ли ги гледаш?

— Опитвам се да не го правя. — Очите ѝ си бяха възвърнали страдалческото изражение. — Но накрая все не устоявам.

— Мислиш ли, че това е добре за теб?

— Не — бавно поклати глава Саманта.

— Да кажа ли на Лусия-Мария да донесе телевизора? Това няма да я затрудни.

Сам отново поклати глава.

— Рано или късно трябва да престана — тихо въздъхна тя. — Мога да спра още сега. — Сякаш трябваше да се пребори с лоша привычка — натрапчивото желание всяка вечер да гледа лицето на Джон Тейлър.

— Мога ли да ти предложа нещо, което да отвлече вниманието ти? Едно питие? Новини по конкурентна телевизия? Кисели бонбони? Парцали за рязане? — Каролайн се шегуваше с нея и Сам се разсмя. Тя бе прекрасна жена и изглежда разбираше всичко.

— Ще се оправя, но като стана дума... — погледна Каролайн през масата с вид на момиче, което иска за абитуриентския бал нещо непристойно голямо, например бизоновата наметка на майка си. В меката светлина дългите ѝ руси коси, разпуснати свободно по раменете, само засилваха впечатлението за младост. — Ще те помоля за една услуга.

— Какво говориш? Не се сецам за нещо тук, което да не е на твоё разположение.

— Аз пък се сецам — каза Саманта с широка детска усмивка.

— Какво ли може да е?

И тя прошепна двете магически думи:

— Черния красавец.

Каролайн се позамисли, после възкликна развеселена:

— Значи това било! Разбирам...

— Лельо Каро... може ли?

— Дали може какво? — Каролайн се облегна назад с царствена осанка и весели пламъчета в очите.

Ала Саманта не беше от хората, които лесно се отказват.

— Може ли да го яздя?

Каролайн не отговори веднага, изведнъж бе започнала да се тревожи.

— Мислиш ли, че вече си готова за това?

Саманта кимна бавно, убедена във верността на казаното от Джош: имаш ли нужните качества, не можеш да ги загубиш.

— Да.

Каролайн я бе наблюдавала заедно с Бил от големия панорамен прозорец, докато яздеше в централното заграждение. Конете просто бяха в кръвта на Сам. Това бе неделима част от нея, нещо като инстинкт, дори след като не го бе правила повече от година.

— Защо искаш да го яздиш? — попита тя, отметнала глава встрани и напълно забравила за вечерята.

Когато Саманта заговори, гласът ѝ бе тих, а погледът отнесен. Вече не си спомняше за предаването на Джон и жената, при която бе избягал. Единственото, за което можеше да мисли сега, бе разкошният черен жребец в конюшните и колко много ѝ се иска да го почувства под себе си и да се понесе с него срещу вятъра.

— Не знам защо — честно си призна тя. Сетне се усмихна. — Просто изпитвам чувството, че... — Поколеба се за момент и погледът ѝ отново стана замислен. — Че трябва да го направя. Не мога да ти го обясня, Каро. В този кон има нещо — замечтаната ѝ усмивка моментално се отрази в очите на Каролайн.

— Знам. И аз го почувствах. Затова трябваше да го имам. Макар да изглежда глупаво жена на моята възраст да държи такъв кон.

Трябваше да се подчиня на вътрешното си чувство, та дори и да ми е за последен път.

Саманта кимна в знак, че я разбира напълно, двете жени се погледнаха в очите, обединени от онова, което винаги ги бе теглило една към друга през годините и разстоянията. В известен смисъл те бяха като едно цяло, сякаш по душа бяха майка и дъщеря.

— Е? — Саманта я гледаше обнадеждено.

— Добре — усмихна се Каролайн. — Язди го.

— Кога? — със затаен дъх попита младата жена.

— Утре. Защо пък не?

6

На сутринта Саманта с мъка се надигна от леглото, ала само след миг престана да усеща болките, защото си спомни разговора с Каролайн предишната вечер. Изтича в банята и застана под душа, подложила раменете и главата си на горещите струи, и вече нищо не я болеше. Нямаше намерение да губи време дори за закуска. Храната не я интересуваше. Не и днес. Не ѝ трябваше нищо повече от чаша горещо кафе в кухнята на Каролайн и после щеше да отиде направо в конюшните. Само при мисълта за това на лицето ѝ цъфна усмивка. Тази сутрин не можеше да мисли за нищо друго.

Последните метри измина тичешком, усмивката все още играеше в очите ѝ. В един ъгъл на огромното помещение разговаряха тихо двама мъже, освен тях нямаше никой. За другите бе твърде рано. Те още закусваха, мъчейки се да се разсънят с местните клюки и обичайните сутрешни разговори в голямата трапезария.

Саманта взе седлото и тихичко, едва ли не на пръсти, тръгна към преградата на Черния красавец. Ала веднага забеляза, че мъжете я наблюдават; единият бе вдигнал вежди. Бяха прекъснали разговора си и я гледаха с безмълвна почуда. Тя им кимна също така мълчаливо и влезе в преградата. Започна да успокоява жребеца с нежни мъркащи звуци, прокара ръка по дългия му грациозен врат и потупа мощните му хълбоци. В началото той я гледаше нервно, дърпаше се встрани и назад, после спря и сякаш взе да души въздуха около нея. Тя остави седлото върху вратата, надяна му оглавника и го изведе от преградата.

— Госпожо?

Гласът я сепна, когато връзваше юздите за дирека, за да оседлае Черния красавец. Обърна се да види кой е. Беше единият от двамата работници. Тя го позна, беше добър приятел на Джош.

— Госпожо Тейлър?

— Да?

— Вие... ъъ... Не искам да... — Той се смущаваше, но явно бе разтревожен и Сам го дари с лъчезарната си усмивка. Тази сутрин

косите ѝ се спускаха свободно по гърба, очите ѝ сияеха, а лицето ѝ бе порозовяло от мразовития декемврийски въздух. Изглеждаше невероятно красива, като дребен паломино на фона на гарвановочерния породист жребец.

— Всичко е наред — побърза да го успокои тя. — Имам разрешението на госпожа Лорд.

— Тъ... госпожо... Тейт Джордан знае ли?

— Не — Сам решително поклати глава. — Не знае. И не виждам защо трябва да знае. Черния красавец принадлежи на госпожа Каролайн, нали така? — Човекът кимна и тя отново му се усмихна ослепително. — Тогава няма за какво да се безпокоим.

Той явно се колебаеше, но отстъпи.

— Предполагам. — После се намръщи притеснено и попита: — Не ви ли е страх да го яздите? В тези негови дълги крака е скрита огромна мощ.

— Сигурна съм в това. — Погледна жребеца със задоволство и радостно нетърпение и метна седлото на гърба му.

За Черния красавец Каролайн бе купила специално английско седло, същото, което Саманта затягаше сега. Жребецът като че различаваше усещането от гладката кафява кожа, толкова различно от тежестта на големите западни седла, които Сам бе използвала последните два дни. Тя бе свикнала с английските седла и често бе яздила коне от същата порода, ала подобен красавец бе рядък дар за всеки страстен ездач.

Няколко минути след като го бе оседлала, тя отново затегна коланите. После един от двамата работници приближи боязливо и подложи коляно, за да се качи на огромния кон. Почувствал тежестта на гърба си, Черния красавец за момент започна да буйства, но Саманта държеше здраво юздите. Кимна на двамата мъже и бързо го изведе навън. До първата порта той непрекъснато се изправяше на задни крака и отскачаше встрани, ала щом излязоха, тя му позволи да побегне в тръс, който скоро премина в лек галоп и двамата се понесоха през полята. Първите слънчеви лъчи вече озаряваха небето и бледосивата светлина около нея постепенно ставаше златиста. Бе великолепна зимна утрин, а тя яздеше най-прекрасния кон в целия си живот. На лицето ѝ несъзнателно се появи широка усмивка. Отпусна юздите и остави Черния красавец да препуска на воля. Кон и ездачка

се сляха в едно и се понесоха като вятър. Сам бе завладяна от чувство на безгранична свобода, каквото никога не бе изпитвала, сякаш летеше. Но скоро си наложи да понамали темпото, смени посоката и пое обратно. И тази сутрин щеше да излезе на работа с мъжете, само се бе лишила от закуската, за да поязди този великолепен кон.

Оставаше около половин километър до централния комплекс, когато не издържа на изкушението и накара огромния жребец да прескочи една рекичка, която изобщо не го затрудни. Продължи нататък и едва тогава забеляза наблизно Тейт Джордан, който яздеше своя хубав черно-бял пинто и я наблюдаваше.

Саманта намали малко бързината и препусна към него. Искаше ѝ се да го предизвика, да му покаже на какво е способна, ала се овладя, задоволявайки се с лекия галоп. Като наближи Тейт, дръпна юздите, Черния красавец се изправи на задни крака и радостно изцвили.

— Добро утро! Искате ли да се надбягваме? — подхвърли му Сам тържествуващо.

Тейт Джордан я измери с гневен поглед.

— Какво, по дяволите, правите на този кон?

— Каролайн каза, че мога да го пояздя — отвърна тя с тон на своенравно дете и намали още бързината. Тейт влезе в крачка и двамата потеглиха обратно. Тя си спомняше всичко, което ѝ бе наприказвал предишния ден, и се наслаждаваше на радостта от победата, а той кипеше от яд. — Великолепен е, нали?

— Да. И ако се бе препънал на оня поток там, щеше да е с великолепно счупен крак. Не си ли помислихте за това, когато го пришпорихте за скока? Не видяхте ли камънаците, дявол да го вземе? Не ви ли мина през ума, че лесно може да се подхлъзне? — Гласът му кънтеше в тишината на ранното утро и Саманта го погледна ядосано.

— Знам какво върша, Джордан.

— Така ли? — погледна я той, преливащ от гняв. — Съмнявам се. Да знаеш какво вършиш не означава да се перчиш и да препускаш с всичка сила. По този начин можете да съсипете всеки кон. Да не говорим какво бихте могла да причините на себе си.

Двамата продължаваха да яздят един до друг. На Саманта ѝ идеше да изпищи.

— Наистина ли мислите, че бихте се справили по-добре?

— Може би съм достатъчно мъдър изобщо да не опитвам. Кон като този би следвало да е състезателен или да се използва за демонстрации. Мястото му не е в ранчото. Не би трябвало да се язди от хора като вас, като мен или госпожа Каро, а само от опитни жокеи. По-добре изобщо да не се язди.

— Повтарям ви, знам какво върша. — Гласът ѝ се извиси в тишината, а той внезапно протегна ръка и сграбчи юздите на Черния красавец. Почти веднага двата коня и ездачите им застинаха неподвижно.

— Казах ви вчера да не се приближавате до този жребец, защото ще го нараните или ще се пребиете.

— Е — погледна го сърдито тя, — кое от двете се случи?

— Следващия път едва ли ще ви се размине.

— Трудно ви е да признаете, че една жена може да язди не по-зле от вас, нали? Това ви вбесява, знам.

— Как не. Проклетата градска дамичка. Идвате тук да се поразвлечете и за няколко седмици да си поиграете на момиче от ранчо, мятате се на кон като този и го карате да прескача на терен, който не познавате... По дяволите, защо хората като вас не си стоят където им е мястото? Нямате работа тук, не разбирате ли?

— Прекрасно разбирам. А сега пуснете коня ми.

— Точно това ще направя. — Той ѝ хвърли юздите и препусна нататък.

Сам пое към конюшните в умерено темпо, чувствайки се по-скоро загубила, отколкото спечелила нещо. Неизвестно защо думите на Тейт я бяха наранили. Пък и в тях имаше зрънце истина. Беше сглупила, като се бе впуснала презглава да прескача онзи поток с Черния красавец. Не познаваше местността, поне не достатъчно добре, за да поема подобни рискове. Но от друга страна, колко прекрасно бе чувството да летиш през полята със скоростта на вятъра!

Мъжете вече се събираха в двора на комплекса и Саманта веднага пое към конюшните да прибере Черния красавец. Щеше набързо да го подсуши, да го покрие с одеялото и да тръгне, а вечерта щеше да го разтрие както трябва.

Ала Тейт Джордан вече я чакаше пред преградата с очи като унищожителен смарагдов пламък и лице по-сурово от всякога. Изглеждаше по-висок и по-красив от каубоите по плакатите и в

пристъп на внезапна лудост тя си помисли за възложените на агенцията нови реклами. От него би се получил идеален модел. Само че тук не беше Ню Йорк и не се снимаше рекламен клип.

— Какво точно се каните да правите с този кон? — Гласът му бе нисък и строг.

— Да го поизтъркам малко и да го покрия.

— И нищо повече?

— Вижте... — Знаеше за какво говори той и нежната ѝ кожа пламна чак до корените на златните коси. — По-късно ще се върна и ще се погрижа за него както трябва.

— Кога? След дванайсет часа ли? Дума да не става, госпожо Тейлър. Щом искате да яздите кон като Черния красавец, трябва да поемете и свързаните с това отговорности. Разходете го, докато се охлади, разтрийте го. Не искам да ви виждам с останалите поне още един час. Или изобщо. Ясно ли е? Знам, че не приемате чужди съвети и мнения, но как сте със заповедите? Разбирате ли ги? Или за вас и това е временно развлечение?

Тя бе впила очи в него и едва се сдържаше да не го зашлеви. Колко отвратителен можеше да бъде понякога! Ала също така беше човек, който обича конете, и в случая имаше право.

— Добре. Разбирам. — Саманта сведе поглед и хвана юздите на Черния красавец, готова да тръгне.

— Сигурна ли сте?

— Да, дявол да го вземе! Да! — обърна се и изкрещя тя.

В очите на Тейт се появиха странни пламъчета. Кимна и тръгна към коня си, който го чакаше отвън с праметнати на гредата юзди.

— Между другото, къде ще работите днес?

— Не знам — отмина я той. — Намерете ни.

— Как?

— Ами препускайте по цялото ранчо. Това е по вашата част — ухили се саркастично, метна се на седлото и потегли.

Саманта за миг съжали, че не е мъж. Точно в този момент с удоволствие би го ударила. Но той вече беше изчезнал.

Както се оказа, загуби цели два часа докато ги открие, два часа езда през шубраците по малкото познати пътеки и безкрайно лутане по непознатите. В един момент дори се усъмни дали Тейт нарочно не е избрал някаква работа, която да ги задържи в по-отдалечените райони,

та тя да не стигне до тях. Слънцето грееше ярко и докато обикаляше всяко познато кътче, за да ги търси, Сам се сгорещи, независимо от ледения декемврийски въздух. Попадна на други две малки групи и една по-голяма, но от Тейт нямаше и следа. Все пак накрая ги откри.

— Добре ли пояздихте — попита със смях той, когато Саманта дръпна юздите и Навахо започна да рови земята с копита.

— Очарователно, благодаря — при все това бе доволна, че изобщо ги беше намерила, и погледът ѝ не трепна пред искрящите на слънцето смарагдови очи. Без да каже дума повече, обърна коня си и отиде при останалите. След малко скочи от седлото и помогна при пренасянето на едно новородено теле в бохча от одеяло. Кравата бе умряла само преди няколко часа, а, изглежда, и то нямаше да оцелее. Един от мъжете метна едва дишащото животинче пред седлото си и пое в равномерен тръс към обора, където щеше да го остави на друга крава, с надеждата тя да го приеме като свое. След по-малко от половин час Сам откри още едно теленце, дори по-дребно от първото, което на всичкото отгоре очевидно бе загубило майка си няколко часа по-рано. Направи сама бохчата и вдигна телето на седлото си с помощта на млад работник, който бе прекалено заплеснат в нея, за да е особено полезен. После, без да чака инструкции, потегли в лек галоп към централния обор.

— Ще се справите ли сама?

Тя сепнато вдигна поглед и видя Тейт Джордан да язди спокойно до нея. Лъскавият му черно-бял пинто образуваше интересна двойка с нейния кафяво-бял апалуса.

— Да, мисля, че ще се справя. — После погледна загрижено животното и попита: — Според вас ще оживее ли?

— Съмнявам се — сухо отвърна той, продължавайки да я наблюдава. — Но винаги си струва да се опита.

Саманта кимна и пришпори коня, а Тейт се отдръпна и пое обратно. След няколко минути тя стигна в обора, експертите поеха телето и се занимаваха с него повече от час, но не успяха да го спасят. Когато се върна при търпеливо чакащия отвън Навахо, в очите ѝ напирараха сълзи. Преметна крак през седлото и внезапно изпита гняв, задето усилията ѝ бяха отишли напразно и нещастното животинче не бе оживяло. А там някъде по хълмовете имаше и други като него, чиито майки по някаква причина бяха умрели при раждането в

мразовитата нощ. Мъжете непрекъснато следяха за телеци се крави, но по правило всяка година известен брой оставаха неоткрити и неизбежно измираха. През зимата това бе нещо обикновено, хората тук бяха свикнали. Ала не и Саманта, осиротелите теленца някак си ѝ напомняха за децата, които не можеше да има. И тя препусна обратно, решена да направи всичко, та следващото, което намери, да оцелее.

Този следобед докара още три телета, увити в одеяла и преметнати пред седлото. Препускаше в бесен галоп, както сутринта с Черния красавец, а мъжете я наблюдаваха с любопитство и уважение. Ниско приведена над врата на коня, тя представляваше странна и красива гледка, яздеше както никоя друга жена в ранчо „Лорд“, включително и самата Каролайн Лорд. Необикновеното бе, че докато я гледаха как лети през хълмовете и как Навахо изчезва в далечината като кафява мълния, те разбраха, че е родена ездачка, както малко други жени. И когато вечерта се прибираха в конюшната, всички се шегуваха с нея като със свой човек.

— Винаги ли яздите така? — отново бе Тейт Джордан, с разрошена коса под големия черен Стетсън, със светнали очи и набола брада, започваща да хвърля сянка по лицето му на вечерното слънце. В него имаше някаква сурова мъжественост, която винаги бе карала жените да спират, когато го видят, сякаш внезапно загубили дъх.

Ала Саманта не страдаше от подобна слабост. Нещо в самоуверения му маниер я дразнеше. Той бе толкова сигурен в своя свят и в своята работа, в хората и конете си, а вероятно и в жените си. В първия момент не отговори на въпроса му, после кимна с бегла усмивка.

— Когато има защо.

— А тази сутрин?

Защо ѝ вадеше душата? Какво го засягаше?

— И тогава имаше сериозна причина.

— Нима? — Зелените му очи я пронизваха, докато язدهа един до друг към дома след трудния ден.

Този път Саманта не отклони поглед, сините ѝ очи открито срещнаха неговите.

— Да, имаше. Това ме накара отново да се почувствам жива, господин Джордан. Накара ме да се почувствам свободна. Отдавна не съм се чувствала така.

Той кимна замислено и не каза нищо. Саманта не бе сигурна дали я е разбрал, дали поне се е опитал. А Тейт Джордан ѝ хвърли още един поглед и продължи нататък.

— Тази сутрин няма ли да яздите Черния красавец?

Тя едва се сдържа да не го среже, праметна крак през Навахо и се настани на седлото, сетне неволно се усмихна.

— Не, реших да му дам почивка, господин Джордан. А вие?

— Аз не яздя расови коне, госпожо Тейлър. — В зелените очи имаше смях, буйният пинто танцуваше.

— А може би трябва.

Той не й отговори, пришпори коня и поведе хората си към далечен район на ранчото.

Днес групата им бе по-голяма от обикновено, с тях бяха Бил Кинг и Каролайн. Но Саманта почти не ги виждаше. Бе твърде заета с работата, която й бяха дали. Независимо от първоначалните си намерения и чувства, мъжете вече започваха да я приемат. Предишния ден тя бе показала необикновена издръжливост и безупречна езда, бе останала неотлъчно с тях през всичките онези безкрайни часове, проявявайки изключително усърдие при спасяването на осиротелите телета, и тази сутрин се чуваше само: „Ехей! Насам, Саманта!“, „Ей, Сам, по дяволите... идвай веднага!“. Никакво „госпожо Тейлър“, никакво „мадам“.

Тя напълно загуби представа за времето и за всичко друго, освен работата и нещата непосредствено около себе си. Едва на вечеря успя да побъбри с Каролайн.

— Знаеш ли, Сам, ти си чудесна. — Тя й наля втора чаша кафе и се облегна назад в удобния кухненски стол. — Можеше да си в Ню Йорк, да си седиш зад бюрото и да създаваш екзотични реклами, да си живееш в апартамента, за който ти завиждат всички познати, а вместо това идваш тук да гониш кравите, да пренасяш болни телета, затънала до коленете в тор. Поправяш оградите наравно с ратаите, изпълняваш заповедите на мъже с петокласно образование, ставаш в тъмни зори и яздиш по цял ден. Не са много хората, които биха те разбрали. — „Да не говорим, че беше омъжена за един от най-привлекателните мъже в

телевизията“, добави наум Каролайн. — Какво мислиш за работата? — Сините ѝ очи гледаха закачливо и Сам се усмихна.

— Мисля, че върша първото разумно нещо от доста време насам, и ми е страшно приятно. Освен това — ухили се като дете тя — предполагам, че ако се повъртя тук достатъчно дълго, отново ще се вредя да поюздя Черния красавец.

— Както чувам, Тейт Джордан не е бил в особен възторг от това.

— Струва ми се, че той не е във възторг от мен като цяло.

— Може би си го изплашила до смърт, Саманта.

— Едва ли. Какъвто е арогантен, ще трябва нещо доста по-страшно от мен, за да го изплаши.

— Не вярвам да е така. Между впрочем той намира, че яздиш добре. От неговите уста това е голяма похвала.

— Досетих се тази сутрин, но Джордан сигурно по-скоро би си отхапал езика, отколкото да ми го каже.

— Не е по-различен от останалите. Това е техен свят, Саманта, не наш. В ранчото жената все още е гражданин втора категория, поне по-голямата част от времето. Тук те всички са крале.

— Това дразни ли те? — Саманта я наблюдаваше заинтригувано.

По-възрастната жена се замисли, изражението ѝ видимо омекна и очите ѝ се замъглиха от безкрайна нежност.

— Не, така ми харесва. — Гласът ѝ бе странно мек.

Вдигна поглед към Саманта, усмихна се и изведнъж заприлича на момиче. Този кратък миг на откровение казваше цялата истина за Бил Кинг. Старият каубой посвоему властваше над Каролайн и на нея това ѝ допаднаше. От дълги години. Тя се отнасяше с респект към силата и мъжествеността му, към неговите преценки относно ранчото и към начина, по който той ръководеше хората. Каролайн бе собственичка и господарка, ала зад нея винаги бе стоял Бил Кинг, бе ѝ помагал и без много шум бе дърпал юздите наравно с нея. Работниците я уважаваха, но като жена, като второстепенна фигура. Бил Кинг беше този, който винаги ги бе респектирал. А сега и Тейт Джордан. Във всичко това имаше мъжки шовинизъм, примитивност, но и привлекателност. Някакво притегляне, на което като модерна жена ти се иска да устоиш, ала не можеш. Чарът на мъжествеността бе почти непреодолим.

— Харесваш ли Тейт Джордан? — Въпросът бе странен и директен, но Каролайн го зададе така наивно, че Саманта се разсмя.

— Да го харесвам ли? Не мисля, че бих могла. — Ала приятелката ѝ имаше предвид нещо друго и Сам разбираше това. Засмя се игриво и се облегна назад. — Той е добър в работата си. Уважавам го, струва ми се, макар че с него не е лесно да се общува и, както изглежда, не ме харесва особено. Привлекателен е, ако имаш това предвид, но също така е и недосегаем. Той е странен човек, лельо Каро.

Каролайн кимна безмълвно. Някога и тя бе казала почти същото за Бил Кинг.

— Защо питаш? — Между тях определено нямаше нищо, което Каролайн би могла да почувства или забележи, наблюдавайки ги по време на работата през деня.

— Не знам. Просто някакво чувство. Останах с впечатлението, че той те харесва — каза тя с младежка прямота.

— Съмнявам се — развеселено и скептично отвърна Саманта. После добави категорично: — Във всеки случай не съм дошла за това. Тук съм, за да се съвзема от връзката с един мъж. Нямам намерение да го постигна, като се обвържа с друг. Определено не и с някого в ранчото.

— И защо? — изпитателно я погледна Каролайн.

— Защото сме си чужди. За тези мъже аз съм външен човек, а предполагам, че посвоему и аз се разграничавам от тях. Не разбирам техните нрави, както те не разбират моите. Не — тихо въздъхна тя, — дошла съм да работя, лельо Каро, не да флиртувам с каубоите.

Каролайн се засмя на думите ѝ и поклати глава.

— Така започват тези неща. Напук на всякакви намерения...

За миг Сам помисли, че Каролайн се опитва да сподели нещо, че след всичките тези години най-сетне ще ѝ признае връзката си с Бил Кинг.

Ала моментът бързо отмина, Каролайн стана, сложи чиниите в умивалника и започна да гаси лампите в кухнята. Лусия-Мария отдавна си бе отишла. Саманта изведнъж съжали, задето не окуражи приятелката си да каже нещо повече, но имаше чувството, че тя не желае това. Някаква врата тихо се бе затворила.

— Знаеш ли, лельо Каро, истината е, че вече съм влюбена в друг.

— Тъй ли? — По-възрастната жена спря по средата на онова, което вършеше, и я погледна смаяно. Не бе и подозирала, че Саманта вече има някаква връзка.

— Да.

— Ще бъде ли много невъзпитано, ако попитам в кого?

— Ни най-малко — нежно ѝ се усмихна Саманта. — Безумно съм влюбена в твоя черен жребец. — Двете се разсмяха и след няколко минути си пожелаха „лека нощ“.

Същата вечер Саманта се хвана да се ослушва за познатото отваряне и затваряне на входната врата. Вече бе сигурна, че е Бил Кинг, който идва да прекара нощта с Каролайн. Чудеше се защо не са се оженили, след като, както подозираше сега, това продължава от толкова време. Все имаше някаква причина. Например той да не е свободен. Изведнъж започна да я занимава въпросът, който Каролайн ѝ бе задала за Тейт Джордан. Какво ли караше приятелката ѝ да подозира, че Тейт я привлича? Нямахше такова нещо. Той по-скоро я дразнеше. Ала така ли беше наистина? Изведнъж се замисли над това. Тейт Джордан бе натрапчиво красив, като мъж от рекламен плакат... като мъж от мечтите, висок, тъмен и силен. Но не и от нейните мечти. Усмихна се вътрешно и мислите ѝ веднага се устремиха към Джон Тейлър... Джон със своята зашеметяваща руса красота, дългите крака и огромните почти сапфирено зелени очи. С него бяха такава идеална двойка, толкова жизнени, толкова щастливи. Вършеха всичко заедно... всичко... С изключение на влюбването в Лиз Джоунс. С последното той се бе справил сам.

Поне не бе гледала новините, утешаваше се тя, налагайки си да не мисли повече за него. Поне не знаеше как напредва бременността на Лиз и не бе принудена да я слуша как благодари на хилядите зрители за ръчно плетените терлички и одеялца или за „сладките розови шапчици“. Беше направо непоносимо, но в Ню Йорк не бе намерила сили да сложи край на това самоизтезание. Гледаше ги дори когато работеше до късно. Сякаш някъде в себе си имаше скрит будилник, който в шест часа зазвъняваше и неумолимо я тласкаше към най-близкия телевизор. Тук не беше си спомняла за тях почти от седмица. След още една седмица идваше Коледа — първата Коледа без Джон, първия път от единайсет години, когато нямаше да е с него — и ако я преживееше, можеше да е сигурна, че ще се съвземе.

А междувременно трябваше само да работи от сутрин до вечер, да препуска с Навахо по дванайсет часа на ден, да открива осиротели телета и да ги връща живи в оборите. И така ден след ден, месец след месец, докато дойде на себе си. Най-сетне започваше да вярва, че ще оцелее. Отново се поздрави за мъдрото решение да долети на Запад, очите ѝ се затвориха и Сам се унесе. Този път наред с Джон, Лиз и Харви Максвел в съня ѝ се появиха и други хора: Каролайн, която отчаяно се опитваше да ѝ каже нещо, но тя така и не успяваше да я чуе; Джош, който се смееше, винаги се смееше; и висок тъмнокос мъж на красив черен жребец с бяла звезда на челото и бели чорапчета на предните крака. Сам яздеше след него на неоседлан кон, стараше се да не изостава. Двамата препускаха в нощта и тя не знаеше къде отиват, нито откъде идват, ала редом с него се чувстваше в пълна безопасност. Когато в четири и половина будилникът я събуди, Саманта не си спомняше много добре съня, ала бе обхваната от странно спокойствие.

8

Работата тази сутрин бе лека и всички побързаха да я свършат до обяд. Беше дваисет и четвърти декември и вечерта щеше да има богата коледна гощавка в голямата трапезария, поканени бяха съпругите, децата, дори приятелките. Това ежегодно тържество бе обичано от всички. То ги караше да се чувстват повече от всякога като едно семейство, сплотено от любовта към ранчото.

Малко преди обичайното време за обедна почивка Тейт Джордан даде сигнал и голямата група мъже с радостни викове пое към къщи. Саманта бе сред тях и се шегуваше с Джош за жена му и децата. Други двама работници пък се закачаха с нея. Единият развиваше теорията, че вероятно е избягала в ранчото, защото любовникът я е пердашил. „И нищо чудно, като имаш такава голяма уста.“ Версията на другия беше, че е майка на единайсет деца, които са я изхвърлили, защото са им омръзнали отвратителните ѝ манджи.

— И двамата сте прави — смееше се наравно с тях Саманта. — Истината е, че имам петнайсет незаконни деца и всичките ме биеха, затова избягах от тях. Така добре ли е?

— Какво? Нямах ли си приятел? — изкикоти се един от по-старите работници. — Хубава малка паломино като теб да няма приятел! О, я стига! — Всички бяха започнали да я сравняват с паломино, ала Сам обичаше конете и го приемаше като комплимент. И наистина с всеки изминал ден все повече заприличваше на тази белогрива порода. От слънцето дългата ѝ блестяща коса ставаше още по-светла, а лицето ѝ се покриваше с плътен златистокафяв загар. Красива комбинация, която всички мъже бяха забелязали, независимо дали го споменаваха или не. — Не ми разправяй, че около теб няма никакъв мъж, Сам! — Човекът настойчиво повтаряше въпроса, който мнозина от тях обсъждаха, когато я нямаше наблизо.

— Няма. Разбира се, петнайсетте незаконни деца си имаха петнайсет различни бащи — смееше се тя в един глас с тях. Сетне ги

изпревари, препусна към конюшните и викна през рамо: — Но сега съм прекалено зла и няма мъж, който да ме изтрае.

Джош я проследи с нежен поглед, а онези, които язدهа наблизо, се скупчиха около него.

— Каква е истинската ѝ история, Джош? Има ли деца? — питаха те.

— Не съм чувал да има.

— Омъжена ли е?

— Вече не — но не добави нищо повече. Отчасти защото се досещаше, че ако Саманта иска да научат нещо, ще им го каже. Освен това и сам не знаеше нищо за живота ѝ.

— Струва ми се, че е тук, защото бяга от нещо — рече млад каубой и се изчерви.

— Може и да си прав — отвърна Джош и продължи по пътя си.

Всъщност никой нямаше намерение да любопитства повече. Беше Коледа, хората имаха собствени жени и деца, за които да мислят, пък и в края на краищата това си бе нейна работа. Независимо от привидната склонност към клюки, характерна за всички форми на колективен живот, ранчото, общо взето, възпитаваше силно чувство на взаимно уважение. Повечето от мъжете не обичаха да излагат на показ проблемите си, ценяха твърде високо неприкосновеността на личния живот — своя и на колегите си — за да си пъхат носа, където не им е работа. Не бяха много по приказките, разговорите им се въртяха главно около добитъка и ранчото. Между тях Сам можеше да бъде напълно спокойна и това бе една от причините престоят тук да ѝ действа така благотворно. Никой нямаше да я пита за Джон, за Лиз, защо няма деца или как се чувства като разведена... „Кажете, госпожо Тейлър, сега, след като съпругът ви ви изостави заради друга жена, какво мислите за...“ В Ню Йорк бе минала през всичко това. И вече беше свободна.

— Доскоро — весело извика тя на Джош и забърза към голямата къща.

Щеше да вземе един душ и да obuе чисти дънки, а сетне бе обещала да се върне в трапезарията и да помогне при украсяването на елхата. За всичко, от изпълнението на хоралите до приготвянето на сладкишите, бяха определени специални групи и комисии. В ранчото Коледа бе първият между празниците.

Когато влезе в къщата, Каролайн се бе надвесила със свъсено чело над дебелия счетоводна книга. Сам се промъкна зад нея и я прегърна силно.

— О, стресна ме!

— Защо за разнообразие не си дадеш малко почивка? Коледа е!

— Сигурно вече съм заприличала на чичо Скрудж. — Лицето на Каролайн се отпусна в топла усмивка. — Остава само да кажа „Олеле, измама!“

— Още не си. Но ако продължаваш така до утре, ще ти пратим духа на отминалата Коледа и той ще започне да те преследва.

— О, тези духове вече са ме навестявали. — Каролайн се замисли за миг и бутна настрани счетоводната книга на ранчото. Изведнъж си бе спомнила за Холивуд и екстравагантните Коледи там.

Саманта я наблюдаваше и разбираше много добре какво ѝ е в ума.

— Още ли ти липсва всичко това? — а всъщност искаше да попита: „Още ли ти липсва съпругът?“. Очите ѝ неочаквано се натъжиха. Сякаш се опитваше да разбере докога ще страда самата тя.

— Не — меко отвърна Каролайн. — Не съм сигурна, че изобщо ми е липсвало някога. Може би само в началото. Колкото и да е странно, този живот отговаря повече на природата ми. Дълго не го осъзнавах, открих го едва когато дойдох в ранчото. Тук винаги съм била щастлива, Саманта. Това е най-подходящото място за мен.

— Знам. Винаги съм го чувствала — завиждаше ѝ. Тя самата все още не бе намерила своето място. Не притежаваше друго, освен апартамента, който бе делила с Джон Тейлър. Нямахше нищо, което да си е само нейно.

— Много ли ти липсва Ню Йорк, Сам?

— Не, не Ню Йорк — бавно поклати глава тя. — Някои от приятелите. Приятелят ми Чарли, жена му Мелинда и техните три момченца. Едното ми е кръщелник. — Изведнъж се почувства самотна, обзе я носталгия по хората, които бе оставила там. — Може би и шефът ми Харви Максвел. Той е директор на творческия отдел в агенцията. Като баща ми е. — При тези думи самотата я заля като вълна, отново си спомни за Джон... и че това е първата ѝ Коледа без него. Очите ѝ неволно плузнаха в сълзи и тя отклони поглед.

Но Каролайн забеляза, протегна ръка и нежно стисна нейната.

— Няма нищо, разбирам те... — Притегли Саманта към себе си и продължи: — Спомням си какво ми беше в началото, когато загубих съпруга си. И за мен беше много трудна година. — Замълча за момент, после добави: — Но болката отминава. Просто трябва време.

Саманта кимна, зарови глава в изящното рамо на приятелката си и риданията леко разтърсиха тялото ѝ, ала само след миг се отдръпна, подсмърчайки.

— Извинявай — усмихна се сконфузено тя. — Обикновено не съм такава ревла. Не знам защо се получи така.

— Защото е Коледа и толкова години си била омъжена за него. Това е съвсем нормално, Сам. Какво очакваш, за бога? — Но и сега, както хиляди пъти, откакто бе научила, че Джон е изоставил Саманта, Каролайн бе вбесена от неговата постъпка. Как бе могъл да напусне тази изключителна млада жена заради онази студена малка мръсница? Бе я гледала тайно по телевизията предишната вечер, опитвайки се да разбере какво се е случило, да открие причината, поради която Джон я е предпочел пред Сам. Единственото ѝ предимство бе нейната бременност, но това едва ли бе достатъчно основание да загубиш напълно разсъдъка си и да изоставиш жена като Сам. И все пак той го беше направил, колкото и да бе трудно за разбиране. — Ще помагаш ли при украсяването на елхата?

Сам кимна и отново се усмихна храбро.

— Обещах да изпека и курабийки, но ме е страх, че ще съжалявате. Мъжете, с които работя, все ми подхвърлят, че жена, която язди като мен, сигурно не става за нищо в кухнята. И най-лошото е, че са прави. — Двете се разсмяха, Сам нежно целуна леля Каро и още веднъж я стисна в прегръдките си. — Благодаря ти! — прошепна разчувствано.

— За какво? Не ставай глупава.

— Задето си ми приятелка. — Тя пусна по-възрастната жена, чиито очи в момента също плуваха в сълзи.

— Глупачка такава. Не ми благодари, че съм ти приятелка, защото ще се скараме! — Мъчеше се да си придаде сърдит вид, ала не ѝ се удаваше. Сетне избута Сам през вратата да се захваща с елхата.

След половин час тя вече беше в голямата трапезария, на върха на високата стълба, и окачваше на коледното дърво сребърни, зелени, червени, сини и жълти топки. Имаше деца, които украсяваха по-

ниските клонки, а най-малките слагаха собственоръчно направени играчки от хартия. Група от по-големите нижеха гирлянди от пуканки и червени боровинки, а част от родителите подбираха украшенията, вдигайки дори по-силна врява от малчуганите. Беше голямо и радостно сборище, жени разнасяха купи с пуканки, подноси с шоколадови сладки, кутии с бисквити, правени тук или изпратени „от дома“. Навсякъде се трудеха хора в приповдигнато коледно настроение, дори Тейт Джордан бе влязъл и в качеството си на общопризнат гигант на ранчото се бе съгласил да постави звездата на върха на дървото. Беше качил по едно дете на всяко от раменете си, а черният му Стетсън висеше на закачалката до вратата. Видя Саманта едва като дойде до самата елха, свали децата на пода и ѝ се усмихна. Изправена горе на стълбата, този път бе по-висока от него.

— Хванали са те на работа, а, Сам?

— Разбира се — весело отвърна тя, но след отминалия пристъп на носталгия усмивката ѝ бе загубила част от своята лъчезарност.

Тейт ѝ отне за малко стълбата, покатери се бързо и постави голямата златна звезда. Добави две-три ангелчета и няколко ярки топки около върха, оправи свещите, а сетне слезе и вдигна Саманта отново горе.

— Много мило.

— Все трябва да има някаква полза от ръст като моя. Искаш ли чаша кафе? — каза го непринудено, сякаш винаги са били приятели, и когато Сам отговори, в усмивката ѝ се долавяше повече живот.

— Да.

Тейт се върна с две чаши и малко бисквити и продължи да ѝ подава разни украшения, а тя ги окачваше, като от време на време посрбваше кафе и хапваше по някоя бисквитка. Той ѝ посочваше подходящо място за всяка играчка и накрая, когато ѝ каза къде да окачи поредното сребърно ангелче, тя се засмя и рече:

— Е, господин Джордан, винаги ли се разпореждаш така?

Той се замисли за момент, после кимна.

— Да, предполагам.

— Не го ли намираш уморително? — Посрбна от кафето, без да сваля очи от него.

— Не. — И я погледна прямо. — А ти... намираш ли го уморително? Имам предвид даването на заповеди? — Усещаше, че тя

също е привикнала да ръководи. В нея имаше някаква скрита авторитетност.

Сам каза без колебание:

— Да. Много.

— Затова ли си тук?

Въпросът бе твърде директен и тя помълча, преди да отговори.

— Донякъде.

На Тейт му мина през ума, че може би е преживяла нервна криза. Беше сигурен, че причината за идването ѝ в ранчото е сериозна, както и че Сам не е просто избягала от къщи домакиня. Ала не забелязваше никакви признаци, които да пораждат и най-малко съмнение в душевното ѝ здраве. Просто не знаеше какво да мисли.

— Саманта, с какво се занимаваш, когато не си в Калифорния и не работиш в ранчото?

Нямаше никакво желание да му обяснява, но ѝ харесваше, че разговаря с нея така открито. Не искаше да разваля отношенията си с него, като се прави на остроумна и го пропъди с поток от нищо неозначаващи фрази. Харесваше и уважаваше този мъж. Е, понякога го ненавиждаше, ала това не променяше факта, че той е добър в работата си. Имаше ли смисъл да се преструва пред него?

— Пиша реклами. — Представяше работата си твърде опростено, но и това бе някакво начало. Можеше да се каже, че в „Крейн, Харпър и Лауб“ тя също е нещо като помощник-управител. Мисълта за това изведнъж я накара да се усмихне.

— Какво ти е толкова смешно? — озадачено я погледна той.

— Нищо. Просто си помислих, че в известен смисъл длъжностите ни си приличат. В рекламната агенция, където работя, има един човек на име Харви Максуел. Той е нещо като Бил Кинг. Възрастен е като него, скоро ще се оттегли и... — веднага съжали, че го е изрекла. Ако той си помислеше, че се домогва до мъжка длъжност, щеше да я намрази.

Но когато спря наред думата, Тейт Джордан само се усмихна.

— Хайде, кажи го.

— Какво да кажа? — помъчи се да се направи на учудена тя.

— Че вероятно ще заемеш неговото място.

— Защо мислиш така? — въпреки новопридобития си тен Саманта поруменя. — Не съм го казвала.

— Нямахте нужда. Каза, че длъжностите ни си приличат. Значи си помощник-управител, нали? — По някаква непонятна за нея причина Тейт Джордан изглеждаше доволен, сякаш това го забавляваше. — Много хубаво. Харесваш ли работата си?

— Понякога. Но от време на време напрежението става непоносимо, същинска лудница, и тогава я мразя.

— Поне не ти се налага да яздиш по дванайсет часа в дъжда.

— Има такъв момент. — Тя отвърна на усмивката му, изведнъж заинтригувана от този едър и внимателен мъж, който през първите дни от пребиваването ѝ се бе държал така рязко и взискателно и се бе вбесил, задето бе яздила Черния красавец. А сега пиеха кафе и похапваха бисквити до коледната елха и той изглеждаше съвсем различен. За момент Саманта внимателно се вгледа в него и реши да го попита нещо. Изведнъж почувства, че няма какво да губи. Както си стоеше там, Тейт имаше вид на човек, когото не можеш да ядосаш или раздразниш. — Кажете ми едно нещо. Защо се вбеси така, когато излязох с Черния красавец?

В първия миг нямаше никаква реакция, сетне Тейт остави чашата и надникна дълбоко в очите ѝ.

— Защото мислех, че е опасно за теб.

— Защото не вярваше, че съм достатъчно добра, за да го яздя? — Този път думите ѝ не звучаха предизвикателно, въпросът ѝ беше пряк и той отговори прямо:

— Не, още първия ден разбрах, че яздиш добре. От стойката ти и начина, по който се справи с Ръсти в проливния дъжд. Та дори успя да свършиш и някаква работа с онази стара кранта. Веднага ми стана ясно, че те бива. Но за да яздиш Черния красавец, е необходимо нещо повече. Необходими са предпазливост и сила, а не съм сигурен, че притежаваш достатъчно нито от едното, нито от другото. Всъщност съм убеден, че те ти липсват. Един ден този кон ще убие някого. Не исках това да си ти. — Тейт замълча за момент и добави сподавено: — Госпожа Каролайн изобщо не биваше да го купува. Той е лош кон, Сам. — Погледна я странно. — Чувствам го със стомаха си. Той ме плаши. — После отново я изненада, като заговори много, много нежно: — Не искам да го яздиш повече. — Тя не отговори и отклони поглед. — Но това не е по твоята част, нали? Да отхвърляш

предизвикателствата, да се отказваш от рисковете. Може би особено сега.

— Какво искаш да кажеш? — озадачена бе от думите му.

Той я погледна право в очите и рече:

— Имам чувството, че си изгубила нещо, което ти е било много скъпо... някого, по всяка вероятност. За повечето от нас това е единственото, което може да ни разтърси из основи. Вероятно тъкмо сега не проявяваш достатъчна загриженост за себе си. Моментът не е подходящ да яздиш дяволско изчадие като този жребец. Съгласен съм да те видя на всеки друг кон в ранчото, но не и на него. Ала не очаквам да се откажеш само заради мен.

Сам не знаеше какво да каже и когато най-сетне заговори, гласът ѝ звучеше пресипнало.

— Прав си за много неща, Тейт. — За пръв път изричаше името му и от нейните уста то прозвуча странно. Погледна го и продължи по-меко: — Направих грешка, като го яздох... по този начин. Онази сутрин поех доста рискове. — Замълча за момент и добави: — Не ти обещавам, че няма да го правя повече, но ще бъда внимателна. Можеш да ми вярваш. На дневна светлина, на терен, който познавам, и никакви прескачания на каменисти рекички без добра видимост...

— Господи, колко благоразумно! — Тейт я гледаше с усмивка от височината на своя ръст. — Впечатлен съм! — шегуваше се с нея и тя се засмя.

— И с право! Не можеш да си представиш какви щуротии съм вършила през всичките тези години на седлото.

— Трябва да престанеш с тях, Сам. Не си струват цената, която рискуваш да платиш. — И двамата замълчаха за момент. Всеки от тях знаеше за нещастни случаи, сполетели други хора — тежки падания от кон, приковали ги за цял живот към инвалидната количка. — Никога не съм разбирал смисъла на безумните прескачания, толкова обичани на Изток. За бога, Сам, така може да се убиеш. Струва ли си?

Очите ѝ се потопиха в неговите.

— Има ли значение?

Той я изгледа дълго и настойчиво.

— Сега може да ти е все едно. Но скоро нещата ще се променят. Дано само не направиш някоя глупост, след която няма връщане назад.

Тя кимна замислено и се усмихна. Тейт бе необикновен и авторитетен мъж, а ето че притежаваше и качества, които първоначално не бе забелязвала. Бе виждала в него само тираничния, но добър помощник-управител, а сега разбираше, че той е човек с много по-сложна натура. Годиците, които бе прекарал между ранчерите и наемните работници, трудейки се до пълно изтощение, не бяха отишли напразно. Бе се научил да върши добре онова, с което се занимаваше, както и да познава хората — изкуство не от най-леките.

— Още кафе? — Той отново я погледна с усмивка и тя поклати глава.

— Не, благодаря, Тейт. — Този път името се отрони от устните ѝ по-непринудено. — Трябва да тръгвам. Аз съм в групата по приготвяне на курабиите. А ти?

Той се наведе и пошушна на ухото ѝ, смутен и щастлив:

— Аз съм Дядо Коледа.

— Какво? — смаяно го погледна тя. Не можеше да реши дали се шегува, или говори сериозно.

— Аз съм Дядо Коледа — повтори Тейт само с устни, почти без да издава звук, сетне се приближи още повече и обясни: — Всяка година ме издокарват в специален костюм, а госпожа Каролайн приготвя огромен чувал подаръци за децата. Аз изпълнявам ролята на Дядо Коледа.

— О, Тейт, ти?

— Ами аз съм най-високият тук. Няма нищо чудно. — Опитваше се да представи превъплъщението си като нещо най-обикновено, ала се виждаше, че то му доставя удоволствие. — Заслужава си заради децата. Имаш ли деца?

Тя бавно поклати глава, очите ѝ не издаваха празнотата, която чувстваше.

— А ти? — моментално бе забравила клюките, които бе чула от Джош.

— Имам син. Сега работи в едно ранчо тук наблизо. Добро момче е.

— Прилича ли на теб?

— Не. Никак. Той е слаб и червенокос като майка си. — Тейт се усмихна замислено, очевидно горд със сина си.

— Ти си голям щастливец — сподавено рече Саманта.

— И аз мисля така — усмихна се той. Сетне гласът му отново стана тих и милващ. — Не се безпокой, малка Паломино, скоро и на теб ще ти провърви. — Докосна я нежно по рамото и се отдалечи.

9

— Дядо Коледа, Дядо Коледа! Насам, насам...

— Потърпи малко, Сали! Трябва да почакаш, докато стигна до онзи край на залата.

Тейт Джордан с тежката бяла брада и кадифения костюм бавно обикаляше трапезарията и даряваше всяко дете с многоочаквания подарък. Раздаваше кутии с бонбони и други лакомства, милувки по бузите, прегръдки и дори целувки. Никой не го познаваше от тази страна, с изключение на хората от ранчото, които го виждаха да го прави всяка година. Като го гледаше как се кикоти, подскача и вади от огромния чувал все нови и нови изненади, човек наистина можеше да повярва в Дядо Коледа.

Ако по-рано същата вечер не бе казал на Саманта, че ще изпълнява тази роля, тя никога не би се досетила, че това е той. Дори гласът му звучеше различно, докато бърбореше и се шегуваше с децата, съветваше ги тази година да слушат майките и бащите си, да не дразнят малките си сестрички, да си учат уроците и никога повече да не изтезават котката. Като че знаеше всичко за всекиго, което, разбира се, не бе особено постижение в едно ранчо. Но когато го докосваха и когато той ги докосваше, дребосъците изпадаха в екстаз, а магията на неговото „хо-хо-хо“ пленяваше дори Саманта. Представлението трая едва ли не часове. За финал Дядо Коледа изяде цяла чиния курабийки, изпи шест чаши мляко и с последно „хо-хо-хо“ изчезна в посока на конюшните, за да го видят отново чак догодина.

След четирийсет и пет минути, вече без грим, възглавница на корема, бяла перука и червен костюм, Тейт се появи в голямата трапезария и незабелязано мина през множеството, което с възхищение разглеждаше куклите и играчките, гъделичкаше и закачаше децата. Скоро се добра до мястото, където стоеше Саманта, в компанията на Бил и Каролайн. Беше облечена в семпла пола от черно кадифе и много красива бяла дантелена блуза. За пръв път от

пристигането си в ранчото се беше гримирала, а косата ѝ бе прибрана в хлабав кок на тила и вързана с черна кадифена панделка.

— Ти ли си това, Сам? — подкачи я той, след като прие чаша пунш и горещите благодарности на своята работодателка.

— И аз бих ти задала същия въпрос. — И добави по-тихо: — Беше направо невероятен. Всяка година ли си толкова добър?

— Усъвършенствам се все повече и повече — ухили се щастливо той. Ролята на Дядо Коледа за него бе най-хубавото от целия празник.

— Тук ли е синът ти?

— Не. Шефът му не е великодушен като моя — усмихна се Тейт. — Джеф е на работа тази нощ.

— Колко жалко — изглеждаше искрено огорчена.

— Ще го видя утре. Всичко е наред. Той вече е голямо момче. Няма време за стария си баща. — В тона му нямаше обида, момчето бе израсло и възмъжало пред очите му, за негова радост. Искаше му се да попита Саманта защо няма деца. През цялата вечер я бе наблюдавал как жадно гледа малките палавници. Накрая реши, че въпросът е твърде личен, и вместо това се поинтересува за Ню Йорк.

— Там е много по-студено от тук, но никога не съм била на тържество, където да има такова коледно настроение.

— Настроението няма нищо общо с Калифорния. Дължи се изключително на Каролайн Лорд и на нищо друго.

Саманта кимна, двамата си размениха усмивки и очите им се срещнаха.

Малко по-късно Сам се запозна със съпругата на Джош и двама от женените му синове. Доста от хората, с които бе яздила през последните две седмици, смутено ѝ представиха жените или приятелките, децата и племенниците си и за пръв път откакто бе тук, тя се почувства като част от това голямо семейство.

— Е, Сам, много по-различно ли е от обичайните ти Коледи? — Каролайн я гледаше с топла усмивка и Бил, естествено, беше до нея.

— Доста по-различно. И толкова ми харесва.

— Радвам се.

Само няколко минути, след като Каролайн я прегърна и ѝ пожела весела Коледа, Саманта я потърси с поглед в залата и не я откри. После забеляза, че и старият управител е изчезнал. Чудеше се колцина от останалите са обърнали внимание на това. Ала никога не бе чувала в

ранчото клюки по техен адрес. Дали пък не си правеше прибързани изводи? Не ѝ се вярваше да се лъже, но знаеше ли човек?

— Уморена ли си? — Гласът на Тейт Джордан прозвуча точно над нея и тя се обърна към него, кимайки леко.

— Тъкмо се готвех да си тръгнавам. Търсех леля Каро, ала вероятно вече си е отишла.

— Тя винаги се измъква тихо, за да не разваля настроението на другите. — Тонът му издаваше огромното му възхищение от Каролайн, споделяно и от Саманта. — Тръгнаш ли вече? — Сам кимна и безуспешно се опита да сподави прозявката си. — Хайде, сънливке, ще те изпратя до къщата.

— Какво да се прави, шефът ни третира като роби. Цяло чудо е, че в края на деня не падам полумъртва от седлото.

— Един-два пъти ми се струваше, че малко остава. — И се засмя с глас. — Първия ден имах чувството, че ще стискаш зъби, докато умреш на седлото.

— Почти бях умряла. Джош трябваше едва ли не да ме носи до вкъщи.

— И въпреки всичко на другия ден яхна Черния красавец! Ти си луда!

— Да, по този кон... — Тейт видимо се натъжи от думите ѝ и щом излязоха в мразовитата нощ, Сам смени темата: — Мирише на сняг.

— Ала няма вероятност да завали. Поне така се надявам. — Той погледна към небето и явно не се разтревожи особено. Вече бяха стигнали до вратата на голямата къща, където живееше Саманта.

Тя спря за момент в нерешителност, сетне отвори вратата, отстъпи встрани и вдигна поглед към тъмнокосия гигант с дълбоките зелени очи.

— Няма ли да влезеш за чаша вино или кафе, Тейт?

Той побърза да поклати глава, сякаш Сам му бе предложила нещо скандално, което никога не би приел.

— Обещавам — усмихна се тя — да не ти пускам ръце. Ще седна далеч от теб.

Тейт посрещна думите ѝ с гръмък смях, трудно ѝ бе да познае в него човека, с когото беше на нож повече от две седмици.

— Не става дума за това, а за етикета в ранчото, струва ми се. Това е къщата на госпожа Каролайн. Не е редно аз да... Трудно ми е да го обясня...

Саманта му се усмихна мило.

— Държиш ли да я събудя, за да те покани лично?

Той завъртя очи.

— Ни най-малко, но благодаря за загрижеността. Някой друг път.

— Пъзльо.

Застанала на прага, тя приличаше на хлапачка и Тейт отново се разсмя.

На другия ден Саманта се събуди в четири и половина, както бе свикнала през последните десет дни. Наложил си да остане в леглото, преструвайки се пред себе си, че спи, но след като лежала един час със затворени очи и бясно препускащи мисли, накрая стана. Навън бе още тъмно и звездите светеха ярко, ала тя знаеше, че след малко повече от час животът в ранчото ще започне. Коледа или не, добитъкът щеше да се размърда, хората щяха да влязат в конюшните и да се погрижат за конете, макар че никой нямаше да язди из хълмовете.

Боса, Саманта тихо се промъкна в кухнята, включи електрическата кафеварка, която използваше Каролайн, и седна на тъмно да чака кафето, позволявайки на мислите си да се върнат към предишната вечер. Бе споделила с останалите едно прекрасно коледно тържество. Като в голямо семейство, бяха свързани помежду си, държаха един на друг, а децата познаваха всички, които живееха тук. Те се радваха, крещяха и се гонеха около красиво украсената елха. Изведнъж си спомни за децата на Чарли и Мелинда. За пръв път не им бе изпратила коледни подаръци. Дойде ѝ наум какво бе обещала на Чарли и ѝ стана съвестно, но откакто бе тук, не бе виждала магазин.

Внезапно се почувства много самотна в пустата кухня и без да иска, мислите ѝ, мигновено и мъчително, полетяха към Джон. Каква ли бе неговата Коледа тази година? Как ли се чувстваше като съпруг на бременна жена? Дали вече бяха обзавели детската стая? Болката, която я прониза, беше почти непоносима и като по рефлекс Сам посегна към телефона. Водена от отчаяното желание да чуе приятел, несъзнателно набра познатия номер и след миг Чарли Питърсън вдигна слушалката. Меденият му глас изгърмя в ухото ѝ с оглушително изпълнение на „Пеещи звънчета“ и тя успя да вмъкне името си едва по средата на втората строфа.

— Кой?... „Поемаме през полята...“

— Млъкни, Чарли! Аз съм, Сам!

— Оо... здрасти, Сам... „... и тичаме по целия път...“

— Чарли! — между безуспешните опити да го надвика не успяваше да сдържи смеха си.

Беше ѝ много забавно, но в същото време самотата отново я връхлетя и тя се почувства ужасно далеч. Изведнъж ѝ се прииска да е сред тях, а не в някакво ранчо на пет хиляди километра. Нямахе друг избор, освен да чака Чарли да си довърши песента.

— Весела Коледа!

— Да разбирам ли, че си приключил с пеенето? Няма ли да изпълниш и „Тиха нощ“?

— Нямах такива намерения, Сам, ала щом толкова настояваш, бих могъл...

— Чарли, моля те! Искам да поговоря с Мелинда и момчетата. Но преди това — тя преглътна мъчително — кажи как вървят нещата в службата. — Бе си наложила да не звъни там. Харви изрично ѝ бе наредил да не го прави и Саманта се бе подчинила. Имаха номера ѝ, в случай че тя им потрябва. Шефът ѝ бе решил, че за нея ще е добре да забрави напълно за тях. И Сам наистина се справяше по-успешно, отколкото бе очаквала. До този момент. — Как вървят моите проекти? Успяхте ли да ми прогоните клиентите, или още не сте?

— До един! — съобщи Чарли, преливащ от гордост, и запали пура. Сетне се намръщи и погледна часовника си. — Защо, по дяволите, си будна по това време? Трябва да е... Какво? Там още няма шест часа! Къде си? — Изведнъж се изплаши, че е зарязала ранчото и се е върнала.

— Още съм тук. Просто се събудих по-рано и не можах да заспя. Всяка сутрин ставам в четири и половина и сега не знам какво да правя със себе си. Имам чувството, че вече е следобед. — Е, не съвсем, но определено беше напълно будна. — Как са децата?

— Много добре. — За момент в гласа му се долови колебание, ала той побърза да продължи. — Надявам се, че те съсипват от езда.

— Абсолютно. Хайде, Чарли, кажи какво става там. — Изведнъж ѝ се прииска да научи всичко: и клюките от службата, и кой какви реклами се кани да отмъкне от друга агенция.

— Нищо особено, рожбо. Ню Йорк не се е променил особено през последните две седмици. Ами ти? — Гласът му прозвуча сериозно и Сам се усмихна. — Щастлива ли си там, Саманта? Добре ли си?

— Чувствам се отлично. — И добави с лека въздишка: — Идването ми тук беше най-доброто решение за мен, колкото и да ми е неприятно да го призная. Предполагам, че съм имала нужда тъкмо от такава радикална промяна. От цяла седмица не съм гледала новините в шест часа.

— И това е нещо. Щом като ставаш в четири и половина, сигурно си лягаш в шест вечерта.

— Е, не в шест, но горе-долу там някъде.

— А приятелката ти... Каролайн и всичките онези коне? Те добре ли са? — Говореше като типичен нийоркчанин и тя се засмя, като си го представи как пафка пурата и гледа в празното пространство, облечен в пижама и халат за баня, а може би и нахлузил нещо, подарено му от децата, като например бейзболна шапка или ръкавица, или пък чорапи на червени и жълти черти.

— Всички тук се чувстват чудесно. Дай ми да поговоря с Мели.

Мелинда не забеляза знаците на Чарли и веднага изстреля новината. Беше бременна. Бебето трябваше да се роди през юли и тя бе разбрала едва тази седмица. За част от секундата последва подозрително мълчание, сетне Сам я заля с възторжени поздравления, а отстрани Чарли затвори очи и изстена.

— Защо ѝ го каза? — Изхриптя той на жена си, докато тя се опитваше да продължи разговора със Саманта.

— А защо да не ѝ кажа? И без това ще разбере, когато се върне — също шепнешком отвърна Мелинда, закрила с длан мембраната. Сетне махна ръката си и продължи: — Децата ли? Всичките твърдят, че искат още едно братче, но аз напускам играта, ако и този път не е момиче.

Чарли жестикулираше нетърпеливо, накара я набързо да се сбогува и отново грабна слушалката.

— Защо не си ми казал, Чарли? — Сам се мъчеше да говори безгрижно, ала както винаги при подобна новина, и особено напоследък, в сърцето ѝ се опъна някаква много стара, тъжна и още чувствителна струна. — Боеше се, че няма да го понеса ли? Знаеш ли, аз съм само разведена, а не душевно болна. Има малка разлика.

— И бездруго това не вълнува никого. — В гласа му прозвучаха печални и тревожни нотки.

— Теб те вълнува — тихо отвърна Сам. — И Мели. И мен. Вие сте ми приятели. Тя постъпи правилно, като ми го каза. Не ѝ се карай, след като затвориш телефона.

— Защо да не ѝ се карам? — виновно се усмихна той. — Нали трябва да я вкарвам в правия път?

— Намерил си хубав начин, няма що, Питърсън. Добре, че си един от най-високоплатените художествени директори в бранша. За всичките тези деца ще ти трябват сума пари.

— Да бе — доволно изръмжа Чарли, — голяма работа съм, нали? — Помълча малко и продължи: — Е, рожбо, бъди добра към конете и се обаждай, ако имаш нужда от нас. И, Сам... ние всички мислим за теб, липсваш ни. Знаеш това, нали, беччо?

Саманта закима, задавена от сълзи. Накрая успя да промърмори.

— Да, знам. И вие ми липсвате. Весела Коледа! — Усмихна се през сълзи, изпрати му целувка и сложи слушалката.

Остана в кухнята още половин час, с чашата изстинало кафе пред себе си, с вперен в масата поглед и сърце на хиляди километри оттук — в Ню Йорк. А когато отново вдигна очи, видя, че навън вече се зазорява, нощта бе избледняла от тъмносиньо на бледосиво. Стана и бавно отиде да изсипе кафето в умивалника. Постоя неподвижно, отлично съзнавайки какво ѝ се иска да направи. С решителна крачка прекоси коридора, облече се тихо, опакова се в два топли пуловера и яке, сложи си каубойската шапка, която Каролайн ѝ бе заела преди няколко дни, и излезе на пръсти от стаята. Премина коридора, измъкна се през входната врата и я затвори тихо след себе си, като хвърли последен поглед назад, за да се увери, че още никой не се е размърдал.

Пътят до конюшните ѝ отне броени минути. Спря на няколко стъпки от преградата. Отвътре не се чуваше никакъв шум и тя си помисли, че едрият, сякаш издялан от блестящ абанос жребец, който изведнъж бе почувствала нужда да язди, още спи. Тихо отвори вратата, влезе и започна да го глади по шията и хълбоците и да му говори нежно като на дете. Черния красавец не спеше, но беше спокоен. Като че я бе чакал, гледаше я изразително иззад острите си черни ресници. Саманта му се усмихна, тихо се измъкна от преградата, отиде да вземе седлото и юздите и се върна да го подготви за езда. Никой не я бе видял да влиза в конюшната и наоколо все още нямаше жива душа.

След няколко минути го изведе навън, в широкия двор също нямаше никой. Докара го до един пън наблизно и се качи на него. Оттам с лекота се метна на седлото, хвана изкъсо юздите и потегли към вече познатите ѝ хълмове. Знаеше точно къде ѝ се иска да го язди. Преди няколко дни бе забелязала пътека в гората и сега се запъти право натам. Отначало пое към целта си в лек тръс, но след известно време почувства, че големият кон напират да ускори ход, позволи му да премине в галоп и той препусна срещу изгряващото слънце. Чувството бе изключително, притисна още по-силно хълбоците му с колене и жребецът с лекота преодоля редица ниски храсти, сетне и малко поточе. Спомняше си първия път, когато го бе накарала да прескача, но сега беше различно. Тази сутрин тя не излагаше Черния красавец на рискове, нито пък беше ядосана. Само ѝ се искаше да се слее с него, да се превърнат в едно тяло и една душа. На върха на хълма му позволи да забави ход, за да се полюбува на вече издигащото се слънце, и сякаш се пренесе в старинен мит или индианска легенда.

Едва тогава чу тропота на копита зад себе си и сепнато се обърна. Но всъщност не се изненада, когато видя Тейт Джордан, който препускаше към нея на красивия пинто с цвят на слонова кост и оникс. Сякаш и той беше част от легендата, сякаш и неговото място бе тук, сякаш и той бе паднал от огнено златистото утринно небе.

Тейт пришпори пинтото и препусна по права линия в галоп към нея с изражение на почти неистова решителност. В последния момент отби и конят му тръгна редом с нейния. Тя го наблюдаваше внимателно, не знаейки какво да очаква. Боеше се, че пак ще е ядосан, че ще развали красивия миг и че приятелството им, родило се едва предишната вечер, ще свърши без време. Ала онова, което видя в дълбоките зелени очи, които я гледаха така настойчиво, този път не беше гняв, а много по-нежно чувство. Той не каза нищо, само прикова поглед в нея, а после кимна и подкара своя пинто. Беше ясно, че иска да го последва, и тя се подчини. Черния красавец без усилие преодоляваше пътеките през хълмове и долчинки, които избираше Тейт, докато накрая стигнаха в кътче от имота, което Сам никога не бе виждала. Превалиха поредния баир и пред погледите им се откри малко езеро с хижа край него. Изпускащият пара пинто забави ход, Тейт се обърна и ѝ се усмихна в ранната утрин, спря коня и слезе от него.

— Още ли сме в ранчото?

— Да. Краят му е отгатык онази поляна. — Поляната беше точно зад хижата.

— Чия е? — посочи към нея Саманта. Чудеше се дали там има някой.

Тейт отговори уклончиво:

— Открих я много отдавна. Прескачам от време на време. Не често, само когато изпитвам нужда да остана сам. Заключено е и никой не знае, че идвам тук. — Това бе молба да запази тайната му и Саманта го разбра.

— Имаш ли ключ?

— Повече или по-малко. — Красивото обветрено лице разцъфна в усмивка. — Във връзката ключове на Бил Кинг има един, който става. Веднъж го свих.

— И си направи дубликат? — Саманта изглеждаше шокирана, но той кимна. Тейт Джордан бе преди всичко честен човек. Ако Бил Кинг го бе попитал, той щеше да му каже. Ала Бил не бе споменал нищо за ключа и Тейт бе решил, че това едва ли го интересува. Пък и никак не му се искаше да привлича вниманието към забравената хижа. Тя означаваше много за него.

— Тук винаги имам кафе, ако не се е развалило. Искаш ли да се спуснем и да влезем вътре за малко? — Не й каза, че обикновено му се намира и бутилка уиски. Не за да пиянства, а за да се сгрее и успокои. Идваше понякога тук, когато бе разтревожен или пък нещо го гнетеше и изпитваше нужда да остане сам за един ден. В тази хижа бе прекарал много недели и си имаше собствена теория относно това за какви цели е била използвана преди. — Е, госпожо Тейлър? — Тейт Джордан я гледаше настойчиво и тя кимна.

— Ще ми е приятно.

Идеята за кафето звучеше примамливо, тази сутрин времето беше необикновено студено. Тейт й помогна да слезе и върже красивия кон, сетне я поведе по пътеката към хижата, извади ключа, отвори вратата и отстъпи встрани да й направи път. Както и всички останали каубои в ранчото, той винаги беше галантен — нещо като последен отблясък от стария Запад. На влизане Сам вдигна очи към него и му се усмихна.

В хижата се усещаше суха миризма на застояло, но като се огледа, очите ѝ моментално се разшириха от изненада. Просторната стая бе декорирана с красива сатинирана басма на цветя и изглеждаше леко старомодна, ала въпреки това много приветлива и уютна. Имаше малък диван, два отрупани с възглавници шезлонга, а в ъгъла до голямата камина — разкошен кожен фотьойл, който веднага ѝ направи впечатление: беше старинен. В друг ъгъл бе поставено малко бюро, не липсваха радио и грамофон, няколко етажерки с книги и множество странни предмети, които сигурно са били важни за собственика: два чифта големи и красиви еленови рога, глава на глиган, колекция от празни бутилки, няколко смешни пожълтели фотографии в старомодни рамки с орнаменти. Пред камината бе разстлана дебела мечка кожа, а до нея имаше изящен старинен люлеещ се стол с табуретка за краката. Човек охотно би дошъл в това кътче от приказките, скрито вдън гората, за да избяга от останалия свят.

През една отворена врата Сам видя хубава стаичка с нежносини стени, красиво месингово легло, покрито с многоцветна ватирана кувертюра, още една внушителна мечка кожа и малка месингова лампа с абажур. Завесите бяха в синьо и бяло и богато надиплени, а над леглото висеше живописен пейзаж от друга част на ранчото. Стая, в която човек би пожелал да остане до края на дните си.

— Тейт, чие е това? — Саманта изглеждаше леко озадачена, а той ѝ посочи единия чифт еленови рога, монтирани върху малка подставка на близката стена.

— Погледни.

Тя се приближи и очите ѝ се разшириха от учудване. Погледна Тейт и отново се взря в трофея. Надписът под него гласеше: „УИЛЯМ Б. КИНГ, 1934 г.“. Вторият трофей също беше на Бил Кинг, но от 1939 година. Сам отново погледна през рамо към Тейт, този път разтревожено.

— Хижата негова ли е, Тейт? Редно ли е да сме тук?

— Не знам отговора на първия ти въпрос, Сам. А колкото до втория, вероятно не е редно. Ала след като открих тази къщичка, не можех да не идвам. — Гласът му бе дълбок и дрезгав, очите му търсеха нейните.

Тя се огледа безмълвно и отново кимна.

— Разбирам те.

Тейт тихо се оттегли в кухнята и Сам се зае да разглежда старите снимки. Макар да ѝ се струваше, че в тях има нещо познато, не беше съвсем сигурна в предположенията си. После погледът ѝ бе привлечен от големия пейзаж над леглото и чувствайки се ужасно неловко, тя влезе в спалнята. Когато стигна достатъчно близо, за да различи ясно надписа, внезапно застина на място. Художничката бе написала името си с червено в долния десен ъгъл. К. Лорд. Сам се завъртя кръгом, готова да побегне от спалнята, но вратата беше блокирана от огромната фигура на Тейт Джордан. Той ѝ подаваше чаша димящо нес кафе и изучаваше лицето ѝ.

— Тяхна е, нали? — Ето къде беше отговорът на нейния въпрос, въпросът, над който двете с Барбара толкова често си блъскаха главите и се кикотеха. Най-сетне го бе намерила в тази уютна синя стаичка с почти изпълващо я огромно месингово легло и кувертюра от разноцветни парчета плат. — Нали, Тейт? — Изведнъж почувства нужда да получи потвърждение, ако не от друг, то поне от него.

Той бавно кимна и ѝ даде яркожълтата чаша.

— Така мисля. Приятно местенце, нали? Общо взето, напълно в техния стил.

— Някой друг знае ли? — Имаше чувството, че е проникнала в свещена тайна и е отговорна пред Каролайн и Бил за запазването ѝ.

— За тях ли? — Тейт поклати глава. — Никой не знае със сигурност. Те са ужасно предпазливи, никога не се издават. Той я нарича „госпожа Каролайн“ като всички останали, дори се обръща към нея така. Отнася се с уважение, но без да проявява специален интерес. И тя се държи по същия начин.

— Защо? — На лицето ѝ се четеше недоумение. Сам отпи от кафето, сетне остави чашата и седна на ръба на леглото. — Щом като са го искали, защо просто не са обявили връзката си още преди години и не са се оженили?

— Възможно е и да не са искали. — Тейт сякаш ги разбираше, а погледът, който Саманта отправи към потъмнялото му от слънцето лице, ясно показваше, че тя нищичко не проумява. — Бил Кинг е горд човек. Не би допуснал да се приказва, че се е оженил за госпожа Каро заради парите ѝ или заради ранчото и добитъка.

— Тъй че са предпочели това? — Сам се огледа с още по-голямо удивление. — Малка хижа в гората и през следващите двайсет и пет

години той да се промъква в къщата ѝ като крадец.

— Може би така са запазили трепета от връзката си. — Тейт Джордан се усмихна и седна на леглото до Саманта. — В това, което виждаш тук, има нещо много вълнуващо. — Той се огледа около себе си с топлота и респект, почти благоговейно. — Знаеш ли какво виждаш тук, Саманта? — и продължи, без да дочака отговора ѝ: — Виждаш света на двама души, които се обичат, допълват се и живеят в пълна хармония: нейните рисунки и неговите трофеи, старите им снимки, грамофонни плочи и книги, неговото удобно кожено кресло и нейния малък люлеещ се стол с табуретката за крака край камината. Просто се вгледай и в най-простото нещо, Саманта. — И двамата отпразвиха погледи през вратата на спалнята. — Погледни само. Знаеш ли какво виждаш там отвън? Виждаш любовта. Тя е в тези бакърени вази, в старата дантелена възглавница и смешната глиганска глава. Там отвън присъстват двама души, които са се обичали дълго време и все още се обичат.

— Мислиш ли, че продължават да идват тук? — Сам почти шепнеше и Тейт се разсмя.

— Съмнявам се. Дори и да идват, то е рядко. Аз вероятно го правя по-често от тях. Последните години артритът доста тормози Бил. Подозирам — понижи глас той, — че гледат да не се отдалечат много от голямата къща.

Думите му припомниха на Саманта нощните шумове от отваряне и затваряне на врати. Значи след всичките тези години те продължаваха да се срещат скрито в среднощните часове.

— И все пак не разбирам защо го пазят в тайна.

Тейт задържа погледа си върху нея и вдигна рамене.

— Понякога просто става така — после ѝ се усмихна. — Тук не е Ню Йорк, Саманта. Някои старомодни ценности все още се тачат.

И въпреки това тя не можеше да го проумее. В такъв случай е трябвало да се оженят. Боже господи, та връзката им продължаваше вече от двайсет години!

— Как откри хижата, Тейт? — Сам стана, върна се в дневната и след малко се настани на удобния стар люлеещ се стол на Каролайн.

— Просто един ден се натъкнах на нея. Преди години те трябва да са прекарвали тук доста време. Тя носи атмосферата на истински дом.

— И действително е истински дом — каза Саманта и замислено се загледа в празната камина, спомняйки си елегантния апартамент, който бе оставила в Ню Йорк, В него вече нямаше нищо от онова, което чувстваше тук: нямаше ги любовта и топлотата, нито нежното успокоение, утехата, която получаваше дори само от седенето на стария люлеещ се стол.

— Имаш чувството, че би могла да останеш тук завинаги, нали? — Той ѝ се усмихна и отпусна едрото си тяло в кожения фотьойл. — Искаш ли да запаля огъня?

Тя бързо поклати глава.

— Ще бъда неспокойна, когато си тръгнем.

— Няма да го оставя да гори, глупаче.

— Знам. — Отново си размениха усмивки. — Но въпреки това ще се притеснявам. Нали разбираш, някоя случайна искра или пък нещо друго... Това тук е твърде специално, за да се намесваме. Не бих искала да правя нищо, което крие и най-малката опасност за тяхното кътче. — Погледна го по-сериозно и добави: — Дори имам чувството, че не би трябвало да сме тук.

— Защо не? — Острата му брадичка се издаде леко напред.

— Защото не е наше. Това е тяхно тайно и интимно кътче. Те не биха одобрили идването ни и не биха искали да знаем за тях...

— Но тъй или иначе ние знаем, нали? — тихо подхвърли той и Саманта кимна несигурно.

— Винаги съм го подозирала. Двете с Барб, племенницата на леля Каро, говорехме за това с часове, строяхме и отхвърляхме предположения. Но така и не ни се представи случай да се уверим.

— А когато порасна?

— Тогава го усещах — усмихна се тя. — Ала въпреки това не бях сигурна.

— Аз също. Винаги съм смятал, че знам, но всъщност не знаех. Докато не дойдох тук. Тази къщичка говори сама за себе си. — Той отново хвърли поглед наоколо. — И каква красива приказка разказва!

— Даа — съгласи се Сам и бавно се залюля на стария стол. — Хубаво би било да обичаш някого така, нали? Достатъчно силно, за да изградите заедно нещо и да го запазите в течение на двайсет години.

— Колко продължи бракът ти, Сам?

Това бе първият личен въпрос, който ѝ задаваше.

Тя го погледна прямо и, видимо спокойна, побърза да отговори. Ала не можеше да не се пита откъде е научил, че е била женена.

— Седем години. А твоят?

— Пет. Синът ми беше съвсем мъничък, когато майка му ме напусна.

— Сигурно много си се зарадвал, като си си го върнал — каза го и веднага се изчерви до ушите заради своята нетактичност, спомняйки си цялата история. — Извинявай, не исках да...

— Шшт. — Леко махна той с ръка. — Знам какво имаше предвид. Наистина се зарадвах, по дяволите. Но страшно съжалявах за смъртта на майка му.

— Обичаше ли я и след като те напусна? — Въпросът ѝ бе шокиращ, ала изведнъж прозвуча съвсем в реда на нещата. Сякаш тук, в светилището на Бил и Каро, те двамата можеха да си кажат и се попитат всичко, стига то да е важно за тях и да няма за цел да нарани другия.

Тейт Джордан замислено кимна с глава.

— Да, обичах я. В известен смисъл още я обичам, а тя е мъртва вече от петнайсет години. Странна работа. Човек не запазва само спомена за онова, което е било накрая. А ти, Сам, и с теб ли е така? Как си спомняш своя съпруг: като човека, в когото си се влюбила някога, или като негодника, в който се е превърнал накрая?

Сам тихо се разсмя на откровените му думи и кимна, продължавайки да се люлее:

— Господи, колко си прав. Защо? Непрекъснато се питам. Защо си го спомням от времето, когато учехме заедно в колежа, когато се сгодихме, от медения месец и първата ни Коледа? Как така най-напред не се сещам за чорапите, които висяха от куфара му в мига, в който ме напускаше, заедно с всичките ми вътрешности? — И двамата се усмихнаха на метафората, а Тейт поклати глава, отново се обърна към нея и я погледна въпросително.

— Така ли беше? Той ли те напусна, Сам?

— Да — отвърна тя без заобикалки.

— Заради друга? — Саманта кимна, но този път изражението ѝ не беше измъчено. Просто признаваше фактите. — Така стана и с моята бивша госпожа. — Тя забеляза, че Тейт бе започнал да говори почти като останалите каубои. Може би тук се бе поотпуснал. Вече не

му се налагаше да се доказва пред нея и наоколо нямаше други хора. — Все едно ти изтръгват сърцето, нали? Аз бях на двацет и пет години и мислех, че ще умра.

— И аз — Сам го гледаше сериозно. — И аз. Всъщност — тихо въздъхна тя — предполагам, че всички в службата ми са се чувствали по същия начин. Затова съм тук. За да го преживея. За да избягам.

— Кога се случи?

— Миналия август.

— Достатъчно време е минало — безстрастно констатира той и Сам се наежи.

— Така ли? За какво е достатъчно? За да го забравя? За да ми е вече все едно? Е, тук грещиш, приятелю, пробвай пак.

— Непрекъснато ли мислиш за него?

— Не — откровено призна тя. — Но твърде често.

— Разведохте ли се?

— Да, той вече е женен повторно и през март ще си имат бебе — защо пък да не му го каже наведнъж? По някаква странна причина й беше приятно да се освободи от всичко, да излее от себе си мъчителните истини и признания. Колко хубаво щеше да е да свърши с това веднъж завинаги.

Но неочаквано забеляза, че той я гледа напрегнато.

— Обзалагам се, че много боли.

— Какво? — В първия момент не го разбра.

— За бебето. Ти искаше ли деца?

Сам се поколеба само за миг, после кимна и скочи от люлеещия се стол.

— В интерес на истината да, господин Джордан. Обаче съм стерилна. Тъй че съпругът ми намери каквото искаше... на друго място...

Сам стоеше до прозореца и гледаше към езерото. Не го чу да приближава. Той неочаквано изникна зад гърба й и я прегърна през кръста.

— Няма значение, Сам... Ти не си стерилна. Стерилен е онзи, който не умее да обича, който не може да даде нищо, който си е спуснал кепенците и се е продал. Само това е критерият, а ти не си такава, Сам.

Тейт бавно я обърна с лице към себе си, в очите ѝ имаше сълзи. Саманта не искаше той да ги види, ала не можеше да устои на магнетичното притегляне на ръцете му. Тейт нежно целуна очите ѝ, после притисна устните си върху нейните, толкова силно и продължително, че тя остана без дъх.

— Тейт... не... недей... — Съпротивляваше се, но слабо и той я притегли още по-близо до себе си. В ноздрите ѝ нахлу миризмата на седло, сапун и тютюн, а когато устните им се разделиха и тя опря глава на гърдите му, почувства на бузата си острата вълна на ризата му.

— Защо не? — Тейт пъкна пръст под брадичката ѝ и я накара да го погледне. — Сам? — Тя не каза нищо и той отново я целуна. — Сам, желая те повече от всяка друга жена през живота си.

Гласът му нежно галеше слуха ѝ и сърцето заблъска лудо в гърдите ѝ. Заговори тихо, но с чувство, гледайки го в очите:

— Това не е достатъчно.

Той бавно кимна.

— Разбирам. — Помълча и добави: — Ала аз не мога да предложа нищо повече.

Сега беше неин ред. Тя се усмихна и му зададе същия въпрос:

— Защо не?

— Защото... — Той се поколеба, а после в хубавата малка хижа се разнесе тихият му смях. — Защото съм наистина стерилен. Не ми е останало нищо, което мога да дам.

— Откъде знаеш? Опитвал ли си напоследък?

— От осемнайсет години не съм. — Отговорът му бе бърз и пряк.

— И смяташ, че е прекалено късно отново да се влюбиш? — Той замълча. Погледът на Сам обиколи стаята, задържа се върху ловните трофеи и отново се върна към него. — Мислиш ли, че Бил я обича? — Тейт кимна. — Аз също. Бил едва ли те превъзхожда по смелост. И е страхотен мъж. Ти също.

— Да разбирам ли, че... — Тейт говореше тихо, устните му си играеха с нейните и сърцето на Саманта заплашваше да се пръсне, безсилно да проумее какво прави тя, защо се целува с този непознат, този каубой, и се мъчи да го убеди, че му е време да се влюби. Редно бе да се запита докъде ще я доведе това, ала нямаше време. — Да разбирам ли — отново поде той, — че ако ти кажа, че те обичам, ще се

любим още сега? — Тази мисъл очевидно го забавляваше, ала тя се усмихна леко и поклати глава. — Така си и мислех. В какво се опитваш да ме убедиш тогава?

— Опитвам се да ти кажа, че не е прекалено късно да се влюбиш отново. Помисли си за тях. Когато са започнали, са били по-възрастни от нас. Така излиза.

— Даа... — Но не звучеше много убедено. Замисли се и пак обърна поглед към нея. — Какво те засяга дали ще се влюбя отново?

— Бих искала да знам, че това е възможно.

— Защо? Научен интерес ли проявяваш?

— Не — прошепна тя, — интересувам се за себе си.

— Значи това било. — Ръката му нежно се плъзна по бледорусата ѝ коса, задържа се върху фибите, които я държаха в стегнат кок на тила, неочаквано ги измъкна и тежката грива се разсипа по гърба ѝ. — Господи, косите ти са разкошни, Сам... Паломино... — с много нежност промълви той. — Малка Паломино... колко си красива... — Слънцето блесна в прозореца и заигра между златните нишки в косите ѝ.

— Трябва вече да си вървим — тихо, ала твърдо каза тя.

— Трябва ли?

— Да, трябва.

— Защо? — Устните му целуваха брадичката, бузата и шията ѝ. Не се съпротивляваше, но нямаше да му позволи да стигне по-далеч от това. — Защо да си тръгваме сега, Сам? О, боже, толкова си хубава...

Тя почувства тръпката, разтърсила тялото му, и внимателно се освободи от прегръдката, поклащайки леко глава.

— Не, Тейт.

— Защо не? — За момент очите му пламнаха и Сам почти се изплаши.

— Защото не е редно.

— За бога, аз съм мъж, а ти си жена... не сме никакви деца. Какво искаш? — Той повиши глас в предизвикано от възбудата раздразнение. — Романтична любов и венчална халка на пръста, преди да влезеш в леглото?

— А ти какво искаш, каубой? Просто да се изтъркаляш набързо в сеното? — Силните думи го удариха като куршум и той стъписано поклати глава.

— Съжалявам — каза хладно и отиде до умивалника да измие чашите. Но когато свърши с миенето, Саманта, която все още стоеше на същото място и го наблюдаваше, заговори:

— Аз не съжалявам. Харесвам те. Всъщност — тя протегна ръка и докосна неговата — страшно те харесвам. Ала не искам да бъда наранена още веднъж.

— Няма да получиш гаранциите, които очакваш, Сам. Никой не може да ти ги даде. И аз не мога. Ако някой започне да те убеждава в обратното, значи е лъжец.

В думите му имаше известна истина и Сам съзнаваше това, ала на нея не ѝ трябваша голи обещания, трябваше ѝ нещо реално.

— Знаеш ли какво искам? — попита тя, обхождайки с поглед любовното гнездо на Бил и Каролайн. — Искам това. Искам такова сливане и взаимно допълване и такава обич след повече от двайсет години.

— Мислиш ли, че те в началото са били толкова сигурни в своето бъдеще? Мислиш ли, че тогава са знаели какви ще са отношенията им сега? Не, по дяволите. Тя е била собственичка на ранчото, а той — прост работник. Само това им е било известно.

— Така ли смяташ? — Очите ѝ хвърляха огън и жупел. — Обзалагам се, че са знаели и още нещо. Досещаш ли се какво?

— Какво?

— Знаели са, че се обичат. И аз не желая да се впускам в никакви игри, докато не намеря мъж, който да ме обича и когото да обичам.

Излязоха навън и Тейт заключи вратата на хижата.

— Да тръгваме — лаконично я подкани той.

Но когато мина край него, видя, че не е ядосан. Беше разбрал всичко, което му бе казала, и Сам се питаше какво ще направи сега и как ще постъпи тя самата. За момент, само за момент, ѝ се прииска да забрави самоконтрола и предпазливостта, но бързо отхвърли тази мисъл. Не защото не го желаше, а защото го желаше твърде силно. Тейт Джордан беше страхотен мъж.

— Може ли да дойдем пак? — Погледна го открито, когато той ѝ предложи събраните си длани, за да стъпи на тях и се качи на едрия кон.

— Наистина ли го искаш? — Тя кимна бавно и той се усмихна, без да каже дума повече.

Саманта се метна на седлото, хвана здраво юздите, заби пети в хълбоците на коня и се понесе срещу вятъра редом с Тейт Джордан.

— Приятна ли беше ездата, скъпа? — доброжелателно попита Каролайн, когато Саманта влезе в дневната и подви стройните си крака на едно удобно кресло. С разпуснати коси, поруменяло лице и светнали очи тя бе същинско въплъщение на младостта, здравето и красотата и възрастната жена я гледаше не без известна завист.

— Много, благодаря, лельо Каро. — Умираще да ѝ каже, че е видяла хижата, ала знаеше, че не бива. При все това вълнението не я напускаше — от несподелената тайна и от целувката, която бяха разменили с Тейт Джордан в преградата на Черния красавец. Тази целувка я изгори цялата и проникна до дъното на душата ѝ. Тейт бе различен от другите: по-силен, по-независим и по-привлекателен от всички мъже, които бе познавала или щеше да познава занапред.

— Видя ли се с някого тази сутрин? — Въпросът бе непреднамерен, породен от трийсетте години живот в голямото ранчо. Тук не минаваше и час, без да се спреш с някого, да побъбриш за това-онова и да научиш нещо за някой друг.

Сам се канеше да отговори отрицателно, но после реши да се придържа към истината.

— Видях Тейт Джордан.

— О! — Кратката думичка бе произнесена без забележима интонация или особен интерес. — Как е Дядо Коледа тази сутрин? Всяка година децата много му се радват.

Сам бе изкушена да добави „Аз също“, ала не посмя.

— И с право. Той е толкова мил човек.

— Искаш да кажеш, че си се омилиствила? Не го ли мразиш вече?

— Никога не съм го мразила. — В старанието си да изглежда незаинтересувана тя си наля чаша кафе. — Просто не бяхме на едно мнение по въпроса дали имам нужните качества, за да яздя твоя кон.

— Значи е променил мнението си? — Саманта кимна и се ухили доволно. — Нищо чудно, че го харесваш. Всички от сърце харесваме

онези, които харесват нас. Но Тейт е добър човек, независимо какво е казал за теб и Черния красавец. Познава всяко кътче от ранчото не по-зле от Бил и мен.

„Всяко кътче... дори хижата край езерото“ — помисли си Саманта и се наложи да пийне кафе, за да сдържи усмивката си.

— Какво ще правиш днес, лельо Каро?

— Ще се занимавам с книгата, както обикновено.

— На Коледа? — Саманта изглеждаше потресена.

— На Коледа — примирено кимна Каролайн.

— Защо вместо това не си направим коледна вечеря?

— Доколкото си спомням — развеселено я погледна Каролайн, — тя се състоя снощи.

— То беше различно. Заедно с всички останали. Какво ще кажеш днес двете с теб да приготвим вечеря за Бил и Тейт?

Каролайн я изгледа неотстъпчиво и поклати глава.

— Не вярвам от това да излезе нещо.

— Защо?

— Защото те са работници в ранчото, Саманта, а ние не сме. В едно ранчо наистина има строго определена йерархия.

— Никога ли не вечеряш с Бил? — Сам изглеждаше изумена.

— Много рядко. Само в официални случаи, когато някой се жени или умре. Всички прегради падат единствено на тържества като снощното, на Коледа. През останалото време ти си, която си, а те... те внимават преградите да се запазят непокътнати, Сам.

— Но защо?

— От уважение. Просто така стоят нещата. — Изглежда, тя го приемаше, ала Сам продължаваше да се ядосва.

— Та всичко това е толкова глупаво! Какво значение има йерархията, за бога! Кого го е грижа за нея?

— Тях. — Гласът на Каролайн сякаш я поля със студена вода. — Те много държат на установените порядки, на положението, което заемаш, и уважението, което смятат, че ти дължат. Собственикът на ранчо е поставен на пиедестал и не му е позволено да слиза от него. Понякога е досадно, но, ще — не ще, човек трябва да се съобразява. Ако днес поканим Бил и Тейт, те ще бъдат истински шокирани.

Ала на Сам й бе трудно да го повярва, не бе забравила настоящите опити на Тейт да спи с нея в хижата. Още не й бе

стигнало до ума, че това е нещо различно, нещо, станало на четири очи. Не като да вечерят заедно в голямата къща.

— И все пак не го разбирам.

Каролайн ѝ се усмихна топло.

— Аз също, но вече съм свикнала, Сам. Така е по-лесно. Те просто са си такива.

Затова ли им е била нужна хижата? Защото той е бил наемен работник, а тя — нещо съвсем различно, господарка на ранчото? Възможно ли беше обяснението за цялата тази секретност да е толкова просто? Изведнъж ѝ се прииска до смърт да я попита, ала знаеше, че е невъзможно.

— В голямата трапезария цял ден ще се сервира студена пуйка. Можеш да отидеш и да побъбриш, с когото завариш там. Но аз наистина трябва да се затворя за няколко часа в офиса с Бил. Чувствам се ужасно, задето те пренебрегвам на Коледа, Сам, ала работата не търпи отлагане.

От дълги години Каролайн и Бил посвещаваха всичките си усилия единствено на ранчото. Но Саманта се питаше дали хижата не им липсва понякога. Нямаше начин, тя беше идеално кътче за усамотяване. Питаше се също кога са били там за последен път, колко често са я посещавали в началото, ако са я имали тогава... и кога отново ще отиде там с Тейт.

— Не се тревожи за мен, лельо Каро. Тъкмо ще напиша някое и друго писмо. Като огладнея, ще отида да хапна нещо в голямата трапезария. — И изведнъж почувства, че ѝ се иска да види Тейт. Тази сутрин той сякаш ѝ бе влязъл под кожата и сега тя не можеше да го прогони оттам. Не бе в състояние да мисли за нищо друго, освен за него, за неговите ръце, неговите устни, очите му...

Ала когато след половин час отиде да обядва в голямата трапезария, от него нямаше и следа. По-късно срещна пред конюшната Джош и той случайно ѝ спомена, че Тейт е отскочил до ранчото „Третата бариера“ на трийсет километра оттук да се види със сина си.

В сребристия мрак на ранната утрин Тейт Джордан даде сигнал и двайсетината каубои пришпориха конете и го последваха към главната порта. Днес повечето от тях щяха да карат млади бичета на кастрация и Тейт, придружен от малка група, пое към тесния каньон наблизо да провери дали мостът не е паднал. След час стигнаха на мястото и установиха, че всичко е наред, ала на връщане откриха две ударени от мълния дървета, които бяха съборили покрива на навес и бяха повредили инструментите и трактора под него. В продължение на два часа разчистваха клоните, проверяваха инструментите и се опитваха да подкарат трактора. Накрая пуснаха в действие огромен трион, за да махнат падналите дървета. Работата бе ужасно тежка, особено за Саманта, и когато най-сетне направиха почивка за обяд, дългата ѝ руса коса бе прогизнала от пот, а дебелия фланелена риза се бе лепнала за гърба ѝ.

— Кафе, Сам?

Тейт ѝ подаде канче както на всички останали и за част от секундата ѝ се стори, че в погледа му е спотаено нещо, предназначено само за нея. Ала след малко, когато започна да ѝ нарежда какво да прави с повредените инструменти, реши, че вниманието му е било плод на собственото ѝ въображение. Очевидно отношенията им отново бяха строго служебни. Към края на деня Сам напълно се увери в това. Тейт се държеше с нея добре, както и с всички останали, подхвърли ѝ една-две шегички и ѝ нареди да си почине, като видя, че е на края на силите си. Ала не ѝ отдели специално внимание, не ѝ каза една насърчителна дума, въпреки че тя се стараеше да работи наравно с мъжете. Когато се прибраха и оставиха конете в преградите им, Тейт не спря да поговори с нея, а веднага излезе от конюшната и се запъти към своята къщичка недалеч от голямата трапезария.

— Труден ден беше днес, а, Саманта — извика ѝ през рамо Джош, който сваляше седлото от коня си.

Тя кимна в отговор и хвърли поглед към отдалечаващия се гръб на Тейт, чудейки се дали миговете в далечната хижа не са били един вид отклонение, кратко припламване, при което и двамата са загубили контрол над себе си, а сетне отново са влезли в релсите.

Изведнъж изпита облекчение, че не се бе поддадала на мощното притегляне, което почувства тогава. Сега той положително щеше да ѝ се надсмива. Тази мисъл проблесна в съзнанието ѝ и отлетя, докато се мъчеше да си спомни какво ѝ бе казал Джош.

— Изглеждаш като пребита.

— Всички сме така. Работата тук винаги е тежка. — Ала това очевидно не я огорчаваше. Радваше се, че ѝ бяха спестили целодневното кастриране на младите бикове. Доколкото си спомняше от своите предишни посещения тук, то бе доста неприятно, свързано с много кръв. Определено предпочиташе да прекара деня, както го бе прекарала: борейки се с клоните на поразените дървета и земеделските сечива под съборения навес. — До утре! — Помаха му с уморена усмивка и се запъти към голямата къща, изведнъж закопняла да вземе горещ душ, да хапне нещо и веднага да се пъхне в топлото легло.

С всеки изминал ден животът ѝ в ранчото ставаше сякаш все по-прост. Спеше, ставаше, хранеше се и работеше до пълно изтощение. Но тъкмо това ѝ беше необходимо. Почти не ѝ оставаше време за размишления. Макар че напоследък явно не можеше да се отърве от някои мисли: непрекъснато си представяше лицето на Тейт, когато стояха един до друг в хижата и разговаряха за Бил и Каро... и за самите себе си.

Саманта влезе в приветливата селска къща и извика на Каролайн, но я посрещна само тишина. След няколко минути намери в кухнята бележка, в която се казваше, че Каролайн и Бил Кинг са заминали на сто и петдесет километра. Имало проблеми с някои от данъчните документи, които не можели да се обяснят по телефона, тъй че двамата отишли да се срещнат със счетоводителя. Щели да се върнат или късно вечерта, или на другата сутрин. Очевидно и в двата случая беше излишно да ги чака. Във фурната имаше печено пиле, до него голям печен картоф, а в хладилника — салатата. Ала въпреки тежката работа през деня Сам откри, че не е толкова гладна, колкото ѝ се бе сторило преди малко. Перспективата да вечеря сама не ѝ се виждаше особено привлекателна.

Реши, че по-късно ще си направи сандвич, бавно влезе в дневната и почти без да мисли, включи телевизора. И веднага бе разтърсена от нещо като токов удар: гласът на Джон изгърмя в уютната стая и миг след това на екрана се появи надутият корем и усмихнатата физиономия на Лиз. Случилото се отново я завладя с пълна сила и докато ги гледаше, в очите ѝ се появи същата тъга, която бе донесла със себе си от Ню Йорк. Седеше като омагьосана от двамата усмихнати водещи на вечерните новини, неспособна да се откъсне от болезнената гледка.

Беше се вторачила в тях и слушаше обичайното им дърдорене, когато изведнъж си даде сметка, че от няколко минути се чука на вратата. Щракна бутона, те изчезнаха от екрана и леко присвила очи от болка, тръгна да види какво има. Предпазливото нюйоркско „Кой е?“ беше забравено. Тук можеха да се очакват само работници от ранчото или приятели, злосторници просто нямаше. Щом отвори, погледът ѝ опря в морскосиня карирана риза и познато дочено яке и бързо запълзя нагоре, докато стигна до лицето на Тейт Джордан.

— Здравсти, Тейт. — Застанала на прага, тя изглеждаше уморена и разсеяна, мислите ѝ все още се въртяха около образите на бившия ѝ съпруг и неговата нова жена.

— Случило ли се е нещо? — Той веднага се разтревожи от вида ѝ, но Сам поклати глава. — Имаш вид на човек, получил лоши новини.

— Не — отвърна неопределено тя. Дори да се чувстваше отвратително, това едва ли можеше да се нарече „новина“. — Няма такова нещо. Предполагам, че просто съм уморена.

Усмихна му се, но това не бе непринудената спокойна усмивка, с която Тейт бе започнал да свиква, и той се запита какво ли я е огорчило така. Помисли си, че може да е разговаряла по телефона с Ню Йорк или пък да е получила гадно писмо от бившия си съпруг.

Познаваше това състояние от кавгите с жена си преди години.

— Днес се съсипа от работа, малка Паломино. — Усмивката му идваше като награда в края на труден ден и този път Сам му я върна от все сърце.

— Радвам се, че си го забелязал — но вече ѝ бе известно, че Тейт Джордан вижда всичко. Това бе едно от качествата, заради които беше толкова ценен за ранчото. Той познаваше всичките си хора, знаеше как работят, доколко са лоялни и всеотдайни, какво получават и какво

дават на ранчото във всяко едно отношение. Сам го погледна въпросително и отстъпи встрани. — Няма ли да влезеш?

— Не исках да те притеснявам, Сам. — Моментално се сконфузи той и се отдръпна. — Просто разбрах, че Бил и Каролайн са заминали да се срещнат със счетоводителя. Казах си, че няма да е зле да проверя как си. Не искаш ли да отидем до трапезарията и да вечеряме?

Сам беше трогната от неговата загриженост и изведнъж ѝ се стори, че усмивката му изразява нещо повече. Ала никак не беше лесно да се разгадаят мислите на Тейт Джордан. Имаше моменти, когато дълбоките зелени очи не издаваха абсолютно нищо, още по-малко пък набразденото му лице.

— Вечеряла ли си вече?

Миризмата на печеното пиле във фурната достигаше чак дотам и Сам поклати глава.

— Не. Каролайн ми е оставила пиле, но не бях... нямах време да... — Неочаквано се изчерви при мисълта, че бе седяла и гледала вечерните новини, вместо да се нахрани. Сетне махна с ръка към кухнята и наклони глава настрани, отмятайки назад гъстите руси коси.

— Искаш ли да вечеряме тук, Тейт? Има много. — Можеха да си разделят картофа, разполагаха с цяло пиле, а салатата бе достатъчно голяма да нахрани половината мъже в ранчото. Каролайн винаги готвеше като за цяла армия — навик от годините, прекарани сред каубои и приятели.

— Няма ли да те затрудня? — Той очевидно се колебаеше, сякаш изведнъж се бе почувствал твърде висок за ниските тавани в къщата, ала Саманта бързо поклати глава.

— Не бъди глупав. Каролайн е оставила храна, която ще стигне за десет души.

Тейт се засмя и я последва в кухнята. Докато бърбеха за ранчото и за работата през деня, тя сложи масата и след няколко минути двамата се заеха с пилето и салатата, все едно че вечеряха заедно всеки ден.

— Как е в Ню Йорк? — погледна я той с усмивка, когато се нахрани.

— О... лудница. Предполагам, че тази дума го характеризира най-точно. Твърде многолюдно, твърде шумно, твърде мръсно, но в същото време и възбуждащо. Като че всеки непрекъснато е зает с

нещо: да ходи на театър, да започва нов бизнес, да играе балет, да фалира, да забогатява, да печели слава. Ню Йорк наистина не е град за простосмъртни.

— А ти? — Сам бе станала да налее кафето и той я наблюдаваше внимателно.

— Преди мислех, че това ми харесва — вдигна рамене тя. Сложи на масата двете чаши димящо кафе и седна на мястото си. — Но вече не съм толкова сигурна. В момента всичко ми изглежда ужасно далечно и не особено важно. Странно, преди не можех дори да изляза да си подстрижа косата, без да се обадя поне три пъти в офиса, за да се уверя, че нещата са наред. А сега ме няма почти от три седмици, и свърши ли се светът? Нито за тях, нито за мен. Сякаш никога не съм живяла там. — Ала знаеше много добре, че ако тази нощ отлети обратно, още на другата сутрин ще ѝ се струва, че никога не е заминавала, и отново ще е убедена, че за нищо на света не би заминала. — Според мен работата е там, че Ню Йорк действа като наркотик. Когато се пребориш с пристрастяването, всичко е наред, ала докато си зависим — внимавай! — топло му се усмихна тя.

— Попадал съм на такива жени! — Очите му гледаха закачливо над поднесената към устните му изящна бяла чаша с димящо кафе.

— Така ли, господин Джордан? Би ли ми разказал за тях?

— Не. — Той отново се усмихна. — Ами ти? Имаш ли си някого, който те чака в Ню Йорк, или си избягала и от това?

След този въпрос очите на Сам за момент станаха сериозни, после тя поклати глава.

— Не съм бягала, Тейт. Заминах. На ваканция... — Отново се поколеба и добави: — Прекъсване. Струва ми се, така го нарекоха в службата. И не, там не ме чака никой. Мислех, че онзи ден си разбрал всичко.

— Никога не е излишно човек да попита.

— Не съм излизала с никого след мъжа ми.

— От август? — Сам бе изненадана, че е запомнил, но кимна. — Не намираш ли, че вече е крайно време?

Не искаше да му казва, че тъкмо в този момент мисълта за това не ѝ е съвсем чужда.

— Може би. Всичко ще стане, когато му дойде времето.

— Тъй ли? — Нежно промълви той, наведе се към нея и я целуна както преди. Сърцето на Сам лудо заблъска срещу масата, тялото ѝ се устреми към него. Едната ръка на Тейт нежно повдигна лицето ѝ, докато другата милваше копринените ѝ коси. — Господи, толкова си хубава, Сам. От теб ми спира дъхът, знаеш ли? — Целуна я отново, после избута чиниите в другия край на масата и я притисна към себе си. Накрая и двамата останаха без дъх.

Тогава Сам внимателно се отдръпна и на устните ѝ се появи лека смутена усмивка.

— Леля Каро би била шокирана, Тейт.

— Нима? — Не изглеждаше убеден. — Не знам защо, но се съмнявам в това. — И двамата мислеха за Каролайн и Бил Кинг и тяхното малко пътуване. Те сигурно щяха да прекарат нощта заедно някъде по пътя. Сам отново си спомни за тайното им убежище, Тейт бе понесен от въображението си в същата посока и на устните му се появи усмивка. — Ако не беше толкова тъмно, можехме да вземем конете и да отидем. Там ми беше хубаво с теб, Сам.

— В хижата ли? — Веднага разбра за какво ѝ говори той.

— Онзи ден имах чувството, сякаш тя е направена само за нас — каза Тейт с милващ глас и се изправи. Сам му се усмихна, той бавно я издърпа за ръцете и тя застана пред него, чувствайки се смалена: редом с Тейт високата ѝ стройна фигура изглеждаше дребна. Той изведнъж я притегли към себе си, гърдите ѝ се притиснаха в неговите и устните ѝ жадно се впиха в устните му. Нежно милваше косите ѝ, гърба ѝ. После се отдръпна и каза шепнешком: — Знаем, че звучи откачено, Сам, но те обичам. Разбрах го още когато те видях за пръв път. Искях да те докосна, да те прегърна и да прокарам ръце през тези коси като грива на паломино. — Усмихна ѝ се нежно, ала Саманта изглеждаше замислена. — Вярваш ли ми, Сам?

Големите ѝ сини очи намериха неговите, но погледът им беше тревожен.

— Не знам в какво да вярвам, Тейт. Мислех си за онова, което ти казах в хижата: че за мен няма да е достатъчно само да се любя с някого. Затова ли ми говориш тези неща?

— Не — отвърна той, все още шепнешком. Устните му бяха близо до ухото ѝ, целуваха я по шията. — Говоря ги, защото ги мисля. От онзи ден непрекъснато мисля за теб. Това, което искаш ти, не се

различава от онова, което чувствам аз. — Тейт хвана ръцете ѝ и гласът му стана по-силен. — Само че ти очакваш от мен да изразя чувствата си с думи. Аз не съм свикнал да го правя. По-лесно ми е да кажа „Искам да те любя“, отколкото „Обичам те“. Но никога не съм срещал жена, която да съм желал така силно, както желая теб.

— Защо? — попита тя с дрезгав шепот и сякаш цялата болка, която ѝ бе оставил Джон, се събра в очите ѝ. — Защо ме желаеш?

— Защото си толкова хубава... — Той протегна силните си, ала много внимателни ръце и нежно докосна гърдите ѝ. — Защото ми харесва как говориш и как се смееш... и как яздиш онзи проклет кон на Каро... как работиш като вол наравно с мъжете, въпреки че не си длъжна... Защото ми харесва — ухили се той и ръцете му се плъзнаха надолу — дупето над тези стройни крака. — Тя се разсмя и нежно го отблъсна. — Това не е ли достатъчна причина?

— Достатъчна причина за какво, господин Джордан? — Тонът ѝ вече бе шеговит.

Сам се отдръпна и започна да разтребва масата, но той нетърпеливо грабна чиниите от ръцете ѝ и ги остави. Сетне я вдигна с лекота, изнесе я от кухнята, прекоси дневната и стигна до дългия коридор, който водеше към нейната стая.

— Това ли е пътят, Саманта? — Гласът му беше по-нежен от всякога, а очите му изгаряха нейните.

Тя искаше да му каже да спре, да се върне, ала откри, че не може. Само кимна и посочи с ръка нататък по коридора, а после внезапно прихна и се дръпна от него.

— Хайде, Тейт... стига. Пусни ме долу!

Той се разсмя заедно с нея, ала не я послуша. Вместо това спря пред една полуотворена врата в края на коридора.

— Твоята ли е?

— Да. — Сгушена в прегръдките му като малко дете, тя кръстоса ръце. — Обаче не съм те канила да влизаш, нали?

— Така ли? — Веждата му се изви нагоре, той прекрачи прага и се огледа с интерес. После без повече приказки я сложи на леглото, притисна я към гърдите си и я целуна жадно по устните.

Изведнъж играта бе свършила и надигналата се страст завари Саманта съвсем неподготвена. Тя бе стъписана от силата, с която Тейт я притискаше към себе си, от ненаситността на устните, на ръцете и

тялото му, неудържимо устремено към нейното. Само след миг той вече лежеше до нея и дрехите сякаш се топяха от телата им. Сетивата ѝ бяха отворени само за велурения допир на неговата кожа, за нежността на ръцете му — все така търсеци и все така вълнуващи, за дългите крака, обвити около нейните, и устата, която изпиваше нейната. Прегръщаше я все по-силно, а тя се притискаше в него, стенойки тихо, копнеейки да му принадлежи.

Тогава той се отдръпна, в настоящия му поглед се четеше безмълвен въпрос. Тейт Джордан никога не бе обладал жена, нямаше да обладае и тази, нито сега, нито когато и да било, ако и тя не споделяше желанието му, ако не беше сигурен в това. Сам бавно кимна и след миг неговата плът мощно и неудържимо навлезе в нейната. Изстена силно от удоволствие, когато Тейт проникна още по-дълбоко, и с нов стон се предаде на екстаза, до който той я довеждаше отново и отново.

Сякаш бяха минали часове. Стаята бе тъмна, къщата — притихнала, и Саманта усещаше до себе си дългото му силно тяло, спокойно, задоволено.

Той нежно докосна с устни шията ѝ.

— Обичам те, Паломино. Обичам те.

Думите му звучаха искрено, но тя изведнъж изпита желание да попита „Наистина ли?“ Възможно ли беше? Как да повярва, че някой отново ще я обича от все сърце? Ще я обича напълно съзнателно, ще я обича, без да я наранява, ще я обича и няма да я напусне? От тъгълчето на околото ѝ неочаквано се отрониха няколко сълзи и тупнаха на възглавницата. Тейт я погледна тъжно и кимна с разбиране. После я взе в прегръдките си и я залюля леко, напявайки ѝ ласкави безсмислени думи като на ранено животно или беззащитно дете.

— Всичко е наред, малката ми. Вече всичко е наред, аз съм тук с теб...

— Извинявай... — приглушено промълви тя.

Сдържаните сякаш цял живот ридания внезапно се отприщиха и насъбралата се болка излетя от нея като ято подплашени птици.

Останаха така, вкопчени един в друг, почти цял час, а когато сълзите ѝ секнаха, Сам усети до себе си познато раздвижване, усмихна се и протегна ръка да го докосне и да го насочи към същото място.

— Добре ли си вече? — Дрезгаво прошепна той и тя кимна в мрака. — Отговори ми!

— Добре съм.

Но Тейт не се решаваше да отиде по-далеч. Очите му бяха приковани към нейните.

— Сигурна ли си?

— Да, сигурна съм.

Не намираше думи да изрази своята благодарност, затова му я показа с тялото си. То се изви към него като дъга и в пълна мяра му върна получаваното удоволствие. Преди да срещне Тейт Джордан, Саманта не бе познавала подобно абсолютно сливане. Когато заспа редом с него, на устните ѝ играеше щастлива усмивка.

На другата сутрин будилникът до леглото ѝ иззвъня в обичайното време, тя се усмихна и бавно отвори очи, очаквайки да намери Тейт до себе си, ала откри само пъхнатата под часовника бележка. Той я бе оставил в два часа сутринта, когато тихо се бе измъкнал от леглото. Бе нагласил будилника и бе написал няколко думи на парче хартия:

„ОБИЧАМ ТЕ, ПАЛОМИНО.“

Саманта ги прочете и отново се отпусна на възглавницата, затвори очи и се усмихна. Този път нямаше сълзи.

13

В края на работния ден Саманта изглеждаше все така свежа и жизнена както в началото му и докато окачваше седлото, Джош възмутено изкоментира:

— Господи, жени! Я се виж, Сам, яка си като бик. Преди три седмици беше в толкова лоша форма, че след ездата през деня почти не можеше да вървиш. А сега скачаш от коня и в шест часа вечерта очите ти блестят, като че току-що си станала от сън. Повдига ми се, като те гледам. Сега е твой ред да ме влачиш до вкъщи. Задникът ми е адски натъртен, а от връзването на проклетите бичета ръцете ми са като окапали. Време е да се поразмърдаш и да работиш малко повече.

— Глупости. Днес работих повече от теб.

— О, така ли? — престорено се разсърди той и плесна с шапката си по задника минаващата край него Саманта.

— Точно така. — Тя се ухили и продължи по пътя си. Дългата ѝ руса конска опашка беше привързана с яркочервена панделка.

През целия ден направо бе летяла на седлото. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за Тейт Джордан, но докато работеха, никой от двамата не се издаваше. Ако изобщо се забелязваше нещо, то бе, че Тейт се държеше безразлично и едва ли не грубо, а в редките случаи, когато се откриваше възможност да разменят няколко думи, Сам си даваше вид, че не го забелязва. Той я заговори нехайно само веднъж — на обяд, докато си пиеха кафето — и веднага отиде да бърби с група мъже, а тя остана с каубоите, които познаваше най-добре. Но през целия ден в съзнанието ѝ се въртяха ситуации, мигове, картини от прекараната с него нощ: формата на крака му, когато лежеше гол и непокрит сред измачканите чаршафи, изражението на очите му, когато се бе навел да я целуне отново, леката грапавина на врата му, когато с щастлива въздишка я остави да прокара бавно и възбуждащо дългите си пръсти по напрегнатия му гръб. Харесваше вида му, допира му, харесваше всичко онова, което той правеше с нея, и сега, докато

тичаше към къщата на леля Каро, Тейт бе единственото нещо, за което можеше да мисли.

Нямаше представа кога ще го види отново насаме. Неговата къщичка беше на видно място, съвсем близо до голямата трапезария, където се хранеха мъжете, пък и леля Каро беше се върнала от своето пътуване с Бил. Очевидно щеше да е необходима известна подготовка, за да се срещнат, но Сам беше сигурна, че Тейт ще измисли нещо. Мисълта как отсега нататък той и Бил Кинг ще се промъкват на пръсти в къщата и ще се изнизват крадешком в среднощните часове я накара да прихне тъкмо когато отваряше входната врата.

— Охо, колко си весела тази вечер, госпожице Саманта! — констатира доволно Каролайн, без да става от мястото си.

За пръв път от четири месеца Сам видя познатото лице на Джон на телевизионния екран, без нещо да трепне в нея. В първия момент не повярва, присви очи и продължи да го гледа, а после вдигна рамене и с лека безмълвна усмивка пое към стаята си да се изкъпе.

— Идвам след минута, лельо Каро.

Скоро се върна и двете седнаха да вечерят, само че този път Саманта се питаше къде е Тейт. Дали беше с другите в голямата трапезария? Или пък бе решил да си остане вкъщи и сам да си приготви нещо, както правеха някои от каубоите? Все пак повечето предпочитаха да се хранят заедно. Дори онези, чиито съпруги живеяха в ранчото, след вечеря често отиваха да пият кафе и изпусат по цигара в компанията на хората, с които са яздили цял ден. Изведнъж на Саманта страшно ѝ се прииска да е с тях, ала чувстваше, че ако неочаквано се появи там вечерта, те доста ще се зачудят. През деня я приемаха като своя, ала очакваха вечер да си стои в голямата къща с Каролайн, където ѝ е мястото. Появяването ѝ там вечер щеше да ги възмути, невъзможно бе да открие Тейт, без да предизвика приказки. Все някой щеше да се досети каква е работата. В ранчото много се клюкарстваше и всеки сякаш притежаваше някакъв свръхчувствителен радар. Любовните истории, браковете и разводите се надушваха почти моментално, също както и извънбрачните връзки и деца, поради което бе още по-забележително, че Бил Кинг и Каролайн са запазили своята тайна толкова дълго. Дори и някои от старите работници да подозираха нещо, никой в ранчото не можеше да твърди с положителност, че са любовници.

Сега Саманта откриваше, че ги уважава за това, и още по-ясно разбираше колко труден е бил тайният им живот. Беше възбудена до пръсване, копнееше да се види с Тейт, да разговаря, да се смее, да се шегува с него, да го докосва, да се разхожда с него под нощното небе, да вдига към него пълен с интерес и гордост поглед, да го държи за ръка, а сетне да се върнат заедно в нейната спалня и отново да открият взаимно телата си както предишната нощ.

— Искаш ли още салата, Саманта? — Преди Сам да си спомни къде се намира, вече бяха преполовили вечерята. От половин час тя мълчеше, замечтана и отнесена, а Каролайн я гледаше и се чудеше какво ѝ е. Не изглеждаше разстроена, тъй че едва ли беше заради новините. Нямаше вид и на човек, обзет от носталгия. В действителност видът ѝ беше чудесен и следователно причината трябваше да е друга. — Нещо лошо ли, Сам?

— А?

— Нещо хубаво?

— Какво?... О... Извинявай. — Саманта пламна като ученичка, поклати глава и се изкикоти дяволито. — Не, просто бях разсеяна. Денят беше тежък, но ми беше приятно. — Не можа да измисли нищо по-убедително, за да обясни изчервяването и изражението на лицето си.

— Какво, за бога, си правила?

— Нищо особено. Хванах с ласото няколко коня, проверявах оградите, а мъжете следобед връзваха скопените бичета... — С усилие си припомняше с какво се е занимавала. Повечето време бе мечтала за Тейт. — Денят беше приятен.

Мъдрата възрастна жена я наблюдаваше внимателно.

— Радвам се, че си щастлива тук, в ранчото.

При това напомняне изражението на Саманта неочаквано стана сериозно.

— Вярно е, лелю Каро. Тук съм по-щастлива, отколкото където и да било другаде от дълго време насам.

Каролайн кимна и отново се зае със салатата си, а Сам се върна към мечтите за Тейт.

Ала го видя чак на другата сутрин. През нощта чу Бил Кинг да идва и да си отива и този път изпита завист. Изключено бе Тейт да дойде при нея. И както лежеше будна и мечтаеше за него, се усмихна

на себе си: чувстваше се като осемнайсетгодишно момиче, което скришно се среща с някого: ужасно потайна и горяща от нетърпение да бъде отново с него.

В седем часа на другата сутрин, неделя, Сам изгълта набързо кафето си, вдигна ципа на дънките, грабна якето, среса се за последен път и се втурна към конюшната, надявайки се да го завари там. Показа се, че няма жива душа. Мъжете, които идваха да хранят конете, вече бяха отишли на закуска в голямата трапезария и тя бе сама в широкото помещение. Животните хрупаха сено или почиваха и от време на време поздравяваха съседите си с тихо изцвилване.

Саманта пое към преградата на Черния красавец. Бавно прокара ръка по муцуната му и почувства как меките устни опипват дланта ѝ, търсейки нещо вкусно.

— Тази сутрин не съм ти донесла нищо, Красавецо, съжалявам, момчето ми.

— Не се тревожи за него, важното е какво си донесла на мен. — Тихият глас идваше иззад гърба ѝ.

— О! — Саманта сепнато се обърна и преди да успее да си поеме дъх, той я грабна в прегръдките си и я притисна толкова силно, че почти я остави без въздух. Бързо я целуна и я пусна.

— Добро утро, Паломино — прошепна ѝ и тя се изчерви.

— Здравей... Липсваше ми.

— И ти ми липсваше. Искаш ли тази сутрин да отидем в хижата? — Никой не би чул думите му, дори да стоеше на две крачки от тях.

Тя побърза да кимне с радостен блясък в очите.

— Много ще ми е приятно.

— Ще се срещнем до южната ограда, на просеката. Знаеш ли къде е това? — В погледа му изведнъж се прокрадна тревога, сякаш се боеше, че тя може да се загуби.

Саманта се засмя.

— Шегуваш ли се? Къде, мислиш, че съм била през цялата седмица, докато ти си работил?

— Не знам, бебчо — ухили се той. — На същото място, където и аз, предполагам. Извън реалния свят.

— Не си далеч от истината. — Тейт понечи да тръгне, а тя го хвана за ръкава и прошепна: — Обичам те.

Той кимна, докосна устните ѝ със своите и отвърна също шепнешком:

— И аз те обичам. Ще се видим в десет часа.

Токовете му затракаха шумно по пода и след миг, когато се скри зад чупката между преградите, Саманта го чу да поздравява на висок глас двама от хората, идващи да се погрижат за конете си. Да бяха дошли минута по-рано, щяха да ги видят как се целуват. Сега завариха само Саманта, която прилежно хранеше великолепния жребец на Каролайн.

Срещнаха се в десет без пет на южната просека, конете им бяха свежи, небето синьо, а в очите им светеше желание. Тази нейна нова любов беше малко налудничава, не можеше да я обясни, но дълбоко в душата си Сам знаеше, че трябва да е с него, и бе готова да му се посвети до края на своя живот.

По-късно, когато лежаха с уморени тела и щастливи сърца на голямото месингово легло в светлосинята стая, когато ръцете му я обгръщаха, а тя се бе сгушила до него, Саманта се опита да му го обясни.

— Не знам, Тейт, изпълва ме чувството, че... че винаги съм те чакала и сега изведнъж съм разбрала за какво съм родена...

— Чукането ли имаш предвид? — ухили се той и разроши красивите ѝ коси.

— Не го наричай така. — Изглеждаше засегната.

— Извинявай. — Целуна я нежно и помилва лицето ѝ. — Любенето. Знаеш, че и за мен е така, независимо как го наричам.

— Знам. — Щастливо усмихната, тя се премести по-близо до него и затвори очи. — Сигурно не е на хубаво да си толкова щастлив. Определено не е прилично. — Клепачите ѝ потрепнаха и той целуна връхчето на носа ѝ.

— Така ли? Защо? — Видът му бе не по-малко щастлив от нейния. — Защо да нямаме право да се чувстваме така?

— Не мога да кажа. Но се надявам да сме щастливи, и то много дълго. — Мислите и на двамата се понесоха към Бил и Каролайн, лежали преди тях в същото легло, които след толкова години продължаваха да са заедно.

— Странно нещо, Тейт, всичко между нас е ново, а просто не го възприемаме така, нали?

— Да, но ако не престанеш да говориш за това, ще започна да се държа с теб, сякаш сме заедно от двайсет години.

— И какво ще направиш?

— Няма да ти обръщам внимание.

— Опитай се само! — Тя прокара тънките си пръсти по вътрешната страна на бедрото му и спря заинтересувано там, където краката му се съединяваха.

— И за какво е всичко това, госпожо Саманта?

— Почакай и ще ти покажа — с мрачен глас се закани тя и Тейт пъкна ръка между бедрата ѝ.

Шегите и закачките се редуваха по странен начин със сериозните разговори. През цялата сутрин непрекъснато имаха усещането, че са идвали тук и преди, че всеки от тях много дълго е бил част от живота на другия. Беше им почти невъзможно да приемат факта, че връзката им е съвсем от скоро, и двамата се чувстваха напълно свободно, разхождайки се голи из малката хижа.

— Видя ли албумите със снимки, беччо? — извика ѝ Тейт, докато тя разопаковаше донесените от него продукти и приготвяше сандвичи във веселата кухничка.

Той седеше на дивана, наметнал одеяло на голите си рамене, с крака, протегнати към буйния огън. Камината не беше чистена, откакто е била използвана от последния посетител, можеха да бъдат спокойни, че идването им тук няма да бъде разкрито по останалата след тях пепел.

— Да, страхотни са, нали?

Имаше фотографии на Бил, на Каролайн и на други хора от ранчото, правени още в началото на петдесетте години. Двамата нови обитатели разгръщаха страниците, гледаха как хората отпреди много години в смешни бански костюми и странни шапки правят различни лудории пред старомодни коли, и се смееха, изпълнени от топло чувство. Имаше и няколко снимки от родео и дори фотографии на ранчото, преди да са били построени някои от по-новите сгради.

— Я, колко малко е било ранчото!

Тейт се усмихна в отговор.

— Би могло да е много по-голямо, отколкото е сега, да стане най-хубавото в щата, та дори и от най-добрите в цялата страна, но Бил Кинг остарява. Вече няма такова желание да го гледа как се разраства.

— А какво ще кажеш за себе си? Това ли искаш, Тейт? Някой ден да станеш управител тук?

Той кимна замислено, пред нея не можеше да се преструва. Беше много амбициозен и всичките му амбиции бяха свързани с ранчото.

— Да. Бих искал един ден да го превърна в нещо много специално, ако госпожа Каро ми разреши. Но се съмнявам, че ще даде съгласието си, докато старият Бил е наоколо.

— Надявам се той да е винаги тук, Тейт. Заради нея — тихо, почти благоговейно каза Сам.

— Аз също. Ала един ден, един ден... В ранчото има някои неща, които ми се иска да променя. — Той внимателно затвори албума и заговори. След час погледна електронния часовник в кухнята и млъкна. — Виж какво, Сам, мога да ти приказвам за това до безкрайност — усмихна се смутено, но тя очевидно проявяваше интерес.

— Приятно ми бе да те слушам. — Сам се замисли и попита: — Защо не си купиш собствено ранчо?

Ала той поклати глава със смях.

— С какво, малка Паломино? С добро желание и стари кутии от бира? Имаш ли някаква представа какво би струвало да сложиш началото на прилично ранчо? Цяло състояние. Не и с моята заплата, бебчо. Не, всичко, което искам, е да бъда страхотен управител — не някакъв помощник, а истински управител. Човекът, който разполага с цялата власт. Господи, та повечето собственици не знаят откъде се дои кравата. Управителят е този, който движи всичко.

— Тук ти вършиш това. — Гледаше го с гордост и той нежно докосна косите ѝ, а после обхвана с длан брадичката ѝ.

— Опитвам се, малка Паломино. Опитвам се, когато не бягам в хижата с теб. Ти ме караш едва ли не да съжалявам, че работя. Единственото, което ми се искаше вчера, бе да дойда тук с теб, да те любя, да седя край камината и да се чувствам добре.

Саманта гледаше замечтано в огъня.

— И на мен. — След миг отново се обърна към него и попита: — Какво ще правим, Тейт?

— С кое? — само я дразнеше. Добре разбираше за какво става дума.

— Не се превземай. Знаеш за какво говоря. — После се разсмя и каза: — Миналата нощ ми се яви такава картина: ти и Бил Кинг се промъквате в къщата като крадци и се сблъсквате в тъмното. — Тейт

също прихна, като си го представи, после я притегли към себе си и я погледна замислено. Вече си бе блъскал главата над различните възможности, но те до една бяха твърде сложни, никоя не беше идеална.

— Не знам, Сам. Щеше да е много по-лесно, ако беше лято. Можехме да идваме тук всяка вечер след работа и да се връщаме на лунна светлина. Но сега в края на работния ден става тъмно като в рог и аз бих се притеснявал някой от конете да не се препъне и нарани.

— Можем да носим фенери.

— Да бе! — усмихна се той. — Или пък да наемем хеликоптер, защо не?

— О, престани. Кажи... какво ще правим? Ще идваш ли скришом у леля Каро?

Тейт бавно поклати глава.

— Не. Те ще ни чуят, също както ти чуваш Бил да влиза всяка вечер. А моята къща е толкова на открито. Достатъчно е някой от хората да те види само веднъж и за нас всичко ще свърши.

— Така ли? — В погледа ѝ се долавяше напрежение. — Наистина ли ще е толкова ужасно, ако разберат? — Тейт кимна. — Защо?

— Това не е редно, Сам. Знаеш коя си ти и кой съм аз. И ти не искаш да се приказва по наш адрес, както и аз.

В действителност това изобщо не я интересуваше. Вярваше, че го обича, и пет пари не даваше какво говорят хората. С какво можеха да им навредят? Ала изражението на Тейт ясно показваше, че става дума за священо правило: на ранчерите не бе разрешено да се влюбват в работници от ранчото.

Саманта го погледна открито.

— Аз няма да участвам в игра като тяхната, Тейт, не и до безкрайност. Ако останем заедно, искам хората да знаят. Искам да се гордея с това, което имаме, а не да се страхувам, че някой може да разбере.

— Ще му мислим, когато му дойде времето.

Ала Сам усещаше, че той не е готов да направи и стъпка в желаната от нея посока, изведнъж се наежи и в очите ѝ пламна упоритост, не по-малка от неговата.

— Защо? Защо да не се заемем с решаването на този въпрос още сега? Добре, разбирам, че не е необходимо веднага да обявяваме връзката си. Но, по дяволите, Тейт, нямам никакво намерение вечно да се крия.

— Да. — Промълви той много тихо. — След време ти ще се върнеш в Ню Йорк.

Думите му я удариха като студена вълна и когато отново заговори, гласът ѝ звучеше ледено и измъчено.

— Защо си толкова сигурен?

— Защото мястото ти е там, както моето е тук.

— Така ли е наистина? Откъде знаеш? Ами ако също като Каролайн съм решила, че повече не искам да живея, както досега? Макар моят начин на живот да няма нищо общо с нейния от едно време?

— Ще ти кажа откъде знам. — В погледа му бе събрана цялата мъдрост на неговите четирийсет и няколко години. — Когато Каролайн е дошла тук, тя е била вдовица, искала е да се откъсне от живота, който е водила със съпруга си, защото него вече го е нямало. И е била на четирийсет години, Сам, това не е същото, както да си на трийсет или трийсет и една. Ти си млада, животът е пред теб, имаш да пишеш още много от твоите шантави реклами, да сключваш сделки, да хващаш автобуси, да провеждаш телефонни разговори, да изпускаш самолети, да посещаваш партита...

— И нищо от това ли не мога да върша тук? — Изглеждаше наранена, а той не сваляше от нея изпълнените си с мъдрост, нежност и любов очи.

— Не, малката ми, не можеш. Тук не е подходящото място. Ти дойде да излекуваш раните си и тъкмо това правиш. Може би и аз съм част от твоята терапия. Обичам те. Допреди три седмици изобщо не бях те виждал и вече от години не съм се интересувал истински от нито една жена, но знам, че те обичам. Знам го още от първия ден, когато се срещнахме. Надявам се, че и ти ме обичаш. Ала случилото се с Бил и Каро е чудо, Сам, те не са един за друг и никога няма да се съберат.

Тя е образована, той не е. Тя е живяла сред фантастичен разкош, а неговата представа за висока класа е златен зъб и пура за петдесет цента. Тя е стопанка на ранчото, а той няма пукната пара. Ала той я

обича и тя го обича и се е задоволила с това. Ако питаш мен, не е била с всичкия си, но може би след живота, който е водила, то ѝ е било достатъчно. Ти си друга, Сам, много по-млада си и имаш право на далеч повече от онова, което мога да ти предложа тук.

Ситуацията беше абсурдна. Познаваха се от месец, бяха любовници едва от два дни, а говореха за бъдещето, сякаш то наистина беше важно, сякаш въпросът за оставането им заедно трябваше незабавно да бъде решен.

Саманта го гледаше удивена, после на устните ѝ се появи лека усмивка.

— Ти си ненормален, Тейт Джордан. Но аз те обичам. — Взе лицето му между дланите си и го целуна силно по устата, сетне се отдръпна и скръсти ръце. — И без значение дали съм на трийсет, на деветдесет или на осемнайсет, сама ще реша искам ли да остана тук и предпочитам ли този живот. Аз не съм Каролайн Лорд, нито пък ти си Бил Кинг и би могъл да си спестиш проклетите саможертвени речи, господине, защото когато му дойде времето, ще направя точно това, което искам. Ако не желая да се върна в Ню Йорк, ти не можеш да ме накараш да го сторя. И ако ти си мъжът, с когото съм решила да остана завинаги, ще вървя след теб до края на света и ще ти досаждам до смърт, докато не кажеш на Каролайн и Бил и на последния работник в ранчото. Няма да се отървеш от мен толкова лесно, колкото ти се ще. Ясно ли е? — Саманта му се усмихна, но по погледа му долови, че съпротивата му все още не е сломена. Тъй или иначе това беше без значение. Той не я познаваше, Сам Тейлър винаги получаваше каквото иска, само с едно изключение напоследък. — Разбра ли ме, господине?

— Да, разбрах те. — Тейт не каза нищо повече, ала този път той я целуна и я накара да млъкне, като смъкна топлото одеяло от гърба си и го метна върху главите им.

Само след миг те отново се сляха в едно: ръце, крака и тела се преплетоха в пулсиращ възел, целувката им нямаше край, а огънят тихо пращеше до тях. Накрая, останал без дъх, Тейт откъсна устните си от нейните и я пренесе обратно в малката синя спалня, където всичко започна отначало.

Минаваше шест, когато забелязаха, че се е мръкнало. Бяха се любили и спали, любили и спали целия следобед. Тейт със съжаление я плесна по дупето и отиде да напълни ваната с гореща вода. Изкъпаха

се заедно, дългите му крака бяха обвити около нея, а тя се кикотеше и му разказваше разни истории от прекараните в ранчото лета.

— Знаеш ли, още не сме разрешили нашия проблем.

— Не знаех, че имаме проблем. — Положил глава на ръба на ваната и затворил очи, той блаженстваше в топлата вода.

— Имам предвид кога и как ще се срещаме.

Тейт помълча известно време, явно мислейки по въпроса, сетне поклати глава.

— По дяволите, иска ми се да знаех. Ти какво смяташ, Сам?

— Не знам. Моята стая у леля Каро? Бих могла да те пускам през прозореца. — Тя се засмя нервно. Подобно предложение наистина прилягаше повече на лекомислено петнайсетгодишно момиче. — При теб?

— Така се получава — кимна той. — Но никак не ми харесва. — После изведнъж засия. — Сетих се. Хенеси от два месеца се оплаква от своята къща. Била много малка за него, на ветровито място и твърде далече от трапезарията. Направо ни побърква.

— Е и?

— Ще се сменя с него. Къщичката му е в края на лагера, почти зад тази на Каро. Там едва ли ще те види някой. Несравнимо по-удобно е, отколкото мястото, на което съм сега.

— Не мислиш ли, че ще заподозрат нещо?

— Защо? — усмихна се Тейт в издигащата се над ваната пара. — Нямам намерение сутрин на закуската да те щипя по задника или да те целувам в устата, преди да потеглим с конете.

— Защо, не ме ли обичаш?

Без да отговори, той се наведе напред, целуна я нежно и помилва гърдите ѝ.

— Честно казано, малка Паломино, обичам те.

Тя се надигна на колене в старата вана и застана с лице към него, в очите ѝ бе събрано всичко, което изпитваше.

— Аз също те обичам, Тейт Джордан.

Потеглиха обратно към седем часа и Саманта бе много благодарна, че тази вечер Каролайн е на вечеря в друго ранчо. Иначе възрастната жена би полудяла от тревога. Погълнати в разговори, смях и любов, те не бяха забелязали как денят неусетно се бе изнизал покрай тях.

Отново вкъщи, Сам внезапно бе обзета от чувство на загуба, задето не е с него. Сякаш ѝ бяха отсекли дясната ръка. Странно бе, че изпитва подобно нещо към мъж, когото познава толкова отскоро, ала животът в изолация от останалия свят придаваше на чувствата им особена неповторимост и сила. Сама в празната къща, тя отново закопня за него. Каролайн ѝ бе оставила бележка, която издаваше загриженост заради продължителното ѝ отсъствие, но не и тревога. Имаше и топла вечеря на печката, до която Сам едва се докосна, преди да си легне в осем и половина и да се отдаде на мисли за Тейт в тъмното.

Тази нощ Каролайн се прибра заедно с Бил Кинг, двамата се промъкнаха на пръсти в тъмната къща и Бил веднага се отправи към спалнята. Присъствието на Сам създаваше известни неудобства, Каролайн всяка вечер трябваше да му напомня да не блъска толкова силно входната врата, ала думите ѝ отиваха на вятъра. Сега тя тръгна по коридора към стаята на Сам, отвори вратата, надникна в просветления от луната мрак и видя красивата млада жена, заспала в леглото си. Постоя и я погледа с чувството, че собствената ѝ младост се е върнала да ѝ напомни за себе си, сетне влезе тихо. Струваше ѝ се, че знае какво става, ала както сама се бе убедила, тези неща не можеха да бъдат променени или прекратени. Всеки трябваше да живее живота си. Дълго стоя там, взряна в Саманта, в пръснатата ѝ върху възглавницата коса, в лицето ѝ, толкова гладко и щастливо. С насълзени очи докосна ръката на спящото момиче. Саманта не се събуди и все така тихо, Каролайн излезе от стаята.

Бил я чакаше в спалнята, облечен в пижама, и си пафкаше пурата.

— Къде беше? Още ли беше гладна след всичкото това ядене?

— Не — поклати глава тя, странно притихнала. — Искях да се уверя, че Сам е добре.

— И добре ли е?

— Да. Спи. — Така си и бяха помислили, когато видяха потъналата в мрак къща.

— Тя е сваятно момиче. Бившият ѝ мъж трябва да е голям глупак, за да избяга с онази. — Бе гледал Лиз по телевизията и тя не му

бе направила особено впечатление.

Каролайн безмълвно кимна в знак на съгласие, питайки се колко всъщност са глупаците между тях. Тя, задето бе позволила на Бил да ѝ наложи това двайсетгодишно мълчание, тази потайност около любовта помежду им; Бил, задето от две десетилетия живееше като престъпник, промъквайки се скришом в нейната къща; Саманта, задето искаше мъж и начин на живот толкова чужди и вероятно толкова опасни за нея, колкото скачането от върха на Емпайър Стейт Билдинг; и Тейт Джордан, задето се бе влюбил в момиче, което никога нямаше да му принадлежи.

Защото Каролайн много добре знаеше какво става. Усещаше го с костите, с вътрешностите, с душата си. Открила го бе в очите на Сам, още преди тя да го е разбрала, почувствала го бе на Коледа, когато видя как Тейт гледа Саманта, докато тя бе заета с нещо друго. Всичко това ставаше пред очите ѝ, а трябваше да се преструва, че не забелязва нищо, че не знае нищо и не е близка с никого. Изведнъж ѝ дойде до гуша.

— Бил? — Погледна го странно, взе му пурата и я остави в пепелника. — Искам да се оженим.

— Разбира се, Каро. — Той се ухили и помилва лявата ѝ гърда.

— Недей. — Тя отблъсна ръката му. — Говоря сериозно.

Нещо му подсказваше, че наистина е така.

— Ти си изветряла! Защо да се женим сега?

— Защото на нашата възраст не е хубаво да се промъкваш посред нощ в къщата ни като крадец, вредно е за моите нерви и за твоя артрит.

— Нещо ти хлопа. — Той се облегна на таблата на кревата с възмутен вид.

— Възможно е. Но ще ти кажа едно. Мисля, че вече не ще изненадаме никого. Дори не вярвам някой да се трогне от това. Всички отдавна са забравили коя съм и откъде съм дошла, тъй че някогашните ти скрупули са безсмислени. Единственото, което се помни след толкова време, е, че аз съм Каролайн Лорд, а ти си Бил Кинг от ранчото „Лорд“. Точка.

— Никаква точка! — кресна свирепо той. — Всички знаят, че ти си собственичка на ранчото, а аз съм управителят.

— На кого му пука?

— На мен. На работниците. А би трябвало и на теб да не ти е все едно. Това има значение, Каро. След всичките тези години трябва да си го разбрала. И да ме вземат мътните — почти изрева той, — ако те направя за посмешище. Да избягаш и да се омъжиш за управителя... За нищо на света!

— Чудесно — тя го гледаше, без да трепне, — тогава ще те уволня и можеш да се върнеш тук като мой съпруг.

— Ти си луда, жено! — Не желаше дори да говори за това. — Сега гаси лампата. Уморен съм.

— И аз съм уморена... — тъжно рече тя. — Да се крия, ето от това съм уморена след всичките тези години. По дяволите, Бил, искам да съм омъжена.

— Тогава се омъжи за някой друг ранчер.

— Майната ти! — Още малко и щеше да го изгори с поглед, но той изгаси лампата.

Разговорът беше приключен. Същият този разговор, който бяха водили поне сто пъти през последните двайсет години, и все безрезултатно. Бил си знаеше своето: че тя е собственичка, а той управител. Легнала с гръб към него на своята половина от леглото, с плувнали в сълзи очи, Каролайн горещо се молеше Саманта да не се влюби безнадеждно в Тейт Джордан, защото бе убедена, че и с нея ще стане същото. Тези мъже си имаха собствен закон, който бе непонятен за всички, освен за тях самите, ала те си го спазваха строго и Каролайн знаеше, че винаги ще бъде така.

Тейт Джордан и Хари Хенеси приключиха с размяната за четири дни. Хенеси беше във възторг от предложението на Тейт, но, разбира се, не мина без обичайното му мърморене. Тейт малко по малко пренесе нещата си. Заяви, че не харесвал особено старото си жилище, дошло му до гуша да слуша вайкането на Хенеси и нямал предпочитания към никоя от къщите, за него всичките били еднакви. Никой не прояви особен интерес и до четвъртък вечерта той бе разопаковал целия си багаж.

В своята стая у леля Каро Саманта изчака търпеливо до девет и половина, когато стопанката се прибра в спалнята си. Излезе през прозореца, пое през задната градина и само за няколко минути стигна до входната врата на Тейт. Новият му дом бе точно зад къщата и не се виждаше отникъде, закриваха го плодните дървета в дъното на градината, тъй че никой не можеше да я зърне как влиза. Тейт я чакаше, бос, гол до кръста и в сини дънки, косата му беше почти синкавочерна, леко прошарена на слепоочията, в очите му светеше ясен зелен огън, а кожата му бе гладка като коприна. Той бързо я грабна в прегръдките си и след миг двамата се озоваха между чистите чаршафи на тясното му легло. Намериха време за разговори едва след като поутолиха страстта си.

Саманта разказа със смях как е скочила от прозореца, беше сигурна, че в същия момент Бил Кинг се е вмъквал през входната врата.

— Не е ли смешно всичко това на нашата възраст?

На нея ѝ се виждаше забавно, но не и на Тейт.

— Приеми го просто за романтично.

Както Бил Кинг бе загрижен за Каро, така и Тейт; Джордан нямаше никакво намерение да превръща Саманта в посмешище за ранчото. Тя не беше развратница, лека жена от Ню Йорк. Беше изключителна дама, а сега му принадлежеше и той щеше да я пази, ако трябва, дори и от нея самата. Сам не разбираше нищо от закона, на

който се подчиняваха взаимоотношенията между собственици и наемни работници. Това, което правеха двамата, си беше тяхна работа и не засягаше никого. И винаги щеше да е така, без значение какво мисли Саманта.

Тя предпочете да не навлиза в темата, винаги имаше много други неща, за които можеха да разговарят. Вече знаеше какво е неговото становище, той също бе наясно с нейното и за момента нямаше какво повече да се каже. Пък и това състояние на нещата засега я устройваше. По някаква причина беше решила, че до лятото ще превърне връзката им в публична тайна. Както си го представяше, дотогава щяха да са минали шест-седем месеца и той вече нямаше да е така непреклонен. Мислейки за лятото, Сам изведнъж си даде сметка, че допуска възможността да остане тук. За пръв път го признаваше пред себе си, следователно трябваше да помисли и какво ще прави с работата си в Ню Йорк. Ала щеше да има достатъчно време да уреди това. Все още беше едва декември, макар да ѝ се струваше, че от години е в ранчо „Лорд“ и е любовница на Тейт Джордан.

— Щастлива ли си? — попита я, преди да заспят, прегърнати и преплели крака.

— Ммммм... — усмихна се тя със затворени очи и той я целуна по клепачите.

На другата сутрин се събуди заедно с него в четири часа, пое между овощните дървета в дъното на градината, промъкна се в стаята си през полуотворения прозорец и запали лампите. Взе душ, както обикновено, облече се и отиде да закуси в голямата трапезария. Така започна новият живот на Саманта Тейлър.

На Свети Валентин Сам получи картичка от Чарли Питърсън, в която се споменаваше нейният празен кабинет, и за пръв път се замисли за работата, която я чакаше в Ню Йорк. Каза на Тейт още същата вечер, когато той я взе в прегръдките си. Това вече се бе превърнало във всекидневен ритуал. Идваше тук не по-късно от девет часа, след като е вечеряла с леля Каро и се е изкъпала.

— Как изглежда той? — полюбопитства Тейт.

— Чарли ли? — Тя се хвърли на дивана с щастлива усмивка и погледна с присвити очи мъжа, когото вече чувстваше като съпруг. — Да не ревнуваш?

— А трябва ли? — попита той с равен глас.

— Господи, не! — изсмя се с открито сърце Саманта. — Между нас никога не е имало нещо, освен това Чарли е женен, баща е на трима синове. И съпругата му пак е бременна. Просто го обичам като брат, нали разбираш, той ми е най-добрият приятел. Работим заедно от години.

Тейт кимна, после попита:

— Сам, работата не ти ли липсва?

Тя помълча и помисли, преди да отговори, сетне поклати глава.

— Знаеш ли, колкото и да е странно, не ми липсва. Каролайн казва, че и с нея е било така. Разделила се е със стария си живот и край. Никога не е имала желание да се върне към него. Аз също се чувствам така. С всеки изминал ден агенцията ми липсва все по-малко и по-малко.

— Но все пак ти липсва, нали?

Беше я хванал натясно. Както бе легнала на дивана, а той седеше до нея с гръб към огъня, тя се обърна по корем и го погледна в очите.

— Да, донякъде. Както понякога ми липсват апартаментът, някои от книгите и вещите ми. Ала не и животът там. Нито работата. Повечето от нещата, от които наистина изпитвам потребност, мога да си ги донеса, ако искам. Но работата... Странно, преди работех така

упорито и с всички сили се опитвах да се издигна, а сега... — Тя вдигна рамене. Приличаше на много млада, много руса фея. — Това просто не ме вълнува повече. Интересува ме само дали са прибрани всички отлъчили се крави, дали има нещо за вършене, дали Навахо се нуждае от нови подкови, дали оградата на северното пасище не е паднала. Не знам, Тейт, с мен сякаш се случи нещо. Като че станах друг човек, откакто напуснах Ню Йорк.

— Но някъде в теб все още съществува старата Сам. Онази, която иска рекламите ѝ да печелят награди и да бъде сред най-добрите в своя бранш. Един ден това ще ти липсва.

— Откъде знаеш? — изведнъж се разсърди тя. — Защо непрекъснато ме караш да бъда такава, каквато не искам повече да бъда? Защо? Може би предпочиташ да се върна? Може би се боиш от станалото и от последствията, които може да доведе след себе си?

— Възможно е. Позволено ми е да съм изплашен, Сам. Ти си страхотна жена. — Знаеше, че тя не е съгласна вечно да държи връзката им в тайна, че иска всички да знаят за любовта им, и това доста го тревожеше.

— Добре, но не ме притеснявай. Точно сега не желая да се връщам. А ако ми се прииска, ще ти го кажа.

— Надявам се.

Ала и двамата знаеха, че от отпуската ѝ остава само месец и половина. Тя си бе обещала да вземе решение до средата на март. Все още разполагаше с цял месец.

След две седмици, докато яздеха бавно на връщане от хижата, където продължаваха да прекарват идилични недели, Тейт я погледна закачливо и каза, че има изненада за нея.

— Каква изненада?

— Ще разбереш, когато се приберем. — Наведе се от седлото и я целуна по устните.

— Да видим сега... какво ли може да бъде?... — Сам успя да си придаде едновременно палав и замислен вид, изглеждаше много млада. Беше вързала дългите си руси коси с червени панделки на две опашки и носеше нови-новенички червени каубойски ботуши. Тейт я бе взел на подбив заради тях, казваше, че са по-ужасни и от зелените ботуши на Каро, но с пристигането си в ранчото Сам бе изоставила своя гардероб от „Блас“, „Ралф Лорън“ и „Холстън“ и от три месеца

това бе единствената ѝ ексцентрична покупка. — Купил си ми още един чифт ботуши? Този път виолетови?

— О, не... — изстена той.

— Розови?

— Струва ми се, че ще повърна.

— Добре де, значи нещо друго. Да помислим... Форма за вафли?
— Тейт поклати глава. — Нов тостер? — Сам се ухили, миналата седмица бе подпалила техния. — Кученце? — Погледна го с надежда и той се усмихна, но отново поклати глава. — Костенурка? Змия? Жираф? Хипопотам? — изброяваше тя със смях, Тейт също се смееше. — Да му се не види, не мога да се сетя. Какво е?

— Ще видиш.

Оказа се, че е нов цветен телевизор. Баджанакът на Джош току-що го бе купил за Тейт от близкия град. Джош бе обещал да го докара в неделя и Тейт му бе заръчал да го остави в къщата, докато го няма. И когато двамата със Саманта влязоха вътре, той ѝ го показа, горд и радостен.

— Тейт, скъпи, чудесен е! — Но бе далеч по-малко ентузиасирана от него. Чувстваше се много добре и без телевизор. После се нацупи престолено свенливо. — Това означава ли, че меденият ни месец вече е приключил?

— Господи, не!

Побърза да ѝ го докаже, ала след това все пак включи телевизора. Вървяха неделните новини, специална подборка от събитията през седмицата, която обикновено се правеше от някой друг, но по някаква причина тази вечер предаването се водеше от Джон Тейлър.

Сам внезапно замря и го зяпна, сякаш ѝ бе съвършено непознат. Бяха минали почти три месеца, откакто го бе гледала по телевизията, пет месеца, откакто го бе виждала лично, и изведнъж разбра, че той повече не я интересува. Безкрайната обида и жестоката болка се бяха стопили, останало ѝ бе само някакво леко удивление. Нима това наистина бе мъжът, с когото бе живяла някога? Наистина ли го бе обичала в продължение на единайсет години? Като го гледаше сега, ѝ се струваше изкуствен и помпозен и за пръв път, съвсем неочаквано, я споходи прозрението колко егоцентричен е той. Чудеше се как не го е забелязвала досега.

— Харесваш ли го, Сам? — Тейт я наблюдаваше заинтригувано, ъгловатото му мъжествено лице бе в рязък контраст с гладката като на бебе физиономия на мамино синче от телевизионния екран.

Със странна лека усмивка Сам бавно поклати глава, после се обърна към Тейт.

— Не, не го харесвам.

— Определено го гледаш много внимателно. — И добави закачливо: — Хайде, признай си. Възбужда ли те?

Тя се усмихна широко, освободено, с облекчение, най-сетне почувствала, че всичко е свършило. Вече нищо не я свързваше с Джон Тейлър. Сега сама си беше господарка и Тейт Джордан беше мъжът, когото обичаше. Всъщност дори ѝ бе все едно, че Джон и Лиз ще имат дете, и изобщо не я интересуваше дали ще ги види повече. Лежеше изтегната на леглото, което Тейт бе купил да подслони любовта им, и притискаше към гърдите си светлосиньото одеяло, а той продължаваше да я наблюдава.

— Хайде, Сам, кажи, възбужда ли те?

— Не — отвърна най-сетне тя с нотки на триумф в гласа и игриво го целуна по врата. — За разлика от теб.

— Не ти вярвам.

— Шегуваш ли се? — задъхваше се от смях. — Не е възможно да се съмняваш след онова, с което се занимавахме цял ден. Тейт Джордан, ти не си с всичкия си!

— Не говоря за това, глупаче. Говоря за него. Погледни го... погледни този красив рус новинар — шегуваше се той и Сам се заливаше от смях. — Виж колко е хубав. Не го ли желаеш?

— Защо? Можеш ли да ми издействаш специално обслужване? Той положително спи с мрежичка на косата, вероятно е на шейсет години и поне два пъти си е правил лифтинг на лицето. — За пръв път в живота си изпитваше удоволствие да се присмива на Джон. Той винаги се бе отнасял така сериозно към собствената си персона. И Саманта му го бе позволявала. Лицето, тялото, имиджът, животът и щастието на Джон Робърт Тейлър бяха от първостепенна важност за тях двамата. А тя? Джон показа ли ѝ поне веднъж, че истински държи на нея? Със сигурност не и накрая, когато избяга с Лиз. При спомена за това лицето ѝ отново стана сериозно.

— Мисля, че го харесваш, но те е бързо да си го признаеш.

— Не. Грещиш, Тейт. Той изобщо не ми харесва. — Каза го с такава убеденост, че той се обърна да я погледне още веднъж, този път сериозно озадачен.

— Познаваш ли го? — Тя кимна. Не изглеждаше нито развълнувана, нито развеселена, а по-скоро безразлична, все едно че говореха за растение или за стара кола. — Добре ли го познаваш?

— Има нещо такава. — Видя как Тейт подскочи, но искаше да го подразни малко. Сложи ръка на силните му голи гърди и се усмихна. — Не се вълнувай толкова, скъпи. Не беше нищо специално. Само бяхме женени седем години.

За момент всичко в малката стая сякаш замря. Сам почувства как цялото тяло на Тейт се напруга, той седна в леглото до нея и я погледна ужасено.

— Майтапиш ли се с мен, Сам?

— Не. — Гледаше го открито, беше разстроена от неговата реакция, но не знаеше какво означава тя. Вероятно беше само от шока.

— Той ти е бил съпруг?

— Да — отвърна Сам, а после реши, че случаят изисква повече обяснения. Не беше трудно да излезеш от релсите, ако преди да си легнеш, видиш по телевизията бившия съпруг на любовницата си. Разказа му всичко.

— Но най-странното е — и тъкмо това си мислех, докато го гледах — че вече пет пари не давам за него. В Ню Йорк всяка вечер пусках проклетото му предаване. Двамата с Лиз предвзето поднасяха всекидневната си програма и дрънкаха за скъпоценното си бебе, сякаш целият свят се вълнува, че тя е бременна, а на мен всичко ми се обръщаше. Веднъж заварих Каро да ги гледа и едва не се поболях. А знаеш ли какво стана тази вечер, когато порцелановото му лице се появи на екрана? — Тя погледна с очакване Тейт, но не получи отговор. — Абсолютно нищо не стана. Нищо. Не почувствах нищичко. Нито ми прилоша, нито се разтревожих, нито се разстроих. Нищо. — Усмихна се широко. — Просто ми е все едно.

Тогава Тейт се изправи, прекоси стаята и изключи телевизора.

— Смятам, че това е очарователно. Била си съпруга на един от най-красивите млади идоли на Америка, ослепителната телевизионна звезда Джон Тейлър, и след като той те изоставя, си намиращ уморен застаряващ каубой, някъде десет-дванайсет години по-възрастен от

нашият герой, без пукната пара в джоба, който рине тор в ранчото. И се опитваш да ме убедиш, че за теб това е щастие? И не само, че е щастие, но и че е завинаги? Така ли, Саманта? — Кипеше от гняв, а тя го гледаше безпомощно. — Защо не си ми казала?

— Защо? Какво щеше да се промени? Та той не е и наполовина толкова известен и преуспяващ, колкото си мислиш — но това не беше съвсем вярно.

— Глупости. Искаш ли да видиш банковата ми сметка, малката, и да я сравниш с неговата? Колко печели той годишно? Сто хиляди? Двеста хиляди? Триста хиляди? А знаеш ли колко получавам аз, Саманта? Да ти кажа ли? Осемнайсет хиляди, преди да съм си платил данъците. И за мен това беше голямо повишение, защото съм помощник-управител. На четирийсет и три години съм, за бога, а в сравнение с него вземам стотинки.

— И какво от това? На кого му пука? — Тя изведнъж се разкрещя като него, но разбираше, че е от страх. На Тейт направо му стана нещо, като научи, че е била съпруга на Джон, и това я плашеше. Не очакваше, че ще го приеме толкова зле. — Важното е... — Сам опъна одеялото върху краката си и направи съзнателно усилие да говори по-тихо, докато той крачеше из стаята. — Важното е какво е имало между нас, що за хора сме били, как сме се държали един към друг, какво се е случило накрая, защо ме е изоставил, какви са били моите чувства към него, към Лиз и тяхното бебе. Това има значение, а не колко пари печели или че е водещ в телевизията. Впрочем те се явяват на екрана, не аз. Дори да ревнуваш от него, само го погледни, по дяволите, та той е глупак. Студентче с вид на пластмасова кукла, което е постигнало успех. Провървяло му е, и толкоз. Има руси коси и хубаво лице, които се харесват на жените в Америка. Е и? Какво ни засяга това? Ако питаш мен, изобщо не ни засяга. Джон Тейлър ме интересува колкото ланшния сняг. Аз обичам теб.

— Защо тогава не ми каза кой е бившият ти съпруг? — В гласа му се долавяше подозрителност.

Сам се отпусна в леглото и задърпа косите си, мъчейки се да не изкрещи, после седна и му отправи поглед, не по-малко свиреп от неговия.

— Защото не мислех, че е важно.

— Глупости. Мислела си, че ще се почувствам като нищожество. И знаеш ли какво, сестро? — Тейт отиде в другия край на стаята и започна да си обува панталоните. — Имала си право. Точно така се чувствам.

— Тогава си луд. — Вече бе изоставила опитите да се придържа към по-цивилизован тон и крещеше, надявайки се истината да разруши неговите илюзии. — Защото ти струваш колкото петдесет, колкото сто Джон Тейлъровци. Той е егоистичен малък негодник, който ме нарани, за бога. Ти си зрял мъж, умен и мил. Откакто се познаваме, винаги си бил добър с мен. — Тя обиколи с поглед стаята, в която от три месеца прекарваха всичките си вечери: Тейт бе купил картините, които развеселяваха жилището, удобното легло, хубавите чаршафи, на които се любеха, книгите, които бе решил, че ще ѝ харесат, а сега и телевизора, за да ѝ създаде развлечение. Очите ѝ се спряха на цветята, които ѝ береше, когато мислеше, че никой не го гледа, плодовете, които бе донесъл специално за нея от овощната градина, скицирания портрет, който ѝ бе направил една неделя край езерото. Спомни си прекараните заедно мигове и часове, филмите, които бяха заснели, и тайните, които бяха споделяли, и за стотен път си каза, че Джон Тейлър не може да стъпи и на малкото пръстче на Тейт Джордан. Когато отново заговори, в очите ѝ блестяха сълзи, а гласът ѝ беше дълбок и дрезгав. — Аз не те сравнявам с него, Тейт. Аз те обичам. Него вече не го обичам. Само това има значение. Моля те, опитай се да го разбереш. За мен е важно единствено това. — Коленичила гола в леглото, Сам протегна към него ръка, но той не помръдна от мястото си. Ръката ѝ се отпусна безсилно и сълзите бавно се затъркаляха по лицето ѝ.

— Нима мислиш, че след пет години всичко това ще означава нещо за теб? О, госпожо, не бъди толкова наивна. След пет години аз ще съм просто един от многото каубои, а той ще е между най-изтъкнатите личности в американската телевизия. И всяка вечер, докато миеш чиниите, ще зяпаш в телевизора и ще се питаш как се е получило така, че си се озовала при мен? Това не ти е театър, малката. Това е самата реалност. Реалността в ранчото. Тежка работа. Липса на пари. Няма нищо общо с твоите реклами.

Стъписана от неговото ожесточение, Сам се разплака още по-силно.

— И за мен е реалност.

— Невъзможно е, за бога. Невъзможно е, Сам. Виж само откъде идваш ти и как живея аз. Какъв е апартаментът ти в Ню Йорк? Мансарда на Пето авеню? В някоя префърцунена сграда с портиер, с френски пудел и мраморни подове?

— Не, на последния етаж в обикновена градска къща без асансьор, ако това ще ти помогне да се почувстваш по-добре.

— И е пълен със стари мебели.

— Имам няколко.

— Тук сигурно ще изглеждат много ефектно — изрече го с горчивина и се обърна да обуе обувките си.

— Защо, по дяволите, си толкова ядосан? — Тя отново крещеше и същевременно плачеше. — Извинявай, задето не ти казах, че съм била омъжена за Джон Тейлър. Излиза, че ти си много по-впечатлен от него, отколкото аз. Просто не мислех, че е толкова важно, както очевидно смяташ ти.

— Да си скрила още нещо от мен? Например, че баща ти е президент на „Дженерал Мотърс“, че си израсла в Белия дом, че си богата наследница? — Гледаше я враждебно и както си беше гола, тя скочи от леглото като голяма пъргава котка.

— Не, епилептичка съм и ти си на път да ме докараш до припадък.

Той дори не се усмихна на опита ѝ да прогони неговото раздразнение с шегата. Влезе в банята и затвори вратата, оставяйки Сам да чака отвън, а когато излезе, я погледна нетърпеливо.

— Хайде, обличай се.

— Защо? Не искам да се обличам. — Усети как сърцето ѝ се свива от ужас. — Няма да си тръгна.

— Напротив, ще си тръгнеш.

— Не, няма. — Тя седна на ръба на леглото. — Не и докато не поговорим за това. Искам веднъж завинаги да разбереш, че за мен този човек не означава нищо и че те обичам. Мислиш ли, че ще можеш да вкараш това в дебелията си глава?

— Има ли значение?

— За мен има голямо значение. Защото те обичам, глупак такъв — тихо каза Сам и нежно му се усмихна.

Той не отвърна на усмивката ѝ, погледна я остро и си взе пура, която не запали, а започна да върти между пръстите си.

— Би трябвало да се върнеш в Ню Йорк.

— Защо? За да тичам подир съпруга, когото не желая? Ние сме разведени, не помниш ли? Сега се радвам, че е така. Влюбена съм в теб.

— Ами работата ти? И от нея ли ще се откажеш заради селския живот?

— Фактически... — Тя дълбоко пое въздух и едва не се разтрепери. Онова, което се готвеше да каже сега, беше най-голямата крачка в живота ѝ, а знаеше, че още не го е обмислила добре. Но трябваше да го каже тази вечер. Нямаше повече време за размисли. — ... Тъкмо това смятах да направя. Да напусна работа и да остана завинаги тук.

— Това е смешно.

— Защо?

— Мястото ти не е тук — уморено отвърна той. — Трябва да се върнеш в своя апартамент, на своята изпълнена с напрежение работа и да си намериш мъж от своята среда. Няма какво да правиш при каубой, който живее в едностайна барака, рине конски тор и гони отлъчили се от стадото говеда. Та ти си дама, за бога!

— От твоите уста звучи много романтично, няма що! — Отново се опитваше да бъде саркастична, но сълзите пареха очите ѝ.

— Тук няма и помен от романтика, Сам, там е цялата работа. Животът в ранчото няма нищо общо с идилията, която ти си представяш. И аз не съм принцът от приказките, а реален човек.

— Аз също. Тъкмо в това е проблемът. Ти не искаш да повярваш, че съм от плът и кръв, реална жена с реални потребности, че мога да живея далеч от Ню Йорк, от своя апартамент и работата си. Отказваш да приемеш, че наистина желая да променя начина си на живот, че в Ню Йорк вече не се чувствам добре, че тук ми е по-хубаво и точно това ми трябва.

— Ами купи си ранчо като Каролайн.

— И какво ще стане? Тогава ще повярваш ли, че съм истинска?

— Може да ме вземеш на работа.

— Върви по дяволите!

— Защо не? Така ще мога да влизам и излизам тайно от спалнята ти през следващите двайсет години. Това ли искаш, Сам? Да се докараме до тяхното положение, с хижа за тайни срещи, която ще сме твърде стари и уморени да посещаваме, останали единствено с неосъществените си мечти? Ти заслужаваш нещо повече и ако нямаш достатъчно ум да го разбереш, аз имам.

— Какво означава това? — Сам го гледаше ужасено, но той избягваше погледа ѝ.

— Нищо. Означава просто да си облечеш дрехите. Ще те изпратя до вкъщи.

— В Ню Йорк ли? — Опита се да го каже насмешливо, ала не се получи.

— Зарежи остроумията и просто се облечи.

— Защо? Ами ако не искам? — Приличаше на изплашено, но нежелаещо да отстъпи дете.

Тейт отиде до купчината дрехи, захвърлени в бързината, преди да се пхнат в леглото, събра ги и ги тръсна в скута ѝ.

— Не ме интересува какво искаш. Аз искам да се обличаш. Както изглежда, аз съм единственият зрял човек тук.

— Как не! — Тя скочи на крака и дрехите се изсипаха на пода. — Ти просто си заслепен от старомодните си идеи за ранчери и наемни работници. Не желая да слушам повече тези глупости! Това е бягство от отговорност, тъпо е и ти не си прав. — Сам се разплака на глас, наведе се, събра дрехите си парче по парче и започна да се облича. Ако той възнамеряваше да се държи така, предпочиташе да се върне в голямата къща. Нека тази нощ си го изкарва на себе си.

След пет минути беше вече облечена, Тейт стоеше и я наблюдаваше с отчаяние и почуда, сякаш тази вечер бе открил в нея нещо, за което дори не бе подозирал, сякаш тя внезапно бе станала друг човек. Сам го погледна тъжно и бавно тръгна към вратата.

— Искаш ли да те изпратя?

За момент тя се изкуши да отстъпи, ала размисли.

— Не, благодаря, ще се справя и сама. — Поспря на прага, опитвайки се да се успокои. — Знаеш ли, Тейт, не си прав. — После не се сдържа и прошепна нежно: — Обичам те.

Затвори вратата и с плувнали в сълзи очи се затича към къщи, благодарна, че Каролайн отново я няма. В неделя тя често гостуваше

на съседите си и Саманта беше доволна, че когато влезе, нямаше кой да види подпухналото ѝ от плач лице.

На другата сутрин Сам се заседя в кухнята на Каролайн, мрачно вторачена в чашата с кафе и потънала в мисли. Не можеше да реши дали да се опита да поговори отново с Тейт още същата вечер, или да остави всичко да отлежи няколко дни, за да му даде време сам да се вразуми. Повтаряше си наум снощния разговор и очите ѝ отново плувнаха в сълзи. Благодарна бе, че няма никой наоколо. Бе решила да не ходи на закуска в голямата трапезария. И без това не беше гладна, а не искаше да вижда Тейт, преди да тръгнат на работа. Постара се да бъде в конюшната не по-рано от шест без пет. Когато влезе, той стоеше в противоположния край с обичайния бележник в ръка и тихо даваше наставленията си, сочеше към далечните предели на ранчото, към добитъка, който се виждаше по хълмовете, а сетне се обръщаше, за да се разпореде за нещо друго. Както всяка сутрин, Сам тихо оседла Навахо, след няколко минути вече го бе яхнала и чакаше на двора. По някаква причина Тейт бе сложил Джош за отговорник на тяхната група, очевидно днес нямаше да излиза на работа, или поне не и с тях. Всичко това ядоса Сам още повече: изглежда, той променяше цялата си програма, само и само да е далеч от нея.

Наклони се към него и заядливо подхвърли на висок глас:

— Днес се чупим, а, господин Джордан?

— Не. — Той се обърна и я погледна открито. — Имам да обсъждам някои неща с Бил Кинг.

Сам кимна, не можейки да реши какво да му отговори. Когато стигна до портата и обърна Навахо, за да последват останалите коне, Тейт още стоеше сред двора и я гледаше с тъга. После се обърна и си тръгна. Може би вече съжаляваше за шума, който бе вдигнал заради бившия ѝ съпруг. Може би беше разбрал, че различията помежду им, макар и важни за него, за нея са без значение. Прииска ѝ се да му извика, но не посмя другите щяха да чуят. Пришпори Навахо и се присъедини към тях за тежката работа през деня.

След дванайсет часа те отново влязоха в централното заграждение, само че сега язدهа по-бавно и се свличаха от умора в тежките западняшки седла. Слязоха от конете, прибраха ги в конюшните, свалиха им юздите и седлата и ги оставиха по местата им.

Тази вечер Саманта бе особено изтощена. През целия ден бе мислила за Тейт и казаното от него предишната нощ. Вяло и разсеяно пожела „лека нощ“ на останалите и когато влезе в къщата на Каролайн, видът ѝ бе доста напрегнат.

— Изглеждаш като пребита, Саманта. Добре ли се чувстваш, скъпа? — Каролайн я гледаше разтревожено, надявайки се, че причината е само в тежката работа. Ала внезапно бе обзета от тревожното подозрение, че нещата са по-сериозни. Нямаше намерение да създава допълнителни грижи на Саманта, не каза нищо, само я накара да вземе топла вана преди вечеря. През това време сложи пържолите в тигана и приготви супа и салата. Сам се върна в чисти дънки и карирана бархетна риза и Каролайн отбеляза с усмивка, че повече от всякога прилича на спретната пастирка.

Въпреки това вечерята не мина особено весело. На Саманта се стори, че изтекоха часове, докато най-сетне дойде моментът да прескочи през прозореца и да тръгне през градината и овощните дървета към къщичката на Тейт. Ала когато стигна там, разбра с безпощадна категоричност, че той е много по-разстроен, отколкото си бе представяла. Лампите бяха изгасени, а беше твърде рано да е заспал. Или се преструваше, или още висеше с пастирите в голямата трапезария, което не влизаше в навиците му, но без съмнение бе добър ход, ако се опитваше да избегне срещата с нея. Предпазливо почука на вратата и не получи отговор. Тогава завъртя топката и влезе, както правеше винаги. Ала онова, което завари вътре, не беше обичайното безредие, създавано от Тейт. Погледът ѝ срещна потънала в прах празнота, която я заобикаляше отвсякъде. Изненаданото ѝ възклицание отекна от празните стени. Какво бе направил той? Дали не беше разменил отново къщичката си, за да избяга от нея? При мисълта, че няма и най-малка представа къде е, страхът я заля като вълна. Подпря се на вратата с разтуптяно сърце, успокоявайки се, че където и да е отишъл, не може да е много далеч. Знаеше, че някъде има още две-три празни къщички и той очевидно бе използвал деня, за да пренесе нещата си. Ако не беше толкова отчайващо, ако не показваше колко

непримирим е по въпросите, които бяха обсъждали предишната вечер, всичко това щеше да ѝ се стори забавно.

Тази нощ Саманта почти не спа, мята се и се въртя в леглото, питайки се защо Тейт бе прибегнал до толкова крайни действия като преместването, и в три и половина стана, понеже не издържаше повече. Помота се още половин час в стаята, изкъпа се, но въпреки това се приготви твърде рано. Трябваше да убие още половин час с чаша кафе в кухнята на Каролайн, преди да отиде на закуска в голямата трапезария. Тази сутрин определено държеше да е там. Ако успееше да го хване дори и само за миг, щеше да го попита защо е сменил жилището си и да му каже, че действа прибързано като дете.

Ала когато се нареди на опашката за бекон с яйца и трета чаша кафе, чу двама от мъжете да си приказват и, ужасена и недоумяваща, се обърна към Джош.

— Какво казаха те?

— Говореха за Тейт.

— Знам. Какво казаха? — Лицето ѝ бе станало мъртвешки бледо. Не беше възможно да е чула добре.

— Казаха, че е много лошо.

— Кое е много лошо? — отчаяно се опитваше да не изкрещи.

— Че е заминал вчера. — Джош се усмихна любезно и пристъпи напред с опашката.

— Закъде? — Сърцето заблъска толкова силно в ушите ѝ, че трудно би чула отговора му, ала този път той само вдигна рамене. После продължи.

— Изглежда, че никой не е разбрал. Обаче синът му отгатък в „Третата бариера“ сигурно знае.

— Какво искаш да кажеш, по дяволите? — почти изкрещя тя.

— За бога, Сам, успокой се! Тейт Джордан напусна.

— Кога? — За момент мислеше, че ще припадне.

— Вчера. Затова остана да говори с Бил Кинг. Да ти кажа право, вчера сутринта, когато ме помоли да го заместя, той сподели с мен, че ще замине. Рече, че отдавна искал да го направи, време било да се размърда. — Джош вдигна рамене. — Много жалко. От него щеше да излезе добър наследник на Бил Кинг.

— Значи е напуснал просто така? Без двуседмично предупреждение, без да бъде назначен човек на неговото място? Така ли? — Сълзите вече пареха очите ѝ.

— Да, Сам, тук не е Уолстрийт. Когато някой реши да напусне, напуска и толкоз. Вчера сутринта той си купи камион, качи на него целия си багаж и отпраши.

— Завинаги ли? — Думите едва излязоха през стегнатото ѝ гърло.

— Да. Няма никакъв смисъл да се връща. После никога не е същото. Аз веднъж го направих и сгрехих. Ако тук се е чувствал нещастен, постъпил е правилно.

„О, нима? Колко приятно е да го чуеш!“ Тогава Джош я погледна по-внимателно.

— Добре ли си, Сам?

— Да, разбира се. — Ала изглеждаше ужасяващо, така бе посивяла. — Напоследък не спя спокойно.

Трябваше да отпъди сълзите... трябваше... трябваше... Освен това нямаше никаква причина за паника, Бил Кинг положително щеше да знае къде е, пък и тя винаги можеше да попита момчето. Щеше да отиде и лично да се срещне с него. Нямаше да остави този мъж да ѝ се изплъзне между пръстите. Никога. А намереше ли го веднъж, това нямаше да се повтори повече.

— Знаеш ли — Джош все още я гледаше, — и вчера видът ти беше ужасен. Да не би да си хванала грип?

— Да — отвърна тя, стараяйки се да изглежда равнодушна към казаното от него за Тейт Джордан. — Възможно е.

— Тогава защо не се върнеш в голямата къща и не се пъкнеш отново под завивките?

Сам понечи да възрази, ала си даде сметка, че няма никакъв смисъл дванайсет часа да язди с групата и до побъркване да си блъска главата къде е отишъл Тейт. Тъй че кимна вяло, поблагодари на Джош за съвета и излезе от трапезарията. Забърза към къщи, влетя през предната врата и застана посред дневната, разтърсвана от неконтролируеми ридания. Отпусна се на колене до един диван и зарови глава в отчаяние. Чувстваше, че няма да преживее тази втора загуба. И докато се гърчеше от болка и плачеше горчиво за станалото, изведнъж почувства, че Каролайн стои до нея, нежно докосва рамото ѝ

и гали разрошените ѝ руси коси. След малко Саманта вдигна зачервеното си и подпухнало лице, очите ѝ гледаха диво и търсеха тези на приятелката, за да разберат нещо от тях. Каролайн само кимна, прегърна я и внимателно я сложи да седне на дивана.

Половин час Сам не бе в състояние да отрони ѝ дума. Каролайн мълчаливо я милваше, разтриваше леко гърба ѝ и чакаше. Думите бяха излишни. Мисълта, че Сам бе дошла да се възстанови след една тежка загуба, а сега понасяше втора, дълбоко я наскърбяваше. Възрастната жена чувстваше със сърцето си, че между Сам и Тейт има нещо. Беше направо покрусена, след като предишния ден Бил ѝ каза, че Тейт Джордан е напуснал. Ала бе твърде късно да го спре или да протестира: следобед, когато Бил ѝ съобщи за станалото, Тейт вече беше заминал. Не ѝ оставаше друго, освен да мисли как Сам ще посрещне новината. Но не посмя да ѝ го каже предишната вечер. В края на краищата лошите вести можеха да почакаат.

Саманта я погледна без следа от преструвка, лицето ѝ бе на петна, очите — ужасно кървясали и подпухнали.

— Той си отиде. Господи, Каро, отиде си! А аз го обичам... — Нямахте сили да продължи.

Каролайн бавно кимна. Разбираще я твърде добре. Беше опитала да ѝ каже, че тук е по-различно, че е възможно Тейт да държи на някои неща, които на нея не ѝ се струват важни.

— Какво се случи, Сам?

— О, господи, не знам. Любовта ни започна на Коледа... — Огледа се неспокойно, сетила се внезапно, че някоя от мексиканките може да чисти из къщата, ала наоколо не се виждаше никой. — Отидохме в... — Погледна сконфузено приятелката си. — Открихме вашата хижа и отначало се срещрахме там, но не много често. Не сме ви шпионирали...

— Няма нищо, Сам — съвсем тихо отвърна Каролайн.

— Просто ни трябваше място, където да бъдем сами.

— И на нас — каза въззрастната жена, едва ли не с тъга.

— А след това той си смени къщата с друг и аз ходех при него всяка нощ... през градината... — Думите ѝ бяха накъсани, лицето — обляно в сълзи. — И после, миналата вечер, Тейт... ние гледахме телевизия и Джон се появи като водещ на специално предаване. В началото просто се майтапехме, той ме попита... дали намирам Джон

за красив или нещо такова... Аз споменах, че това е бившият ми съпруг... и Тейт откачи. Не го разбирам. — Преглътна мъчително и продължи: — Той просто побесня, разкрещя се, че не било възможно в един момент да съм омъжена за телевизионна звезда, а в следващия за каубой, че никога нямало да съм щастлива, че съм заслужавала нещо по-добро, че... — Саманта замълча, задавена от риданията. — О, господи, той е заминал! Какво ще правя? Как ще го намеря? — Отново изпадна в паника, както през цялата сутрин. — Знаеш ли къде е отишъл? — Каролайн тъжно поклати глава. — А Бил?

— Нямам представа. Ще му се обадя още сега в офиса и ще го попитам.

Тя отиде до телефона на бюрото си. Саманта изслуша със свито сърце целия разговор. В края му се разбра, че Бил също не знае абсолютно нищо и съжалява за напускането на Тейт. Беше разчитал, че един ден, когато стане твърде стар, за да ръководи ранчото, той ще го отмени. Ала сега вече това нямаше да се случи. Тейт бе заминал окончателно.

След като Каролайн се върна и седна до нея, Саманта я погледна мрачно.

— Какво каза той?

— Нищо особено. Тейт обещал да се обади тези дни, но Бил не разчита много на това. Той познава добре мъжете като него. Не е оставил никакъв адрес.

— Тогава ще трябва да потърся сина му в „Третата бариера“ — изрече го с отчаяна надежда, ала Каролайн поклати глава.

— Не, Сам. Момчето е напуснало и е заминало с него. Бил знаеше поне това. Натоварили са заедно камиона и са потеглили.

— О, боже мой! — Саманта зарови лице в ръцете си и отново заплака, този път тихо, сякаш сърцето ѝ вече беше разбито и нищо не ѝ бе останало.

— Какво мога да направя за теб, Сам?

Каролайн също се бе просълзила. Даваше си сметка, че преди години и с нея е можело да се случи същото: разговорът, който ѝ предаде Сам, звучеше досущ като разправията между тях с Бил. Впоследствие бяха намерили друго решение, ала Бил далеч не беше толкова непреклонен, колкото Тейт. Освен това бе и една идея по-малко благороден от него, за което Каролайн изпита дълбока

благодарност, наблюдавайки безпомощно страданията на младата си приятелка.

— Помогни ми да го намеря — отвърна на въпроса ѝ Сам. — Моля те, ти можеш да ми помогнеш...

— Как?

Сам се облегна назад, подсмръкна и се замисли.

— Той ще отиде в някое ранчо. Едва ли ще иска да работи нещо друго. Как мога да получа списък на всички стопанства?

— Аз ще ти изброя онези, които познавам в района, мъжете ще ти кажат и други. Не, нека аз ги попитам. Ще измислим някакво оправдание, някакъв претекст, Сам. — Очите на Каролайн светнаха. — Ще го открием.

— Надявам се. — За пръв път от часове Саманта се усмихна. — Няма да се откажа, докато не го намеря.

В средата на април Сам се бе свързала с шейсет и три стопанства. В началото телефонираше на ранчерите в района и разпитваше за Тейт, сетне разшири кръга на север и на юг и накрая започна да звъни извън щата: в Аризона, Ню Мексико, Невада, Тексас, Арканзас, дори в посочено им от един каубой ранчо в Небраска. Човекът бе говорил на Тейт, че заплащането и храната там са много добри. Ала никъде не бяха го виждали. Сам оставяше името и адреса си, заедно с телефонния номер на Каролайн, и ги молеше да се обадят, ако той се появи. Използваше навсякъде името на Каролайн Лорд и то вършеше работа. Двете с часове преглеждаха телефонни указатели, обяви за работа от вестниците, регистри, реклами и имена, посочени им от пастирите. Сам отдавна бе помолила в службата за продължаване на отпуската и бе обещала до първи май да даде определен отговор. Ако нямаше да се връща в Ню Йорк, те искаха да го знаят до тази дата. Дотогава мястото ѝ беше запазено. Ала работата изобщо не я интересуваше, трябваше ѝ само Тейт Джордан, а него го нямаше никъде. Сякаш преди месец бе потънал вдън земя и никога повече нямаше да се появи. Вероятно се бе установил някъде, но въпросът беше къде. Този въпрос постепенно обсебваше Сам като натрапчива идея.

Тя вече не яздеше с мъжете, не я интересуваше, че по този начин може да им даде материал за клюки или да потвърди подозренията им. От деня, в който Тейт си замина, не беше излизала на пасищата.

Веднъж отиде до хижата сама с Черния красавец, но болката беше непоносима и тя веднага потегли обратно с обляно в сълзи лице. Рядко яздеше дори расовия черен кон, въпреки че Каролайн я поощряваше, за да се поразсее. Предпочиташе да си седи вкъщи, да се обажда тук и там по телефона, да чете списъци, да преглежда карти, да пише писма и да прави догадки къде може да е отишъл Тейт.

Ала до този момент усилията им оставаха безрезултатни и Каролайн започваше да мисли, че нещата няма да се променят:

страната беше голяма, а стопанствата — безброй. Не биваше да се изключва и вероятността Тейт да се е захванал с напълно различна работа или да не използва истинското си име. Откакто бе стопанка на ранчото, Каро твърде добре бе опознала скитниците, търсещи препитание като наемна работна ръка, за да дава големи надежди на Сам. Беше напълно възможно някой ден Тейт да се появи някъде, също както и никой повече да не го види и чуе. Нищо чудно дори да беше напуснал страната, да беше отишъл в Канада или Мексико, та дори и в някое голямо ранчо в Аржентина. Собствениците често вземаха на работа хора като него без или с фалшиви документи, само и само да ги задържат в стопанствата си. Тейт имаше сериозни шансове да намери място като управител, притежаваше дълъг списък от добри препоръки, беше надежден, трудолюбив и разполагаше с богат опит. Всеки ранчер с малко ум в главата веднага би разбрал това. Въпросът беше кой ранчер и в кое ранчо.

Към края на април все още нямаше нищо ново. На Сам ѝ оставаха три дни до момента, в който трябваше да позвъни в офиса и да каже как стоят нещата. Преди месец беше излъгала, че Каролайн е болна и ѝ е трудно да се прибере в уговорения срок. В началото те проявиха разбиране, ала ваканцията бе свършила. Чарли се обади, че Харви настоява тя да се върне. Неочаквано бяха срещнали големи затруднения с нейните автомобилни клиенти и ако изобщо имаше намерение да остане в агенцията, Харви я искаше веднага в Ню Йорк. Сам нямаше право да му се сърди, но още по-малко можеше да му каже, че се чувства по-зле, отколкото по времето, когато замина за ранчото. Сега, в отсъствието на Тейт, по-ясно от всякога съзнаваше колко силно го обича, колко много го уважава — и него, и неговия начин на живот. Беше ѝ особено болезнено да вижда Бил и Каролайн заедно, а приятелката ѝ направо агонизираше от съпреживяването на нейната загуба.

В последния ден на април, докато седяха и пиеха кафе, Каролайн я погледна, въздъхна дълбоко и реши да ѝ каже какво мисли.

— Сам, според мен трябва да се върнеш.

— Къде? — Тя отново преглеждаше един от своите списъци с имена на стопанства и предположи, че Каролайн се е сетила за някое, в което не е зле да проверят още веднъж.

Ала възрастната жена поклати глава.

— Говоря за Ню Йорк.

— Сега ли? — Сам изглеждаше шокирана. — Но още не съм го намерила!

Каролайн изскърца със зъби заради онова, което трябваше да ѝ каже, колкото и да не ѝ се искаше да я наранява.

— Не знаеш дали изобщо ще го намериш някога.

— Това, което казваш, е отвратително. — Погледна я сърдито и бутна настрани кафето си.

Сам беше раздразнителна и нервна още откакто започна целият този кошмар. Не спеше, не се хранеше, не излизаше на чист въздух. Вършеше само едно: търсеше Тейт. Лично бе посетила някои от стопанствата, веднъж дори ѝ се бе наложило да пътува със самолет.

— Ала е вярно, Сам. Време е да погледнеш истината в очите. Може никога повече да не го видиш. Страшно се надявам да бъркам, но не би могла да прекараш остатъка от живота си в търсене на мъж, който иска да бъде оставен на мира. Защото дори и да стигнеш до него, ще трябва и да го убедиш, че ти си права, а той греша. И няма никакви гаранции, че ще успееш. Той вярва, че сте прекалено различни, и не е изключено да е прав. А дори и да не е, след като желанието му е такова, не можеш да го накараш насила да промени решението си.

— Как стигна до този извод? Да не си говорила с Бил?

— Само толкова, колкото се налага.

Сам знаеше, че Бил не одобрява непрестанното дирене на Тейт. Наричаше го „идиотско преследване“ и считаше, че Сам не бива да се натрапва. „Преди да замине, човекът е казал каквото е имал да ѝ казва, Каро. Няма какво повече да се говори.“ Но веднъж си призна, че ако навремето беше постъпил по същия начин, щеше да му се иска и тя да го търси така упорито.

— Просто мисля, че трябва да си наясно с възможния изход, Сам. Вече става месец и половина.

— Значи може да продължи малко по-дълго.

— И още малко... и още малко. А после какво? Ще си прахосала двайсет години заради мъж, когото едва си познавала.

— Не говори така — Сам уморено затвори очи. Над никоя поръчка не бе работила така упорито, както по издирването на Тейт. — Познавах го. Познавам го. Може би в някои отношения съм го познавала прекалено добре и това го е подплашило.

— Възможно е — съгласи се Каролайн. — Но въпросът е, че не можеш да живееш все така. Това ще те довърши.

— Защо? — Нне бе трудно да се долови горчивината в гласа ѝ. — Както виждаш, благополучно преживявам всичко. — Детето на Джон и Лиз, момиченце, се бе родило предишния месец и дори го бяха показали по вечерните новини — в родилната зала заедно с гордата майка. Но Сам вече не се вълнуваше от това. Единственото ѝ желание бе да намери Тейт.

— Трябва да се върнеш, Сам. — Каролайн не ѝ отстъпваше по упоритост.

— Защо? Защото мястото ми не е тук ли? — Погледна я сърдито, ала това не разколеба приятелката ѝ.

— Точно така. Не е тук. Мястото ти е в собствения ти свят, зад собственото бюро, в твоя офис и твоя апартамент, да се срещаш с нови хора и стари приятели, да бъдеш тази, която си в действителност, а не жената, на която се правеше известно време. — Протегна ръка и докосна нейната. — Не ми е омръзнало да ми гостуваш, Сам. Ако ставаше дума за мен, можеше да останеш тук завинаги. Но за теб не е хубаво, нима не разбираш?

— Не ме е грижа. Искам само да го намеря.

— Само че той не иска. Иначе щеше да ти съобщи къде е. Сигурно взема мерки да не го откриеш, Сам, и ако е така, ти си загубила битката. Може да се крие от теб с години.

— Значи мислиш, че трябва да се откажа. Така ли?

Настъпи продължителна тишина, накрая Каролайн кимна едва доловимо.

— Да.

— Но оттогава са минали само шест седмици! — Докато се опитваше да обори логиката в думите на Каролайн, очите ѝ плувнаха в сълзи. — Може би, ако почакам още един месец...

— Тогава ще останеш без работа, а това няма да ти подейства добре. Сам, ти имаш нужда да се върнеш и да заживееш нормално.

— Нима е останало нещо нормално? — Почти не си спомняше какво означава това. Беше минала цяла година, откакто беше „щастливо омъжена“ за Джон Тейлър, човека, когото бе обичала и бе вярвала, че я обича, и водеше най-обикновен живот като специалист по рекламите в Манхатън. — Нормално ли? Сигурно се майтапиш. Не

бих разпознала нормалното, дори да ми се представи лично и да ме цапардоса по задника! — Каролайн се засмя на мрачната ѝ шега, но погледът ѝ не трепна и Сам се облегна назад с дълга въздишка. — Какво, по дяволите, да правя в Ню Йорк?

— Ще забравиш всичко това за известно време. Ще ти подейства добре. Винаги можеш да се върнеш тук.

— Ако си тръгна, ще е поредното ми бягство.

— Не, ще направиш нещо за здравето си. За теб това тук не е живот, не можеш да продължаваш така.

Да, не беше живот — откакто замина Тейт.

Сам кимна безмълвно, стана от масата и бавно тръгна към стаята си. След два часа се обади на Харви Максвел, а после отиде в конюшнията и оседла Черния красавец. Този следобед излизаше с него за пръв път от три седмици. Препусна презглава във вятъра, приемайки всяко предизвикателство, всеки риск, всеки прескок през плетове и потоци. Ако я беше видяла Каролайн, щеше да изтръпне от страх за живота на коня и на своята млада приятелка. Ако я беше видял Тейт, би я убил.

Но Саманта беше сама и пришпорваше жребеца до предела на неговите възможности, докато не го изтощи. Върна го в тръс до централното заграждение и половин час го разхожда бавно покрай оградата: дължеше поне това на животното, колкото ѝ нещастна да се чувстваше. Когато реши, че го е разходила достатъчно и той вече се е поохладил, го отведе в преградата и свали английското седло. Дълго стоя и го гледа, сетне за последен път го потупа по хълбоците и прошепна:

— Сбогом, стари приятелю.

Самолетът се приземи на летище „Кенеди“ в топлата пролетна вечер и Саманта безучастно погледна към града. Докато разкопчаваше колана, пред очите ѝ беше само Каролайн, каквато я бе видяла за последен път на аерогарата: висока и гордо изправена до стария управител, махаща ѝ за сбогом със стичащи се по бузите сълзи.

Бил не ѝ каза почти нищо, когато се изправи на пръсти да го целуне по бузата в претърпаната зала, но после изведнъж я стисна за лакътя и изръмжа бащински:

— Връщай се в Ню Йорк, Сам, и се пази! — Това бе неговият начин да изрази одобрението си за взетото от нея решение.

Ала наистина ли постъпваше правилно? С този въпрос в ума Саманта взе ръчната си чанта и тръгна да слиза по стълбата. Права ли беше да се върне толкова скоро? Не трябваше ли да остане по-дълго там? Щеше ли Тейт да се появи, ако беше почакала още месец-два? Разбира се, той пак можеше да се върне или да се обади отнякъде. Каролайн бе обещала, че ще продължи да разпитва и в случай, че някой е чувал за него, веднага ще се обади. Нищо повече не би могло да се направи, Саманта го разбираше много добре. Тя въздъхна дълбоко и влезе в аерогарата.

Тълпата около нея, шумът, телата, бъркотията, бяха направо зашеметяващи. След петте месеца в ранчото Сам бе забравила какво е да се озовеш сред толкова много хора, да се движиш със същата бързина, както и те. Смущението се четеше на лицето ѝ, когато тръгна да си получи багажа и се почувства напълно изгубена в блъсканицата, като туристка в собствения си град. Естествено, нямаше нито един свободен носач, стотици хора чакаха таксита и след като най-сетне хвана едно, се наложи да го раздели с две японки и търговец на пластмасови изделия от Детройт. Той я попита откъде пристига, но тя бе толкова уморена, че не ѝ се говореше. Все пак промърмори нещо за Калифорния.

— Актриса ли сте? — Човекът я разглеждаше заинтригувано, блестящите руси коси и тъмният тен веднага му бяха направили впечатление.

Ала Сам побърза да поклати глава, гледайки разсеяно през прозореца.

— Не, работя в ранчо.

— В ранчо ли? — Човекът я зяпна изумено и Сам се усмихна въпреки умората. — За пръв път ли идвате в големия град? — поде той, явно обнадежден.

Тя поклати глава и се постара да сложи край на разговора. Двете японски туристки бърбореха оживено на своя език, а шофьорът се обаждаше само с по някоя ругатня по адрес на натовареното движение и непрекъснато минаваше от платно в платно. Родният град я посрещаше, както подобава. Докато се движеха по моста от Куинс към Манхатън, Сам погледна назъбената линия на хоризонта и внезапно ѝ се доплака. Не желаше да вижда Емпайър Стейт Билдинг, сградата на ООН и останалите небостъргачи. Копнееше само за къщата на Каролайн, конюшната, красивите секвой и онова огромно синьо небе.

— Хубаво е, нали? — Потящият се търговец на пластмасови изделия от Детройт се присламчи по-близо до нея, а тя поклати глава и се дръпна до вратата.

— Не особено. Не и след гледките, на които съм се радвала напоследък — стрелна го сърдито, сякаш той носеше вината за връщането ѝ в Ню Йорк. Мъжът се обърна към едната от младите японки, но момичето само се изкикоти и продължи да бърбори с приятелката си.

Слава богу, шофьорът остави първо нея. Сам постоя на тротоара, вперила поглед в своята къща. Изведнъж я хвана страх да влезе вътре и съжали, че се е върнала. Копнежът по Тейт я измъчваше повече от всякога. Какво, по дяволите, търсеше тук, сама в този чужд град, сред всичките тези хора? Защо се връщаше в апартамента, в който бе живяла с Джон? Единственото, което желаше, бе да бъде в Калифорния, да намери Тейт, да живее и работи в ранчото. Защо това не ѝ беше позволено? Толкова много ли искаше? Отключи входната врата и помъкна багажа нагоре по стълбите. Работният ден с дванайсетте часа на седлото никога не я бе изтощавал колкото тези пет

часа в самолета с двете сервирания, филма и емоционалния шок от връщането в Ню Йорк.

Сам изпъшка под тежестта на куфарите, пусна ги на площадката пред апартамента, изрови ключа от чантата си, пъхна го в ключалката, отвори широко вратата и влезе. Жилището миришеше като вътрешността на прахосмукачка. Всичко си беше там, където го бе оставила, безсмислено и лишено от обич, и някак по-различно, сякаш докато бе отсъствала, цялото обзавеждане леко се бе променило, беше се смалило или пораснало, или цветът му бе станал малко по-друг. Нищо не изглеждаше същото както преди. А в действителност беше точно такава, каквото и когато живеела тук с Джон. Сега Саманта се чувстваше като външен човек или като призрак, върнал се в сцена от миналото.

— Ало? — Дори не беше сигурна защо извика, но, разбира се, никой не отговори. Затвори вратата и се отпусна на един стол. Огледа се около себе си и заплака. Риданията разтърсиха раменете ѝ и тя зарови лице в дланите си.

След двайсет минути телефонът иззвъня настойчиво. Сам подсмръкна, издуха носа си в носната кърпа и вдигна слушалката, без сама да знае защо. След цялото това време положително щеше да се окаже, че някой е сбъркал номера. Освен ако не бяха Харви или Чарли. Те бяха единствените хора в Ню Йорк, които знаеха, че се връща.

— Да?

— Сам, ти ли си?

— Не — усмихна се тя през сълзи, — крадецът.

— Крадците не плачат, глупачке — беше Чарли.

— Плачат, и още как. Като няма цветен телевизор за откъване.

— Прескочи до нас и ще ти дам моя.

— Не го искам. — Сълзите ѝ отново потекоха, тя подсмръкна звучно и затвори очи, опитвайки се да се успокои. — Извинявай, Чарли, май не съм в особен възторг, че съм си вкъщи.

— Така изглежда. Е? Защо се върна? — попита делово той.

— Ти добре ли си? Двамата с Харви от месец и половина ме заплашват с тежки телесни повреди и убийство, и още питаш защо съм тук?

— Добре де, само се справи с твоя откачен клиент, пък после се връщай. Ако желаеш, дори завинаги. — Чарли имаше страшно

практичен подход към живота.

— Не е толкова просто.

— Защо да не е? Виж, Сам, животът е много кратък и може да бъде много сладък, ако му позволиш. Ти си голямо момиче, сега си свободна и нищо не би могло да ти попречи да живееш, където поискаш. Щом предпочиташ до края на живота си да гониш кравите, тогава върви и се занимавай с това.

— Проста работа, а?

— Разбира се. Защо не? Знаеш ли какво ще ти кажа, най-добре да опиташ за известно време как ще ти понесе да поживееш тук един вид като туристка. Ще видиш как ще се чувстваш след два-три месеца и ако не ти е добре... По дяволите, Сам, никога не е късно да напуснеш.

— От твоите уста всичко звучи толкова лесно.

— Така и трябва да бъде. Тъй или иначе, хубава госпожо, добре дошла отново сред нас. Дори и да не искаш да си тук, ние безкрайно се радваме, че се връщаш.

— Благодаря, съкровище. Как е Мели?

— Дебела, но красива. Бебето се очаква след два месеца и този път ще бъде момиче, сигурен съм.

— Разбира се, Чарли, разбира се. Не съм ли го чувала поне два пъти досега? — Тя се усмихна и изтри сълзите от лицето си. Ако не друго, поне бе хубаво отново да е в един град с него. — Горчивата истина, господин Питърсън, е, че ти умееш да правиш само момчета. Това е от всичките онези баскетболни мачове, на които ходиш, нещо от въздуха там прониква в гените ти.

— Ясно, значи отсега нататък ще посещавам по-често бардаци със стриптийз. Как не съм се сетил... — И двамата прихнаха. В това време Сам, чийто поглед разсеяно се луташе из потискащия апартамент, съгледа хилавата кафеникава растителност в саксиите.

— Нали щеше да поливаш цветята ми, Чарли. — В гласа й имаше повече смях, отколкото укор.

— Цели пет месеца? Сигурно се шегуваш. Ще ти купя други.

— Не си прави труда. И без това те обичам. Между другото, след като успя да ме върнеш, кажи поне какво е истинското положение в агенцията.

— Лошо.

— Ужасно лошо или средно лошо?

— Непоносимо лошо. Още два дни и щях да получа язва или да убия Харви. Този мръсник ме побърква от седмици. Клиентите не харесаха нито един от проектите, които разработихме, намират, че всичко е твърде скромно, твърде плахо, твърде целомъдрено.

— Не използвахте ли моята тема с конете?

— Да, по дяволите, срещнахме се с всяка манекенка отсам Мисисипи, която представя облекло за езда, огледахме всяка жокейка, всеки треньор, всеки...

— Не, не, за бога! Хората са прави, ако им предлагате това, Чарли. Аз имах предвид коне, каубои, нали разбираш: мъжественост, залези. Например ездач, който препуска срещу червеното слънце на хоризонта на голям и красив жребец... — Каза го и мислите й моментално се върнаха към Черния красавец и, естествено, към Тейт. — Това е, което ти трябва за тази реклама. Не продаваш никаква малка дамска кола, продаваш евтин спортен модел. Клиентите искат да се получи впечатление за сила и бързина.

— Не мислиш ли, че и състезателен кон може да свърши работа?

— Не, по дяволите. — Тонът й бе непреклонен и в другия край на линията Чарли се ухили.

— Предполагам, че точно затова договорът е твой.

— Утре ще погледна какво имате.

— Тогава доскоро, рожбо.

— Много поздрави на Мели и благодаря, че се обади, Чарли. — Тя сложи слушалката, отново хвърли поглед около себе си и прошепна: „О, Тейт... защо?“.

Лека-полека разопакова багажа, избърса прахта, разтреби, после седна и се помъчи да убеди сама себе си, че това тук е нейният дом. В десет часа с облекчение се пхна в леглото с бележника и писмените препоръки на Харви. Искаше да навакса малко от онова, с което й предстоеше да се занимава на другия ден. Вече минаваше дванайсет, когато остави всичко, изгаси лампата и се опита да заспи. Но мислите за ранчото я държаха будна още два часа, все очакваше да чуе познатите звуци, които не идваха и не идваха.

Завръщането в агенцията на следващата сутрин ѝ се стори като странно пътуване назад във времето до напълно забравена точка. Кабинетът, бюрото и колегите ѝ сякаш бяха част от друг живот. Трудно ѝ бе да си представи, че някога е прекарвала тук по десет часа на ден, че делата на „Крейн, Харпър и Лауб“ са ангажирали мислите ѝ от сутрин до вечер. Обсъжданите проблеми ѝ се виждаха смешни, клиентите — глупави и тиранични, а идеите, концепциите и презентациите — несериозни като детска игра. Някак си не успяваше да се изплаши истински, че може да загубят поръчката, да се разтревожи, че някой си там бил недоволен или че заседанието не върви както трябва. Цялата сутрин седя и слуша със сериозен вид, а когато всичко свърши, имаше чувството, че си е загубила времето.

Като че само Харви Максвел бе доловил настроението ѝ. Почака, докато останалите напуснаха заседателната зала на двайсет и четвъртия етаж, и я погледна проникателно.

— Е, Сам, как се чувстваш? — Свъсил вежди, с лула в ръката, той я наблюдаваше внимателно.

— Странно. — Винаги се бе старала да бъде откровена с него.

— Както и можеше да се очаква. Дълго те нямаше.

— Може би по-дълго, отколкото трябваше. — Вдигна глава и го погледна в очите. — Трудно е да се върнеш след толкова време. Имам чувството, че... — Поколеба се, но все пак реши да го каже: — Че съм оставила там голяма част от себе си.

Харви въздъхна, кимна и се зае да пали отново лулата си.

— И аз имам това чувство. Някаква специална причина? — Очите му потърсиха нейните. — Нещо, за което би трябвало да ме осведомиш? Може би си се влюбила в каубой и възнамеряваш да се върнеш там?

Искаше да знае повече, отколкото Саманта бе склонна да му каже. Тя поклати глава.

— Всъщност не.

— Не съм сигурен, че отговорът ти ми харесва, Сам — рече Харви и остави лулата. — Малко е неопределен.

— Нали се върнах — тихо отвърна тя. — Повика ме и аз пристигнах, може би е добре засега и двамата да се задоволим с това. Ти ми позволи да замина в момент, когато промяната на обстановката ми беше страшно необходима, много повече, отколкото си давах сметка тогава. Сега имаш нужда от мен и аз съм тук. Ще остана дотогава, докогато ти трябвам. Няма да ти избягам, Харви, обещавам — заключи с усмивка Сам, ала Харви Максвел бе все така сериозен.

— Но смяташ да се върнеш там, нали?

— Може би. Не знам какво ще стане. — Тя въздъхна тихо и събра нещата си. — Не е ли по-добре сега да мислим само за клиента? Харесва ли ти моята идея за клиповете: изгрев или залез, препускащ каубой, а зад него стадо говеда... В дъното на пейзажа се появява мъж на красив кон, който изглежда като част от всичко наоколо...

— Стоп! — Харви вдигна ръка и се усмихна. — Ще ме накараш да си купя тази кола. Харесва ми. Направете скиците с Чарли и да видим дали най-сетне няма да подкараме шоуто.

Сценариите и ескизите, които Саманта и Чарли подготвиха през следващите три седмици, бяха наистина забележителни. Вече разполагаха с материал не само за поредица убедителни рекламни клипове, а за цяла призова кампания. След първата среща с клиентите Саманта се отпусна на стола си щастлива и горда.

— Е, рожбо, поздравявам те с успеха! — прегърна я Чарли, докато чакаха Харви, който изпращаше клиентите до асансьора, да се присъедини към тях. — Останаха много доволни!

— А как иначе! Рисунките ти са изумителни, Чарли.

— За мен беше удоволствие! — засия той и доволно поглади брадата си.

След малко Харви се върна, както никога ухилен до ушите, и махна към подпрените до стените табла с ескизи. Бяха представили проекти за четири клипа, надявайки се клиентите да одобрят един или два. А те бяха взели и четирите.

— Е, деца, успешна презентация направихме, а? — Усмивката не слизаше от лицето му и Саманта също се засмя радостно. За пръв път, откакто се бе върнала, се чувстваше толкова щастлива. Приятно бе да се занимаваш с творческа работа, и при това така успешно.

— Кога започваме?

— Те искат незабавно да се захващаме. Кога можеш да започнеш, Сам? Имаме ли набелязани подходящи места? За бога, ти положително познаваш не едно ранчо и би могла веднага да задвижиш нещата. Какво ще кажеш за онова, в което беше през последните шест месеца?

— Ще се обадя по телефона. Но ще ни трябват още три. И според мен... — Тя се позамисли, дъвчейки молива си. — Според мен ще са ни нужни напълно различни пейзажи. Всяко ранчо да има собствен облик, нещо специфично, с което да се откроява от другите. Не ни трябват просто нови версии на онова, което вече сме заснели.

— Какво предлагаш?

— Северозапада, Югозапада, Средния Запад, Калифорния... може би дори Хаваите... Аржентина?

— О, боже! Знаех си. Е, обмисли всичко и го вкарай в бюджета. Разходите все още не са одобрени, но не вярвам да имаме проблеми. Само бъди така добра и започвай да търсиш местата. Опасявам се, че това ще глътне доста време. И да се обадиш на приятелката си в ранчото! Така ще разполагаме поне с едно. Ако се наложи, можем да започнем оттам.

Сам кимна. Знаеше, че тези снимки, както и много още, ще поеме изцяло тя. Сега, след като се бе върнала, Харви отново започваше да говори за оттегляне и Сам не се съмняваше, че ще ѝ остави цялата работа на терена.

— Мисля другата седмица да взема самолета и да огледам някои места, Харви. Как ти звучи това?

— Звучи ми чудесно.

Той си тръгна, все още с широка усмивка на лицето, Саманта и Чарли също се върнаха по местата си, тя в своя бял кабинет с бюро от хром и стъкло, бежови фотьойли и диван, литографии в същите цветове. Кабинетът на Чарли бе по-артистичен: разхвърлян, колоритен и весел, пълен с огромни растения в саксии с необикновена форма и забавни надписи — обстановка, напълно отговаряща на представите за работната среда на художествен директор. Едната стена беше бяла, другата жълта, останалите две меланжирано тъмносини, а килимът на пода — тъмнокафяв. Разбира се, той сам си го бе декорирал, докато офисът на Саманта бе част от общата вътрешно архитектурна концепция на агенцията, където всичко бе издържано в меки пясъчни

тонове и строги форми с модерна линия и малко душа. Но в него ѝ беше спокойно. Докато работеше, и без това не забелязваше нищо около себе си, а с клиентите обикновено се срещаше в някоя от конферентните зали или ги канеше на обяд в „Четири сезона“.

Тя погледна часовника си. По това време беше излишно да телефонира в ранчото, за да пита дали могат да снимат там. В Калифорния беше пладне и Каролайн положително яздеше някъде из хълмовете с Бил Кинг и другите мъже. Сам извади списъка, който сутринта бе прегледала бегло. Знаеше много добре, че не може просто да хване телефона и да започне да звъни на съвсем непознати хора. Налагаше се да вземе самолета и да замине за съответния район, после да обиколи с кола, да избере мястото и лично да попита стопаните дали разрешават в ранчото им да се снима рекламен филм. Обикновено минаваха седмици, докато открие подходящ естествен декор, ала нямаше да пести усилията си, защото имаше амбицията да заснеме най-хубавите клипове, виждани някога. Стараеше се колкото заради клиента, толкова и заради самата себе си. За нея бе много важно да изпипа всичко до съвършенство, да го направи оригинално, внушително, красиво и ефектно... и да търси навсякъде Тейт. Тази възможност не бе убягнала от вниманието ѝ. Не бе настоявала на идеята си единствено заради нея, темата „каубой на кон“ бе идеална за продукта. Ала докато пътуваше и разглеждаше природните дадености и дори докато снимаше филмите на избраното място, не беше изключено да попадне на някого, който е чувал за Тейт. Саманта никога не изпускаше от поглед своята основна цел и когато се обади в отдел „Пътувания“ и поръча да ѝ запазят за следващата седмица самолетни билети до Финикс, Албъкърк, Омаха и Денвър, тя лумна пред нея по-ярко от всякога.

— Място за снимки ли търсите?

— Да. — Саманта вече се бе задълбочила в бележките на бюрото си. Направила си бе списък на стопанствата, които искаше да види, повечето бяха концентрирани в тези четири района. Разбира се, на централно място в плановете ѝ беше ранчото на леля Каро.

— Обещава да бъде забавно.

— Дано. — Ии в очите ѝ се появиха весели пламъчета.

21

Позвъни в ранчо „Лорд“ в шест часа същата вечер. Бе седнала в своя апартамент по хавлия и погледът ѝ, за кой ли път вече, се луташе по безрадостния декор. Докато чакаше някой да вдигне телефона, реши, че ако остане тук, ще трябва да направи нещо за вида на жилището си.

— Ало? — беше Каролайн и Сам веднага се усмихна.

— Господи, колко ми е приятно да чуя гласа ти!

— Сам? Добре ли си?

— Добре съм. В момента работя по страхотен проект. И освен че исках да разбера как сте всички там, трябва да те помоля за една услуга, но ако не ти е по вкуса, няма да настоявам.

— Първо кажи ти как си и как се чувстваш в Ню Йорк.

Саманта забеляза, че гласът на Каролайн звучи уморено, но го отдаде на напрегнатата работа през деня и подробно разказа за завръщането си, колко мрачен ѝ се е сторил апартаментът, как се е почувствала в агенцията след толкова време. Сетне, преливаща от възлнение, се похвали с успеха си и сподели, че следващата седмица тръгва да търси нови места за снимки.

— Разбираш какво означава това, нали? — Гласът ѝ направо трептеше. — Означава, че има вероятност, само вероятност, нищо повече, ако ми провърви... — не посмя да го изрече високо и завърши изречението шепнешком — да намеря Тейт. Господи, ще преброя цялата страна...

Каролайн замълча за момент.

— Заради това ли го правиш, Сам? — Усещаше се, че ѝ е мъчно за приятелката ѝ. Искаше ѝ се Сам да забрави този мъж. В последна сметка така щеше да е най-добре за нея.

— Не, не заради това — поохлади се Саманта. Бе доловила неодобрението в гласа на по-възрастната жена. — Но то е причината да съм толкова развълнувана. Открива ми се страхотна възможност.

— Във всеки случай — в професионално отношение, бих казала. Ако клиповете станат толкова хубави, колкото, изглежда, очакваш, може да напреднеш много в кариерата.

— Надявам се да станат, обаждам ти се отчасти и заради тях. Лельо Каро, какво ще кажеш, ако снимаме в ранчото?

Въпросът беше пряк и честен, ала в другия край на линията настъпи кратко мълчание.

— Нищо, Сам, много би ми било приятно. Ако не друго, поне бихме имали повод да се видим. Но се опасявам, че точно сега не може да става и дума за такова нещо. — Гласът ѝ леко потрепна и Саманта се намръщи.

— Случило ли се е нещо, лельо Каро?

— Да. — Тя изхлипа тихо, ала бързо се взе в ръце. — Всъщност не. Аз съм добре. Бил прекара лека сърдечна криза миналата седмица. Нищо сериозно. Той вече се прибра от болницата и лекарят казва, че няма защо да се безпокоим излишно, но... — Изведнъж отново се разплака. — О, Сам, мислех, че ако нещо се случи... Не знам какво бих правила. Не бих могла да живея без него. — Призракът на смъртта за пръв път пресичаше пътя им и Каролайн бе ужасена, че може да загуби най-близкия си човек. — Ако нещо се случи с Бил, аз няма да го преживея. — В слушалката се чуваха тихите ѝ ридания.

— Боже мой, защо не ми се обади? — Саманта беше потресена.

— Не знам, всичко стана толкова бързо. Останах с него в болницата, а откакто го изписаха, съм ужасно заета. Държяха го само една седмица и лекарят каза, че няма нищо сериозно... — Каролайн се повтаряше в притеснението си.

Сам почувства, че и в нейните очи напират сълзи.

— Искаш ли да дойда?

— Не ставай глупава.

— Говоря сериозно. Тук не им трябва. Живели са без мен цялата зима, ще се справят чудесно. Особено сега, след като им свърших основната работа. Трябва само да намерят подходящи места за снимките и после ще наемат продуцент. Мога да бъда при теб още утре, лельо Каро. Искаш ли ме?

— Винаги те искам, скъпа — усмихна се през сълзи по-възрастната жена. — И много те обичам. Но ние сме добре, наистина.

Ти се грижи за своите реклами, а аз ще се грижа за Бил и той ще се оправи. Просто не мисля, че е разумно точно сега да се нарушава...

— Разбира се, че няма. Извинявай, че те помолих, но всъщност не съжалявам. Ако не бях те попитала, така и нямаше да науча за Бил. Не е честно, че не ми се обади. Сигурна ли си, че ще се справиш?

— Определено. И ако ми трябваш, ще те повикам.

— Обещаваш ли?

— Най-тържествено. — Каролайн отново се усмихна.

Тогава Саманта попита тихо:

— Той в къщата ли е? — Надяваше се да е отстъпил, така щеше да е по-лесно за леля Каро и много по-приятно за него.

Ала отсреща се чу въздишка.

— Не, разбира се, че не е. Толкова е опърничав, Сам! Стои си в старата къщурка. Сега аз влизам и излизам тайно по цяла нощ.

— Това е смешно. Не можеш ли да кажеш пред хората, че ще го сложиш в стаята за гости? Господи, та той е управител там почти от трийсет години, толкова ли ще е шокиращо?

— Бил мисли така, а аз не бива да го разстройвам, тъй че правя, каквото иска той.

— Мъже! — изсумтя Сам и Каролайн прихна.

— Напълно съм съгласна с теб.

— Е, поздрави го от мен и му кажи да я кара по-кротко. Ще ти се обадя след няколко дни да видя как е. — И преди да затвори, извика на старата си приятелка: — Обичам те, лельо Каро.

— И аз те обичам, Сам.

Вече ги свързваше и общата тайна, съдбата на жени, влюбени в наемни работници в ранчо и принудени да живеят под тежестта на безумните правила на ухажване, разграничаващи двете съсловия. Сега, след като едва не загуби възлюбения си управител, Каролайн изведнъж разбра колко голяма е мъката на Сам.

За десет дни Саманта прелетя от Средния Запад до Югозапада и после отново на север и само уверенията на Каролайн, че Бил е много по-добре, я спряха да не отиде и в Калифорния. Навсякъде отсядаше в малък мотел, наемаше кола, изминаваше стотици мили и разговаряше с всеки попаднал ѝ ранчер, а за своите лични цели не пропускаше да се среща и с работниците. За целите на „Крейн, Харпър и Лауб“ в края на обиколката си бе открила тъкмо каквото ѝ трябваше: четири прекрасни стопанства, всяко напълно различно от другите, разположени сред разнообразна, но винаги величествена природа. Всички те предлагаха естествен декор, на който щяха да станат изключителни рекламни филми. Ала в личен план Саманта отново и отново удряше на камък. И когато се върна в Ню Йорк, задоволството от добре свършената работа бе силно помрачено от депресията, задето не бе намерила Тейт.

По време на обиколката си тя всяка вечер се обаждаше от хотелските стаи на Каролайн, питаше за Бил и я осведомяваше с кого е говорила и какво са ѝ казали. Непрекъснато я занимаваше въпросът какво ли е станало с Тейт, къде може да е отишъл, коя е най-вероятната посока, в която е поел. След изчезването му преди три месеца бе говорила с безброй собственици на стопанства и беше сигурна, че ако някой го открие, ако го срещне или наеме, непременно ще ѝ съобщи. Оставила бе визитната си картичка във всяко посетено ранчо и усилията ѝ положително нямаше да отидат на вятъра. Не беше изключено той просто да е решил да не бърза и пътъом да се е отбил да погостува у роднини. Ала Каролайн отново и отново ѝ напомняше, че Тейт може да е, където най-малко очаква, и че нищо чудно повече да не се появи в живота ѝ. Бе убедена, че заради самата себе си Сам трябва да е наясно с тази перспектива.

— Никога няма да се откажа напълно — заяви ѝ младата жена в последната вечер от пътуването си.

— Разбирам, но не можеш и да прекараш целия си живот в чакане.

„Защо да не мога?“ — помисли си Сам, ала не го каза.

Разговорът отново се върна към Бил и неговото здравословно състояние. Каролайн намираще, че той е значително по-добре, но все още слаб.

Самолетът вече се приземяваше в Ню Йорк, а Саманта отново се тревожеше за Бил. Естествено, и за Тейт. Знаеше, че през следващия месец, докато интервюира актьор след актьор за ролята в клиповете, ще мисли за него всеки ден и всеки миг. Вече се бе разбрала с клиентите, че не им трябва четириима каубои, а само един. Един изпълнител, който да възплъщава силата, добротата, неподправеността и сексапила на мъжете в тази страна. И това можеше да бъде само актьор, който прилича на Тейт.

През следващите седмици тя прекарваше дълги часове в срещи с кандидатите, изпращани от най-престижните агенции за модели в града, и ги сравняваше с него. Търсеше висок мъж с широки рамене, на четирийсет и няколко години, с дълбок мелодичен глас, с галантни обноски, интересни очи и силни ръце, с добра стойка на седлото... Всъщност търсеше Тейт. Всеки път, когато секретарката ѝ обявяваше поредната група актьори, дошли на прослушване, Сам отиваше да се срещне с тях, очаквайки да го види. А вместо това пред погледа ѝ се низеха умопомрачителни блондини с широки рамене, високи тъмнокоси красавци, бивши футболисти и дори един бивш хокеист; мъже със сурови лица, дълбоко разположени очи и волеви брадички. Но повечето от тях бяха твърде безизразни, някои имаха лоши гласове, други — прекалено красиви лица, а един приличаше повече на балетист, отколкото на каубой. Накрая, след цял месец търсене, Сам откри човека, който ѝ трябваше, и слава богу. Снимките започваха само след две седмици, на петнайсети юли.

Актьорът, когото избраха, всъщност бе англичанин, ала западното му произношение бе така съвършено, че никой не би се досетил. Дълго време беше играл в пиеси на Шекспир в Стратфорд на Ейвън, но преди две години бе решил да дойде в Ню Йорк и да се снима в реклами, защото се бе уморил от трудните роли с твърде ниско заплащане. Сега рекламираше безалкохолни напитки, мъжко бельо и инструменти по националната телевизия и получаваше добри пари.

Имаше рамене, широки колкото стаята, хубаво ъгловато лице, приятно, но не прекалено красиво, тъмносини очи и тъмна червеникавокафява коса. Изглеждаше напълно автентичен в ролята, всеки мъж в Америка би пожелал да се идентифицира с него, а жените щяха да мечтаят за рекламираната кола, представяйки си каубоя от клиповете зад кормилото ѝ. Той решително беше човекът, който им трябваше за рекламната серия, и единственото, което размиваше Саманта, докато разказваше на Чарли за него, беше, че техният нов герой от уестърните без съмнение е обратен.

— Личи ли му? — загрижено попита Чарли.

— Какво говориш, той е актьор. И е великолепен!

— Е, имай милост към себе си и не се влюбвай в него.

— Ще се опитам да устоя на чара му.

Но най-смешното беше, че наистина го харесваше. Името му беше Хенри Джоунс-Адамс и ако не друго, поне щеше да е добра компания по време на пътуването. Беше изключително начетен, страшно любезен, много културен и очевидно притежаваше великолепно чувство за хумор. Щеше да е истинско облекчение след самодоволните, недисциплинирани его манияци, с които си бе имала работа при други снимки.

— Ще дойдеш ли с нас на Запад, Чарли?

— Не знам. Не ми се иска да оставям Мели. Ако детето се роди преди това, всичко ще е наред. В противен случай ще трябва да изпратя двама от помощниците си. Можеш ли да се справиш?

— Щом се налага. — И добави с мека усмивка: — Тя как е?

— Дебела, изтощена, изнервена, раздразнителна. Но аз си я обичам. Пък и остава още малко. Бебето се очаква в края на следващата седмица.

— Той как ще се казва? — Сам не преставаше да го поднася, че отново ще бъде момче.

— Тя. Ще видиш. Не издаваме как ще я кръстим. Ще бъде изненада.

— Хайде, Чарли, моля те. Шарлот, ако случайно е момиче? — Много обичаше да го дразни.

Той поклати глава, щипна я по задника и изчезна.

Стана така, че Мели роди още същата неделя, една седмица порано от очакваното, и този път най-сетне беше момиче. Изненадата бе,

че го нарекоха Саманта. Чарли ѝ го каза във вторник след Четвърти юли и Сам се просълзи.

— Сериозно ли говориш?

— Разбира се. Искаш ли да я видиш?

— Що за въпрос. С най-голямо удоволствие. Мели не е ли много изтощена?

— Ами. Четвъртото раждане е лесна работа. Звучи възмутително, но тя излезе от родилната зала на собствените си крака. Изкара ми ума, ала лекарят каза, че всичко е наред.

— Ставам нервна само като те слушам. — Както всички жени, които никога не са раждали, Саманта бе удивена от целия този процес и мистиката в него.

По обед отидоха заедно в болницата. Мели изглеждаше щастлива и здрава, направо сияеше в обточения с дантелки розов халат и розовите сатенени чехли, на ръце с повитото в бяло и розово бебе.

Сам дълго не промълви нито дума, само стоеше и гледаше очарована подаващото се от пелените крехко личице.

— Тя е толкова хубава, Мели! — благоговейно прошепна накрая и Чарли, който стоеше точно зад гърба ѝ, се разсмя.

— Да, но щяхме да я наречем Саманта, дори и да беше грозна.

Сам се обърна и му направи гримаса. Той бе прогонил магията на момента и неочаквано връхлетелия я копнеж по онова, което никога нямаше да познае: чудото на раждането и майчинството. Напоследък рядко бе позволявала на мислите си да странстват в тази посока, но сега, докато стоеше и гледаше новороденото, за пръв път от дълго време почувства как сърцето я заболя за тази изгубена мечта.

— Искаш ли да я подържиш?

Сам никога не бе виждала Мелинда толкова хубава. Сякаш някаква тиха светлина струеше от дълбините на самата ѝ душа и обвиваше безценната рожба, сгушена на сигурно място до гърдата ѝ.

— Мисля, че не — поклати глава Саманта и без да откъсва очи от детето, седна в края на леглото. — Страх ме е да не я счупя.

— Те са по-жилави, отколкото изглеждат — всяка майка би го потвърдила. Ето... опитай. — Без предупреждение Мелинда сложи бебето в ръцете на Сам, то се изпъна, отново се сгуши и се усмихна. Отпуснато в прегръдките ѝ, малкото същество спеше дълбоко и тя усещаше топлината му.

— Толкова е мъничка!

— Нищо подобно! — разсмя се Мели. — Тежи четири килограма и двеста грама!

След малко новородената Саманта огладня и се събуди, запищя и затърси майка си. Нейната едноименница я върна в сигурните ръце на Мелинда. Когато след няколко минути двамата с Чарли си тръгнаха, Сам отново почувства колко голяма е празнотата в живота ѝ. Беше един от онези моменти, в които фактът, че е стерилна, лягаше на душата ѝ като тежък камък.

Вече пред вратата на своя кабинет, тя си спомни и извика на Чарли:

— Това означава ли, че ще дойдеш с мен на Запад?

Той кимна с усмивка.

— Нямам друг избор.

— Защо? — изненадано го погледна Сам.

— За да съм сигурен, че няма да изнасилиш нашия каубой!

— Няма такава опасност — ухили се тя и влезе в кабинета си. Болката, която бе почувствала при вида на детето, започваше леко да намалява, ала до края на деня не я напусна съвсем.

— Всички ли са готови? — извика Чарли с широка усмивка, поклони се и с жест покани колегите си да се качат в самолета. Заминаваха с търговска авиолиния за Аризона, но бяха толкова много, че май бяха закупили повечето места в първа класа. В групата бяха включени седем души от продуцентската компания, освен тях Сам, Чарли и двамата им асистенти, Хенри Джоунс-Адамс и неговият приятел. Сякаш не им стигаха купищата багаж и множеството сандъци и кашони с екипировката, та Хенри и съжителят му бяха взели и кучето си, малък бял френски пудел на име Джорджи. Саманта се надяваше животинчето да не се мотае в краката на конете. То беше толкова дребно, че за него това щеше да е фатално, както вероятно и за снимките.

В Аризона щяха да ги чакат гримьорка и фризьор от Лос Анжелис, които щяха да придружават екипа от „Крейн, Харпър и Лауб“ до края на пътуването.

— Мислиш ли, че са качили целия ни багаж? — неспокойно пошушна на Саманта приятелят на Хенри и тя го увери, че всичко е натоварено на самолета.

— Но нещата ни са толкова много!

— Хората си знаят работата. Пък и — усмихна му се успокояващо — това е първа класа.

Сякаш този факт променяше нещо, сякаш не можеха да загубят някой куфар от комплекта му „Вюитон“ със същата лекота, с която биха загубили и пътна чанта „Самсонит“ на някого от снимачния екип или сандък от безкрайно скъпата им екипировка.

Сам отново си даде сметка колко много работа щеше да има през това пътуване. След като бе измислила концепцията, бе написала почти сама текстовете, бе намерила терени за снимките, бе избрала изпълнителя, бе организирила екипите, бе се спряла на продуцентска къща и одобрила офертата ѝ, какво я очакваше сега? През следващите две седмици ѝ предстоеше да успокоява всички, че скоро ще бъдат

нахранени, че остава да се заснемат само още няколко дубъла, че утре времето ще е по-хладно, че до обед климатикът в хотела ще бъде поправен и че е изключено храната в следващия град да е толкова лоша. Присъствието на нервозния хомосексуален приятел и френския пудел правеха нещата още по-трудни. От друга страна, Хенри Джоунс-Адамс вече бе показал, че има уравновесен характер, че е забавен и приятен човек, и Сам се надяваше да държи под контрол както любовника, така и кучето си. Тя приемаше спокойно обстоятелството, че е обратен, но се бе поопънала, когато бе пожелал да вземе със себе си своя малък антураж. Хенри обаче настояваше на това, а им бе толкова нужен, че биха му разрешили да доведе дори майка си и четиринайсет от най-скъпите си приятели.

Питиетата в самолета поуспокоиха нервите и духовете на всички. Чарли беше в отлична форма, развличаше ги през целия полет и накрая, половин час преди кацането в Тусон, хората се развеселиха. Този ден нямаше да вършат нищо. Предстоеше им само да пропътуват триста километра до мястото на снимките в три взети под наем комбита заедно с цялата екипировка. После щяха да се навечерят и наспят хубаво и рано-рано на другия ден да се заловят за работа. Навиците от ранчото явно щяха да бъдат полезни на Саманта, тя очакваше всяка сутрин да се буди в четири и половина. И вече бе запланувала с какво да запълни един-два часа от времето си след работа. Бе си съставила допълнителен списък на хората, с които искаше да говори. В което и ранчо да се намираше, вечер щеше да прекарва известно време в компанията на каубоите и да бърбри с тях. Възможно беше някой от тях да е работил някъде с Тейт, да познава човек, свързан по някакъв начин с него: родственик, бивш работодател или друг, който да знае къде е той сега. Струваше си да опита. Струваше си да опита всичко.

Когато самолетът спусна колелата за кацане, Саманта се усмихна на себе си, изпълнена с нова надежда. Кой знае, може би в близките дни щеше да влезе в някое ранчо и да съгледа, подпрян на оградата, красив висок каубой. И този път нямаше да е някой непознат, а Тейт, с тези негови зелени очи, с меката усмивка и устата, която тя толкова много обичаше... Тейт...

— Добре ли си, Сам? — Тя се обърна, Чарли я тупаше по рамото и я гледаше някак особено.

— А? — все още изглеждаше сепната.

— Говоря ти вече от десетина минути.

— Колко мило.

— Исках да те попитам кой ще кара другите две коли.

Сам набързо събра мислите си и даде своите разпореждания, ала когато кацнаха, умът ѝ отново бе някъде далеч. Рееше поглед към далечния хоризонт и се питаше дали на следващия или на последващия ден вече няма да го е намерила... Искаше и се да прошепне: „Там ли си, Тейт?“, но знаеше, че няма да получи отговор. Нямахше как да разбере. Трябваше просто да продължава търсенето. Та нали затова беше дошла.

Те бяха между първите, които слязоха от самолета. Саманта бързо организира групата, уреди формалностите по колите, определи кой да ги кара, раздаде пътни карти, купи кутии със сандвичи за из път, връчи на всекиго талон за мотела, в случай че трите коли не пристигнат заедно. Както винаги, беше помислила за всяко нещо.

В автомобила, който караше тя, бяха Чарли, фризьорът, гримьорката, актьорът с приятеля си и пудела и всичките куфари „Вюитон“. Екипировката, снимачната група и асистентите пътуваха с другите две коли.

— Настанихте ли се? — Чарли се обърна да види какво е положението отзад и раздаде кутии изстуден плодов сок.

В Аризона бе по-горещо и от ада и всички бяха доволни, че колата е с климатична инсталация. Хенри бе зареден със смешни истории от турнетата си в Англия, приятелят му ги размиваше с разкази за това какво е да откриеш, че си гей в градче като Дъбюк, фризьорът и гримьорката пък описаха с най-големи подробности какво са преживели, когато в Лос Анжелис неотдавна били наети да подготвят за сцената прочута рок звезда; с една дума, пътуването протичаше приятно. До момента, в който пристигнаха в хотела. Тук, както можеше да се очаква, се разигра първата драма. Собственикът не пускаше в стаите кучета, не одобряваше приятеля на Хенри, гледаше ужасено огненочервената коса на фризьора с пънкарския син кичур отпред и свирепо се мръщеше на „ония грозни кафяви куфари“. Приятелят на Хенри направо се разтрепери от подобно непочтително отношение към любимия му комплект „Вюитон“ и заплаши, че ако трябва, ще спи в колата, но няма да изостави пудела. Стодоларова

банкнота, която в отчета за разходите щеше да бъде калкулирана към графа „бакшиши и други“, отвори пътя на Джорджи и той беше допуснат в тюркоазното пластмасово великолепие на хотела.

— Изглеждаш като пребита, Сам. — Чарли се бе проснал на дивана в нейната стая и я наблюдаваше как размишлява над лист с бележки, прикрепен към твърда подложка.

Тя вдигна поглед, усмихна се и запрати по него топче от смачкана хартия, което го перна по лявото ухо.

— Изключено. Аз? Че защо ще изглеждам уморена? Какво полесно от това да влачиш група ексцентрици и френски пудел от единия край на страната до другия. Уморена? Не може да бъде.

— Аз пък не съм уморен — каза той, придавайки си невинно изражение, и Саманта направи гримаса.

— Нищо чудно. След като не вършиш нищо.

— Аз съм само художествен директор и съм тук, за да се убедя, че филмът е добър в художествено отношение. Моя ли е вината, че си амбициозна кучка и искаш да ставаш директор на творческия отдел?

Чарли само се шегуваше, но Саманта изведнъж стана сериозна и седна на леглото.

— Мислиш, че искам да стана директор на отдела?

— Не, любов моя — нежно ѝ се усмихна той. — Всъщност не мисля, че го искаш, ала това не променя нещата. Ти си страхотно добра в работата си. Колкото ѝ да ми е неприятно да го призная, понякога си направо блестяща. Харви го знае, клиентите го знаят, аз го знам, всички в бранша го знаят и рано или късно ще си получиш своето. Или някой ще те отмъкне от агенцията със заплата, на която дори ти не би устояла, или пък Харви ще се пенсионира, както отдавна заплашва, и ти ще станеш директор на творческия отдел.

Директор на отдела... мисълта за това вдъхваше респект.

— Този пост не ми трябва. Вече не го искам.

— Тогава най-добре да направиш нещо, докато още можеш, преди да се е случило и да е станало твърде късно. — Чарли се позамисли и после попита: — Какво искаш всъщност, Сам?

Саманта въздъхна тихо.

— О, Чарли, това е дълга история.

— Гризеше ме такова предчувствие. — Очите му издържаха погледа ѝ, без да трепнат. — В Калифорния си имала някого, нали? В

ранчото? — Тя кимна. — И какво стана?

— Той ме заряза.

— О, по дяволите — точно след като Джон беше сторил същото. Нищо чудно, че когато се върна, изглеждаше така вцепенена и нещастна. — Окончателно ли?

— Не знам. Още се опитвам да го намеря.

— Нямах ли представа къде е? — Сам поклати глава и на Чарли му домъчня за нея. — Какво смяташ да правиш?

— Ще продължавам да го търся — каза го със спокойна решителност и той кимна одобрително.

— Само така, моето момиче. Ти си силна жена, знаеш ли това, Сам?

— Не, скъпи — и въздъхна. — Понякога имам известни съмнения.

— Недей. — Гледаше я едва ли не с гордост. — Не вярвам да съществува нещо на този свят, с което не би могла да се справиш. Припомни си това, рожбо, ако някога нещата съвсем загубеят.

— Припомни ми го.

— Непременно.

Сам се радваше, че Чарли беше дошъл с нея, той бе най-добрият ѝ приятел и пътуването ставаше по-забавно, когато можеше да се шегува, да се смее и разговаря с него. Зад шутовските му номера се криеше необикновено сърдечна и интелигентна натура. Освен това ѝ беше приятно да знае, че той и Харви я уважават. Когато се върна след прекараните в ранчото месеци, в началото чувстваше, че трябва отново да се доказва, не само като заместник-директор на творческия отдел, но и като човек, като тяхна приятелка. И ето че след толкова кратко време си бе възвърнала любовта и уважението им. Това означаваше много за нея. Тя стана и отиде да целуне Чарли по бузата.

— Напоследък не си ми казал нищо за моята съименница.

— Страхотна е. Мие си зъбите, танцува степ и пере бельото.

— О, млъкни, кретен такъв. Питам те сериозно. Как е тя?

— Сладка като розова пъпка. Момичетата определено са по-различни от момчетата.

— Много си наблюдателен, скъпи. Между другото не огладня ли вече? Аз умирам от глад, пък и трябва да подберем всичките ни

сладурчета и да ги заведем на вечеря в ресторанчето за тортили надолу по улицата, защото ще започнат да роптаят и да хленчат.

— Това ли ще им дадеш да вечерят? Тортили? — Чарли изглеждаше потресен. — Не съм сигурен, че ще се харесат на малкия господин „Вюитон“, да не говорим за пудела.

— Не се заяждай. Освен това се съмнявам, че в градчето има нещо друго за ядене.

— Чудесно.

Вечерята, състояща се от тортили и бира, мина неочаквано приятно. Разказваха се вицове, които ставаха все по-нецензурни, колкото по-свободно се чувстваха помежду си. Но умората си казваше думата и всички се върнаха в хотела да се наспят. Чарли махна на Саманта за „лека нощ“ и се прибра в стаята си, а тя стоя будна още половин час, за да прегледа бележките си за следващия ден, после с прозявка изгаси лампата.

В шест часа на другата сутрин всички се събраха на закуска и в седем и половина най-сетне потеглиха за ранчото. Бяха решили първия ден да не снимат изгрева, а да се заемат със сцените на дневна светлина и евентуално да опитат със залеза. Ала докато нагласят всичко според изискванията на режисьора и операторите и камерите се завъртят на пълни обороти, стана пладне. Хенри Джоунс-Адамс яздеше хубава черна кобила и Саманта си спомни с копнеж за расовия жребец на Каролайн. Конят не можеше да се сравнява с Черния красавец, ала щеше да изглежда добре на екрана, имаше приятен ход. Хенри отново и отново го подкарваше в тръс по едни и същи хълмове, заснемаха се дубъл след дубъл, но животното имаше спокоен нрав, както и ездачът, и независимо от умората, в края на деня нямаше опънати нерви. С екипа се работеше леко, Саманта беше доволна от начина, по който вървяха нещата. Отиде да поговори с управителя и да му благодари, задето им бе позволил да снимат в ранчото. В допълнение към сумите, които плащаха за всеки снимачен ден, беше изплатила каса бърбън на собственика и цветя на съпругата му. Сега даде няколко бутилки и на управителя. Той изглеждаше доволен от подаръка и се разбърбри с нея. Изненада се, когато научи, че по-голямата част от годината е работила в ранчо в Калифорния. Поприказваха за проблемите в стопанствата, за конете и говедата и Сам имаше чувството, че се е върнала у дома. По едно време спомена мимоходом Тейт Джордан, каза, че искала да го използва в рекламен филм, и попита управителя дали го познава, дали някога пътищата им са се пресичали. Описа го като прекрасен човек, когото много уважава. Не спомена нищо за връзката им, съобразявайки се с нежеланието на Тейт хората от неговото съсловие да научат за нея. Управителят взе визитната ѝ картичка и я увери, че с удоволствие ще ѝ съобщи, ако го срещне, след което тя се върна при останалите и закара един от претъпканите автомобили обратно до хотела.

Търсенето на Тейт бе еднакво безрезултатно навсякъде, където спираха през двуседмичното пътуване. За разлика от снимките, които вървяха прекрасно. Хората от продуцентската компания бяха категорични, че никога не са разполагали с по-хубав филмов материал, и до момента всичко протичаше без засечки. В резултат самочувствието им беше отлично, приятелствата крепнеха, настроението бе добро, всички бяха готови да работят безкрайни часове под изгарящото слънце и рядко се оплакваха. Дори бяха успели да заснемат два изгрева и няколко залеза. При последното им спиране само Саманта изглеждаше оклюмала.

Снимаха в едно ранчо край Стиймбоут Спрингс, Колорадо. Тя току-що бе разговаряла с управителя и вече близо час се навърташе край каубоите, надошли да гледат как се прави филм. Вече знаеше, че и да намери Тейт, няма да е тук и сега. На следващия ден се прибираха, тъй че за пореден път надеждите ѝ бяха попарени. Щеше да се върне в Ню Йорк и да чака, за да опита отново, когато съдбата я отведе в друго ранчо. И може би един ден щеше да го открие.

Може би.

Както стоеше замислена и разсеяно гледаше към планината. Сам чу един от мъжете да казва на друг, че е работила в ранчо „Лорд“ в Калифорния. Вторият каубой я огледа критично и попита:

— Наистина ли? — Тя кимна. — Забелязах, че разбираш от коне, сега ми е ясно защо. Тази сутрин те наблюдавах как яздиш. Имаш чудесна стойка и добре държиш юздите.

— Благодаря. — Сам се усмихна, но тъгата се бе спотаила в очите ѝ, изглеждаше уморена и човекът се чудеше защо ли е така посьрнала.

— Видя ли новия ни жребец? — рече той, дъвчейки снопче тютюневи листа. — Докараха го миналата седмица. В далечната конюшня е.

— Може ли да му хвърля един поглед?

Въпросът ѝ бе зададен повече от учтивост, отколкото от истински интерес. Искаше ѝ се да се прибере в малкия мотел, където бяха отседнали, да приключи всичко и да се приготви за заминаването на другия ден. Нямахше какво да търси повече тук. Бяха свършили със снимките и не бе намерила Тейт. Ала повлече крака след стария

каубой, опитвайки се да си придаде заинтересуван вид. Когато стигнаха до конюшните, престана да съжалява, че е отишла. Пред нея стоеше и удряше пода с копита един от най-едрите жребци, които бе виждала някога, сив, с черна грива, черна опашка и продълговато бяло петно на челото, от което погледът му ставаше сякаш още по-див.

— Боже мой, колко е красив!

— Нали? — Човекът изглеждаше доволен. — Обаче не дава да го яздиш, като дяволче е. Вчера хвърли всички по един-два пъти — каза той със смях. — Дори мен.

Сам се усмихна.

— И аз често съм се озовавала на земята. Но този младеж си струва. — Прокара ръка по врата му и конят изцвили, сякаш му харесваше да го гали и искаше още. Беше толкова голям и красив, че само като го гледаше, човек изпитваше едва ли не чувствено вълнение. Сам разказа на каубоя за Черния красавец и каква радост ѝ е доставяло да го язди.

— Английски жребец, така ли? — Тя кимна. — Ако питаш мен, Сивия дявол спокойно може да се мери с тях. Бяга като състезателен кон, но е малко скоклив за работата в ранчото. Не знам, накрая господин Аткинс май ще го продаде. И ще е много жалко. Чудесен жребец е. — И все едно че ѝ връчваше най-ценен подарък, предложи: — Искаш ли да го пояздиш, госпожице? Предупреждавам те, че не е изключено да цопнеш по задник в калта, но днес видях какво можеш и мисля, че ще се справиш с него.

Сам бе яздила редом с Хенри, извън обсега на камерата, стараейки се малко да го ядоса, за да не изглежда така добродушен и да препуска към изгрева толкова бързо, колкото иска тя. При това бе пришпорвала собствения си кон до предела на възможностите му, изпълнявайки всичко с явна лекота. Бе изключителна ездачка и способностите ѝ не бяха останали незабелязани. По време на обяда мъжете от ранчото бяха разговаряли за нея и един от тях бе казал, че прилича на жребче от породата паломино. И ето че сега старият каубой ѝ предлагаше с радост Сивия дявол, който стоеше и чакаше в преградата си, сякаш беше създаден за нея.

— Сериозно ли говориш? — Тя бе поласкана от жеста му, приемаше го и като комплимент, и като подарък. — Може ли да го пояздя? — Ттова щеше да е последната ѝ езда за дълго време оттук

насетне. На другия ден отлиташе за Ню Йорк и скоро нямаше да види ранчо. Очакваше я само къртовска работа зад бюрото. — Би ми доставило голямо удоволствие.

— Хайде тогава. Ще донеса седлото. — След минута той вече бе оседлал коня, макар че трябваше да се пази от краката му. Сивия дявол бе двойно по-коварен и необуздан от Черния красавец и явно се пръскаше от нетърпение да препусне на свобода. — Малко е агресивен. Бъди внимателна с него в началото... госпожице... — Човекът очакваше да му каже името си.

— Сам — непринудено се усмихна тя, изгаряща от желание час по-скоро да се метне на огромния сив кон.

Той беше дори по-едър от Черния красавец и на Саманта изведнъж ѝ се стори, че Тейт е до нея и ѝ крещи, както ѝ бе крещял заради жребеца на леля Каро, когато се опитваше да ѝ пробута коне като Лейди и Ръсти. Усмихна се вътрешно. Той си беше отишъл, по дяволите. Сега можеше да язди всеки кон, който поиска. При тази мисъл болката отново я прониза с пълна сила. Старият каубой ѝ помогна да се качи, тя хвана изкъсо юздите и позволи на големия сив жребец да потанцува. Държеше го здраво под контрол и двата му опита да я хвърли завършиха безуспешно, за най-голямо задоволство на възрастния човек.

Саманта премина в бавен ход покрай конюшната в посока на старата ограда. Неколцина от каубоите вече я бяха забелязали, в началото я наблюдаваха с интерес, а после, като видяха как се справя с мятащия се сив звяр, започнаха да я поощряват с радостни подвиквания. Сякаш почувствали, че наблизо има интересно зрелище, всички се обърнаха да гледат как Саманта се носи на Сивия дявол през централното заграждение на ранчото, покрай своя екип, покрай Чарли, Хенри, приятеля му и пудела. Сетне, обзета от своята страст към ездата и подмамена от красивата местност, тя забрави за всички тях и пое в тръс из полята отгатык. Но това не продължи дълго, само след минута позволи на коня да галопира свободно и сам да си определя бързината. Копитата му заудряха мощно земята, той се понесе в шеметен бяг и на Саманта ѝ се стори, че лети.

Вятърът брулеше лицето ѝ, сърцето ѝ биеше лудо, а на устните ѝ грееше усмивка. Ездата на този кон бе нещо като своеобразен двубой, като схватка с неговата сила и своенравност, в която можеше да

разчита единствено на способностите и уменията си. Тя бе достоен противник за Сивия дявол, който на няколко пъти се опита да я хвърли, но това не му се удаде нито веднъж. Внезапно напрежението, мъката и разочарованието от безрезултатното дирене на Тейт се надигнаха в нея и тя пришпори коня, заставяйки го да препуска още по-бързо. Щеше да го победи в собствената му игра. Ако ѝ стигнат силите.

Тълпата, която я гледаше, притихна. До този момент препускащата през полята Саманта представляваше красива гледка, русите ѝ коси се развяваха зад гърба ѝ редом с черната грива и опашката на Сивия дявол. Сякаш се бе сраснала с едрия жребец, всеки неин мускул бе в съзвучие с неговите. Ала сега един от каубоите скочи от оградата да я спре, неколцина други затаиха дъх, а управителят се развика, сякаш тя можеше да го чуе. Но вече бе твърде късно.

Сред полето се виеше малка река, невидима от страни, и Саманта вече се носеше към нея. Коритото бе толкова тясно, че стига да го забележеше навреме, би го прескочила с лекота. Ала беше и доста дълбоко и ако конят се спънеше, тя щеше да бъде изхвърлена право срещу стръмния каменист бряг. Управителят вече тичаше натам, размахвайки афектирано ръце, Чарли го видя и също се затича. Като че и двамата знаеха какво ще стане. И в същия миг то наистина се случи. Жребецът стигна до рекичката, която бе забелязал преди Саманта, и се закова на място. Неподготвена, тя излетя във въздуха със страховита дива грация, с развята коса и разперени ръце, и тихо изчезна от погледите им.

Като видя това, Чарли се втурна към един от автомобилите, завъртя ключа и запали мотора, включи на скорост и потегли, без да го е грижа, че може да прегази някого. Мястото беше твърде далеч, за да тича дотам. Лудо занатиска клаксона, за да привлече вниманието на управителя, той се метна до него, колелата изскърцаха по чакъла и заподскачаха с трясък, когато навлязоха в пасището.

Чарли издаваше ужасяващи гърлени звуци и мърмореше нещо под нос: молеше се.

— Какво има там? — попита той управителя, без да сваля очи от пътя си. Караше с близо сто километра, само преди миг Сивия дявол бе профучал край тях, препускайки през глава към конюшнията.

— Дере — отвърна управителят, взирайки се напрегнато пред себе си. Все още не се виждаше нищо. Но само след миг извика

„Стоп!“ и Чарли удари спирачките.

Управителят го поведе през тревата, спуснаха се по лек наклон и стигнаха до мястото на брега, където бе спрял Сивия дявол. В началото не забелязаха абсолютно нищо, но после Чарли я съзря: бялата риза почти се бе свлякла от тялото ѝ, гръдният кош, лицето и ръцете ѝ бяха нарязани до неузнаваемост, косата ѝ бе пръсната около нея. Саманта лежеше пред тях изпотрошена, кървяща и смразяващо неподвижна.

— О, боже мой... о, боже мой... — Чарли се разплака и се хвърли към нея, но управителят вече бе коленичил до главата ѝ и внимателно бе притиснал два пръста отстрани на врата ѝ.

— Още е жива. Качвай се в колата, върни се в къщата и се обади на шерифа. Кажи му веднага да изпрати хеликоптер. И ако може, да доведе фелдшер, лекар или сестра.

В градчето Стиймбоут Спрингс нямаше много медицински персонал, подходящ за случая. От положението, в което лежеше Сам, личеше, че има доста счупени кости, възможно бе дори да е пострадал гръбначният ѝ стълб.

— Хайде, човече, размърдай се!

Чарли изтри лицето си с ръкав и се втурна към колата, върна я малко на заден ход, после обърна и настъпи педала за газта, питайки се трескаво дали Саманта ще оживее. „Проклет кон!“, крещеше той, докато караше назад, където останалите напрегнато чакаха да разберат какво е станало. Щом стигна, изскочи навън и се разпореди да направят необходимото.

Сетне се върна при Сам, коленичи до нея и се опита да спре бликащата от раните на лицето ѝ кръв с пешкира, който беше намерил в колата. Когато след двацет минути се качи с нея в хеликоптера, лицето му беше мрачно. Бе оставил двамата асистенти да уредят сметките с участниците в екипа. Щеше да се срещне с всички тях късно през нощта в Денвърската болница.

Пътуването с хеликоптера сякаш нямаше край и след като найсетне пристигнаха в Денвър, бе очевидно, че животът на Саманта е в сериозна опасност. С тях имаше фелдшер, който в последните десет минути от пътя я включи към апарат за изкуствено дишане. Чарли с тревога наблюдаваше всичко това и много му се искаше да го попита

дали според него има шанс тя да остане жива, но не събра смелост. Не му оставаше друго, освен да гледа безпомощно отстрани и да се моли.

Приземиха се възможно най-меко на ливадата пред болницата „Сейнт Мери“, след като бяха алармирали целия въздушен трафик, че пристигат и кацат с код „синьо“. Чарли отчаяно се мъчеше да си спомни какво означава това и накрая реши, че сигурно се отнася за транспортирането на човек, чийто живот виси на косъм.

На тревата чакаха лекар и три сестри с носилка на колела и още с приземяването им Саманта бе вкарана на бегом в болницата. Чарли побърза да ги последва. И през ум не му мина да благодари на младия фелдшер или на пилота, не можеше да мисли за нищо друго, освен за Сам, така натрошена и така неподвижна. Единственото познато нещо в дългата, увита в чаршафи фигура, която видя след няколко минути, бяха заплетените кичури златиста коса като грива на паломино. Две сестри стояха до нея и проверяваха жизнените ѝ показатели, после щяха да я закарат на рентген и евентуално на операция. Вече бяха установили, че порезните рани на лицето ѝ са повърхностни и могат да почакат.

Едва тогава Чарли се осмели да попита:

— Ще остане ли жива? — В ярко осветения бял коридор гласът му прозвуча като тихо грачене.

— Моля?

Сестрата не го разбра, говореше му, без да откъсва очи от Саманта.

— Ще остане ли жива?

— Не знам — тихо отвърна тя. — Роднина ли сте ѝ? Съпругът?

Чарли поклати глава.

— Не, аз съм... — Изведнъж му мина през ума, че може би щеше да е по-добре, ако ѝ беше родственик, че ако го мислят за член от семейството, вероятно ще му кажат нещо повече. — Аз съм неин брат. Тя ми е сестра... — Говореше несвързано. Щом чу, че Сам може и да не оживее, моментално му прилоша и започна да му се повдига. Тя вече изглеждаше като умряла. Но сестрата каза, че все още диша, макар и слабо. И тъкмо щеше да продължи, когато трима лекари и цяло ято сестри, облечени в нещо като сини пижами, дойдоха да вземат Сам. — Къде отива тя? Къде...?

Никой не му обърна внимание и той остана, напълно объркан наред коридора. По лицето му отново се застичаха сълзи. Те не можеха да му кажат нищо. Още не знаеха.

Потърсиха го чак след час и половина. Чарли седеше в чакалнята, вцепенен като изгубено дете. Не бе помръдвал оттам, не беше изпушил една цигара и дори не си бе взел чаша кафе. Само седеше и чакаше, почти не смеейки да диша.

— Господин Питърсън? — Някой бе взел името му, когато го бяха накарали да подпише формулярите за приемането на Саманта. Той бе продължил да твърди, че е неин брат, пет пари не даваше, че лъже, стига да можеше да ѝ помогне по някакъв начин. Макар да не му бе много ясно какво значение има това.

— Да? — той скочи на крака. — Как е тя? Добре ли е? — Изведнъж просто не бе в състояние да спре да говори, но лекарят кимна и го погледна открито.

— Жива е. Все още.

— Какво ѝ е? Какво ѝ е станало?

— Казано на прост език, господин Питърсън, гръбнакът ѝ е счупен на две места. Костите ѝ са на парчета. Установихме тънка като косъм пукнатина на шията, но с това можем да се справим. В момента проблемът е в гръбнака ѝ. Има толкова много натрошени на дребно костици, че трябва да оперираме, за да намалим малко натиска от тях. Ако не го направим, могат да се получат трайни увреждания на костния мозък.

— А ако я оперирате? — Чарли веднага усети, че мечът е с две остриета.

— Ако я оперираме, може да умре. — Лекарят седна и направи знак на Чарли да го последва. — Проблемът е там, че ако се откажем от операцията, ще остане умствено непълноценна до края на живота си и вероятно с квадриплегия.

— Какво е това?

— Изцяло парализирана. Което означава, че няма да може да движи ръцете и краката, а евентуално само главата.

— А ако я оперирате, това няма да се случи, така ли? — Изведнъж му се доповръща неудържимо, но някак успя да се овладее. Какво, за бога, обсъждаха тук? Сякаш трябваше да избират дали да

купят моркови, лук или ябълки. Да движи главата, ръцете или краката си... Господи!

Лекарят беше много внимателен в обясненията си:

— Тя определено няма да ходи никога повече, господин Питърсън, но ако я оперираме, бихме могли да спасим останалото. В най-добрия случай ще бъде паралептичка, т.е. няма да може да си служи с долната половина на тялото. Ако обаче ни провърви, ще спасим разсъдъка ѝ. При положение че започнем веднага, има голям шанс да ѝ се размине без умствени увреждания. — Той се поколеба за момент, после продължи: — Рискът обаче е много по-сериозен. Тя е в тежко състояние и е възможно да я загубим. Не мога да ви обещавам нищо.

— Всичко или нищо, така ли?

— Повече или по-малко. За да съм напълно честен, трябва да ви кажа, че и да не се намесим, и да направим всичко по силите си за нея, тя може да не доживее до сутринта. Състоянието ѝ е много критично.

Чарли кимна бавно, изведнъж осъзнал, че той е този, който трябва да вземе решението. Цялото му същество се съпротивляваше. Знаеше, че Саманта има живи роднини, ала вече се бе докарал до това положение, пък и тя беше по-близка с него, отколкото с когото и да било... О, горката сладка Сам!

— От мен ли чакате отговор, докторе?

Човекът в бялата престилка кимна.

— Да.

— Кога?

— Още сега.

На Чарли му се искаше да изкрещи: „А откъде да знам дали ви бива?“. Но друг глас му нашепваше: „Нима имаш някакъв избор?“. Да не я оперират означаваше Сам да умре, от нея да не остане нищо друго, освен русата коса и натрошеното тяло: нито ума, нито сърцето, нито душата. Спазъм стегна гърлото му при тази мисъл. А с операцията можеха да я убият... но... ако останеше жива, щеше да си е Сам. В инвалидна количка, но Сам.

— Започвайте!

— Господин Питърсън?

— Оперирайте. Оперирайте, по дяволите... оперирайте! — Чарли крещеше.

Лекарят излезе забързано, а той се обърна и заблъска с юмрук стената.

Постепенно се овладя, отиде да си купи цигари и кафе и се сви в един ъгъл като изплашено животно с вперен в часовника поглед. Един час... два часа... три... четири... пет... шест... седем...

В два часа през нощта лекарят се върна и го завари да чака с разширени от ужас очи, едва ли не позеленял от мъка, убеден, че Саманта вече е мъртва. Умряла е и никой не му е казал. Никога през живота си не бе изпитвал такъв страх. Неговото проклето решение я бе убило. Не биваше да дава съгласието си за операцията, трябваше да се обади на бившия ѝ съпруг. Господи, ами майка ѝ? Дори не бе започнал още да мисли за последствията от своето решение. Лекарят искаше отговор и...

— Господин Питърсън?

— А? — Чарли гледаше човека в бялата престилка като в транс.

— Господин Питърсън, сестра ви е добре — леко го докосна по рамото той.

Чарли кимна. Най-напред дойдоха сълзите, а после изведнъж сграбчи лекаря в прегръдките си.

— Боже мой... Боже мой... — Само това успяваше да прошепне. — Мислех, че е умряла...

— Тя е добре, господин Питърсън. Сега се приберете вкъщи и починете малко — посъветва го той, но си спомни, че те са от Ню Йорк. — Имате ли къде да отседнете? — Чарли поклати глава и лекарят надраска на листче хартия името на някакъв хотел. — Опитайте там.

— Ами Сам?

— Не мога да ви кажа много. Знаете каква беше целта ни. Закърпихме, каквото можахме. Шията ѝ ще се оправи. Гръбнакът... е, нали знаете... ще остане с парализа на долните крайници. Почти съм сигурен, че гръбначният мозък няма никакви увреждания, нито от падането, нито от раздробените костици. Но сега просто трябва да изчакаме. Операцията беше много дълга. — Личеше си и по лицето му. — Просто ще трябва да изчакаме.

— Докога?

— С всеки изминал ден ще знаем по нещо повече. Ако издържи до сутринта, изгледите ще са чувствително по-добри.

Чарли си даде сметка какво означава това и погледна въпросително лекаря.

— Ако тя... ако тя издържи, колко дълго ще трябва да остане тук? Кога ще бъде възможно да я преместим в Ню Йорк?

— Ооо — въздъхна лекарят, размишлявайки с вперени в пода очи, после отново вдигна поглед към Чарли. — Наистина ми е трудно да преценя отсега. Все пак бих казал, че в най-добрия случай бихме могли да я преместим с авиолинейка някъде след три или четири месеца.

След три или четири месеца?

— А после? — осмели се да попита Чарли.

— Наистина е твърде рано дори да мислим за всичко това — сгълча го лекарят, — но перспективите са за минимум година болнично лечение, господин Питърсън. Ако не и повече. Ще ѝ се наложи да промени много неща в живота си. — Чарли замислено поклати глава, едва сега започваше да разбира какво предстои на Саманта. — Ала нека най-напред се погрижим да издържи благополучно тази нощ.

Той си тръгна, а Чарли остана сам в своя ъгъл да чака идването на останалите от Стиймбоут Спрингс.

Те пристигнаха в три и половина сутринта и го завариха да спи и да похърква тихо с отпусната на гърдите глава. Събудиха го, за да научат новините. Чарли им разказа, каквото знаеше, и всички притихнаха натъжени. После излязоха заедно от болницата и тръгнаха да търсят хотел. След като се настаниха, Чарли седна до прозореца и разкъсван от мъка, се загледа навън към града. Едва когато Хенри и приятелят му дойдоха да поседят с него, той най-сетне даде воля на болката, ужаса, тревогата, объркването и чувството за вина, които го измъчваха, и плака на рамото на актьора повече от час. Те стояха при него и го утешаваха чак до сутринта и от този момент нататък станаха негови приятели. Това бе най-черната нощ в живота на Чарли. Но когато на съмване се обадиха в болницата, Хенри беше този, който захлупи лице в дланите си и заплака. Саманта бе още жива.

В деня след злополуката екипът се пръсна. Чарли проведе няколко продължителни телефонни разговора с Харви и предпочете да не заминава. Не знаеше колко време ще му се наложи да стои в Денвър, не можеше да остави задълго и Мели с четирите деца, но чувстваше, че засега мястото му е тук. Саманта беше сама в чужд град и се намираше на косъм от смъртта. Не му бе трудно да получи разрешение от Харви, който беше потресен от вестта за станалото. Той посъветва Чарли поне да опита да се свърже с майката на Сам в Атланта. В края на краищата тя бе единствената ѝ жива родственица и имаше право да знае, че дъщеря ѝ е в интензивното отделение на болницата в Денвър със счупен гръбначен стълб. Потърси я по телефона, но се оказа, че заедно със съпруга си е на едномесечна почивка в Европа. Не можеше да направи нищо повече. Сам и бездруго не бе особено привързана към майка си, а втория си баща считаше за глупак. Истинският ѝ баща беше починал още преди години. Чарли нямаше на кого друго да се обади. Разбира се, вече бе разговарял с Мели и тя бе ридала като дете: „О, бедната Сам... О, Чарли... как ще живее... на инвалиден стол... и съвсем сама...?“. Той също се бе разплакал и бе сложил слушалката.

Оставаше да позвъни още веднъж на Харви, защото го бе помолил да разпита за лекаря, който бе оперирал Сам, при все че, меко казано, вече бе малко късно. Ала му поолекна на душата от онова, което чу. Харви бе разговарял с всичките си познати ортопеди от Бостън, Ню Йорк и Чикаго, дори се бе свързал със свой приятел, известен хирург.

— Благодаря на бога, че имаш такива връзки, Харви. Впрочем какво каза той?

— Каза, че човекът е от най-добрите.

Чарли изпусна дълга въздишка на облекчение. Сега не му оставаше друго, освен да седи и да чака. Позволяваха му да влиза при Сам за по пет минути на всеки час. Но всъщност не можеше да

помогне с нищо. Тя още бе в безсъзнание и до края на деня в състоянието ѝ не настъпиха промени.

Дойде в съзнание чак на следващата вечер, към шест часа, когато бе отишъл да я види за осми път. Чарли се бе подготвил да постои няколко минути край нея, както правеше час след час от сутринта, да погледа неподвижното ѝ, омотано в бинтове лице, а сетне, щом сестрата му даде знак, да затвори вратата и да си иде. Но докато я наблюдаваше, му се стори, че този път нещо се е променило. Положението на ръцете ѝ бе малко по-различно и цветът на лицето ѝ беше по-добър. Застанал до леглото, Чарли започна леко да милва дългите руси коси с избелели от слънцето кичури и нежно да мълви името ѝ. Говореше ѝ, сякаш тя можеше да го чуе. Повтаряше ѝ, че е до нея, че всички я обичат и че ще оздравее. Преди сестрата да го отпрати, Сам отвори очи, видя го и прошепна:

— Здравсти.

— Какво? — възкликна смаяно той и гласът му прозвуча като експлозия в пълната с монитори стая. — Какво каза?

— Казах здрасти.

Сам говореше много тихо, но на Чарли му се искаше да нададе боен вик от радост. Вместо това се наведе съвсем близо до нея, за да го чува добре, и също зашепна:

— Ей, рожбо, справяш се чудесно!

— Така ли?... Какво... се е случило...? — Гласът ѝ заглъхна.

На Чарли не му се щеше да отговаря, ала тя не откъсваше очи от него.

— Ти взе здравето на един кон.

— Черния красавец ли? — Изглеждаше обърквана и унесена и той се боеше, че отново ще загуби съзнание, но клепачите ѝ трепнаха и се отвориха. — Не... сега си спомням... сивия жребец. Там имаше дере... река... нещо...

Имаше, разбира се. Нещо, което бе променило целия ѝ живот.

— Да. Няма значение. Това вече е минало.

— Защо съм тук?

— За да мога да си отдъхна от теб. — И двамата продължаваха да шепнат. Чарли ѝ се усмихна и много нежно взе ръката ѝ в своята. Никога не се бе радвал толкова на присъствието ѝ, колкото в този момент.

— Може ли да си ида вкъщи? — Въпросът ѝ прозвуча сънливо и детински и тя отново затвори очи.

— Още не.

— А кога? Утре ли?

— Ще видим — утре... — Щяха да дойдат и да си отидат още стотици дни. Ала в момента Чарли не бе в състояние да изпита огорчение, така безкрайно щастлив беше, че най-страшното я бе отминало.

Саманта бе жива и в съзнание, това определено беше добра поличба.

— Нали не си се обаждал на майка ми? — погледна го подозрително тя и Чарли побърза да поклати глава.

— Разбира се, че не съм — излъга той.

— Добре. Съпругът ѝ е голям идиот.

Чарли ѝ се усмихна, очарован от лекия тон на разговора, а после сестрата се появи на прозореца и му даде знак да си тръгва.

— Сега трябва да вървя, Сам. Но утре ще дойда пак. Нали, скъпа?

— Добре — тя му се усмихна нежно, затвори очи и отново заспа.

Щом се върна в хотела, той се обади на Мели и ѝ каза, че Саманта е дошла в съзнание.

— Какво означава това? — Тя все още бе много разтревожена, но Чарли беше в приповдигнато настроение.

— Не знам какво означава, любов моя. Ала в момента определено ми идва добре. Аз мислех... Мислех, че може да сме я загубили.

— Аз също.

Чарли остана в Денвър със Саманта още две седмици, докато накрая и Мели, и Харви започнаха да проявяват нетърпение. Той знаеше, че трябва да се прибере, Мели и децата ужасно му липсваха, но никак не му се искаше да изостави Сам. Все пак си даваше сметка, че не може да стои с нея цели три месеца. И една вечер, докато се опитваше да събере сили и да си направи резервация за самолета в края на седмицата, му хрумна нещо.

На другата сутрин издебна лекаря пред кабинета му и плахо изложи плана си.

— Какво ще кажете, докторе?

— Че е много рисковано. Струва ли си? Защо е толкова важно да я върнете в Ню Йорк?

— Защото приятелите ѝ са там. Тук си няма никого.

— А родителите ви? Не могат ли да дойдат?

Чарли го погледна озадачено, после си спомни, че все още се представя за брат на Саманта, и поклати глава.

— Не. Те пътуват из Европа и поне още месец няма да мога да се свържа с тях. — Вече бе разузнал, че от службата на втория ѝ баща ще могат да ги открият, ако се наложи да говори с тях, но Сам бе непреклонна по този въпрос. Не желаше майка ѝ да знае. — Просто не ми се иска да я оставям сама тук, а наистина трябва вече да се връщам.

— Разбирам — замислено каза лекарят. — Знаете, че тук тя ще бъде в добри ръце.

— Убеден съм — погледна го топло Чарли. — Но... тъкмо сега... Когато разбере какво я очаква, докторе, ще ѝ е нужен всеки близък човек.

— Няма да споря с вас. В момента наистина няма никаква опасност, стига да успеем да я закрепим и да я предпазим от пневмония. — Пневмонията си оставаше най-сериозната заплаха за нея. Заедно с гипсовото корито (тя го наричаше своя „шиш за барбекю“) Сам бе окачена на голяма машина и по няколко пъти на ден я обръщаха като печено пиле. Ала тя още не се досещаше за последствията от случилото се и лекарят не искаше да ѝ казва, докато не поукрепне, считаше, че засега това не е необходимо. — Прав сте, Питърсън. Когато разбере, а този ден ще дойде доста скоро, всички вие ще сте ѝ нужни. Не мога вечно да го крия от нея. Две седмици след злополуката и операцията тя вече не е така замаяна, умът ѝ се избистря и рано или късно ще събере две и две. А когато се досети, че никога повече няма да ходи, за нея ще е много травматизиращо. Бих искал тогава да сте тук.

— Или тя да е там. Как мислите?

— Фирмата ви може ли да наеме самолет? Ще го направими?

— Да. — Сутринта беше говорил с Харви и той му бе казал да не се спира пред никакви разходи. — Сестра, лекар, всякаква апаратура, каквато сметнете за нужна. Вие ще ръководите всичко, ние ще плащаме сметките.

— Добре тогава — отвърна замислено той. — Ако през следващите дни състоянието ѝ остане стабилно, ще направя необходимото и в края на седмицата ще я преместим в Ню Йорк.

— И вие ли ще дойдете? — Чарли кръстоса пръсти и лекарят кимна. — Слава богу. Благодаря ви, докторе. — Лекарят се усмихна, а Чарли побърза да съобщи новината на Сам.

— Прибираш се вкъщи, малката.

— Наистина ли? Мога да си замина? — Изглеждаше едновременно и сепната, и очарована. — А какво ще стане с барбекюто ми? Няма ли да ни вземат много за свръхбагаж?

Тя се шегуваше, но Чарли виждаше, че предстоящото пътуване я плаши. Бе започнала да проумява колко сериозно е било положението ѝ и че опасността още не е отминала. Единственото, за което засега не си даваше сметка, бе, че краката ѝ ще останат парализирани. Ала щеше да го разбере. Чарли изтръпваше при мисълта за това. Тъй или иначе, докато беше в гипс, нямаше да се досети.

— Не, сладурано. Извинявай, изразих се неточно — ухили се той. — Ще си носим и барбекюто. Харви каза, че можем да си наемем самолет само за нас.

— Но, Чарли, това е лудост! Не могат ли да ме изправят на патерици или, ако положението е толкова лошо, да ме натикат в инвалидния стол заедно с глупавото ми гипсово корито и да ме качат на самолета?

— Само ако искаш заради теб да получа инфаркт. Виж, Саманта, истината е, че зле си се подредила и сега не бива да поемаме никакви рискове. Пък и защо да не пътуваме като баровци? Ако ще е гарга, да е рошава!

— С чартърен самолет? — Тя очевидно се колебаеше, но Чарли кимна с усмивка.

— Разбира се, ще трябва да видим как ще си през следващите няколко дни.

— Ще съм добре. Искам да се махна отгук. — Усмихна се уморено. — Искам само да си ида вкъщи и да си легна в собственото легло.

Чарли се сепна, като си даде сметка, че под „вкъщи“ тя е разбрала своя апартамент, а той бе имал предвид само Ню Йорк. По-късно спомена това пред лекаря, който го успокои:

— Опасявам се, че ще се сблъсквате с още много подобни ситуации, господин Питърсън. Човешкият ум е странно нещо. Приема само онова, с което може да се справи. Останалото слага настрана, до момента, в който натрупа достатъчно сили да се заеме с него. Някъде дълбоко в съзнанието си тя знае, че още е твърде болна, за да се прибере у дома, но не е готова да го приеме. Когато му дойде времето, това ще стане и не е необходимо вие да се намесвате. Поне засега. Ако трябва, можем да обсъдим този дребен проблем на летището в Ню Йорк. Но тя ще се справи с него, когато е готова за това, също както и с факта, че никога повече няма да ходи. Един ден цялата информация, която Саманта вече има, ще иде на мястото си и тя ще разбере.

Чарли въздъхна тихо.

— Откъде знаете, че ще го приеме?

Лекарят замълча за момент, после отговори:

— Няма друг избор.

— Мислите ли, че ще успеем да я върнем в Ню Йорк?

— Разбира се, рано или късно — спокойно отвърна лекарят.

— Имах предвид в края на тази седмица.

— Ще почакаме и ще видим, нали? — Той се усмихна и тръгна на визитация.

Следващите няколко дни сякаш се проточиха безкрайно, а Сам изведнъж стана нетърпелива, нервна и неспокойна. Искаше да си отиде къщи, но имаше проблеми. Коритото я жулеше, беше започнала леко да кашля, от лекарствата по ръцете и лицето ѝ се бе появил обрив и страшно я сърбяха многобройните заздравяващи рани, коричките, на които падаха.

— Господи, Чарли, приличам на същинско чудовище! — Гласът ѝ издаваше раздразнение, за пръв път откакто бе тук. Още с влизането си той забеляза, че очите ѝ са зачервени.

— Нищо подобно. Намирам, че изглеждаш великолепно. Е, какво ново?

— Нищо. — Ала изглеждаше мрачна и Чарли внимателно я наблюдаваше, крачейки напред-назад. Тя вече не беше в интензивното отделение, бе настанена в малка стая, почти изцяло заета от леглото. В

ъгъла имаше маса, отрупана с цветя: от Хенри, любовника му Джек и останалите членове на екипа, от Харви, от Мели и от него самия.

— Искаш ли да чуеш малко сплетни от службата?

— Не. — Легнала в гипсовото корито, Сам затвори очи, а Чарли я гледаше и се молеше да не се разболе. Доста време остана така и когато ги отвори, погледът ѝ искреше от сълзи и гняв.

— Какво има, бебчо? Хайде, кажи на тате.

Той седна на стола до леглото и взе ръката ѝ.

— Нощната сестра... онази със смешната червена перука... — Сълзите бавно потекоха. — Тя каза, че когато се върна... — Сам преглътна риданието и стисна ръката му, а той бе благодарен, че поне горната половина на тялото ѝ функционира нормално. — Тя каза, че няма да си отида вкъщи... че просто ще ме закарат в друга болница... в Ню Йорк... О, Чарли... — захлипа като малко дете — вярно ли е?

Той я погледна. Искаше му се да я прегърне и успокои, както правеше със синовете си, но огромното гипсово корито и машината, която го крепеше, не можеха да се обхванат с ръце. Оставаше му само да държи ръката и нежно да милва лицето ѝ. Знаеше, че трябва да ѝ каже истината.

— Да, рожбо, вярно е.

— О, Чарли, искам да си ида у дома! — Тя се разрида отчаяно, но веднага изстена от болка.

— Недей така, глупаче, ще се нараниш. Хубаво е да си поплачеш, само че гледай да е по-тихо. — Опитваше се да се шегува, ала беше разстроен от реакцията ѝ. За нея всичко това бе едва началото на дългия и труден път, който трябваше да измине. Досегашният ѝ живот бе свършил в един миг, пресечен от нищо и никаква рекичка. — Хайде, момичето ми, самото връщане в Ню Йорк ще бъде стъпка във върнатата посока, нали така?

— Предполагам.

— Разбира се, че ще бъде.

— Да, но аз искам да си ида у дома. Не искам да отивам в болница.

— Е — погледна я той с крива усмивка, — но не е ясно, че с ума ти всичко е наред. Ами налага се да останеш в болница за известно време. И какво от това? Аз ще мога да те посещавам, а също и Мели, и Харви, и който поискаш...

— Не и майка ми! — Сам завъртя очи и се засмя през сълзи. — Да му се не види, Чарли, защо трябваше да ми се случва това? — Усмивката помръкна и сълзите отново се затъркаляха по лицето ѝ.

Той дълго седя до нея и държа ръката ѝ, а после ѝ каза единственото нещо, което знаеше с положителност:

— Обичам те, Сам. Всички те обичаме. И всички сме с теб.

— Ти си най-добрият приятел на света и аз също те обичам. — Това я накара да се разплаче още по-силно, но в този момент влезе сестрата с обяда ѝ.

— Чух, че ни напускате, госпожице Тейлър. Вярно ли е?

— Ще се опитам — Тя се усмихна на Чарли. — Но ще се върна. Другия път без чужда помощ, само на гости.

— Много ще се радвам. — Сестрата се усмихна любезно и излезе от стаята, а Чарли въздъхна вътрешно от облекчение. Ужасно се бе изплашил тя да не изтърве нещо в отговор на това „без чужда помощ“.

— Е — погледна го Сам, отпивайки от чашата с бульон, — кога заминаваме?

— В събота удобно ли ти е или имаш други планове? — ухили се той, безкрайно зарадван.

Тя полагаше усилия. О, Господи, Тя полагаше усилия!

— Да, в събота ми се вижда добре. — Гледаше го усмихнато и Чарли не можеше да не си помисли колко прав беше лекарят: когато беше готова да приеме нещо, тя го приемаше. Питаше се само кога ще бъде в състояние да приеме останалото. — Да, в събота звучи много добре. В коя болница отивам, Чарли?

— Не знам. Интересува ли те?

— Имам ли избор?

— Ще разбере.

— Опитай за „Ленъкс Хил“. В хубав район е и е близо до метрото. Така всеки, когото искам да видя, би могъл да ме посети. Може би дори Мели — усмихна се с нежност тя. После попита: — Мислиш ли, че е възможно да донесе бебето?

Чарли се просълзи.

— Аз ще го скрия под палтото си и ще го вкарам вътре. Ще кажа, че е твое.

— Сякаш наистина е мое, знаеш ли... — промълви смутено Сам.
— Сякаш... Е, нали в края на краищата носи моето име.

Той се наведе и я целуна по челото. Не можеше да каже и дума повече, без да се разреве.

Когато в събота сутринта самолетът се отдели от пистата на денвърското летище, Чарли затаи дъх. С тях пътуваха хирургът ортопед на Саманта, млад лекар — стажант, две сестри, жизнеподдържаща апаратура и кислород, достатъчен да ги запрати чак в Южна Америка. Саманта бе леко упоена, изглеждаше много ведра и развълнувана, че си отива в Ню Йорк. Лекарят явно беше доволен от състоянието ѝ. Той бе уредил да я приемат в болницата „Ленъкс Хил“, както и на летището да ги чака линейка. Бяха получили специален въздушен коридор и по целия маршрут поддържаха връзка с контролните кули от сектор на сектор. Ако на Сам внезапно потрябваше помощ, каквато не могат да ѝ окажат във въздуха, можеха да се приземят почти навсякъде по пътя с предизвестие само от няколко минути. Беше помислено за всичко и сега им оставаше само да долетят благополучно до Ню Йорк.

Яркото августовско слънце надничаше през илюминаторите, а Саманта не преставаше да говори за връщането си у дома. Беше леко възбудена от лекарствата, през цялото време се кикотеше и пускаше не особено уместни шеги, на които се смееха всички, с изключение на Чарли. Той бе пред нервен срив. Беше се нагърбил с тежка отговорност и съзнаваше, че ако нещо се случи, вината ще е негова. Не биваше да настоява, не биваше да ги кара да бързат, трябваше да я остави в Денвър.

Към средата на полета лекарят го видя да гледа отнесено през един от илюминаторите в задната част на самолета, докосна го леко по рамото и му заговори тихо, тъй че Саманта да не чуе, ако се събуди. Тъкмо бе заспала.

— Всичко е наред, Питърсън. Още малко, и свършва. Тя го понася чудесно. Направо чудесно.

Чарли се обърна и му се усмихна.

— Тя може и да издържи, но за мен не е сигурно. Струва ми се, че през последните две седмици съм остарял с двайсет години.

— Това е голямо изпитание, не само за нея, но и за семейството.

Най-смешното бе, че той дори не ѝ беше роднина. Ала затова пък ѝ беше приятел. Би го направил за всеки: за зет си, за Харви, за... Сам... Ако трябваше, би стоял до леглото ѝ още цял месец. Ужасно му беше жал за нея. Какъв, по дяволите, щеше да е животът ѝ сега? И си нямаше никого, нито съпруг, нито любовник. Онзи проклет каубой, за когото му бе говорила, беше избягал и тя дори не знаеше къде е. Кой щеше да се грижи за нея? Никой. За пръв път от дълго време той отново изпита ненавист към Джон Тейлър. Ако този негодник се беше държал като порядъчен съпруг, сега нямаше да е сама. Но нещата стояха именно така. За нещастие тя беше сама.

Докато размишляваше за всичко това, лекарят го бе наблюдавал. Той сложи ръка на рамото му и каза:

— Не я покровителствайте излишно, Питърсън. Би било ужасна грешка. Когато му дойде времето, тя ще трябва да се справя самостоятелно. Не е омъжена, нали?

Чарли поклати глава.

— Не, вече не е. В момента мислех тъкмо за това. Ще ѝ бъде много трудно.

— Да, за известно време. Но ще свикне. Всички свикват. Саманта ще може да води пълноценен живот. Ще се грижи за себе си и за околните, по-късно ще се върне и към работата си. След като не е танцьорка на степ, разликата няма да е кой знае колко голяма, освен в психологически план. Там възникват проблемите. Но от „Ленъкс Хил“ няма да я изпишат, преди да е укрепнала, както физически, така и психически. Ще я научат да се грижи за себе си, да бъде независима. Ще видите. Тя е красива млада жена, силна и волева, няма причини да не се приспособи. — Той замълча за момент, после стисна рамото на Чарли и се усмихна. — Вие взехте най-доброто решение... и първия, и втория път. Щеше да е престъпление, ако не бяхме я оперирали и бяхме изгубили този дух и този ум. И за нея наистина ще е най-добре в Ню Йорк, сред близките и приятелите.

Чарли се обърна към него и го погледна с признателност.

— Благодаря, че ми го казахте.

Лекарят не отвърна нищо, само го потупа по рамото и отиде да нагледа Саманта.

След два часа кацнаха на летище „Кенеди“. Прехвърлянето в голямата линейка протече абсолютно гладко, успоредно с тях се движеше кола с животоподдържаща апаратура и трима фелдшери. Докато летяха на пълна скорост по магистралата, лампите им мигаха, но сирените не бяха включени. След половин час пристигнаха без проблеми в „Ленъкс Хил“.

По време на този последен етап от пътуването Сам каза на Чарли с усмивка:

— Знаеш ли, така става по-бързо, никакви притеснения с прибирането на багажа, никакви таксита.

— Виж — ухили се той, — направи ми тази услуга и следващия път ми позволи да се притеснявам за багажа. И нека вземем такси.

Ала когато се озоваха в „Ленъкс Хил“, нямаше време за шеги. Минаха повече от два часа, докато я пренесат в болницата и я настанят удобно в самостоятелна стая. Сетне тя се запозна с новия си лекар, който очакваше пристигането ѝ, отново благодарение на Харви. След като всичко приключи, и Сам, и Чарли бяха на края на силите си. Също и лекарят от Денвър, който бе помагал при инсталирането на апаратурата. Той щеше да прекара няколко дни в Ню Йорк, за да я наблюдава, и да се прибере с търговски самолет. Останалите от медицинския екип бяха освободени и щяха да отлетят с въздушната линейка за Денвър още същата вечер. На всички бе платено още преди пътуването.

— Мислиш ли, че вече мога да си вървя, Сам? — попита Чарли с уморена усмивка. Бяха ѝ сложили инжекция и тя вече започваше да се унася.

— Да, скъпи... разбира се... всичко ще бъде наред... Предай на Мели, че я обичам... И благодаря...

След пет минути той влезе с лекаря в асансьора, после взе такси и след още десет минути вече бе пристигнал на Източна осемдесет и първа улица и стискаше в обятията си своята Мели.

— О, миличко... о, миличко... — Имаше чувството, че се връща от война, и изведнъж си даде сметка колко отчаяно му е липсвала тя и колко е уморен.

Трагедията на Сам и несподеляната отговорност за съдбата ѝ бяха смазващ товар, който до този момент не бе си позволявал да почувства. А сега единственото му желание бе да се люби с Мели. Тя

бе проявила предвидливост и бе наела жена да наглежда децата. Както можеше да се очаква, те веднага се накачулиха върху му, зажаднели за игрите и закачките с него, и не го оставиха на мира, докато не го раздърпаха целия. Тогава Мели ги отпрати с детегледачката, затвори вратата на спалнята, напълни ваната, направи му масаж и се люби с него, докато той не заспа, щастливо усмихнат. След два часа го събуди с вечеря, шампанско и малка торта с надпис „Добре дошъл у дома“, която бе направила специално за него.

— О, Мели, толкова те обичам!

— И аз те обичам. — После, докато похапваха от тортата, попита: — Как мислиш, дали да не се обадим на Сам?

Но Чарли поклати глава. Беше дал на Саманта всичко, което можеше. Поне сега, поне тази вечер искаше да е с Мели. Не желаше да мисли за ужасната злополука, за сивия кон, който от седмици го преследваше в сънищата, за Саманта в нейното гипсово корито, нито за факта, че тя никога повече нямаше да проходи. Искаше само да бъде с жена си и да я люби, докато заспи в прегръдките ѝ. Което се случи малко след полунощ, с последна уморена прозявка и широка усмивка.

— Добре дошъл у дома — нежно прошепна Мели, целуна го по врата и изгаси лампата.

— Добре съм, майко, наистина... Не ставай глупава... няма защо да идваш... О, за бога... Да, разбира се, че съм още в гипс, но тук ми е много добре. Не, не искам да ме местят в Атланта. Преди три седмици ме прехвърлиха тук от Денвър, няма нужда повече да се местя... защото тук съм си у дома, майко. В Атланта не познавам никого. Да, разбира се, ще имам теб и Джордж... Стига, майко... моля те! Не го мразя... — Тя завъртя очи, обърнала глава към Мелинда, която тъкмо влизаше в болничната ѝ стая, направи ужасна гримаса и, сочейки слушалката, произнесе само с устни „майка ми“. Мелинда се засмя. — Честно ти казвам, майко, лекарят е чудесен, аз го харесвам... Знаем, че е компетентен, защото той ми го каза и майка му го обича. Хайде, мамо, позволи ми да си отдъхна. Добре съм и ще ти позвъня. Можеш да ми се обаждаш. Когато се възстановя достатъчно, ще дойда в Атланта... Не знам кога ще ми позволят да си отида вкъщи... но ще ти кажа. Обещавам... Не, майко, трябва вече да прекъсвам... сестрата ме чака... Не, не може да говориш с нея... Довиждане, майко. — Саманта сложи слушалката и изстена.

— Здравсти, Мели. Господи, какво толкова съм прегрешила, та за капак на всичко да се разправям и с майка ми?

— Тя просто е разтревожена за теб, Сам.

— Знаем. Но ме побърква. Иска да дойде да ме види. С Джордж, който много държи да говори с лекаря ми и да обърне цялата болница с краката нагоре. Кажи, с какво може да помогне на натрошения ми гръб мъж от Джорджия, който знае само да слухти, да души и да крещи? — Мели се засмя на дадената от нея характеристика. — Как е животът при вас?

— Добре. А ти как си?

— Отегчена. Искам да си ида у дома.

— Те какво казват?

— Говорят ми някакви глупости за търпение. Как е моята съименница? — Сам цяла засия при мисълта за бебето.

— Много е добре — усмихна се и Мели. — На два месеца прави повече неща, отколкото момчетата правеха на четири.

— От името е — увери я ухилено Саманта. — Внимавай само да стои далеч от конете. — Мели не каза нищо и Сам въздъхна. — Бих искала да знам колко още ще ме държат тук.

Но Мелинда подозираше, че всъщност едва ли ще пожелае да го научи. Чарли ѝ бе споменал, че вероятно ще остане в болницата цяла година.

Всички дойдоха да я видят, включително Харви, който седеше неспокойно на ръба на стола, мачкаше шапката, подмяташе лулата си и гледаше изплашено безпомощната Сам в нейното гипсово корито.

— За бога, Харви, не се стягай толкова. Няма да те ухапя.

— Ще ми подпишеш ли клетвена декларация?

— С най-голямо удоволствие. — Той се усмихна печално и Сам го попита кога ще му дойде ума, та да я уволни.

— Не мога, Сам. Пазя си те за стари години. Освен това току-що гледах пилотното копие на първия клип от голямото ти приключение на Запад. Сам — той почти се задъхваше от възторг, — дори да не направиш нищо повече в живота си, а само да си лежиш тук и да лапаш шоколадови бонбони, имаш с какво да се гордееш.

— Чак толкова ли е хубав? — удивено попита тя.

Харви, общо взето, не беше особено разточителен в похвалите. Но сутринта Чарли също ѝ бе казал, че филмът е изключително сполучлив.

— Нещо повече, невероятен е. А разправят, че останалите ще са още по-добри. Скъпа моя, респектиран съм.

Известно време тя го гледа мълчаливо, после се ухили и рече:

— Трябва да съм на смъртно легло, за да говориш така.

— Едва ли. Ще ти го запишем на касета и ще ти донесем видео, за да го видиш, преди да го излъчим. Опасявам се, че след всичко това наистина ще трябва да те направя директор на творческия отдел и да си взема шапката.

— Не ми излизай с тези номера, Харви — погледна го строго Сам. — Не искам проклетото ти място, така че си стой, където си, или аз ще остана тук.

— Боже, опази!

Той я посещаваше един-два пъти седмично, Чарли прескачаше често през обедната почивка, Хенри Джоунс-Адамс бе идвал да я види вече два пъти, всеки път с кутия от божествените шоколадови бонбони „Годайва“, а приятелят му ѝ бе изпратил красив жакет за наднощницата от „Бъргдорф“, който тя с нетърпение чакаше да облече, веднага щом се отърве от обемистия гипс. Дори от Джорджи, френския пудел, бе получила книга и картичка с пожелания за скорошно оздравяване.

Ала след седмица Сам има посещение, което сложи край на всички други. Без да се съобразява с нейните протести, майка ѝ пристигна със съпруга си от Атланта и направи каквото можа да обърне цялата болница наопаки. Прекара няколко часа, опитвайки се да убеди Саманта да съди агенцията, защото ако не били смешните им клипове, тя нямало да предприеме това пътуване. Възложената ѝ работа била явно опасна, тях изобщо не ги било грижа за нея, а шефът ѝ без съмнение бил някакъв ненормалник, който не давал и пет пари, че сега е прикована към леглото. Саманта бе така вбесена от цялото ѝ поведение, че ѝ каза да си върви. Ала се наложи да отстъпи, защото тя се разплака и я нарече садистка и неблагодарница, готова да разбие сърцето на собствената си майка. С една дума, срещата беше изтощителна и Саманта остана бледа и разтреперана, но далеч не така съсипана, както след второто посещение на другия ден. Двамата с Джордж влязоха в болничната стая с погребални физиономии, виждаше се, че майка ѝ е плакала, и още щом седна, отново се разрева.

— За бога, майко, какво има? — Саманта се изнервяше само като ги гледеше, и без това беше вече разстроена.

Сутринта се беше обадила на Каролайн Лорд да попита как е Бил и бе разбрала, че той е получил втора сърдечна криза, по-сериозна от първата. А тя беше в гипсово корито, прикована към леглото в „Ленъкс Хил“, и не можеше да помогне с нищо. Изведнъж се почувства безполезна и безпомощна. Беше решила да не казва на Каро за сполетялото я нещастие, тя бе насъбрала в сърцето си достатъчно болка. Но Чарли я бе изпреварил и ѝ бе съобщил. Възрастната жена бе луда от притеснение, тревожеше се много повече за нея, отколкото за Бил. Както всички, които се занимават с коне, Каролайн беше наясно с опасностите, които крие ездата, ала въпреки всичко не можеше да се примири със злата съдба на Саманта. Накара я да обещае, че пак ще ѝ

се обади. В противен случай щяла сама да я потърси, когато успее да се откъсне за малко от Бил.

Но мислите за леля Каро бяха изтласкани от съзнанието ѝ, пред нея седеше собствената ѝ майка, както винаги елегантна. Беше облечена в син ленен костюм и бяла копринена блуза и носеше спретнати обувчици на токчета, три реда перли и перлени обеци. Макар да бе възпълна шейсетгодишна жена, косата ѝ все още беше необикновено красива. Сега снежнобяла, тя някога бе имала същия златист цвят като косата на Сам. Съпругът ѝ бе висок, хубав мъж и повече приличаше на морски капитан, отколкото на лекар. Беше червендалест, с гърди като каца и буйна бяла коса.

— О, Саманта — проплака майка ѝ и немощно се отпусна на облегалката, а Джордж държеше ръката ѝ.

— За бога, какво е станало? — Внезапно я връхлетя странното смразяващо чувство, че всеки момент ще ѝ се случи нещо ужасно. Или може би вече се бе случило?

— О, Саманта...

— Господи. — Ако можеше, би изпищяла или просто би тропнала с крак. Но откакто тялото ѝ бе стегнато в тази, сякаш циментова обвивка, краката само я сърбяха и висяха като мъртви. Известно време се бе тревожила, че са безнадеждно натрошени. Ала всички сестри ѝ казваха, че било нормално да се чувства така в гипсовото корито, и тя се успокояваше с това. — Какво става бе, хора? — гледаше ги ядосано и враждебно. Нямахте търпение да си заминат. — Не ме дръжте в напрежение.

Но майка ѝ само заплака още по-силно. Вторият ѝ баща беше този, който направи първата стъпка.

— Саманта, тази сутрин говорихме на дълго и на широко с лекаря ти.

— С кого от тях? Аз имам четирима. — Чувстваше се като сприхава дръзка хлапачка и ги наблюдаваше подозрително. Искаше само да си отидат и да я оставят на мира.

Ала вторият ѝ баща бе свикнал да довежда нещата докрай.

— Всъщност говорихме с двама от тях, доктор Уонг и доктор Джоузеф. И двамата бяха много любезни и ни обясниха всичко. — Той я гледаше с явно съжаление, а жена му обърна към него скръбни очи и отново зариди.

— Казали ли са нещо, с което да предизвикат тази истерия? Нещо, което трябва да знам? — Саманта погледна майка си с раздразнение и отново се взря в Джордж.

— Да. И колкото да е мъчително за нас, мислим, че е време да го научиш. Лекарите просто са изчаквали... подходящия момент. Но след като вече сме тук... — Звучеше като добре отрепетирано въведение към заупокойно слово и на Саманта ѝ се прииска да се обърне и да погледне кой лежи в ковчега. Реши, че Джордж прилича на предприемач, а не на морски капитан, и се опита да си придаде любезно изражение. — Сега, когато сме тук, считаме, че е време да го научиш.

— Какво да науча?

— Истината.

При тези думи някъде до сърцето ѝ внезапно звънна тревожен сигнал. Сякаш знаеше, сякаш, без да подозира, го бе разбирала през цялото време, сякаш чувстваше точно какво ще ѝ кажат.

— О?

— Да. Злополуката... Виж, Сам, последствията са тежки. Гръбначният ти стълб е счупен на две места. Цяло чудо е, че не си умряла от шока и травмите, а също и че не си получила мозъчни увреждания, каквито, разбира се, вече е сигурно, че нямаш.

— Виж ти! Благодаря. Това е хубаво. Да чуем сега и останалото. — Сърцето ѝ биеше лудо, но лицето ѝ не издаваше нищо.

— Както ти е известно, в останалото не ти е провървяло толкова, иначе нямаше да си в това зловещо гипсово корито. — Джордж въздъхна леко и продължи: — Онова, което не знаеш обаче и което ние с майка ти, както и лекарите, считаме, че трябва да научиш, дори бих казал, че вече е крайно време да научиш, онова, което не знаеш, Саманта, е — той се поколеба само за секунда, преди да изплюе камъчето, — че сега си паралептичка.

За момент настъпи тишина, тя се бе вторачила в него.

— Какво точно означава това, Джордж?

— Че никога повече няма да ходиш. Ще владееш напълно горната част на тялото си, ръцете, раменете и така нататък, но най-сериозните увреждания са в областта на кръста ти, виждат се много ясно на рентгеновите снимки — заобяснява той нашироко със самочувствието на специалист. — Оттам нататък няма нищо. Може да

се появят някакви усещания, каквито, предполагам, вече имаш, но това е всичко. Сигурно е, че няма да можеш да контролираш мускулите си и да си служиш с краката. Ще трябва, разбира се, да използваш инвалидна количка. — Ала това не бе всичко, дойде ред и на най-приятната новина: — Но, разбира се, тази сутрин майка ти и аз решихме, че ще дойдеш да живееш при нас.

— Не, няма да дойда! — ужасено изкрещя тя.

Двамата ѝ посетители изглеждаха слисани.

— Разбира се, че ще дойдеш, скъпа. — Майка ѝ протегна ръка и Сам се дръпна от нея като ранено животно, на което отчаяно се иска да избяга. Гледаше ги диво. Те нямаха право да ѝ го казват. Не беше вярно... не беше възможно... никой друг не ѝ го бе споменавал...

Но още преди да го чуе, знаеше, че това е самата истина. Онази истина, която бе крила от себе си едва ли не от момента, когато бе дошла в съзнание в Денвър. Онази истина, за която никой никога не бе ѝ говорил. Освен тези двамата. Те бяха дошли да ѝ я кажат, сякаш изпълняваха мисия, а тя не желаше да знае нищо от онова, което току-що бе научила.

— Не искам, майко. — Говореше през стиснати зъби, ала те отказваха да разберат.

— Но ти вече не можеш да се грижиш за себе си. Ще бъдеш безпомощна като малко дете.

При мисълта за това на Сам ѝ се дощя да умре.

— Няма да дойда, няма, по дяволите... По-скоро ще се убия! — закрещя тя.

— Саманта! Как смееш да говориш така!

— Това си е моя работа! Няма да се примиря с ограниченията на подобен живот, с живота на инвалид. Не желая да съм безпомощна като бебе и на трийсет и една година да живея с родителите си в Атланта. Как можа да ми се случи такова нещо, по дяволите... Не е възможно, няма да позволя!

Майка ѝ стоеше безпомощно отстрани, докато Джордж, заел най-професионалната си поза, се опитваше да я успокои. Но само я накара да закрещи още по-силно и възрастната дама погледна умоляващо съпруга си, подканвайки го да си вървят.

— Може би трябва да дойдем и поговорим за това по-късно... — Те бавно заотстъпваха към вратата. — Сега е по-добре да останеш

сама, за да свикнеш с тази мисъл, Саманта... Имаме предостатъчно време да го обсъдим, до утре няма да си заминем, а лекарите са на мнение, че и без това няма да излезеш оттук преди май или юни.

— Какво? — това бе последният удар.

— Саманта... — За момент майка ѝ сякаш понечи да се приближи и единственото, което можеше да направи Сам, за да се защити, бе да изръмжи от леглото:

— Махайте се оттук, за бога... Моля ви... — Тя се разплака истерично. — Вървете си...

Те се подчиниха и Сам остана сама в празната стая с ехото от техните думи. След половин час една сестра я намери да стърже отчаяно китките си с тъпия ръб на пластмасова чаша.

Раните, които си бе причинила, се оправиха с няколко шева, ала, за да се затворят другите, онези, които, ѝ бяха нанесли нейната собствена майка и вторият ѝ баща, трябваше да минат месеци.

— Как е, рожбо? — Чарли изтупа снега от яката си, свали си палтото и го метна на един стол. Имаше сняг дори по брадата и по косата си. — Е? — погледна я въпросително той.

Саманта вдигна рамене.

— Какво очакваш? Да си седя на инвалидния стол в розова балетна поличка и като влезеш, да те посрещна с арабеска?

— Охоо, днес сме очарователни, нали?

— Върви да се правиш на остроумен пред жена си.

Той погледна загрижено часовника си.

— С най-голямо удоволствие, само че Мели е на събрание на родителско-учителския комитет, а и аз съм зает. В два имам среща с клиент.

— Много забавно.

— Жалко, че не мога да кажа същото и за теб.

— Е, вече не съм веселячка. Такъв е животът. Аз съм на трийсет и една години, саката и прикована към инвалидния стол. Нито е смешно, нито е забавно.

— Вярно, но положението ти не е и толкова окаяно, както се опитваш да го представиш. — Гледаше я такава вече от три месеца и половина. Още откакто онзи идиот, вторият ѝ баща, ѝ бе съобщил новината.

Вече я бяха извадили от гипсовото корито, носеше ортопедичен корсет и се движеше с инвалидна количка. Ала сега идваше трудното, ужасяващите месеци на физиотерапия, през които или щеше да се научи да живее с недъга си, или не. — Не е задължително да избираш най-лошия вариант, Сам. Не бива да приемаш съдбата на „безпомощен инвалид“, както се изразява майка ти.

— Така ли? Защо? Да не би да направиш чудо и да проходи отново? — Тя заблъска краката си, сякаш бяха износени автомобилни гуми.

— Не, това е извън възможностите ми — отвърна той тихо, но решително. — Ала ти разполагаш със силата на ума, на ръцете си и — Чарли се усмихна за миг — със силата на езика си. С тях можеш да постигнеш много, стига да искаш.

— Наистина ли? Какво например?

Ала той беше дошъл подготвен.

— Съвсем случайно, госпожице всезнайке, днес ти нося подарък от Харви.

— Само още една кутия шоколадови бонбони, и ще запищя.

Говореше като капризно дете, а не като онази Сам, която Чарли познаваше. Но още имаше надежда да се приспособи. Лекарите казваха, че е много вероятно след време да приеме фактите. Пренастройването обаче беше ужасно трудно. За всекиго, а особено за красива и активна млада жена като Саманта.

— Той не ти изпраща бонбони, рожбо. Изпраща ти работа. — За момент зърна изненада в очите ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

— Само това, което казвам. Вчера говорихме с твоите лекари и те са на мнение, че няма причини да не изпълняваш част от служебните си задачи тук. Донесох ти диктофон, моливи и хартия, три папки, които Харви иска да прегледаш...

Още не беше свършил, когато Саманта се стрелна настрани с инвалидния си стол и се сопна:

— Защо да го правя, по дяволите?

Чарли реши, че вече достатъчно дълго е играла тази игра.

— Защото твърде отдавна седиш тук на задника си. Защото умът ти сече, защото можеше да умреш, но не умря. Тъй че не пропилявай онова, което имаш. — Говореше ядосано и тонът на Сам стана малко по-спокоен.

— Защо изобщо трябва да правя нещо за Харви?

— А защо той прави толкова много за теб? Защо ти даде пет месеца отпуска, когато съпругът ти те напусна, а после, след като се случи нещастieto, не се спря пред никакви разходи, за да те върне у дома? Трябва да ти напомня, че ако не беше той, можеше още да си седиш сама в Денвър. И защо после ти разреши неограничена отпуска по болест и продължава да чака завръщането ти?

— Защото съм добра в професията си, ето защо!

— Кучка такава! — За пръв път от месеци ѝ се ядоса и чувството беше приятно. — Той има нужда от твоята помощ, по дяволите. Затрупан е с работа, както и аз. Няма ли най-сетне да се вземеш в ръце и да престанеш да се самосъжбяваш?

Сам притихна и дълго седя с наведена глава, обърната с гръб към него.

— Още не съм решила — тихичко промълви тя накрая и Чарли се усмихна.

— Обичам те, Сам.

Тя бавно се обърна с лице към него и той видя, че по бузите ѝ се стичат сълзи.

— Какво, за бога, ще правя, Чарли? Къде ще живея? И как? О, господи, толкова ме е страх, че накрая ще се озова при майка ми в Атланта. Те ми се обаждат всеки ден да ми напомнят какво безпомощно сакато създание съм сега. И аз самата непрекъснато си го мисля... Че съм...

— Не си. В теб няма и следа от безпомощност. Вероятно ще трябва да направиш някои промени в живота си, но в никакъв случай не е необходимо да стигаш до крайности като Атланта. Господи, та ти ще се побъркаш там. — Сам кимна тъжно, а той повдигна брадичката ѝ и каза: — Мели и аз няма да позволим това да се случи, дори ако се наложи да дойдеш да живееш у нас.

— Но аз не искам да съм безпомощна, Чарли. Искам сама да се грижа за себе си.

— Не виждам какво ти пречи. Нали на това те учат тук?

Тя кимна бавно.

— Да, но ще трае цяла вечност.

— Колко време е цяла вечност? Шест месеца? Година?

— Нещо такова.

— А не си ли струва, след като няма да бъдеш принудена да живееш в Атланта?

— Да. — Саманта изтри сълзите с ръкава на екстравагантния си нощен жакет. — За това си струва да се мъча и пет години.

— Ами захващай се тогава, научи каквото трябва, а после излез отново сред света и върши онова, което умееш най-добре, Сам. А дотогава — той ѝ се усмихна и погледна часовника си, — направи ми тази услуга и прегледай папките и бележките тук. Заради Харви.

— Спести си това „заради Харви“. И двамата имате бръмбари в главите. Знаем какво сте намислили, но ще опитам. Прати му поздрав от мен.

— Той също ти праща поздрав. Каза, че утре ще мине.

— Напомни му да не забрави любимия ми Мики Спилейн. — Тя и Харви бяха страстни почитатели на детективските романи и той непрекъснато ѝ изпращаше книги от този род, за да се развлича.

— О, боже... вие двамата. — Чарли навлече отново тежкия балтон, нахлузи галошите, вдигна яката си и ѝ помахаше от вратата.

— Доскоро, Дядо Коледа. Кажи на Мели, че я обичам.

— Да, мадам. — Той докосна шапката си и изчезна, а Саманта дълго седя, вперила немиждащ поглед в папките.

Отново приближаваше Коледа и цяла сутрин бе мислила за Тейт. Само преди година се намираще в ранчо „Лорд“ и Тейт забавляваше децата, преоблечен като Дядо Коледа. На Бъдни вечер бе започнала да го опознава, оттам бе тръгнало всичко. А на Коледа я заведе в хижата край езерото. Спомените се нижеха пред вътрешния ѝ взор като живи и тя отново почувства познатата болка, питайки се къде ли е той.

Сутринта бе разговаряла с Каролайн. В Деня на благодарността Бил получил лек сърдечен пристъп, изобщо през последните месеци състоянието му непрекъснато се влошавало. След всичките тези мрачни вести на Сам ѝ бе неудобно да досажда на Каро с въпроси за Тейт Джордан, но все пак я попита. От него, както винаги, нямаше ни вест, ни кост. Самата Каролайн беше ужасно потисната от здравословното състояние на Бил. Наскоро бе наела нов управител, млад човек с жена и три деца, и ѝ се струваше, че той се справя добре.

Каро и този път я насърчи да бъде упорита. Физиотерапията, на която подлагаха сега Сам, беше най-изтощителното занимание през целия ѝ живот и тя се питаше дали си струва. Целта беше ръцете ѝ да станат толкова силни, че да може едва ли не да се мята от клон на клон като маймуна: да ляга и да става от леглото, да сяде и да става от инвалидния стол, от тоалетната чиния и изобщо да се справя с всичко, което би ѝ се наложило да върши, за да живее сама. Стига да проявеше добро желание, рехабилитаторите щяха да я научат да бъде напълно самостоятелна. До този момент тя се съпротивляваше, клинчеше от

предложената ѝ помощ, с вътрешното убеждение, че тъй или иначе нищо няма да се промени. Но сега, сега изведнъж почувства желание да вложи в упражненията цялата си упоритост. Чарли беше прав. Беше оживяла, а това бе достатъчна причина, за да напрегне сили.

Коледният ден бе тежък за нея. Харви Максвел мина да я види, дойдоха и Чарли с Мели и децата и сестрата пусна всички да влязат. Дадоха ѝ да подържи бебето, което вече беше почти на пет месеца и по-хубаво от всякога. Но след като си отидоха, самотата беше убийствена. Към края на следобеда започна да ѝ се струва, че просто няма да го понесе, в отчаянието си излезе от стаята и бавно подкара по коридора. В самия му край откри малко момче в инвалидна количка като нейната, което седеше до прозореца и тъжно гледаше снега навън.

— Здравсти, аз съм Сам — рече тя с преливащо от състрадание сърце и детето се обърна към нея. Едва ли беше на повече от шест години, а в очите му имаше сълзи.

— Вече няма да мога да си играя в снега.

— Нито пък аз. Как се казваш?

— Алекс.

— Какво получи за Коледа?

— Каубойска шапка и колан с кобур. Но не мога и да яздя.

Тя кимна замислено, ала после изведнъж каза:

— Защо да не можеш?

Момчето я изгледа така, сякаш беше много тъпа.

— Защото съм в този инвалиден стол, глупачке. Блъсна ме кола, докато карах колело, и сега трябва да остана в това нещо завинаги. — После я погледна любопитно. — Ами ти?

— Аз паднах от кон в Колорадо.

— Така ли? — Веднага се оживи той и тя му се усмихна.

— Така. И знаеш ли какво ще ти кажа? Хващам се на бас, че още мога да яздя. Хващам се на бас, че и ти можеш да яздиш. В едно списание веднъж видях статия със снимки на хора като нас, яхнали коне. Струва ми се, че имаха специални седла, но все пак язدهа.

— А имаха ли специални коне? — Той изглеждаше очарован от идеята и Сам му се усмихна.

— Не мисля. Просто добри коне.

— Добрите коне хвърлят ли те от седлото? — Детето се вторачи в краката ѝ, сетне в лицето ѝ.

— Не. Този кон не беше добър. А пък аз бях достатъчно глупава да го яздя. Той беше много злобен, но и аз направих доста глупости.

— Какви?

— Препусках презглава надлъж и нашир и поемах доста рискове. — За пръв път бе така честна пред самата себе си. За пръв път говореше и за злополуката и бе изненадана колко малко болка ѝ причинява това. — Харесваш ли конете, Алекс?

— Да, много. Веднъж ходих на родео.

— Така ли? Аз пък работех в едно ранчо.

— Не е вярно. — Беше възмутен. — Момичетата не работят в ранчо.

— Напротив, работят. Аз работех.

— Харесваше ли ти? — Още не изглеждаше съвсем убеден.

— Страшно.

— Защо тогава си престанала?

— Защото се върнах в Ню Йорк.

— Защо?

— Липсваха ми приятелите.

— Оо. Имаш ли деца?

— Не. — Сърцето ѝ леко се сви, като го изрече, и мислите ѝ веднага полетяха с копнеж към малката Сам. — Ти имаш ли деца, Алекс? — ухили му се и той прихна.

— Разбира се, че нямам. Колко си глупава. Името ти наистина ли е Сам?

— Да. Всъщност е Саманта. Приятелите ми ме наричат Сам.

— А моето е Александър. Но само майка ми ми казва така.

— Искаш ли да се повозим? — Чувстваше се неспокойна, а момчето бе не по-лоша компания от всеки друг.

— Сега ли?

— Разбира се. Защо не? Да не очакваш гости?

— Не. — Той моментално се натъжи отново. — Те току-що си тръгнаха. Гледах ги през прозореца как си отиват.

— Добре, защо тогава ние двамата да не си направим една малка обиколка? — Тя му се усмихна закачливо, бутна го, за да му даде начална скорост, и каза на дежурната сестра, че ще заведе Алекс на

разходка. Цялата сестринска стая им помахна за довиждане, като потеглиха към асансьорите и оттам — към магазина за подаръци на приземния етаж. Сам му купи захарно петле и две захарни пръчици, а за себе си взе няколко списания. После решиха да се запасят и с дъвки и когато се върнаха на своя етаж, надуваха балончета и играеха на „познай какво е това“.

— Искаш ли да ми видиш стаята? — любезно я покани той.

— Разбира се.

Вътре имаше малка коледна елхичка, украсена с дребни играчки, а стените бяха облепени с рисунки и картички от приятелчета в училището.

— И аз ще се върна там. Моят лекар казва, че няма нужда да ходя в специално училище. Ако си правя терапията, мога да стана като всички други, почти.

— И моят лекар ми казва същото.

— Ти ходиш ли на училище? — Той я погледна заинтригувано и Саманта се засмя.

— Не, аз работя.

— С какво се занимаваш?

— Работя в една рекламна агенция, правим рекламни филми.

— Като онези по телевизията, които подмамват децата да си купуват разни боклуци? Моята майка казва, че хората, които ги правят, са безотрово... безотроворни или нещо такова.

— Безотговорни. Всъщност моите реклами продават боклуци предимно на възрастните, например коли, пиана, червило или разни неща, от които започваш да миришеш на хубаво.

— Уф!

— Да. Е... може би някой ден ще се върна да работя в ранчото.

Той кимна мъдро. Това му звучеше много разумно.

— Омъжена ли си, Сам?

— Не.

— Как така?

— Никой не ме иска, предполагам. — Шегуваше се, ала момчето кимна сериозно. — А ти женен ли си, Алекс?

— Не — ухили се той. — Но имам две приятелки.

— Две...?

Разговорът им продължи така с часове. Вечеряха заедно, Сам отиде да го целуне за „лека нощ“ и да му разкаже приказка. После се прибра в стаята си и се нахвърли върху работата, а лицето ѝ бе озарено от спокойна усмивка.

Алекс напусна болницата през април, прибра се вкъщи с майка си и баща си и тръгна на училище. Той изпращаше на Сам по едно писмо всяка седмица, пишеше, че отново бил също като останалите, дори ходел с баща си всяка неделя да играе бейзбол с други деца в инвалидни колички. Момчето диктуваше писмата на майка си, а Сам ги събираше в специална папка. Тя също му пишеше, изпращаше му дъвки, картички с коне и всичко попаднало ѝ в магазина за подаръци, което предполагаше, че може да му хареса. Приятелството с него я караше да се чувства някак по-силна, стимулираше я да упорства в упражненията. Но времето за проверка настъпи в края на месеца, когато нейният лекар заговори за изписване.

— Е, какво ще кажеш? Чувстваш ли се готова?

Самата мисъл за това я хвърли в паника и тя поклати глава.

— Още не.

— Защо?

— Не знам... Не съм сигурна, че ще се справя... Не съм... Ръцете ми не са достатъчно силни... — Изведнъж бе готова да измисли хиляди извинения.

Лекарят знаеше, че това е нормално. Саманта се чувстваше в безопасност в своя пашкул и животът ѝ вън от болницата вече не я влечеше. Доктор Нолън беше наясно, че тя ще се съпротивлява с всяка сила, когато настъпи моментът да излезе оттук.

Сам наистина си бе изработила удобен стереотип: всяка сутрин по три часа физиотерапия и всеки следобед по три часа писмена работа за агенцията. Клиповете, които ѝ бяха спечелили седем нови награди, между които и така желаната „Клио“, отдавна се излъчваха и тя работеше над нови идеи за кампанията. Хенри Джоунс-Адамс, приятелят му и Чарли всеки момент щяха да заминат на Запад, за да снимат още два рекламни филма.

Една вечер Сам бе позвънила на Каролайн с намерението още веднъж да поиска разрешение за снимки в ранчото, надяваше се така

да отвлече за малко вниманието ѝ от Бил. Но трябваше да преживее ужасен шок. Щом чу гласа ѝ, възрастната жена изгуби самообладание и заплака сърцераздирателно, с гърлени, откъртващи се от дъното на душата ѝ ридания.

— О, Сам... боже мой... той си отиде... той си отиде.

Саманта не знаеше какво да каже — какво ли можеше да се каже наистина.

След това ѝ се обаждаше често, опитвайки се да я разведри поне малко. Но минаха няколко месеца, а Каролайн продължаваше да се чувства абсолютно загубена без Бил. Сърцето на Сам се късаше, когато я намираще все така отчаяна и съкрушена, с изчерпан дух, изтръгната душа, лишена от мъжа, когото бе обичала толкова дълго. Сега Саманта бе тази, която ѝ даваше сила и ѝ вдъхваше кураж да продължи нататък.

— Но аз вече си нямам никого, Сам. Няма за какво повече да живея. Всички от семейството ми си отидоха... А сега и Бил...

— Все още имаш ранчото и мен. И толкова хора те обичат.

— Не знам. — Гласът ѝ звучеше много уморено. — Струва ми се, че животът ми е свършил. Дори не ми се иска вече да яздя с каубоите. Оставила съм новия управител да върши цялата работа вместо мен. Ранчото не означава нищо без Бил и — Сам долови сълзите в гласа ѝ — всичко това толкова ме натъжава...

Тя бе пожелала да го погребат сред хълмовете, бяха му отслужили и панихида. Бил бе останал верен на себе си до самия край, беше умрял като управител на ранчо „Лорд“, а не като неин съпруг. Въпреки че това не интересуваше вече никого. Хората уважаваха и двамата, независимо дали подозираха нещо или не. Мнозина скърбяха за Бил и съчувстваха на Каро за загубата на добрия приятел дори без да знаят, че ѝ е бил мъж.

Разбира се, от Тейт Джордан все още нямаше никаква вест. Сам и не питаше вече, Каро би ѝ казала. Беше се свързала с толкова много хора, бе посетила толкова стопанства, бе разговаряла с безчет ранчери и наемни работници, а никой от тях не го бе виждал, никой не го познаваше. Питаше се къде ли е отишъл и дали е щастлив, дали си спомня, както си спомняше тя. Вече наистина нямаше никакъв смисъл да го търси. Не можеше да му предложи нищо. Сега тя не би му позволила да остане с нея, тя беше тази, която би избягала. Ала не се налагаше. Него го нямаше от цяла година.

През пролетта най-сетне я изтикаха внимателно от гнездото, въпреки протестите на майка ѝ. Лекарят ѝ я изписа от болницата на първи май, прекрасен топъл ден, и тя за пръв път отиде да разгледа новия си апартамент. Бе се видяла принудена още веднъж да потърси помощта на Чарли и Мели, да наеме транспортна фирма и да поръча всичко от старото ѝ жилище да бъде опаковано. Нямаше да е по силите ѝ да се справя сама със стълбите там. И като по някакво чудо се бе намерил свободен апартамент в същата сграда, в която живееха Мелинда и Чарли. Ставаше дума за приземен етаж с малка слънчева градинка, който щеше да е идеален за нея, защото не се изкачваха стъпала, влизаше се лесно и имаше портиер — тъкмо това, което ѝ бе препоръчал лекарят. Саманта бе инструктирала хората от фирмата да разположат мебелите по плана, който им бе начертала, и да оставят сандъците с вещите ѝ, за да ги разопакова сама. Това щеше да е първото ѝ изпитание след излизането от болницата. И то какво изпитание!

Нахвърли се на сандъците, поти се, сумтя и пъхтя, веднъж дори падна от стола, опитвайки се да окачи на стената малка картина. Но стана, окачи я, разопакова нещата, оправи леглото, изми косата си, изобщо извърши всичко онова, на което я бяха учили.

В понеделник сутринта се появи в агенцията със самочувствието на победителка, в черна пола и черен пуловер с висока яка, модни черни велурени ботуши и червена панделка в косата. Изглеждаше по-млада и по-здрава от когато и да било през тази ужасна година. По пладне майка ѝ се обади да се повайка за нещастната ѝ съдба, ала Саманта беше на съвещание. После отиде да обядва в „Лютес“ с Чарли и Харви, за да отпразнуват завръщането ѝ. В края на седмицата се състоя и първата ѝ среща с клиент, която проведе с лекота и много еlegantност. Беше ѝ любопитно да забележи, че мъжете все още я заглеждат, и дори опасенията, че вниманието им не е предизвикано от нейната привлекателност, а от съчувствие, не можеха да затъмнят радостта от съзнанието, че макар и загубила функциите си като жена, е запазила своята женственост. Тя бе отказала да обсъжда с психиатъра в болницата въпроса за мъжете, за нея те бяха затворена книга. Лекарят бе предпочел временно да изостави тази тема и да работи по

останалото. Във всяко друго отношение Сам бележеше голям напредък и той бе сигурен, че рано или късно ще се справи и с това. В края на краищата Саманта Тейлър беше невероятно красива и само на трийсет и една години. Не му се вярваше жена като нея да прекара остатъка от живота си сама, каквото и да говореше сега.

— Е! — Харви посегна към чашата шампанско с усмивка, каквато рядко се виждаше на лицето му. — Предлагам тост за Саманта. Да живееш още сто години, без да отсъстваш нито ден от агенцията. Благодаря ти. — Поклони се и тримата прихнаха.

После Саманта вдигна тост за тях. Когато си тръгнаха, всички бяха полупияни и тя взе да си прави глупави шеги, преструвайки се, че не може да управлява инвалидния стол. По пътя към офиса се блъсна в двама пешеходци, тъй че Чарли пое нещата в свои ръце и започна да я бута. Но само след няколко крачки връхлетя върху един полицаи и почти го свали на колене.

— Чарли, за бога! Внимавай къде вървиш!

— Внимавам... Според мен той е пиян. Отвратително, полицаи на служба!

Тримата се кикотеха като деца. Имаха трудности с изтрезняването дори след като се върнаха в службата, тъй че се отказаха от усилията и си тръгнаха рано. И за тримата денят бе изключителен.

В събота Сам заведе своя малък приятел Алекс на обяд. Взеха си хотдог с пържени картопки и ги изядоха, припичайки се на слънце на инвалидните столове. После отидоха на кино. Разположиха се един до друг на пътеката в „Рейдио Сити“ и момчето през цялото време не откъсна очи от екрана. Привечер Саманта го придружи до дома му и сърцето я заболя, когато трябваше да го върне на майка му. Преди да се прибере, потърси разтуха в апартамента на Мели и поигра с бебето. Движеше стола си бавно и предпазливо из детската стая, когато малката Сам внезапно се изправи, размаха ръчички и зацапука на пръсти след нея. „Голямата Сам“, както я наричаха в присъствие на бебето, зяпна от почуда. Малката падна на килима и загука, Саманта викна на Мели и тя пристигна тъкмо навреме, за да види как дъщеря ѝ

отново изпълнява същия акробатически номер. А беше само на десет месеца.

— Тя ходи! — развика се Мели. — Тя ходи... Чарли, Сам ходи...

Той се появи на вратата със сепнато изражение, не беше разбрал, че става дума за детето. Сам го гледаше изненадано, по лицето ѝ се стичаха сълзи. После се усмихна и протегна ръце към заливащото се от смях момиченце.

— О, да, ходи!

Тази година „Крейн, Харпър и Лауб“ спечелиха още една награда „Клио“ за рекламен филм на Саманта, пак благодарение на нея получиха и други две големи поръчки. Лошите предчувствия на майка ѝ не се сбъднаха. Сам работеше по-упорито от всякога, поддържаше жилището си с лекота, срещаше се с неколцина приятели и от време на време водеше вече седемгодишния Алекс на кино в събота следобед. Общо взето, беше доволна от живота си. Радваше се, че бе останала жива, че бе оцеляла. Макар и да не бе съвсем наясно с бъдещето си. Харви все още беше директор на творческия отдел и продължаваше да заплашва, че ще се пенсионира, но тя не му вярваше. До първи ноември, когато той я повика в кабинета си и разсеяно ѝ посочи стол.

— Седни, Сам.

— Благодаря, Харви, седнала съм. — Ухили се тя развеселена.

Харви я погледна объркано, после се разсмя.

— Не ме изнервяй, Сам, по дяволите. Имам да ти казвам нещо... Не, да те питам...

— Да не би най-сетне да ми предлагаш ръката си след всичките тези години? — С него постоянно си разменяха шегички на тази тема. Иначе Харви бе щастлив съпруг и баща вече от трийсет и две години.

— Престани, да му се не види, днес не съм те извикал да си чешем езиците. Сам — погледна я едва ли не сърдито, — ще го направя. От първи януари следващата година се пенсионирам.

— Кога те осени това, Харви? Тази сутрин ли?

Сам продължаваше да се усмихва. Отдавна бе престанала да взема насериозно неговите заплахи за пенсиониране и бе напълно доволна от мястото, което заемаше. През годините заплатата ѝ се бе увеличавала задоволително и агенцията ѝ бе правила толкова много отстъпки, бе проявила такова разбиране, докато тя се бореше с различните си проблеми и по време на боледуването, че лоялността ѝ и бездруго беше непоклатима. Не ѝ трябваше мястото на Харви.

— Защо просто не си дадеш малко почивка и за Коледа не заминеш с Маги на хубава ваканция някъде на топло, например на Карибите. А после ще се върнеш като добро момче, ще запретиш ръкави и отново ще се заловиш за работа.

— Не искам — отсече той с тон на своенравно дете. — Знаеш ли какво, Сам? Вече съм на петдесет и девет години и изведнъж започнах да се питам какво правя. Интересува ли се някой от рекламните? След година кой ще си спомня поне нещичко от онова, което сме създали? А аз пропилявам остатъка от най-добрите си години с Маги, седнал зад това бюро, и се скъсвам от работа. Не искам да го правя повече. Искам да се прибера у дома, докато не е станало късно. Преди да съм пропуснал своя шанс, преди някой от двамата ни да се разболеет или да умре. Никога не съм мислил така, но следващия вторник ставам на шейсет и просто си казах, майната му на всичко. Ще се оттегля още сега и ти не можеш да ме разубедиш, няма да ти го позволя. Тъй че те повиках тук да те попитам искаш ли моето място, Сам. Ако го искаш, ще го получиш. Всъщност това, че те питам, е само формалност, защото и да го искаш, и да не го искаш, то е твое.

Тя замълча за момент, не знаеше какво да каже.

— Страхотна реч, Харви.

— Подписвам се под всяка своя дума.

— Ами колкото и да е странно, мисля, че си прав.

Месеци наред Саманта бе размишлявала за Бил Кинг и леля Каро, бе се питала дали са се възползвали от всеки предложил им се момент, до самия край. От дълги години те бяха толкова заети да крият онова, което вършат, че положително бяха пропуснали много възможности да бъдат заедно — според Сам с нищо неоправдана загуба на енергия, която иначе биха изразходвали един за друг. Но всичко това бе вече минало. Сега повече я тревожеше състоянието на Каро, която и досега, осем месеца след смъртта на Бил, още не бе се съвзела. Тя беше в състояние на дълбока депресия и Сам много искаше да я види, ала пътуването беше единственото нещо, което все още не бе усвоила. Вече се чувстваше уверена на местна почва, знаеше, че тук може да се справи, но се боеше да напусне дома си и да замине по-надалеч. Не беше ходила и в Атланта, и най-вероятно никога нямаше да отиде. Ала посещението у леля Каро беше съвсем друго нещо. Просто още не бе взела нещата в ръцете си, не бе се организирала.

Играеше си с мисълта да замине за празниците, но още не го бе решила твърдо. Перспективата да се озове там по Коледа и да се сблъска със своите спомени за Тейт пораждаше у нея странни чувства.

— Е, Сам, искаш ли да бъдеш директор на творческия отдел?

Въпросът бе пряк и изискваше пряк отговор.

Тя се усмихна несигурно.

— Разбираш ли, най-смешното е, че не знам. Харесва ми да работя под твое ръководство, Харви, и преди време тази длъжност беше за мен недостижима мечта. Но истината е, че през последните една-две години животът ми много се промени. Промени се и ценностната ми система и не съм съвсем убедена, че искам всичко онова, което върви с поста: безсънните нощи, главоболията, язвата. Особено сега. Второто нещо, което ме безпокои, е, че директорът на творчески отдел трябва да пътува, а аз още нямам достатъчно увереност, за да го правя. Не се чувствам сигурна, затова и още не съм отишла да видя приятелката си в Калифорния. Не знам, Харви, може би вече не съм най-подходящият човек за това място. Какво ще кажеш за Чарли?

— Той е художествен директор, Саманта. Знаеш колко е необичайно художник да стане директор на творчески отдел. Изискват се различни качества.

— Възможно е. Но той би се справил, и то добре.

— Както и ти. Ще помислиш ли по въпроса?

— Разбира се, че ще помисля. Този път наистина е сериозно, нали? — Беше изненадана от неговото решение, както и от собственото си колебание да го приеме. Ала вече не бе сигурна, че иска да го замести. Освен това, колкото и добре да се справяше с живота от инвалидния стол, не можеше да отmine с лека ръка съмненията, че не е достатъчно подвижна за тази работа. — Кога искаш отговора ми?

— След няколко седмици.

Побъбриха още минута-две, после Сам си тръгна и когато излезе от кабинета му, имаше твърдото намерение да отговори в края на втората седмица. Ала след десет дни животът ѝ изигра такава лоша шега, че сякаш небето се срути върху ѝ. През последните две години не ѝ липсваха подобни преживявания.

Седнала зад бюрото си, Саманта разгърна току-що полученото писмо от адвокатата на Каролайн. От очите ѝ рукнаха сълзи, тя подкара инвалидния си стол по коридора към кабинета на Чарли и спря на прага с изражение на дълбока покруса.

— Случило ли се е нещо? — Той моментално прекъсна работата си и тръгна насреща ѝ. Въпросът му беше глупав. Пребледняла като платно, Саманта кимна, влезе в стаята и му подаде писмото. Чарли го взе, прочете го и я погледна, не по-малко потресен от нея. — Ти знаеше ли?

Тя плачеше тихо. Поклати глава, после каза:

— И през ум не ми е минавало... но предполагам, че си няма друг, освен мен. — Импулсивно протегна ръце към него и той я прегърна. — О, Чарли, отишла си е! Какво ще правя сега?

— Успокой се, Сам, успокой се, мила. — Ала и той бе поразен от новината.

Каролайн Лорд бе починала миналата неделя.

За момент Сам се почувства засегната, задето никой не ѝ се бе обадил — къде беше Джош, защо не бе ѝ съобщил? Ала горчивината ѝ бързо премина. Те бяха скитници, не им бе дошло наум да я потърсят в Ню Йорк.

В завещанието си Каролайн бе оставила ранчото на Саманта. Тя бе умряла в съня си, без да страда и без да създава проблеми. Чарли подозираше, а и Сам също, че това е станало по собствената ѝ воля, че не е искала да живее без Бил Кинг.

Саманта бавно се отдалечи от Чарли, спря стола си до прозореца и се загледа навън.

— Защо ми е оставила ранчото, Чарли? Какво, по дяволите, ще правя с него? Сега не мога да сторя нищо. — Гласът ѝ заглъхна при спомена за щастливите дни, които бе прекарала там: с приятелката си Барбара, с Каролайн и Бил, с Тейт. Мислите я понесоха към хижата край езерото, към Черния красавец, към Джош и сълзите рукнаха още по-силно.

— Защо да не можеш? — долетя до нея гласът на Чарли.

Обърна се и срещна погледа му.

— Защото, колкото и да не ми се иска да го призная, колкото и да се преструвам на нормална, с работата, с приятелите си, с това, че

живея сама и вземам таксита, истината е, че, както казва скъпата ми майка, аз съм инвалид, Чарли. Какво, по дяволите, да правя с това ранчо? Да седя и да гледам как другите яздят? Там е за здрави хора, Чарли.

— Ти ще си толкова здрава, колкото сама си позволиш да бъдеш. Конят има четири крака, достатъчно и за двамата. Остави ходенето на него. Той притежава много повече изящество от твоя инвалиден стол.

— Не си забавен — сърдито го отрязва тя, направи завой и излезе от стаята.

След пет минути той я последва в нейния кабинет и пак подхвана същата тема, без да се смущава от гнева и от крясъците ѝ.

— Остави ме на мира, по дяволите! Току-що научих, че е починала моя приятелка, която толкова обичах, а ти ми досаждаш с твоите си идеи как трябвало да отида там и да язда коне. Остави ме на мира! — срязва го тя, но това не го обезсърчи.

— Не, няма да те оставя. И на мен ми е много мъчно, че Каролайн е починала, мисля обаче, че тя ти е направила неоценим подарък. Не заради стойността му в пари, а защото това е една мечта, с която можеш да живееш до края на дните си, Сам. Наблюдавам те от мига, в който се върна в агенцията. В работата си изключително добра, както винаги, но според мен тя вече не те интересува. Струва ми се, че още откакто се влюби в онзи каубой, откакто живя там, ти не искаш нищо друго, освен ранчото. Тук не се чувстваш добре. Сега твоята приятелка ти го е завещала цялото: земята, сградите, добитъка, всичко, а на теб изведнъж ти хрумва да се правиш на инвалид. Е, ако питаш мен, ти си страхливка, Сам, и не бива да ти се позволява да играеш тази игра.

— А как смяташ да ми попречиш „да се правя на инвалид“?

— Като ти вкарам малко разум в главата. Ако трябва, и с ритници. Ще те заведа там и ще ти натрия носа в ранчото, за да си спомниш колко много го обичаш. Аз лично съм на мнение, че си луда, всичко, което е по запад от Пъкпси, ме интересува колкото Източна Африка, но ти, ти душа даваш за всичко това. Господи, на онези снимки миналата година беше достатъчно само да видиш кон или крава, или пък да побъбриш с някой управител и очите ти светваха като крушки. Мен тази обстановка ме побъркваше, ала ти беше на седмото небе. А сега искаш да се откажеш от всичко това? Защо не

направиш нещо, след като ти се предлага тази възможност? Защо не осъществиш една от мечтите си? Толкова често си разказвала на малкия Алекс за онази специална школа по езда, за която си чела. Последния път, когато дойде тук да те вземе за обяд, момчето сподели с мен, че си му обещала някой ден да го заведеш на езда. Защо не преобразиш ранчото на Каролайн в място за хора като теб и Алекс? Какво ще кажеш за тази идея?

Сам гледаше приятеля си с изумление, сълзите бяха спрели да се търкалят по бузите ѝ.

— Но аз не бих могла да се справя, Чарли... Как да се заема с подобно начинание? Та аз не знам нищо за тези неща.

— Ще се научиш. Разбираш от коне. Имаш представа какво е да бъдеш в инвалидна количка. Разполагаш с много хора, които ще ти помагат в ръководството на ранчото, ти само ще трябва да координираш всичко, като за голям рекламен клип, а в това нямаш равна на себе си.

— Чарли, ти си луд.

— Може — погледна я ухилено той. — Кажи, Сам, няма ли да ти е приятно и ти да си мъничко луда?

— Вероятно. — Честно си призна тя, без да откъсва от него своите пълни с удивление очи. — Какво да правя сега?

— Защо не отидеш там и не се погледаш още веднъж? Ранчото е твое, Сам!

— Веднага ли?

— Когато имаш време.

— Сама ли?

— Ако искаш.

— Не знам. — Тя отклони погледа си от него и се загледа в пространството, потънала в мисли за ранчото. Щеше да е толкова мъчително да го види сега, когато леля Каро вече я нямаше. Как щеше да се справи със спомените за хората, които бе обичала, а вече не бяха там? — Не искам да отивам сама, Чарли. Не мисля, че бих издържала.

— Тогава вземи някого със себе си — каза той с делови тон.

— Кого предлагаш да взема? — скептично го погледна тя. — Майка ми ли?

— Боже опази. И аз не знам. Вземи Мели.

— Ами децата?

— Тогава ни вземи всичките. Или не си прави труда, ние сами ще дойдем. Децата много ще се радват, а също и ние. И когато стигнем там, ще ти кажа какво мисля.

— Сериозно ли говориш, Чарли?

— Напълно. Смятам, че това ще бъде най-важното решение в живота ти и ще ми е крайно неприятно, ако го провалиш.

— И на мен. — Погледна го тъжно и изведнъж се сети за нещо.
— Какво ще кажеш за Деня на благодарността?

— Какво да кажа?

— Той е след три седмици, защо всички да не заминем тогава?

Чарли се замисли за момент, после ѝ се усмихна.

— Дадено. Ще се обадя на Мели.

— Сигурен ли си, че тя ще иска да дойде?

— Разбира се. Пък ако ли не — ухили се той, — ще тръгна сам.

Но Мели нямаше никакви възражения. Както и децата. Никой, освен тях, не знаеше за плановете им. Тихомълком направиха резервации за четириднешно пътуване около Деня на благодарността. Саманта не каза дори на Харви — боеше се да не го разстрои. Все още не му бе дала отговор за директорското място.

Докато изминаваха последните километри през хълмистия пейзаж по познатата отсечка от магистралата, Саманта стана необичайно тиха. Но останалите не забелязаха. Момчетата бяха толкова възбудени, че направо подскачаха във взетата под наем кола. Мели беше оставила бебето при майка си и дотук пътуването бе протекло гладко. Очевидно нарушаваха традициите, свързани с Деня на благодарността, но поне възрастните се надяваха, че ще си струва. В самолета бяха хапнали по едно тънко и сухо парченце пуйка с гарнитура и Мели бе обещала на другия ден да приготви истинска вечеря с печена пуйка в ранчото.

Саманта бе разговаряла по телефона с Джош същата сутрин. Момчетата щяха да прекарат нощта в спални чували в една от двете стаи за гости, Чарли и Мели щяха да се настанят в спалнята на леля Каро, а за Саманта бе приготвена старата ѝ стая. Къщата беше достатъчно голяма да приюти всички. Джош я бе успокоил, че са закупени необходимите продукти, и бе предложил, ако искат, да ги вземе от аерогарата в Лос Анжелис. Но Сам не искаше да му разваля празника и каза, че ще се видят, когато пристигнат там. Старият каубой се разчувства и с обичайното запъване изрази радостта си, че сега тя е собственичка на ранчото. Увери я, че ще стори всичко по силите си, за да ѝ помогне. Надявал се само, че няма да направи някоя глупост и да го продаде, защото никак не било чудно от нея да излезе най-добрата ранчерка в околността.

При тези думи тя се усмихна тъжно, пожела му приятно прекарване на Деня на благодарността и побърза да се присъедини към Мели, Чарли и момчетата във фоайето. Наложил им се да вземат две таксита до летището, а сега бяха натъпкани в огромно комби и децата пееха с пълно гърло.

Вече приближаваха и Саманта не можеше да мисли за нищо друго, освен за последното си пребиваване в ранчото, когато Бил Кинг и Каролайн бяха живи и здрави. Отново се върна към дните с Тейт, прекарани тук. Сега всичко това ѝ се струваше като сън, споделените мигове на радост, часовете в хижата край езерото, разходките им с неговия пинто и расовия жребец на Каро бяха като от някакъв друг живот... Тогава тя можеше да ходи.

Щом взеха последния завой по шосето, Сам почувства как над нея се спуска черен облак и още веднъж си даде сметка колко се е променило всичко.

— Ето го — тихо се обади тя от задната седалка, сочейки с разтреперан пръст. Минаха през главната порта, поеха по виещия се път и къщата на леля Каро изникна пред тях. Но лампите вътре не бяха запалени и макар да беше едва пет часът следобед, тя изглеждаше призрачна, тъжна и самотна в падащия здрач. — Джош каза, че ще остави вратата отворена. Ако искаш да влезеш, Чарли, бушоните на дневната са на таблото вдясно, точно зад вратата.

Сам остана на мястото си с приковани в къщата очи. Все очакваше лампите да светнат, да види познатите бели коси, усмихнатото лице на леля Каро, която ѝ маха от прага. Но Чарли влезе да включи осветлението, после тръгна бързо обратно към колата, а до него нямаше никого. Дори момчетата се смълчаха и се заоглеждаха наоколо.

— Къде са конете, Сам?

— В конюшнията, скъпи. Утре ще ви ги покажа.

— Не може ли да ги видим веднага?

Тя се усмихна на Чарли над главите им и кимна.

— Добре. Хайде да си внесем нещата и после ще ви заведа.

Ала сега, след като бе дошла, нямаше желание да влиза в къщата или в конюшнията, не желаше да вижда Черния красавец, нито Навахо, нито другите коне. Искаше ѝ се само да види Каролайн, Бил Кинг и Тейт Джордан и да живее така, както никога повече нямаше да живее. Тя се прехвърли в инвалидния стол и остави Чарли да я избута по стълбите, а в гърлото ѝ бе застанала буца, голяма колкото ябълка. Завъртя колелата, влезе бавно в къщата и се огледа, сетне, още по-бавно, пое по коридора към своята стая. След миг момчетата изтичаха край нея, Сам се усмихна насила, показа им къде ще спят и се върна в

дневната при Чарли и Мелинда. Посочи им стаята в другия край на коридора, но нямаше никакво желание да влиза вътре. Не искаше да вижда празната спалня, която бе принадлежала на Каро и Бил.

— Добре ли си? — съчувствено я погледна Мелинда.

— Всичко е наред. Честно.

— Изглеждаш уморена.

Не беше уморена, а само отчайващо нещастна.

— Добре съм.

Спомняше си с мъчителна яснота как се бе чувствала, когато заминаваше от ранчото, без да знае къде е Тейт и дали ще го намери някога, но все още изпълнена с надежди. Сега знаеше със сигурност, че никога повече няма да го види. А беше изгубила и Каро... Мисълта за това я заля като цимент.

Седеше до прозореца и гледаше към неясните очертания на хълмовете в сгъстяващия се здрач, когато съзря приближаващата се дребна кривокрака фигура, подобна на елф, същински малък горски дух, и изведнъж мокрото ѝ от сълзи лице грейна в усмивка.

Беше Джош. Бе забелязал светлините от къщата и бе побързал да дойде и да я поздрави. Сам изхвърча през вратата и спря с инвалидния стол да го чака на терасата. Но той внезапно се закова на място, на лицето му се изписа стъписване и го чу да шепти: „О, боже мой...“. Без да усети, Саманта се бе разплакала. Джош също плачеше, вече бе стигнал до средата на стълбите и тя протягаше ръце към него. Той се наведе над нея, прегърна я и двамата продължиха да плачат заедно — за Бил, за Каро, за Тейт и за нея самата. Дълго се чуваха само сподавените им хлипове, после съсухреният стар каубой подсмръкна звучно и се изправи.

— Защо никой не ми е казал, Сам?

— Мислех, че госпожа Каро...

Той поклати глава с отчаяно изражение.

— Как се случи?

Саманта затвори очи за момент. Имаше чувството, че преживява заедно с него този шок. Сякаш се виждаше отстрани, както я виждаше той: осакатена, в инвалидна количка. Тя вече не беше гордата млада Паломино, която препускаше на воля през хълмовете. Стори ѝ се, че животът ѝ е свършил, че изведнъж е остаряла. В този миг бе убедена, че не би могла да задържи ранчото. Нямаше как да го управлява. И

другите мъже щяха да реагират по същия начин, както Джош. Тя беше инвалид, приказките на лекарите от болницата тук нямаше да ѝ помогнат с нищо.

— Сам...

— Всичко е наред, Джош — усмихна му се мило и пое дълбоко въздух. — Случи се в Колорадо, преди година и три месеца. Заради щуротията, която направих с един кон. — Споменът за злополуката бе вече замъглен, но тя винаги щеше да помни сивия жребец... Сивия дявол... и безкрайния миг, когато летеше във въздуха. — Поех риска да яздя див жребец. Беше коварно животно и ме хвърли в едно дърво.

— Защо... защо го направи? — Докато я гледаше, той отново се просълзи. Чувстваше инстинктивно, че Сам е извадила душата на животното, а и тя не го отричаше.

— Не знам — въздъхна младата жена. — Определено не съм била с всички си. Изглежда, след Черния красавец съм си въобразявала, че мога да се справя с всеки кон, който ми попадне. И бях разстроена за нещо. — Беше потисната заради Тейт, ала не каза това на Джош. — Ето какво се случи.

— Ти ще... Могат ли...? — Той не знаеше как да завърши, но тя веднага го разбра и поклати глава.

— Не. Това е положението. Мислех, че си разбрал. Предполагах, че Каролайн ти е казала.

— Нищо не ми е казвала.

— Сигурно е била заета покрай Бил. По това време той бе получил първата си сърдечна криза. Аз исках да дойда, ала бях много претрупана с работа, а после... — Гласът ѝ трепна, но тя продължи: — Бях в болницата десет месеца. — Погледът ѝ се зарея към познатите сгради. — Но трябваше да дойда след това. Не знам... мисля, че ме беше страх. Боях се да се изправа очи в очи с всичко онова, което вече не мога да върша. И повече не я видях, Джош — прошепна с треперещи устни Сам. — Каролайн беше толкова самотна след смъртта на Бил, а аз изобщо не ѝ помогнах. — Затвори очи, протегна ръце и отново се вкопчи в стария каубой.

— Тя се държеше, Сам. И си отиде, защото го искаше. За нея животът без него нямаше смисъл.

Значи е знаел? Нима и останалите са знаели? Нима криеницата през всичките тези години е била само фарс? Сам погледна Джош в

очите и разбра, че всъщност не е било никаква тайна.

— Те бяха като съпрузи, Сам.

Тя кимна.

— Знам. Трябвало е да се оженят.

Той само вдигна рамене.

— Човек е безсилен пред старите нрави. — После я погледна въпросително. — Ами ти? — Изведнъж си бе дал сметка колко невероятно е тя да задържи ранчото при създалото се положение. — Ще продадеш ли този имот?

— Не знам — отвърна му загрижено. — Не виждам как бих могла да го управлявам. Струва ми се, че може би мястото ми е в Ню Йорк.

— Сега с твоите хора ли живееш? — Изглежда, му беше любопитно как се справя, но Сам се усмихна леко и поклати глава.

— Какво говориш. Сама съм. Живея в една и съща сграда с приятелите, които ме доведоха тук. Трябваше да си намеря нов апартамент, без стълби. Все пак мога да се грижа за себе си.

— Това е страхотно, Сам — тонът му едва-едва издаваше, че говори със саката жена, но Сам знаеше, че той тепърва ще трябва да свикне с този факт. В известен смисъл и тя още не го бе възприела напълно, тъй че не му се сърдеше. Ала онова, което ѝ каза след това, направо я втрещи: — Нищо не ти пречи да живееш тук. По дяволите, всички ще ти помагаме. И защо, майка му стара, да не можеш да яздиш? Само дето сега трябва да бъдеш по-предпазлива. — Докато говореше, я гледаше едва ли не свирепо, но после се усмихна.

— Не знам, Джош. Мислила съм да го задържа, ала е доста страшничко. Затова съм дошла. Не исках да продавам, преди лично да видя как стоят нещата.

— Радвам се, че си решила така. Знаеш ли — той присви очи и се потупа по брадичката, загледан към тъмнеещия хоризонт, — струва ми се, че тук имаме едно старо седло, което мога да наглася идеално за теб. Ще ти кажа обаче нещо — обърна се и отново я погледна намръщено, — няма да яздиш Черния красавец, дори ако трябва с ритници да те държа далеч от него!

— Опитай само да ме спреш! — Тя се смееше от сърце, чувстваше се почти както някога, но Джош не се шегуваше.

— За мен ще е удоволствие. Иска ми се да знам кой е бил глупакът, който ти е позволил да яздиш она яребец.

— Човекът ме видя как яздя.

— Проклетата фукла.

Подобно нещо би казал и Тейт и когато отново вдигна поглед към Джош, очите на Саманта вече не се смееха.

— Джош?

— Да?

— Чувал ли си нещо за Тейт Джордан? — Имаше повече от година и половина, откакто си беше отишъл.

Но Джош само поклати глава.

— Не. Той е каубой. Кой знае накъде го е отвял вятърът. Обаче от него можеше да излезе добър управител, Сам.

И добър съпруг. Ала Сам не издаде чувствата, които вълнуваха сърцето ѝ.

— Как е новият?

— Бива го. Но напуска. Вече са му предложили място в друго ранчо. Казал го е на адвоката вчера сутринта. Не искал да рискува да остане без работа, в случай че решиш да продаваш, тъй че щял да се премести, докато може. Човекът има цял куп деца — уточни Джош, а Сам го погледна замислено.

— А ти, Джош? Ти оставаш ли?

— Ама разбира се! Живял съм тук твърде дълго, за да вървя, където и да било. Ще трябва да ме продадеш заедно с ранчото.

— Ако не го продам, как би ти харесало да станеш управител?

— Шегуваш ли се, Сам? — Очите му светнаха заинтригувано. — Много би ми харесало, дума да не става. А жена ми така ще се надуе, че ще ни побърка всичките. Но ще го преживея. — Ии двамата се засмяха, Джош протегна грубата си ръка и Саманта я стисна.

— Сам? — Чарли надникна през мрежата за комари на входната врата, беше я чул да разговаря и бе дошъл да види кой е.

Тя бързо направи маневра със стола си, запозна ги и мъжете се заприказваха за ранчото. Разговорът се водеше над главата на Сам и увлечен в него, Джош я забрави за няколко минути. Накрая отново се обърна към нея:

— Колко време ще останеш, Сам?

— Само до неделя. Трябва да се връщаме. С Чарли работим заедно в Ню Йорк. Той е художник.

— Нищо подобно, аз съм гений. — Всички се засмяха.

— Можете ли да яздите? — Чарли поклати глава и Джош се усмихна широко. — Ще ви научим. Сам каза, че сте довели децата си.

— Три от тях. Синовете.

— Колко имате общо? — Вдигна вежди Джош.

— Четири. Оставихме вкъщи бебето, момиченце.

— Ха — изкикоти се Джош, — това не е нищо. Моите са шест.

— Опазил господ! — Чарли обърна очи, сякаш всеки момент щеше да припадне, и тримата избухнаха в смях.

Джош влезе вътре да се запознае с Мели и момчетата, а после всички отидоха в конюшната да видят конете. Децата така се развълнуваха, че запищяха и заподскачаха по нахвърляната на земята слама. Веднага бяха запланувани уроците по езда на следващия ден, а след това Сам се отби да се порадва на Черния красавец, както винаги спокоен и прекрасен в своята преграда.

— Хубав кон, нали, Сам? — Дори Джош го гледаше с гордост. Сетне очите му се спряха върху нея, сякаш току-що си бе спомнил нещо. — Сега той е твой, Сам.

— Не. — Тя бавно поклати глава. — Той винаги ще бъде на Каро. Но аз ще го язда. — Този път Джош не отвърна на усмивката ѝ.

— Дума да не става.

— Можем да спорим за това и утре сутринта.

Джош не изглеждаше убеден, ала всички тръгнаха към къщата и той се раздели с тях на терасата с последен нежен поглед към Саманта. Едва сега тя почувства, че отново си е у дома. Макар и другите да си бяха отишли, все още имаше Джош. И прекрасното ранчо, което Каролайн ѝ бе завещала, и спомените за красивия роман на старата ѝ приятелка с Бил, и своите собствени спомени за Тейт, за хижата край езерото — тези неща никога нямаше да се изтрият от паметта ѝ. Особено ако останеше тук.

— Сега, сега, Сам... вдигаме те...

Двама каубои бяха направили с ръце столче и тя се бе прехвърлила на него, а други двама държаха здраво коня. Не беше Черния красавец, дори не беше Навахо, а някаква нова кобила на име Хубаво момиче. Но този път името не подразни Саманта. Тя бе изненадана от своята несигурност, въпреки единодушните уверения, че конят е един от най-кротките. Мъжете бързо я вдигнаха, Джош я овърза с ремъци и ето че вече седеше на седлото и ги гледаше с изумление отгоре. Беше щастлива.

— За бога, направихме го! Гледайте, яздя! — Приличаше на екзалтирано дете.

— Не яздиш — с видимо задоволство ѝ се усмихна Джош, — само седиш на коня. Раздвижи го малко, Сам, и виж как ще се почувстваш.

Тя го погледна и прошепна:

— Няма да ми повярваш, но ме е страх. — Изплашеното ѝ изражение се смени с неспокойна усмивка, ала тя не помръдна.

Джош внимателно хвана коня за оглавника и го поведе.

— Няма страшно, Сам. Хайде, ще те разходя из заграждението.

— Джош, чувствам се като малко дете.

Той я погледна през рамо с нежност.

— Ами така е. Преди да започнеш да тичаш, трябва да се научиш да ходиш. — Но след малко пусна оглавника, конят премина в лек тръс и на лицето на Саманта изведнъж се появи широка усмивка.

— Хей, момчета, аз яздя! — развика се тя. — Препускам... вижте! — Бе така развълнувана, че почти не можеше да го понесе.

За пръв път от повече от година не се движеше с инвалидния стол, а отново тичаше, макар и не на собствените си крака. Възторженото чувство от ездата, от вятъра, който развяваше косите ѝ, бе най-хубавото от всичко, изживяно през последните години. На Джош му трябваше цял час, за да я убеди, че вече ѝ е достатъчно.

Когато я свалиха от коня, тя направо преливаше от щастие, очите ѝ блестяха и кичури златиста коса се виеха около нежното ѝ лице.

— Наистина изглеждаше добре на онзи кон, Сам — каза старият ѝ приятел, докато каубоите я слагаха в инвалидния стол.

Тя се засмя смутено.

— Знаеш ли, в началото бях уплашена до смърт.

— Разбираемо е. Трябва да си луда, за да не те е страх след онова, което ти се е случило. — После я погледна сериозно. — Как беше?

— Толкова хубаво, Джош! — Затвори очи, щастливо усмихната. — Все едно, че отново бях нормален човек. — Усмивката ѝ помръкна и тя се взря в мъдрите му стари очи. — Беше толкова отдавна.

— Да. — Той се почеса по брадата. — Но все си мисля, че няма защо да се бавиш повече, Сам. Можеш да се върнеш тук и да се заемеш с ранчото... — Цяла нощ бе размишлявал върху това.

Сам го погледна съсредоточено, наклонила глава на една страна.

— Искаш ли да знаеш какво ми се върти из главата? — Джош кимна. — С Чарли говорихме за това в Ню Йорк. Може и да не съм с всичкия си, ала се питам дали не бих могла да го преобразя в специално ранчо за... — Поколеба се за момент, не знаеше как да го каже. — За хора като мен. Най-вече за деца, но ще има и възрастни. Ще ги учим да яздят, ще им помагаме да се върнат към нормалния живот. Джош, нямам думи да ти опиша какво изпитвам. Тук, в инвалидния стол, аз съм съвсем друг човек. Качена обаче на коня, съм същата, каквато бях. О, може би не съм, но ще стана, когато отново свикна да яздя. Представи си какво ще е да показваме това на хората, да им даваме коне, да ги учим да яздят... — Тя не забелязваше, че в очите на възрастния мъж се бяха появили сълзи, както и в нейните.

Джош кимаше замислено и оглеждаше сградите наоколо.

— Ще трябва да направим някои промени, но ще стане...

— Ще ми помогнеш ли?

— Не разбирам много от... от... — на устата му беше да каже сакати, ала се опитваше да бъде тактичен — ... от такива хора, но пък разбирам от коне. Ако трябва, мога да науча и сляп човек да язди. Научих моите деца още преди да станат на три години.

Саманта знаеше, че е вярно, освен това той беше изключително търпелив и внимателен, в това отношение ни най-малко не отстъпваше

на рехабилитаторите, които се бяха грижили за нея в болницата.

— Знаеш ли, Сам, можем да го направим. По дяволите, много ми се иска да опитам.

— И на мен. Но ми е необходимо време да го обмисля. Ще са нужни пари, ще трябва да привлеча рехабилитатори, сестри и възпитатели, тъй че хората с готовност да ми поверяват децата си. А всъщност защо ще ми имат доверие? — каза тя по-скоро на самата себе си, отколкото на Джош.

След малко Чарли и Мели ги прекъснаха и засипаха Джош с въпроси за ранчото.

Неделя дойде твърде бързо и сутринта, когато се сбогуваха, всички съжаляваха, че си тръгват. Преди да потеглят за аерогарата, наскърбеният от раздялата Джош хвана ръката на Сам и я стисна, а в погледа му се четяха хиляди въпроси.

— Е, ще задържиш ли ранчото? — Знаеше, че в противен случай може никога повече да не я види. И че не бива да допусне това. Искаше да ѝ помогне да намери самата себе си и да изгради своята школа за деца инвалиди. През изминалите няколко дни бе почувствал колко самотна и наранена е тя.

— Още не знам, Джош — откровено призна Сам. — Трябва да направя някои проучвания и да го обмисля. Обещавам да ти съобщя веднага, щом взема някакво решение.

— Колко време ще ти е нужно?

— Да не са ти предложили друга работа? — разтревожено го погледна тя.

— Ако кажа „да“ — усмихна се меко той, — това ще те накара ли да ревнуваш достатъчно, за да не го продаваш?

Сам се разсмя.

— Ама че си хитрец!

Джош изведнъж стана сериозен.

— Просто не искам да виждам как се отказваш от това ранчо.

— И аз не искам да го загубя, Джош. Но не знам достатъчно за управлението на подобно стопанство, за да има печалба от него. Единственото, което изглежда разумно, е да осъществим онова, за което говорихме.

— Ами хайде де!

— Дай ми възможност да си помисля.

— Само гледай да не забравиш. — Той се наведе и я стисна в мечешката си прегръдка, после се обърна да каже „довиждане“ на Чарли, Мелинда и трите момчета.

Махаха му за сбогом, докато не се загуби от очите им. За разлика от пътуването към ранчото, връщането им мина много тихо. Децата бяха уморени и разочаровани, че си тръгват, Чарли и Мели току подремваха, а Сам беше вгълбена в себе си по целия път до Ню Йорк. Имаше да мисли за толкова неща: дали ще ѝ е по силите, дали ако продаде добитъка, ще получи достатъчно пари, за да направи подобренията, дали действително има желание да се заеме с този проект или не. Наистина ли беше готова да изостави сигурността на живота си в Ню Йорк?

Беше така погълната от своите планове, че почти не се сети за Тейт. Раздели се с Чарли и Мели във фоайето на сградата и още с влизането в апартамента се зае да си записва някои неща.

На другата сутрин, когато Чарли почука на вратата на кабинета ѝ, тя все още имаше съсредоточен вид.

— Е, пастирке, реши ли се вече?

— Шшт! — Сложи пръст на устните си и му махна да влезе.

В службата още никой не знаеше и тя много държеше Харви да не научи, преди да е взела окончателното си решение.

— Какво ще правиш, Сам? — Чарли се тръшна на дивана и ѝ се усмихна. — Искаш ли да знаеш какво бих сторил, ако бях на твое място?

— Не. — Саманта се помъчи да си придаде строг вид, но той винаги я размиваше. — Искам сама да реша.

— Много умно. Само не прави грешката да казваш на майка си какво си намислила. Тя сигурно ще те затвори в лудницата.

— И може би ще е права.

— Едва ли. Или поне не по тази причина. — Той се ухили и седна по-прилично, тъкмо когато на вратата се появи секретарката на Харви.

— Госпожо Тейлър?

— Да? — Сам се обърна към нея.

— Господин Максвел иска да ви види.

— Лично Всемогъщият? — респектирано рече Чарли и си тръгна, а Сам последва секретарката по коридора.

Завари Харви уморен и тъжен. На бюрото му бе струпан цял куп книжа, той вдигна глава само за миг и пак се наведе да довърши някакви бележки.

— Здравсти, Сам.

— Здравсти, Харви, какво има?

Той я накара да чака цяла минута, преди да съсредоточи вниманието си върху нея, после не пропусна обичайните любезности и чак тогава се спря на онова, заради което я бе повикал.

— Как мина Денят на благодарността?

— Много добре. А при теб?

— Чудесно. Как го прекара?

Въпросът беше опасен и Сам изведнъж стана неспокойна.

— Със семейство Питърсън.

— Много хубаво. У тях или при теб?

— При мен. — Успокояваше се, че всъщност не лъже. В края на краищата сега ранчото беше нейно.

— Това е страхотно, Сам — усмихна се Харви. — Ти наистина се справяш удивително добре.

— Благодаря ти. — Този комплимент означаваше много за нея.

— Което ме подсеща защо те повиках в кабинета си тази сутрин. Не си ми дала своя отговор. — Погледна я с очакване, а тя въздъхна и се сви в стола си.

— Знаем, Харви... и се чувствам ужасно, но просто ми трябваше време да помисля.

— Наистина ли е толкова трудно да решиш? — Изглеждаше учуден. Какъв избор имаше тя в края на краищата? — Ако още се притесняваш заради пътуванията, просто трябва да си назначиш компетентен заместник, както направих аз, и всичко ще бъде наред — засмя се той. — С останалото определено можеш да се справиш. По дяволите, Сам, вече от години вършиш моята работа!

Харви се шегуваше, но тя му се закани с пръст.

— Най-сетне го призна. Трябва да те накарам да ми подпишеш декларация за това.

— Не се надявай. Хайде, Сам, освободи ме от този капан. Дай ми отговора си. — Усмихна се и се облегна назад. — Искам да се прибера у дома.

— Лошото е, че и аз искам същото, Харви — каза Саманта, гледайки го тъжно.

Той очевидно не я разбра.

— Но твоят дом е тук, Сам.

— Не, Харви — бавно поклати глава тя. — През почивните дни разбрах едно: домът ми не е тук.

— Не се ли чувстваш добре в агенцията? — Харви изглеждаше шокиран. Подобна възможност не му бе и минавала през ума. Нима тя възнамеряваше да напусне?

Ала Сам бързо поклати глава.

— Не, тук ми харесва. Не става дума за агенцията... но... Не знам как да ти го обясня, свързано е с Ню Йорк.

— Сам. — Той вдигна ръка да я спре. — Предупреждавам те, че ако си дошла да ми кажеш, че се местиш в Атланта при майка си, ще припадна. В такъв случай по-добре веднага се обади на лекаря ми.

Тя се засмя и отново поклати глава.

— Не, уверявам те, че не е това.

— Какво е тогава?

— Скрих нещо от теб, Харви. — Сам погледна виновно своя дългогодишен началник. — Приятелката ми Каролайн ми остави ранчото си.

— Оставила го е на теб? — изненадано възкликна той. — Ще го продадеш ли?

Саманта бавно поклати глава.

— Не мисля. Тъкмо за това става дума.

— Няма да го задържиш, нали, Сам? Какво би правила с него?

— Много неща. — Погледна го и в същия момент разбра какъв ще е отговорът ѝ. — Просто трябва да се захвана с една работа. Може би няма да успея, може да се окаже, че не е по силите ми и да претърпя ужасен провал, но искам да опитам. Имам намерение да го преобразя в място, където деца инвалиди ще се учат да яздят, да бъдат независими, да се движат и по друг начин, освен с инвалидни колички: на кон.

Харви я гледаше безмълвно.

— Мислиш, че съм луда, нали?

Той тъжно се усмихна.

— Не, мислех си, че ако ми беше дъщеря, щях да ти пожелаая успех и да ти дам всичките пари, които имам, за да го осъществиш.

Бих искал да ти кажа, че те смятам за луда, Сам, ала не е така. Все пак това е твърде различно от работата като специалист по рекламите на Медисън авеню. Сигурна ли си, че наистина го желаеш?

— Смешното е, че до момента, когато ти го казах, не бях сигурна. Но сега знам, сигурна съм. — Въздъхна леко и попита: — Какво ще правиш с мястото? Ще го дадеш ли на Чарли?

Харви се позамисли и кимна.

— Предполагам. Той ще се справи добре.

— Убеден ли си, че искаш да се оттеглиш, Харви? — Трябваше обаче да признае, че той изглежда готов за пенсия и че на негово място би постъпила по същия начин.

— Да, Сам, убеден съм, както и ти за своето ранчо. С други думи, искам да се пенсионирам, но е страшничко да се сблъскаш с непознатото. Човек никога не знае дали е взел правилното решение.

— Предполагам, че е така.

— Мислиш ли, че Чарли ще приеме предложението?

— Ще бъде очарован.

— Тогава мястото е негово. Така е редно. Защото, ако искаш да си директор, трябва да си готов да работиш по петнайсет часа на ден, през почивните дни да си вземаш папките вкъщи, да пропускаш отпуските, да се храниш и да спиш с рекламите. Аз просто не искам да живея повече така.

— Нито пък аз. Но Чарли иска.

— Тогава върви да му кажеш, че има нова служба. Или да му го съобщя аз?

— Би ли ми позволил аз да говоря с него? — Това щеше да е последното важно за нея нещо, което щеше да свърши в агенцията.

— Защо не? Ти си най-близката му приятелка. — После погледна Саманта с тъга. — След колко време ни напускаш?

— Какъв срок ти се вижда разумен?

— Ще те оставя сама да решиш.

— На първи януари? — Дотогава имаше пет седмици, приемлив срок за предупреждение.

Очевидно и Харви беше на това мнение.

— Тогава ще напуснем едновременно. Може дори с Маги да те посетим в ранчото. Напредналата ми възраст е достатъчно сериозен недъг, за да бъдем приети между гостите ти.

— Глупости. — Тя заобиколи бюрото с инвалидния стол и отиде да го целуне по бузата. — Никога няма да остарееш толкова, Харви, не и преди да навършиш поне сто и три години.

— Това случайно се пада другата седмица. — Той обвини раменете ѝ с ръка и я целуна. — Гордея се с теб, Саманта. Ти си страхотно момиче. — Закашля се смутено, взе да рови книжата на бюрото си, и ѝ махна да тръгва. — Върви сега да кажеш на Чарли, че има нова работа.

Сам излезе от кабинета му без излишни приказки и широко усмихната, пое по коридора. Спря пред отворената врата на Чарли. В стаята му цареше обичайният хаос и тя налетя на него тъкмо когато се бе заврял под дивана да търси ракетата си за тенис. Имаше уговорен час за игра по обед, но засега бе успял да открие само топките.

— Какво си изгубил пак, мърляч такъв? Не знам как изобщо можеш да намериш нещо в тази бъркотия.

— Да? — Той се показва, но само за миг. — О, ти ли си. Както виждаш, не мога. Да имаш случайно излишна ракета за тенис?

Сам приемаше подобни шеги само от Чарли.

— Да бе. Играя два пъти седмично. И карам кьнки. И вземам уроци по ча-ча-ча.

— О, затваряй си устата! Отвратителна си. Какво става с теб? Напълно ли си забравила що е приличие и добър вкус? — Фиксираше я с престорен гняв и Сам се разсмя.

— Като сме на тази тема, нека ти кажа, че не ще е зле да си купиш по малко и от двете. Ще ти трябват.

— Какво да си купя? — не разбра той.

— Вкус.

— Защо? Никога не ми е бил нужен.

— Никога досега не си бил директор на творчески отдел в голяма рекламна агенция.

Чарли я гледаше с недоумение.

— Какво каза? — За момент сърцето му се разтуптя. Не, не беше възможно. Харви предлагаше мястото на Саманта... Освен ако... — Сам?

— Чухте ме, господин директор на творческия отдел — широко му се усмихна тя.

— Сам... Сам! — Чарли скочи на крака. — Той наистина ли... Нима аз...?

— Той наистина се е спрял на теб. Ти си новият директор.

— Ами ти? — Изглеждаше възмутен. Нима я бяха прескочили? В такъв случай нямаше да приеме. И двамата щяха да напуснат. Можеха да започнат самостоятелна работа, можеха...

Тя долавяше в каква посока се движат мислите му и вдигна ръка.

— Спокойно, Чарли. Мястото е твое. Аз заминавам за Калифорния да ръководя ранчо за деца инвалиди. Ако се държиш с мен прилично, ще ти позволя да ми гостуваш през лятото заедно с цялото си семейство и...

Той не я остави да завърши, хвърли се към нея и я стисна в прегръдките си.

— О, Сам, ти се заемаш с това! Кога го реши? — Радваше се за нея не по-малко, отколкото за себе си, направо му идеше да заподскача като дете.

— Не знам — отвърна със смях Саманта, все още в неговите прегръдки. — Като че ли преди малко, в кабинета на Харви... или снощи в самолета... или вчера сутринта, докато говорех с Джош... Не знам кога точно, Чарли, но се реших.

— Кога заминаваш?

— Щом ти поемеш новия си пост. На първи януари.

— Боже мой, Сам, той наистина ли ми го предлага? Директор на творческия отдел? Аз? Та аз съм само на трийсет и седем години?

— Не се тревожи — успокой го тя. — Изглеждаш на петдесет.

— Тъй ли? Благодаря.

Ухилен до ушите, грабна телефона да се обади на жена си.

— Ей, как върви подготовката? Кога отваряте? — Чарли се обаждаше всяка седмица да се оплаква от купищата работа на бюрото си и да се осведомява докъде са стигнали нещата в ранчото.

— Откриването е след две седмици, Чарли.

— Какво ще е? Като на банка? Със скара, балони и хартиени шапки?

Сам се усмихна. През последните пет месеца той непрекъснато я бе окуражавал, а това никак не беше малко. За един човешки живот пет месеца не бяха нищо, но при нейния шестнайсет до осемнайсетчасов работен ден те ѝ се струваха като десет години.

Събориха няколко малки сгради, изградиха нови навеси и плувен басейн, преустроиха някои от къщичките, успоредно със стълбите направиха наклонени пътеки, продадоха по-голямата част от добитъка, като оставиха само няколко крави — да ги снабдяват с мляко и да забавляват децата. Трябваше да се наемат рехабилитатори, да се разговаря с медицински сестри, да се установяват връзки с лекари, тъй че пътуванията бяха неизбежни. Сам летя до Денвър, за да говори с лекаря, който най-напред бе оперирал гърба ѝ, после до Финикс, до Лос Анжелис и Сан Франсиско, накрая и до Далас и Хюстън и навсякъде се срещна с най-добрите ортопеди. Бе си взела секретарка, която пътуваше с нея, помагаше ѝ и ѝ придаваше по-делови вид. Целта на Сам бе да обясни на специалистите своята програма, за да ѝ изпращат пациенти. Децата щяха да прекарват в ранчото четири до шест седмици и да се учат отново да се радват на живота: да яздят, да общуват с други деца с подобен недъг, да бъдат независими от родителите си и сами да се грижат за себе си.

На своите презентации Сам показваше снимки на ранчото, каквото е било, и архитектурни скици на бъдещия му вид. Описваше подробно благоприятните условия и плановете за рехабилитация, даваше характеристики на екипа и сведения за себе си. Където и да отидеше, срещаше сърдечен прием и оставяше най-добри впечатления.

Лекарите я препоръчваха на свои колеги, повечето от тях я канеха в домовете си, за да я запознаят със съпругите и семействата си. В Хюстън дори получи покана за среща, но отказа любезно и въпреки всичко спечели лекаря за своята кауза. Когато приключи с пътуванията, беше сигурна, че поне четирийсет и седем ортопеди от шест града ще изпращат пациенти в нейното ранчо.

Продължаваше да го нарича „Лорд“, бе задържала и неколцина от старите каубои. Вярна на обещанието си, бе назначила Джош за управител, дори му бе дала бронзова табелка, която да окачи на вратата си, и той беше на седмото небе. Обаче ѝ трябваха още работници, по-различни от досегашните. Двамата с Джош ги подбираха най-внимателно, обръщайки внимание преди всичко на тяхното отношение към децата, към хората с физически недъзи и към конете. Те не биваше да са твърде стари, нетърпеливи, свадливи или склонни да подлагат малчуганите и конете на рискове. Само назначаването им отне почти два месеца. Но сега Сам разполагаше с дванайсет каубои, двама от старите и десетима съвсем нови. Любимецът ѝ бе широкоплещест, красив червенокос и зеленоок „младок“, както му казваше Джош, на име Джеф. Той бе стеснителен и доста затворен, що се отнасяше до личния му живот, но бе готов да говори с часове за онова, в което щяха да превърнат ранчото. От препоръките му се разбираше, че е на двайсет и четири години, че работи от шестнайсетгодишен и че за осем години е бил в пет стопанства на територията на три щата. Когато го попита защо, той отговори, че е пътувал доста с баща си, ала сега вече е самостоятелен. Обади се на последните му двама работодатели и те я посъветваха да направи всичко, за да го задържи, а ако момчето все пак не остане, да го изпрати обратно при тях. И тъй, Джеф Пикет стана заместник-управител и Джош бе доволен от новия си екип.

Единственият по-сериозен проблем, който бе имала Сам, бяха парите, но какво ли не може да постигне човек, щом иска нещо достатъчно силно. А тя го искаше. Каролайн ѝ бе оставила малка сума, която бе погълната от преустройствата още през първите седмици. Много ѝ помогна продажбата на добитъка, а сетне Джош ѝ подхвърли една идея. Голяма част от най-модерната екипировка в ранчото — инструменти, трактори, камиони за превозване на добитъка — повече нямаше да им трябва, тъй че Сам я продаде и получените пари стигнаха за шест нови къщички и плувен басейн. След това започна да

се оглежда за субсидии и откри огромни неизползвани възможности, за които не бе подозирала. Получи три помощи и веднага поиска заем от банката.

Само преди месец Харви ѝ се обади от Палм Спрингс. Беше там с Маги за турнира по голф, в който участваше заедно със свои стари приятели. Той я попита дали могат да дойдат да я видят и когато пристигнаха, настоя да инвестира в проекта ѝ петдесет хиляди долара. Тези пари сякаш ѝ бяха изпратени от Бога, тъкмо покриваха окончателната сума, която ѝ бе нужна, и Сам го каза на Харви, докато той ѝ подписваше чека. Сега можеше да бъде спокойна до откриването и се надяваше, че за година-две ще заработят без загуби и ще минат на пълна самоиздръжка. Не си бе поставила за цел да забогатява от онова, което върши. Искаше само да печели достатъчно, за да живее без притеснения и да поддържа ранчото.

Както бе казала на Чарли, датата на откриването бе седми юни. През следващите дни трябваше да пристигнат последните рехабилитатори, както и няколко нови коня. Всички шатри бяха разпънати, басейнът изглеждаше страхотно, къщичките бяха уютни и вече бяха направени резервации за трийсет и шест деца през следващите два месеца.

— Кога да дойда?

— Не знам, скъпи, когато искаш. Или по-добре ми дай възможност да си поема дъх след откриването. Мисля, че в началото ще бъде претрупана с работа.

Както се оказа, силно бе подценила онова, което я очакваше. Не бе и подозирала, че ще бъде толкова заета. Всяка сутрин я засипваха купища документи, писма от лекари и заявки от родители, а целия следобед посвещаваше на уроците по езда, които провеждаше заедно с Джош. Едната от субсидиите бе отишла за специални седла за децата. Сега имаха петдесет и вече бяха подали молба за втора сума, с която да поръчат още петдесет — както предполагаше Саманта, те скоро щяха да им потрѣбват. Тя проявяваше безкрайно търпение към малките си ученици, обучаваше ги на групи по двама-трима. В началото всички седяха сковани от страх, вкопчени в лъка на седлото, но сетне Джош повеждаше коня и те започваха да пицят от радост, завладявани неизменно от чувство за свобода и движение. Всеки път, когато ги

гледаше, Сам се задъхваше от вълнение и възторг, а от време на време забелязваше и Джош да изтрива крадешком по някоя сълза.

Всички деца явно я обичаха и както каубоите преди две години, започнаха да я наричат Паломино заради избелялата ѝ от слънцето руса коса. По цялото ранчо се чуваше само „Паломино!... Паломино!“, а тя обикаляше със своя инвалиден стол и наглеждаше хлапетата по време на рехабилитационните упражнения, в басейна и докато оправяха леглата или метяха своите стаи в хубавите малки къщички. Сам не ги изпускаше от очи, където и да се намираха. Вечер в голямата трапезария, в която сега се хранеха всички, включително и тя, ставаха безкрайни препирни кой да седне от дясната и кой от лявата ѝ страна, а край лагерния огън — кой да хване ръката ѝ. Най-големият бе шестнайсетгодишен хлапак с увреждане на гръбначния мозък. Беше пострадал при катастрофа с мотоциклет, в която бе загинал по-големият му брат. За година и половина бе претърпял дванайсет операции и бе пристигнал тук мрачен и враждебен. Но след четири седмици в ранчото бе станал направо неузнаваем. Червенокосият Джеф се бе заел с обучението му и двамата бързо се бяха сприятелили. Най-малко бе едно седемгодишно момиченце с огромни сини очи на име Бети, което фъфлеше и непрекъснато бе готово да заплаче. То беше родено с чуканчета вместо крака. Все още се боеше от конете, но се чувстваше прекрасно сред другите деца.

Лятото отиваше към края си и броят на гостите ѝ растеше. Понякога Саманта се оглеждаше около себе си и се удивяваше, че общуването с недъгавите малчугани не я разстройва. А беше време, когато само съвършеното ѝ се струваше нормално и когато нямаше да знае как да се справи с нито един от проблемите, които сега бяха част от нейното всекидневие: деца, които не реагират на усилията им, изкуствени крайници, които не пасват добре, памперси за четиринайсетгодишни момчета, заседнали инвалидни колички, счупени ортопедични апарати. Механиката на всичко това понякога ѝ се струваше невероятна, ала най-невероятно от всичко бе, че за нея то се беше превърнало в начин на живот. Като жена, която бе копняла за деца, молитвите ѝ бяха чути: към края на август вече имаше петдесет и три. А ето че към дейността ѝ се прибавяше и нов аспект. С поредното дарение бяха купили специално екипиран автобус и бяха уредили след Деня на труда новопристигналите и онези, които продължаваха

престоя си, да посещават местното училище. Много от тях за пръв път се връщаха към обучението заедно с нормални деца и тук имаха добри условия да се адаптират, преди да се приберат в родните си градове. Почти нямаше нещо, за което Сам да не бе помислила, и когато пристигнаха в края на август, Чарли и Мели бяха безкрайно изненадани от онова, което видяха.

— Още никой ли не е писал за теб, Сам? — Чарли бе поразен, като съзря група напреднали ученици да се връщат в тръс от следобедна езда сред хълмовете. Повечето деца обичаха конете, които бяха специално подбрани от Сам и Джош заради спокойния си и кротък нрав.

Но в отговор тя поклати глава.

— Не искам публичност, Чарли.

— Защо? — В Ню Йорк той живееше във вихъра на показността и бе изненадан от нейните резерви.

— Не знам. Просто така ми харесва. Тихо и спокойно. Не желая да парадирам. Старая се само да помагам на децата.

— Бих казал, че го правиш много успешно — широко ѝ се усмихна той, докато Мели тичаше подир малката Сам из двора. — Никога не съм виждал малчугани с толкова доволен вид. Харесва им, нали?

— Надявам се.

Наистина им харесваше. И не само на тях, но и на техните родители, на лекарите и на хората, които работеха тук. Постигнатото от Сам беше сбъдната мечта. То даваше на хлапетата онази независимост, на която бе искала да ги научи, на родителите — нова надежда, на лекарите — нещо като подарък, който да предложат на отчаяните родители и деца, а на работещите в ранчото — нов смисъл на живота, какъвто преди им бе липсвал. И в повечето случаи малките питомци укрепваха тяхната вяра, че усилията им не отиват напразно. Понякога пристигаха и такива, на които не можеха да помогнат и най-добрите лекари, най-всеотдайните рехабилитатори, та дори и топлите грижи на Сам, същински несретници, които още не бяха готови, които не желаеха да поемат подадената ръка и може би и никога нямаше да пожелаят. В подобни случаи бе трудно да се приеме, че са безпомощни, но независимо от това даваха всичко от себе си, докато детето беше при тях.

Удивително бе, че въпреки присъствието на множеството сакати деца, с които се занимаваха, ранчото бе весело кътче, изпълнено със смях, усмихнати лица и радостни викове. Сам никога през живота си не беше се чувствала толкова щастлива и спокойна. Когато се срещаше с ранчери или каубои, когато провеждаше разговори за нови назначения, тя вече не задаваше други въпроси, освен непосредствено свързаните с работата. Нейното безкрайно, безнадеждно, безрезултатно търсене на Тейт най-сетне бе прекратено. Сам приемаше факта, че до края на дните си ще остане сама и ще управлява ранчото, изцяло посветена на „своите деца“, с хладнокръвие, което все още разстройваше Чарли.

Очевидно бе, че не иска нищо повече от живота, и Джош от време на време си мислеше колко е жалко това. На трийсет и две години тя бе изключително красива и го болеше, че е сама. Но като че ли никой от мъжете, които пресичаха пътя ѝ, не предизвикваше интерес у нея. Когато се срещаше със самотни бащи на новопостъпващи деца, с рехабилитатори или лекари, Сам много внимаваше да не ги окуражава и да не казва нищо, което би могло да се приеме като аванс. Веднага се чувстваше, че се е отказала от всякакъв интимен живот, че смята вратата към него за окончателно затворена. И все пак, обкръжена от толкова деца, които я обожаваха и които искрено обичаше, тя не будеше съжаление.

В един необичайно топъл ден през октомври я повикаха в офиса да посрещне ново момче, което в известен смисъл се отличаваше от другите. То бе изпратено в ранчо „Лорд“ от съдия в Лос Анжелис, който бе научил с какво се занимават. „Обучението“ на детето щеше да бъде платено от съда. Сам знаеше, че то ще пристигне тази сутрин, както и че обстоятелствата около него са по-особени, но социалният работник ѝ бе казал по телефона, че ще ѝ обясни всичко, когато се видят. Бе заинтригувана от естеството на това прехвърляне, ала имаше работа с Джош и не ѝ се искаше да чака в кабинета. Трябваше да се свършат сума неща, преди децата да са се върнали от училище. В момента те бяха шейсет и едно. За себе си Сам бе решила, че крайната цифра не бива да надвишава сто и десет, но засега все още имаха възможност да се разрастват.

Когато Джеф я откри да разговаря с Джош край шатрите, на лицето му се бе изписало странно изражение и тя разбра защо още щом влезе в кабинета си. Русо момченце с огромни сини очи се бе сгушило в разнебитен инвалиден стол и стискаше парцаливо плюшено мече. Целите му ръце бяха в синини. Като го видя, Саманта се сепна, толкова беше различно от останалите. От пет месеца се занимаваше само с деца инвалиди. При пристигането си те плачеха, скимтяха, роптаеха, цупеха се и се мръщеа. Не искаха да ходят на училище, бояха се от конете, не разбираха защо сега трябва да оправят сами леглата си, но независимо дали се адаптираха по-бързо или по-бавно, между тях имаше нещо общо: всички бяха обсипвани с грижи, едва ли не глезени от любещи родители, съкрушени от онова, което съдбата им бе отредила. Никога досега в ранчото не бе постъпвало дете като това, така явно лишено от обич, така очебийно малтретирано психически и физически.

Когато Сам се приближи със стола си и протегна ръце, то се дръпна и захленчи. Погледът ѝ се стрелна към социалния работник и отново се върна към детето, което се бе вкопчило в своето мече. Заговори му тихо:

— Всичко е наред, Тими. Никой няма да ти причини болка. Аз се казвам Сам. А това е Джеф. — Тя махна към червенокосия младеж, ала Тими стисна очи и заплака още по-силно. — Страх ли те е? — едва чуто прошепна Сам с най-нежния си глас. След миг той кимна и отвори едното си око. — И аз бях изплашена, когато дойдох тук за първи път. Преди да пострадам, непрекъснато яздех, но като пристигнах, в началото се боях от конете. И теб ли те е страх от тях? — Той енергично поклати глава. — Не? — Детето отново поклати глава. — От какво се боиш тогава? — То отвори и другото око и се вторачи ужасено в нея. — Хайде, на мен можеш да кажеш.

Без да престава да я гледа, прошепна с тънко гласче:

— От теб.

Сам бе шокирана. С очи направи знак на Джеф, социалния работник и секретарката да се отдръпнат и те бавно прекосиха стаята.

— Защо се боиш от мен, Тими? Няма да ти направя нищо лошо. И аз като теб съм в инвалидна количка.

Той я разгледа внимателно и накрая кимна.

— Какво ти се е случило?

— Пострадах при катастрофа. — Вече не казваше, че е хвърлена от кон. Това нямаше да помогне на децата да преодолеят страха в уроците по езда. — Но сега съм добре. Мога да върша много неща.

— И аз. Мога сам да си готвя. — „Наистина ли му се е налагало“, помисли си тя. „Кое бе това момче и защо бе така одърпано и насинено?“

— Какво обичаш да си готвиш за вечеря?

— Спагети. Те са в консерва.

— Тук също готвим спагети.

Той кимна тъжно.

— Знам. В затворите винаги дават спагети.

Сърцето я заболя за него и тя взе ръката му в своята. Този път той не я дръпна, при все че другата все още стискаше здраво парцаливото мече.

— И ти си мислеше, че тук е като в затвор? — Детето кимна. — Не. Нещо като лагер е. Ти ходил ли си на лагер? — Малкият поклати глава и Сам установи, че по-скоро прилича на четиригодишен, макар да й бяха казали, че е на шест. Знаеше, че на една година е боледувал от полиомиелит, в резултат на което краката и тазът му са останали напълно парализирани.

— Моята майка е в затвора — осведоми я той.

— Съжалявам да го чуя.

Момчето отново кимна.

— Дадоха й три месеца.

— Затова ли те изпращат тук? — Къде ли беше баща му... баба му... Изобщо имаше ли някой, който да го обича? За пръв път се разстройваше при приемането на ново дете. Искаше й се здравата да раздруса някого заради онова, което бяха причинили на Тими. — През всичкото време, докато я няма, ли ще останеш при нас?

— Не знам.

— Искаш ли да се научиш да яздиш кон?

— Не знам.

— Аз мога да те науча. Обичам конете и нашите тук са много хубави. Ще си избереш някой, който ти харесва. — В момента все още имаха дванайсет свободни. През целия си престой в ранчото всяко дете яздеше един и същ кон. — Какво ще кажеш, Тими?

— Аха... Да... — но тревожно поглеждаше към Джеф. — Кой е този?

— Това е Джеф.

— Ченге ли е?

— Не. — Сам реши да говори на неговия език: — Тук нямаме пукнато ченге. Той просто помага на децата да яздят.

— А бие ли ги?

— Не. — Протегна ръка и го помилва по лицето. — Никой тук няма да ти направи нищо лошо, Тими. Никога. Обещавам. — Той кимна, но си личеше, че взема всичко това за лъжа. — Всъщност какво ще кажеш, ако известно време се движим с теб заедно, а? Ще ме гледаш как уча децата да яздят и може да поплуваме в басейна.

— Имате басейн! — Очите му светнаха.

— Разбира се. — Но първия басейн, в който й се щеше да го пъхне, бе ваната. Той бе мърляв от главата до петите. Сякаш не беше къпан от седмици. — Искаш ли да видиш стаята си?

Момчето вдигна рамене, ала Сам виждаше, че интересът му се пробужда. Усмихна му се леко, даде му книжка за оцветяване и кутия пастели и му каза да я почака.

— Къде отиваш? — погледна я той с подозрение и отново надигнал се страх.

— Мисля, че човекът, който те доведе, иска да му подпиша някои документи. Като свърша с него, ще те заведе в стаята ти и ще ти покажа басейна. Става ли?

— Добре. — Детето започна да вади пастелите от кутията, а Сам подкара стола си и направи знак на социалния работник да я последва в стаята на секретарката. Шепнешком помоли Джеф да остане.

Социалният работник бе уморен човек, приближаващ петдесетте. През дългогодишната си служба бе виждал какво ли не и това момче не бе по-зле от останалите. Но Сам за пръв път се сблъскваше с дете в състоянието на Тими.

— Боже господи, кой се е грижил за него?

— Никой. Майка му влязла в затвора преди две седмици, а съседите мислели, че са го изпратили някъде. Когато я арестували, тя дори не казала на полицаите за него. Седял си в апартамента, гледал телевизия и се хранел с консерви. Ние обаче говорихме с нея. — Той въздъхна и запали цигара. — Тя е наркоманка, на хероин е. От години

непрекъснато я прибират, ту в затвора, ту в центровете за лечение на наркомани, ту в болница и Бог знае още къде. Момчето е бебе трик и тя не му е слагала никакви ваксини. Заради това се е разболяло от детски паралич. — Социалният работник беше отегчен, а Сам бе объркана.

— Съжалявам. Какво е бебе трик? — Тими не ѝ приличаше на фокус, беше си съвсем реален.

Социалният работник се усмихна.

— Все забравям, че още има порядъчни хора, които не разбират подобни изрази. Бебе трик е дете, заченато от проститутка. Тя не знае кой е бащата. Тими е бил трик, грешка, наречете го както искате. Очарователно, нали?

— Защо са ѝ позволили да си запази родителските права? Защо съдът не ѝ го отнеме?

— И това може да стане. Струва ми се, че този път съдията ще помисли за такова решение. Всъщност тя сама иска да се откаже от него. Мисли се за християнска великомъченица, задето ѝ се е паднало сакато дете и шест години се е грижила за него. Но вече губи търпение. — Той се поколеба за момент, сетне погледна Сам в очите. — Мога да ви кажа също, че в случая имаме и малтретиране на малолетен. Синините по ръцете му... Била го е с чадър. Едва не му е счупила гръбнака.

— О, господи. И въпреки това допускат възможността да ѝ го върнат?

— Нали сега я превъзпитават — каза той с присъщия на работата му цинизъм.

Сам никога не беше се сблъсквала с подобно нещо.

— Воден ли е на психиатър?

Социалният работник поклати глава.

— По наша преценка той е нормален, с изключение на краката, разбира се. Но психически е добре. Доколкото изобщо е възможно при такива като него. — На Сам ѝ идеше да му изкрещи: „Как да е добре, щом майка му го е била с чадър?“. Детето беше наплашено, поне това бе успяла да забележи. — Тъй или иначе тя е в затвора от две седмици и с отпуските за добро поведение и признаването на излежаното време ще излезе след два месеца. Даваме ви го за шейсет дни — като

животно, като кола, като нещо под наем. Дете под наем. Сакат под наем.

На Сам започваше да ѝ се повдига.

— А след това?

— Ще го върнат на майка му, освен ако съдът не вземе друго решение или тя откаже. Не знам, предполагам, че ако искате, ще ви разрешат да го задържите като дете за отглеждане.

— Не може ли да бъде осиновен от порядъчни хора?

— Няма как, ако майката не се откаже от правата над него, а не можем да я накараме насила. Освен това — вдигна рамене социалният работник — кой ще осинови дете в инвалидна количка? Откъдето и да го погледнете, той накрая ще отиде в приют — в „затвор“, както би казал Тими. Каква мрачна перспектива за едно шестгодишно дете.

Социалният работник тръгна към вратата и натъжената Сам го изпрати с думите:

— Радваме се, че ни го доведохте. И ще го задържим по-дълго, ако е необходимо. Без значение дали съдът ще плати.

— Съобщете ни в случай, че имате някакви проблеми. Можем да го настаним в дома за малолетни, докато тя излезе.

— Там не е ли като в затвор? — Сам изглеждаше ужасена, а той отново вдигна рамене.

— Повече или по-малко. Какво според вас да правим с тях, докато родителите им са в затвора? Да ги пратим на лагер?

За щастие бяха сторили тъкмо това.

Сам обърна стола и се върна в своя кабинет. Тими беше откъснал един лист от книжката за оцветяване и драскаше неуморно по него с кафяв пастил.

— Е, Тими, всичко наред ли е?

— Къде е ченгето? — попита той с тон на малък гангстер и Сам се разсмя.

— Отиде си. И не е ченге, а социален работник.

— Това е едно и също.

— Няма значение. Хайде сега да те заведа в твоята стая. — Тя се опита да подкара стола му, но той блокираше на всеки няколко крачки и едната от страничните облегалки бе паднала. — Как изобщо стигаш някъде с това нещо, Тими?

Той я погледна учудено.

— Аз никога не излизам.

— Никога ли? Дори и с майка си? — Сам отново бе шокирана.

— Тя изобщо не ме извежда. Много спи. Винаги е уморена.

„Нищо чудно — помисли си Сам. — Щом като е наркоманка, сигурно е прекарвала повечето време в сън.“

— Разбирам. Е, струва ми се, че първото нещо, от което ще се нуждаеш, е нов стол. — Тук нямаха резервни инвалидни колички, Сам обаче държеше една по-малка в задната част на своето комби, в случай че нейната се повреди. — Имам един, който можеш да използваш засега. Ще ти е малко голям, но до утре ще ти набавим друг. Джеф — усмихна се тя на червенокосия младеж, — би ли донесъл резервния ми стол? Той е отзад в колата ми.

— Разбира се.

Джеф се върна след пет минути и Тими бе настанен в големия сив инвалиден стол. Сам караше редом с него и му помагаше да върти колелата. Когато минаваха покрай другите сгради, тя му обясняваше какво е предназначението на всяка от тях. Спряха за няколко минути край оградата да се порадват на конете. Момчето се загледа в един от тях, а после в косата на Сам.

— Този е също като теб.

— Знам. Някои от децата ме наричат Паломино. Този вид коне са паломино.

— И ти ли си от тях? — попита развеселено той.

— Понякога ми е приятно да се правя, че съм. Ти преструваш ли се на нещо?

Тими тъжно поклати глава и двамата продължиха към неговата стая. Сега Сам бе особено доволна, че му бе запазила тъкмо нея. Тя бе просторна и слънчева, цялата декорирана в синьо и жълто. Леглото беше покрито с весела пъстра кувертюра, а по стените бяха окачени рисунки на коне.

Когато избута количката му вътре, момчето отново се скова от страх.

— Чие е това?

— Твое. Докато си тук.

— Мое? — Очите му се разшириха от смайване. — Наистина ли?

— Наистина.

Вътре имаше бюро без стол, скрин и масичка, на която можеше да играе различни игри. Разполагаше със собствена баня, както и със специален вътрешен телефон, по който би могъл да повика някого от възпитателите, ако изпадне в затруднено положение и му трябва помощ.

— Харесва ли ти?

— Ау! — само успя да възкликне момчето.

Тя му показа скрина и му обясни, че там може да слага нещата си.

— Какви неща? — учуди се той. — Аз нямам никакви неща.

— Не си ли носиш куфар с дрехи? — Изведнъж си даде сметка, че не бе видяла никакъв багаж.

— Не — Тими заби поглед в мърлявата фланелка, била някога синя. — Това е всичко, което имам. И Теди — притисна той мечето до гърдите си.

— Ще ти кажа нещо. — Сам хвърли поглед на Джеф и отново се обърна към него. — Още сега ще ти вземем назаем някои дрешки, а по-късно ще отида до града и ще ти купя дънки и други неща. Съгласен ли си?

— Да. — Не си личеше това да го интересува особено, радваше се на стаята си.

— Сега да помислим за къпането. — Тя насочи стола си към слънчевата баня и след като натисна инсталирания на удобна височина бутон, с който се затваряше отточната тръба, пусна водата да тече във ваната. Тук всичко бе направено по специална поръчка. От двете страни на клозетната чиния имаше ръкохватки. — Ако искаш да използваш тоалетната, трябва само да натиснеш този бутон и някой ще дойде да ти помогне.

Тими я гледаше с недоумение.

— Защо трябва да се къпя?

— Защото си добро момче.

— Ти ли ще ме изкъпеш?

— Мога да накарам Джеф, ако искаш. — Не беше сигурна дали на шест години той вече не се срамува, ала случаят явно не беше такъв.

Тими енергично поклати глава.

— Не. Ти.

— Добре. — За Сам това бе неизследвана територия. Бе ѝ отнело десет месеца, докато се научи да се къпе сама, но къпането на дете в инвалидна количка щеше да е нещо ново за нея.

Изпрати Джеф да потърси дрехи с подходяща големина, запретна ръкави и обясни на Тими как да влезе, ала той се подхлъзна и докато се опитваше да го задържи, едва не паднаха и двамата. Накрая успя да го вкара във ваната, като се намокри цялата.

Изкъпа го, а сетне го вдигна и го сложи на стола, но в същия момент сама загуби равновесие и се стовари от своя. Изведнъж се намери на пода и избухна в смях, а Тими я гледаше отгоре и също се смееше.

— Глупаво се получи, а?

— Пък уж щеше да ми показваш как да го правя!

— Ами тук има други хора, които се занимават с това. — Тя се надигна внимателно от мокрия под и се настани на стола си.

— Ти какво работиш?

— Уча децата да яздят.

Тими кимна. Саманта се чудеше какво ли си мисли, но бе благодарна, че поне вече не се бои от нея. Джеф едва го позна, когато дойде със събраните от различни къщички дрехи.

Ала Сам бе мокра до кости и трябваше да отиде до стаята си и да се преоблече.

— Ще дойдеш ли да видиш моята къща?

Момчето се съгласи, макар и с известно колебание.

Тя му помогна да се облече и тръгна напред да показва пътя. Пред голямата къща вече имаше наклонена пътека, по която се влизаше лесно. Тими я последва в дневната, а после и в спалнята, докато си вземаше чисти дънки и риза от дрешника, сега напълно преустроен за нейно удобство. Сам бе запазила спалнята на Каролайн като най-хубава стая за гости, но почти никога не я използваше и влизаше в нея само когато ѝ се налагаше. Без скъпата ѝ приятелка там все още я обземаше мъчително чувство на празнота.

— Имаш хубава къща. — Тими се оглеждаше с интерес. Бе взел със себе си и мечето. — Кой спи в другите стаи?

— Никой.

— Ти нямаш ли деца? — Изглеждаше учуден.

— Не. Освен тези, които живеят в ранчото с мен.

— Имаш ли мъж? — Много от децата ѝ задаваха този въпрос, а тя винаги се усмихваше, казваше „не“ и с това всичко приключваше.

— Не.

— Защо? Ти си хубава.

— Благодаря ти. Просто нямам.

— Искаш ли да се омъжиш?

Сам въздъхна тихо, загледана в красивото русо момче. Изкъпан и облечен в чисти дрехи, Тими наистина беше много хубав.

— Не мисля, че искам да се омъжвам, Тими. Животът, който вода, е по-различен от този на другите хора.

— На майка ми също — кимна с разбиране той.

Саманта се сепна, после се разсмя, но не можеше да му каже „не съм като нея“. Опита се да му обясни своите възгледи.

— Просто ми се струва, че няма да имам достатъчно време за съпруг, след като трябва да се грижа за ранчото, за вас децата и за още толкова други неща.

Той я погледна проникателно, после посочи инвалидния ѝ стол.

— Заради това е, нали?

Въпросът му я блъсна като юмрук в стомаха. Бе изрекъл истината, ала тя не можеше да я признае пред никого, та дори и пред себе си.

— Не, не е заради това — но се запита дали той разбира, че лъже. И без да му остави време за други въпроси, го избута навън.

Посетиха конюшните и голямата трапезария, спряха да погледат две крави в специално оградена ливада и отидоха да поплуват в басейна. По това време на деня в ранчото бяха само няколко от помалките деца. Другите бяха на училище, закарани със специално пригодения автобус, който Сам бе купила. Но тези, които бяха останали, поздравяваха Тими сърдечно и с интерес, тъй че в три часа и половина, когато по-големите се прибраха, той дори вече не се стесняваше. Наблюдаваше ги как се учат да яздят, как се спускат към басейна на своите инвалидни колички и се гонят по широките, добре павирани алеи. Запозна се с Джош, ръкувайки се важно с него, и не свали очи от Саманта през цялото време, докато траеха уроците по езда. Остана до нея дори след като те свършиха.

— Още ли си тук, Тими? Мислех, че си се прибрал в стаята си.

— Той само поклати глава, продължавайки да стиска мечето. Очите му

бяха разширени от възбуда. — Искаш ли да дойдеш при мен преди вечеря? — Момчето кимна, подаде ѝ ръка и така, хванати за ръце, двамата се върнаха в голямата къща.

Сам му чете приказки чак докато удари старият училищен звънец, сигнал, че е време за вечеря.

— Може ли да седя до теб, Сам? — Тими отново изглеждаше разтревожен и тя го успокои.

Подозираше, че е уморен след дългия първи ден в ранчото. И наистина, щом се настани до нея в голямата трапезария, започна да се прозява високо. Преди да сервират десерта, Сам се обърна да го погледне. Брадичката му вече се бе отпуснала на гърдите; и той се бе свлякъл в ъгъла на големия сив инвалиден стол, продължавайки да стиска мечето. С нежна усмивка Саманта свали дебелия си пуловер, загърна го с него като с одеяло и напусна масата, за да го закара. В стаята тя нежно го вдигна и с едно силно движение го прехвърли на леглото — от постоянното натоварване ръцете ѝ бяха доста заякнали. Докато го събличаше, той леко се размърда. Развърза ортопедическите му апарати, смени памперсите, изгаси лампата и ласкаво прокара ръка по меката руса коса. Изведнъж си представи децата на Чарли, техните сладки личица и сини очички и като мълния я прониза споменът за онзи неудържим копнеж, който я бе обзел, когато за пръв път взе на ръце малката Саманта. Тогава бе почувствала, че в живота ѝ има празнота, която никога няма да бъде запълнена.

Ала сега, докато гледаше Тими, сърцето ѝ преливаше от любов, сякаш беше нейно дете. Целуна го по челото, той се размърда под завивките и промърмори:

— Лека нощ, мамо... Обичам те...

От очите на Сам бликнаха сълзи. Беше готова да даде живота си за тези думи. Излезе от къщичката, затвори вратата и с наведена глава потегли към пустия си дом.

Към края на първия месец Тими вече яздеше хубавата дребна кобила паломино. Името ѝ бе Дейзи и той я обичаше така, както само малко момче може да обича своя първи кон. Ала любовта му към Саманта бе несравнимо по-голяма и изненадваше всички със своята сила. Всяка сутрин момчето се появяваше в нейната къща, чукаше на вратата и чакаше тя да му отвори. Понякога, когато правеше кафе или още не беше станала, Сам не идваше веднага. Но в мига, в който я видеше, Тими засилваше като слънце, влизаше вътре с новия стол, който му бе купила, и се оглеждаше като кученце, държано отвън цяла нощ. Повеждаха непринуден разговор в ранната утрин, той ѝ разправяше какво е сънувал, или какво е направило някое дете на закуска, или как конят му е профуча с пълна скорост край оградата, за да му каже „добро утро“. А Саманта споделяше с него какви са ѝ плановете за деня и после обсъждаха неговите уроци по езда. Веднъж-дваж го бе питала дали не е променил намеренията си за училището, но по този въпрос той оставаше непреклонен. Искаше да си стои в ранчото, а не да ходи на училище с другите, и Саманта бе решила да му даде поне един месец, докато се приспособи.

Синините от побоя, нанесен от собствената му майка, отдавна бяха изчезнали. Социалният работник се обаждаше веднъж седмично да проверява как е и когато в края на месеца дойде да го види, бе така поразен, че непрекъснато местеше поглед от Тими към Саманта и обратно към Тими.

— Какво, за бога, сте направили с него? — попита я той, след като най-сетне останаха сами. Не беше лесно момчето да бъде откъснато от нея, но тя го бе изпратила да види как е Дейзи и да каже на Джош, че след малко ще яздят, за да покажат на социалния работник колко е напреднал. — Изглежда съвсем различен.

— Наистина е различен — гордо отвърна Сам. — Той е дете, което получава любов, и това му личи.

Ала социалният работник я гледаше тъжно.

— Давате ли си сметка колко труден правите живота му?

Сам помисли, че той се шегува, понечи да се усмихне, но разбра, че човекът говори сериозно, и свъси вежди.

— Какво искате да кажете?

— Знаете ли какво ще означава за него да се върне в онзи жалък апартамент с майка наркоманка, която го храни с гранясали бисквити и бира?

Саманта въздъхна дълбоко и се загледа през прозореца. Трябваше да му каже нещо, но не знаеше дали сега е най-подходящият момент.

— Искан да говоря с вас по този въпрос, господин Пфайзър. — Обърна се с лице към него и продължи: — Няма ли възможност да не го връщате?

— И да го оставим тук? — Сам кимна, ала той поклати глава. — Не мисля, че съдията ще се съгласи. В момента съдът плаща за него, но то беше само пробно, нали разбирате...

— Нямах това предвид. — Тя отново въздъхна дълбоко и реши да го попита. Какво щеше да загуби? Нищо. А можеше да спечели всичко... Всичко. За трети път в живота си Сам се бе влюбила. Не в мъж, а в шестгодишно дете. Обичаше го така, както никога не бе обичала друго човешко същество, с такава дълбока и трепетна любов, на каквато дори не бе подозирала, че е способна. Сякаш някаква сонда бе проникнала право в душата ѝ и бе отприщила спотаеното там. А то не бе никак малко. След мъжете, които я бяха изоставили, там се бе насъбрала толкова обич, която не бе имала на кого да даде. Сега Сам я подаряваше без остатък на Тими, заедно със сърцето си. — Ами ако го осиновя?

— Разбирам. — Социалният работник тежко се отпусна на един стол и погледна Саманта. Това, което казваше тя, никак не му харесваше. Очевидно беше обикнала детето. — Не знам, госпожо Тейлър. Не бих желал да ви давам надежди. Майка му може още да го иска.

В очите на Сам се появи необикновена светлина.

— Бих попитала, с какво право, господин Пфайзър. Доколкото си спомням, тя го беше пребила, да не говорим за наркоманията ѝ...

— Добре, добре... знам. — „О, господи, това не биваше да се случва, поне не днес...“ Всъщност не искаше да му се случва, когато и

да било. Хората, които разсъждаваха като нея, само си причиняваха болка. В действителност майката по всяка вероятност щеше да си го задържи, без значение дали това се харесва на Сам или не. — Фактически тя е негова рождена майка. Съдилищата се престарават, стане ли дума за правата на рождената майка.

— И докъде могат да стигнат? — Гласът ѝ бе едновременно изплашен и хладен. Когато си позволиш да обикнеш едно дете толкова силно, както тя бе обикнала Тими, е страшно да се изправиш лице в лице с опасността то да ти бъде отнето.

Социалният работник я гледаше тъжно.

— Честно казано, доста далеч.

— Не мога ли да направя нещо?

— Можете — отвърна с въздишка той. — Можете да си наемете адвокат и да се борите с нея, ако тя още го иска. Но не е изключено да загубите... Най-вероятно ще загубите. — После се сети да се поинтересува: — Ами момчето? Питахте ли го? Това може да има известна тежест пред съда, макар че е още много малко. Тук майката разполага с големи предимства, колкото и да е покварена. Видите ли, най-лошото е, че след като щатът се е заел с нейното превъзпитание, ние не можем да си позволим да твърдим, че тя е все същата. Ако го направим, означава да признаем, че цялата ни превъзпитателна система не функционира, което си е чиста истина. Но ситуацията е като в „Параграф 22“. Разбирате ли какво имам предвид? — Сам кимна едва-едва. — Кажете, говорихте ли с момчето? — Тя поклати глава. — Защо не го попитате?

— Ще го попитам.

— Добре. И после ми се обадете. Ако той иска да се върне при майка си, би трябвало да се откажете. Ако обаче предпочита да остане — човекът замълча, обмисляйки всичко още веднъж, — ще отида лично да поговоря с майката. Възможно е да мине и без усложнения. — Той я удостои с хладна усмивка. — Заради вас се надявам тя да не създава трудности. На момчето определено ще му е по-добре тук с вас.

Думите му не даваха и най-бледа представа за ужаса, който очакваше Тими в противния случай, но Сам ги отмина без коментар. В интерес на истината, където и да било другаде щеше да му е по-добре, отколкото при собствената му майка, и тя бе твърдо решена да го защити.

После излязоха да гледат урока по езда на Тими и както се случва с родителите, които за пръв път виждат детето си на кон, Мартин Пфайзър, обръгналият стар и уморен социален работник, изтри от очите си издайническа сълза. Превъплъщението на Тими беше невероятно. Той беше хубаво, русо, чисто и щастливо дете, което непрекъснато се смееше и дори се шегуваше. Гледаше Сам с открито обожание, а най-странното бе, че дори приличаше на нея.

Привечер, преди да си тръгне, Мартин Пфайзър сложи ръка на рамото ѝ, наведе се и пошушна:

— Поговорете с него и ми се обадете. — Сетне разроши косата на Тими, стисна ръката на Сам, помахаше им от колата за „довиждане“ и потегли.

Разговорът се състоя едва след вечеря. Сам заведе момчето в неговата стая и докато сваляше от краката му ортопедичните апарати, а то закопчаваше пижамата си, поде:

— Тими?

— Да?

Обърна се да го погледне и се разтрепери вътрешно. Ами ако не я иска? Ако предпочита да се върне при майка си? Съмняваше се, че би понесла отказа му, но трябваше да го попита. А това щеше да е само началото.

— Знаеш ли, днес си мислех за нещо. — Той се взря в нея заинтригувано и зачака. — Питам се дали би се съгласил да останеш тук... — Беше ужасно, не бе очаквала, че ще ѝ е толкова трудно да го попита. — Разбираш ли, все едно завинаги... Искам да кажа...

— Да остана тук с теб? — Очите му светнаха като звездички на потъмнялото от слънцето лице.

— Да, това имах предвид.

— О, страхотно!

Тими очевидно не бе я разбрал, мислеше, че става дума само за по-дълго гостуване. Трябваше да му обясни, че това би означавало да се откаже от майка си.

— Тими... — Той бе обвил ръце около врата ѝ и Сам го отстрани от себе си, за да вижда лицето му. — Не ти предлагам да останеш както другите деца тук. — Той изглеждаше озадачен. — Всъщност...

Всъщност аз... — Господи, все едно че му правеше предложение за женитба. — Искам да те осиновя, ако ми разрешат. Но и ти трябва да си съгласен. Никога не бих направила нещо, което не ти харесва. — Сам се бореше със сълзите, а момчето я гледаше удивено.

— Значи ме искаш? — Не можеше да повярва.

— Разбира се, че те искам, глупчо. — Стисна го в прегръдките си и сълзите рухнаха от очите ѝ. — Ти си най-доброто момченце в целия свят.

— Ами майка ми?

— Не знам, Тими. Това е най-трудното.

— Тя ще идва ли да ме вижда?

— Не знам. Може би ще успеем да го уредим, но мисля, че така ще бъде по-тежко за всички ни. — Говореше открито с него, знаеше, че е длъжна. Той трябваше сам да реши.

Ала Тими изглеждаше изплашен и трепереше, Сам го усещаше с тялото си.

— Тя няма ли да дойде и да ме бие?

— О, не! — Със свито от болка сърце извика Саманта. — Никога не бих ѝ го позволила.

Тогавя той неочаквано се разплака и ѝ разказа неща, за които никому не бе споменавал: за майка си и онова, което бе правила с него. След това се отпусна в ръцете ѝ, изтощен, но вече престанал да се бои. Сам дръпна завивката чак до брадичката му и повече от час седя край него в тъмната стая. Не се и опитваше да спре сълзите си. Последното нещо, което Тими ѝ каза, преди да заспи, бе:

— Искам да съм твое момче, Сам.

Единствените думи, които бе жадувала да чуе.

На сутринта Сам се обади на Мартин Пфайзър и му предаде какво ѝ е отговорил Тими. Разказа му също и част от нещата, които момчето бе споделило с нея: за побоите, занемаряването и другите ужаси, които дълго бе таило в себе си.

— Неприятно ми е да го призная, но това не ме изненадва. Добре, ще видя какво мога да направя — обеща той.

Ала на следващия ден му стана ясно, че не може да направи нищо. Прекара два часа с майката, опитвайки се да я вразуми, разговаря с адвоката ѝ в затвора, където тя излежаваше присъдата си, и разбра, че е излишно да настоява. Вечерта със свито сърце позвъни на Саманта и я намери сама в голямата къща.

— Не е съгласна, госпожо Тейлър. Опитах всичко: убеждение, заплахи, какво ли не. Искате си го.

— Защо? Тя не го обича.

— Въобразява си, че го обича. С часове ми приказва за собствените си родители, как баща ѝ я биел, а майка ѝ я налагала с камшик. Не е виждала друго отношение.

— Но тя ще го убие.

— Възможно е. А може и да му се размине. Тъй или иначе, засега не сме в състояние да направим абсолютно нищо.

— Не мога ли да заведа дело за попечителство? — Ръката, с която държеше слушалката, трепереше.

— Можете. Това обаче не означава, че имате някакъв шанс. Тя е рождената му майка, госпожо Тейлър. Вие не сте омъжена и сте... тътъ... инвалид. — Пфайзър бързо преодоля смущението си. — В съда това няма да произведе добро впечатление.

— Но погледнете какво съм направила вече за него, погледнете как би могъл да живее при мен.

— Знам. За вас и за мен това е сериозен аргумент, ала тук става дума за прецедент и ще трябва да убедите съдията. Вземете си адвокат, госпожо Тейлър, и опитайте. Но ви съветвам да бъдете реалистка. Да

го приемете като един вид експеримент. Ако загубите — загубите, ако пък спечелите, ще получите момчето.

Луд ли бе този човек? Не разбираше ли, че тя обича Тими и Тими я обича?

— Благодаря ви — каза с леден глас и сложи слушалката. Обиколи няколко пъти стаята, мърморейки под носа си и размишлявайки. Вбесяваше се, че трябва да чака чак до утре, за да телефонира.

Когато Тими дойде на другата сутрин, тя го отпрати с няколко поръчки, за да се обади на стария адвокат на Каролайн и да види дали не може да я насочи към някого, който да поеме нейния случай.

— Дело за попечителство върху дете ли, Саманта? — изненадано попита той. — Не знаех, че имаш деца.

— Нямам — мрачно се усмихна тя в слушалката. — Засега.

— Разбирам. — Но, естествено, не разбираше нищо. Все пак ѝ даде имената на двама адвокати в Лос Анжелис, за които бе чувал. Не ги познаваше лично, ала я увери, че репутацията им е първокласна.

Сам веднага ги потърси. Първият прекарваше отпуската си на Хаваите, а вторият щеше да се върне от Ню Йорк на другия ден. Остави телефонния си номер с молба той да ѝ се обади и прекара следващите двайсет и четири часа като на тръни.

Адвокатът позвъни точно в пет следобед, както бе обещала секретарката.

— Госпожо Тейлър?

Гласът бе дълбок и мелодичен и Сам не бе в състояние да прецени дали човекът е стар или млад. Изложи проблема, колкото можеше по-кратко, каза какво желае, какво иска Тими, какво е мнението на социалния работник и къде е майката на детето.

— Охо, трудна задача сте си поставили — възкликна той, но, изглежда, разказът ѝ го бе заинтригувал. — Ако нямате нищо против, бих искал да дойда и да видя момчето. — Сам му бе обяснила, че двамата с Тими са приковани към инвалидни колички, каза му бе за ранчото и за напредъка, постигнат от детето. — Струва ми се, че делото до голяма степен ще зависи от условията, затова трябва да ги видя, ако искам да убедя някого. Разбира се, при положение че решите аз да ви представлявам в съда.

На Саманта ѝ бе допаднало казаното от него до момента.

— Какво мислите за случая, господин Уорън?

— Защо не поговорим по-обстойно за това утре? На пръв поглед не вдъхва оптимизъм, но може да се окаже от онези крайно емоционални ситуации, които се решават по най-неортодоксален начин.

— С други думи, нямам никакъв шанс. Това ли искате да ми внушите? — обезсърчено попита тя.

— Не съвсем. Няма обаче да е лесно. Струва ми се, че вече го знаете.

— Подозирах го, след онова, което ми каза социалният работник. Макар че изобщо не мога да го разбера, по дяволите. След като онази жена е наркоманка и малтретира детето, защо изобщо допускат възможността да ѝ оставят родителските права?

— Защото е негова майка.

— Това наистина ли е достатъчно основание?

— Не. Но ако той беше ваш син, нямаше ли да се възползвате от всяка възможност да си го задържите, колкото и да сте я оплескали?

Саманта въздъхна.

— А къде отиват интересите на детето?

— Това ще бъде най-силният ни аргумент, госпожо Тейлър. Сега ми кажете къде се намирате и утре ще дойда да поговорим. Шосе дванайсет, казвате? Да видим на какво разстояние е от...

Тя му даде необходимите упътвания и той се появи на другия ден по обед. Караше тъмнозелен мерцедес, носеше тъмнокафяви панталони и бежово кашмирено сако, скъпа копринена вратовръзка и много красива кремава риза. Без съмнение беше на около четирийсет и пет години. Часовникът му бе „Пиаже“, косата — стоманеносива, а очите — сини, с метален блясък. Пълното му име беше Норман Уорън. Като го видя, Саманта не можа да сдържи усмивката си: толкова години бе работила между хора, досущ приличащи на него. Подаде му ръка от своята инвалидна количка.

— Извинете, не сте ли от Ню Йорк? — не се стърпя и попита тя.

Но той веднага се разсмя.

— Да, по дяволите. Как познахте?

— И аз съм оттам. Макар вече да не ми личи. — Все пак, вместо обичайната бархетна риза, днес бе облякла с дънките мек лилав пуловер и тъмносините ѝ каубойски ботуши бяха съвсем нови.

Ръкуваха се и размениха любезности, след което тя го заведе в голямата къща, където бе приготвила сандвичи и прясно кафе. Имаше и топъл ябълков пай, който бе „откраднала“ от трапезарията, когато преди малко заведе Тими да обядва.

Той беше много недоволен, когато го остави с Джош и групичката деца, които не ходеха на училище. Те го смятаха за свой талисман, беше най-малкият в ранчото и толкова приличаше на Саманта, че някак си всички го възприемаха като неин син. Както и тя, разбира се. Сам му обясни, че очаква гост за обяд, ала той рече нацупено:

— Не може ли и аз да се запозная с него?

— Ще се запознаеш, но първо искам да поговорим насаме.

— За какво?

— По работа. — И с усмивка отговори на въпроса, който момчето не смееше да зададе: — Не, не е ченге.

Тими се разсмя весело.

— Как се сети, че си мислех за това?

— Защото те познавам, глупчо. Върви сега да се храниш.

Той тръгна с останалите и взе да мърмори, че не искал пак да яде от вчерашната яхния. Сам му бе обещала да дойде да го вземе, когато свършат с разговора „по работа“.

Докато обядваха, тя най-подробно разказа на Норман Уорън за детето.

— Може ли да го видя? — попита накрая той.

Отидоха да потърсят Тими в голямата трапезария.

Уорън разглеждаше всичко с интерес и погледът му често се спираше на поразително красивата жена в лилавия пуловер, чувстваща се така уверено в своя инвалиден стол. Самото пребиваване тук за него бе преживяване. Начинът, по който се поддържаше ранчото, и ведрите лица на хората му подсказваха, че начинанието на Саманта се развива успешно. Ала изобщо не бе подготвен за удивителните ѝ постижения, на които се натъкна, когато се срещна с Тими, когато момчето, подпомогнато от Джош, се качи на коня, когато Саманта препусна редом с него и когато останалите деца се върнаха от училище и започнаха уроците по езда. Норман Уорън си тръгна чак след вечеря, и то с неохота.

— Искане ми се да остана тук завинаги.

— Съжалявам, не мога да осиновя и вас — разсмя се Сам. — И за щастие не отговаряте на изискванията, за да ви приема в школата си. Но винаги, щом имате желание, можете просто да ни дойдете на гости и да поездите с нас, ще ни бъде много приятно.

Той се смути и промърмори под нос:

— До смърт се боя от конете.

— Ще ви излекуваме — сниши глас и тя.

— Изключено. Няма да ви позволя. — Двамата избухнаха в смях и Уорън потегли.

Бяха се споразумели да му плати хонорар от десет хиляди долара, за да я представлява в съда. Сам много го харесваше и той очевидно харесваше Тими, тъй че имаше основание да се надява, че съществува някакъв шанс да спечели делото. В противен случай можеше да обжалва. Уорън бе подчертал още веднъж, че няма да е лесно. Но не беше и невъзможно, налице бяха доста аргументи в нейна полза, не на последно място обичта, която тя и Тими питаеха един към друг. Адвокатът очакваше, че вместо да работи против нея, обстоятелството, че и двамата са на инвалидни колички, ще внесе допълнителен драматизъм и по-скоро ще предизвика симпатии. Ала това тепърва щеше да се види. Следобед Саманта бе подписала документите. Уорън щеше да внесе жалбата в Лос Анжелис още на другата сутрин и щеше да настоява делото да бъде насрочено за възможно най-близка дата.

— Мислиш ли, че той може да ни помогне, Сам? — погледна я тъжно Тими, докато го придружаваше до неговата стая.

Тя му бе обяснила кой е Норман Уорън и с какво ще се занимава.

— Надявам се, скъпи. Ще видим.

— Ами ако не успее?

— Тогава ще те отвлека и ще се скрием сред хълмовете. — Шегуваше се, но докато отваряше вратата и палеше лампите, момчето я гледаше със светнали очи.

— Добре.

Едва когато си тръгна, Сам започна да се тревожи за същото. Ами ако адвокатът не успее?... Не, длъжен бе да успее... длъжен бе да спечели делото. Не би понесла да загуби Тими. Преди да стигне до голямата къща, вече си бе втълпила, че това никога няма да се случи.

За пръв път през живота си Тими се радваше на такава Коледа, за каквато мечтаят всички малчугани. Камарата от кутии с подаръци стигаше почти до тавана: дрехи, игри, мозайки, червена пожарна кола с пожарникарски шлем за него, пуловер за мечето му и дори някои неща, които Сам лично му бе приготвила. А в голямата трапезария имаше разкошна елха и играчки за всички деца, които в момента живееха в ранчото. По нейна молба един от възпитателите се бе преоблякъл като Дядо Коледа и тази сцена върна Сам и Джош към годината, когато ролята на благия старец се изпълняваше от Тейт Джордан. Споменът за това как мъжът, когото все още обичаше толкова много, поставя ангелче на коледното дърво, прониза сърцето ѝ като нож. Изведнъж пред вътрешния ѝ взор се занизаха картини с Тейт, но и с Джон, за когото толкова рядко се сещаше. Знаеше, че му се е родило второ дете и че телевизионната компания най-сетне е уволнила Лиз заради досадното ѝ присъствие на екрана. Кариерата на Джон Тейлър все още процъфтяваше, ала когато от дъжд на вятър го гледаше, Сам го намираше твърде изкуствен и безизразен, прекалено красив и ужасно отегчителен и се чудеше как изобщо го е обичала. Удивително бе да видиш как единайсет години от живота ти се изпаряват, сякаш никога не са били, и дори да не те е грижа. Но с Тейт положението бе различно.

— Сам... може ли да ти задам един шантав въпрос? — рече Джош, докато стояха сами в един ъгъл и се радваха на децата, които с нетърпение отваряха подаръците си.

— Разбира се. Казвай — но вече знаеше какво ще я попита.

— Беше ли влюбена в Тейт Джордан?

Тя го погледна открито и бавно кимна.

— Да, бях.

— Той затова ли напусна?

— Вероятно. Предпочел е да се оттегли. Бях му казала, че не желая да играя същата игра, както Каро и Бил. Ала Тейт беше на

мнение, че една дама не бива да обича работник от ранчо, най-малкото пък открито — тъжно добави Саманта. — Затова си е заминал.

— Досещах се, че е нещо такова.

— Той направо полудя, когато разбра кой е бившият ми съпруг... Каза, че не бил достатъчно добър за мен. Или нещо подобно, но също толкова тъпо...

— Глупости! — ядоса се Джош. — Тейт струва колкото десет такива мухълъвци. О... — Той силно се изчерви. — Извинявай, Сам...

Тя се засмя.

— Няма нищо. И аз тъкмо си мислех същото.

— И нито ти е писал, нито нищо?

— Не. Имам чувството, че съм го търсила и в последното ранчо на тази страна, но така и не го открих.

Джош я погледна съчувствено.

— Ужасно е жалко, Сам. Той беше добър човек и винаги съм мислел, че те обича. Може би ще се появи някой ден, просто да каже „здрости“ на Бил, на мен и на Каро, а вместо това ще завари теб.

Сам поклати глава с напрегнато изражение.

— Надявам се да не го направи. Защото ще преживее страхотен шок. — Говореше за краката си, но сега пък Джош поклати глава.

— Да не мислиш, че за него това ще има някакво значение?

— Все едно, Джош. За мен има. Вече всичко е свършено. Ала затова пък ми остават децата.

— На твоята възраст, Сам? Ти си луда. На колко години си: двайсет и осем, двайсет и девет?

— Джош, обичам те — усмихна се тя на възрастния човек. — На трийсет и три съм.

— За мен няма разлика. Представи си, че си на петдесет и девет, да видим как ще се почувстваш тогава.

— На теб ти стоят добре.

— Четкаш ме, но ми е приятно — ухили се той, ала после отново стана сериозен. — Обаче приказваш глупости, ще знаеш. За Тейт. И все едно дали става дума за него или за някой друг, твърде млада си, за да се отнасяш към себе си като към стара мома. — Джош присви очи и сниши глас: — Истината е, че си безсрамна лъжкия, Сам. През цялото време учиш тези малчугани, че не бива да живеят, да мислят и да се държат като инвалиди, а вътре в себе си сама се възприемаш като

такава. — Засегна я по болното място, но тя не каза нищо и продължи да наблюдава децата. — Така е, Сам... по дяволите, това е истината. Онзи ден гледах адвоката от Лос Анжелис, докато разговаряше с теб. Той те харесва като жена, по дяволите. А ти обръщаш ли му поне малко внимание? Не, ти просто се държиш като самодоволна стара мома и го поливаш със студена вода.

— Студената вода е хубаво нещо.

— Да, но никак не е хубаво на трийсет и три години да се преструваш, че вече не си жена.

— Внимавай, Джош — отвърна тя и се опита да го погледне свирепо, — следващия път, когато останем сами, може и да ти налетя. — Изпрати му въздушна целувка и се шмугна с количката сред децата. Това бе нейният начин да му покаже, че не желае повече да разговаря на тази тема. Джош се бе приближил до същността на проблема ѝ малко повече от допустимото.

На всички им трябваха два дни, за да се съвземат от коледните вълнения. Нямаше дори уроци по езда, само групи от приходящите ученици яздеха из хълмовете, но нито Тими, нито Сам излизаха с тях. Те прекарваха много време сами, сякаш всеки от двамата изпитваше дълбока необходимост да бъде с другия.

Делото бе насрочено за двайсет и осми декември. Предната вечер Сам настани Тими в своята най-малка стая за гости в съседство с нейната и когато го слагаше да спи, той попита:

— Страх ли те е?

— За утре ли? — Лицето ѝ беше близо до неговото и тя го помилва с грациозната си ръка. — Мъничко. А теб?

— Да. — Сам видя, че големите сини очи са изпълнени с ужас. — Много. Ами ако тя ме удари?

— Няма да ѝ позволя.

— Ами ако ме вземе?

— Няма. — Какво обаче щеше да стане, ако наистина разрешиха на тази жена да го вземе? Тая мисъл я преследваше като призрак и тя не можеше да обещае на Тими, че това няма да се случи. Не искаше да го лъже. Вече му бе казала, че ако загубят делото, ще обжалват решението на съда, стига той да е съгласен. И че ако предпочете да

остане с майка си, никой няма да му се сърди. Мъчително ѝ бе да му го напомня, но знаеше, че е длъжна. Не желаше да го примамва по нечестен начин. Искаше той да дойде при нея с открито сърце. — Всичко ще бъде наред, скъпи, ще видиш.

Ала на другия ден, когато Джош избута двете колички по наклонената пътека пред окръжния съд в Лос Анжелис, съвсем не изглеждаше толкова сигурна. Двамата с Тими стискаха здраво ръцете си и след като се напъхаха в асансьора, се почувстваха неловко, сякаш всички гледаха само тях. Норман Уорън ги чакаше пред съдебната зала. Беше облечен в тъмносин костюм и имаше изключително благопристоен вид, също както и Сам. Тя беше с красива бледосиня вълнена рокля, останала от нюйоркския ѝ гардероб, палто от мохер в същия цвят и семпли черни кожени обувки от „Гучи“. Специално за случая бе купила на Тими нови дрехи: морскосини сако и панталони и бледосиньо поло, случайно в същия тон като нейната рокля. Докато седяха и чакаха, изглеждаха досущ като майка и син и Уорън още веднъж обърна внимание на поразително еднаквите им руси коси и огромни сини очи.

Делото се гледаше в малка съдебна зала. Съдията носеше очила и се усмихваше спокойно, старайки се да не изплаши Тими с погледа си. Той мина зад масата, разположена на леко повдигнат подиум и не така внушителна като масите в други съдилища, зад които бе седял. Беше мъж на шейсет и една-две години и отдавна се занимаваше с дела за родителски права. В Лос Анжелис си бе спечелил уважение заради своята честност и загриженост за децата, в много случаи бе възпрепятствал несполучливи осиновявания. Дълбоко уважаваше майките и често ги окуражаваше да размислят, преди да се откажат от рожбите си с облени в сълзи лица. Доста от тях после идваха да му благодарят и споменът за това щеше да сгръва старините му, след като се оттегли.

Той разгледа с интерес Тими, Саманта и нейния адвокат, а след няколко минути насочи вниманието си и към дребната, крехка на вид млада жена, която влезе в съдебната зала заедно със своя адвокат. Тя носеше сива пола и бяла блуза и повече приличаше на ученичка, отколкото на наркоманка и проститутка. Тогава Саманта за пръв път чу, че майката на Тими е само на двайсет и две години. Притежаваше своеобразна крехка красота и имаше вид на момиче, което в никакъв

случай не може да се грижи само за себе си. Всеки неволно се изпълваше от желание да я обича, да я покровителства и пази. Затова и Тими продължаваше да ѝ съчувства дори след побоите, които му нанасяше. Тя самата изглеждаше толкова огорчена и объркана, че той винаги ѝ прощаваше и се стараше да ѝ помогне, вместо да очаква помощ и закрила от нея.

Присъстващите бяха призовани към ред и тишина, документите по делото бяха връчени на съдията, при все че предишния ден той се бе запознал с тях най-подробно. Встъпителното му слово започна с думите, че случаят е интересен заради факта, че и детето, и жената, която иска да го осинови, са инвалиди, но всички присъстващи в залата трябва да помнят каква е задачата на съда и към какво следва да се стремят участниците в него: да се постигне решение, което в крайна сметка ще е най-добро за детето. Каза, че няма възражения малкият да бъде изведен от залата, но Сам и Тими вече бяха говорили по този въпрос — той предпочиташе да присъства, вместо да бъде „отведен от ченгетата“. Сам го бе уверила, че може да изчака отвън с Джош, ала той настояваше да остане с нея. Тя забеляза, че момчето внимава да не извърща глава към майка си, сякаш се боеше да приеме присъствието ѝ и преди всичко да я погледне. То не пускаше ръката на Сам и не откъсваше очи от съдията.

Адвокатът на противната страна повика майката на Тими като свой пръв свидетел и гледайки я, Сам си даде сметка срещу какво е изправена. Сладко личице, нежен глас, съзлива от началото до края история и уверения, че този път си е взела поука и се е занимавала само с четене на книги по психология, за да научи повече за себе си и за това как да помогне на скъпия си син. През цялото време, докато траеха нейните показания, Тими седеше, забил поглед в скута си. Вдигна очи едва когато тя напусна свидетелското място. Адвокатът на Сам поиска да се протоколира, че ще я разпита по-късно.

Беше повикан следващият свидетел, психиатърът, който бе прегледал майката на Тими по поръчение на съда и бе стигнал до извода, че е сърдечна и чувствителна млада жена, преживяла нерадостно детство. Тя нямала намерение да наранява сина си, но била под неимоверно финансово напрежение. Сега, когато се готвела да започне работа в голям хотел в центъра на града, всичко щяло да бъде наред. Норман Уорън направи психиатъра смешен и загатна, че в

хотела тя би имала прекрасна възможност да се върне към наркотиците. Забележката му бе задраскана от протокола, бе му отправено предупреждение и свидетелят бе освободен.

Допълнително бяха призовани двама възпитатели от изправителното заведение, а после и лекар, който каза, че майката на Тими е здрава и че вече не е зависима от никакви наркотици. Накрая се появи свещеник: той я познавал от единайсетгодишна, лично кръстил Тими и бил абсолютно убеден, че мястото на детето е при собствената му майка, която го обичала. Като чу това, Саманта, която през цялото време стискаше здраво ръката на Тими, почувства как стомахът ѝ се обръща. После бе обявено прекъсване за обяд.

Норман бе разпитал всички свидетели, с изключение на майката и свещеника. Той обясни на Сам, че след почивката ще призове жената, но няма намерение да се изправя срещу католическата църква.

— Защо?

— Съдията е католик, скъпа. Освен това какво да направя, за да поставя под съмнение твърденията на този човек? По-добре да не се захващаме с него.

Все пак беше успял да представи останалите свидетели като леко съмнителни, бе се държал с тях насмешливо, почти предизвикателно, давайки да се разбере, че показанията им са опорочени от обвързаността им с тази жена. Ала техните разпити бяха невинна закачка в сравнение с онова, което Норман Уорън бе приготвил за майката на Тими. По знак на Саманта Джош решително изкара момчето от залата. То запротестира с дрезгав шепот, но Сам бе непреклонна. Изпрати му въздушна целувка и отново се обърна да следи развоя на събитията. Жената трепереше с цялото си тяло, разплака се още преди да започне да говори. Трябваше да се признае, че бе трудно човек да си представи това крехко създание като закоравял злодей. Независимо обаче от впечатлението, което създаваше, пред съда бе изяснено, че е започнала да се дрогира на дванайсет години, на тринайсет е минала на хероин, на петнайсет е била арестувана за проституция, на шестнайсет е забременяла с Тими, до момента има пет аборта, включвана е в седем програми за лечение на наркомани, арестувана е девет пъти като непълнолетна и три пъти като пълнолетна.

Нейният адвокат настоятелно поиска да му бъде дадена думата за възражение.

— Съдът трябва да има предвид, че тази жена вече не е зависима, тя току-що е преминала много строга програма за лечение, организирана от щата. Да приемем, че не се е възстановила, означава да признаем, че цялата наша система за лечение на наркомани е неефикасна.

Възражението бе надлежно протоколирано и оставено в сила. Съобразно с изискванията на закона в Калифорния, списъкът на арестите ѝ бе заличен от протокола, а другото остана записано.

Разпитът продължи повече от час. През цялото време тя не престана да плаче и не пропусна нито една възможност да изхлипа сърцераздирателно и с разкаяние: „Детенцето ми!“. Ала щом я погледнеше, Сам си спомняше за инжекциите, които не бе поставила на Тими, и за детския паралич, който го бе осакатил благодарение на нейната безотговорност. Сещаше се за понесените от детето побои, за страданията, самотата и страха, сред които бе израсло то, и изпитваше непреодолимо желание да се надигне от своя инвалиден стол и да изкрещи.

Норман Уорън призова Джош, лекаря на Сам и социалния работник Мартин Пфайзър, който бе безстрастен, делови и не особено вълнуващ като свидетел. Представи и пакет писма от видни личности, като съдии и лекари, за забележителната работа, която Саманта върши в ранчото. Накрая дойде ред тя самата да бъде разпитана като свидетел. Бе изяснено, че е разведена, че не е омъжена повторно и както се изрази адвокатът на противната страна, понастоящем няма „перспективи“, също и че е необратимо парализирана. Целият дълъг и тъжен списък бе повтарян отново и отново, докато накрая тя едва не започна да се самосъжалява. Норман направи възражение и настоя за прекратяване на въпросите в тази насока. В последна сметка Саманта остави впечатление за добра и съпричастна благодетелка, която иска да помогне на Тими. Но за разлика от полуистеричната му майка не крещеше непрекъснато „детенцето ми“ и не се наложи да я извеждат от залата.

Последният свидетел беше най-труден. Това бе самият Тими. Майка му бе попитана дали може да укроти плача си, или иска прекъсване, за да се успокои. Тя веднага престана да хлипа, но не спря

да подсмърча високо и Сам виждаше ужаса, изписан на детското лице. Сега се проверяваше всичко, казано до момента: какъв е бил животът на Тими с майка му и как се е грижила тя за него, как е живял при Сам, какво му е купувала и подарявала тя, какви са чувствата му към двете жени. И неочаквано:

— Страх ли те е от майка ти, Тими?

Но очевидно самият въпрос го изплаши толкова много, че той се дръпна назад в инвалидния стол, стисна мечето си и усърдно заклати глава.

— Не... не!

— Тя била ли те е някога, удряла ли те е?

Не последва никакъв отговор, после Тими отново заклати глава. Накрая го подканиха да говори и той с мъка успя да изтръгне от себе си едно дрезгаво „Не“. Сам отчаяно затвори очи. Разбираше поведението му. Докато майка му беше в залата, нямаше никакви изгледи Тими да каже истината.

Разпитът продължи още половин час, след което страните по делото бяха освободени да си вървят. Съдията любезно ги призова да дойдат отново на другата сутрин. Каза, че има телефонните им номера и ако сметне, че по някаква причина не може да вземе решението си толкова бързо, ще им съобщи. Но ако вечерта не им се обади, сутринта да се явят в същата съдебна зала, като доведат Тими (тук той отпрати поглед към Сам), за да чуят какво е постановил. Убеден бил, че в интерес на детето и за да не се измъчват излишно страните по делото, ще е най-добре решението да бъде огласено без отлагане. След това стана и съдебният пристав обяви, че заседанието се закрива.

По пътя към ранчото Саманта почувства, че цялото тяло я боли от умора, а Тими бе заспал в ръцете ѝ още щом потеглиха. Накрая майка му бе тръгнала към него и, разтреперен от страх, той се бе вкопчил в ръката на Сам. Норман веднага бе избутал стола му от съдебната зала, оставяйки Джош да помогне на Саманта, и всички бяха напуснали сградата по възможно най-бързия начин. Едва по-късно, докато го държеше в прегръдките си, Саманта си даде сметка каква храброст бе проявил, като бе пожелал да присъства на делото за родителските права. Ако спечелеше, майка му щеше да му го върне тъпкано и той разбираше това по-добре от всички. Как, за бога, да го даде на тази жена, ако се стигне дотам? Как да го понесе?

Тази нощ Саманта дълго лежа будна. Чувстваше, че не може да се раздели с Тими, че това ще я убие. Часовете се нижеха, а тя не заспиваше и мислеше само как ще го вземе и ще избяга някъде с него. Ала къде и как? И имаше ли изобщо някакъв смисъл? Двама души в инвалидни колички едва ли щяха да стигнат много далеч. Тогава си спомни за къщурката край езерото, в която не беше стъпвала, откакто се бе върнала в ранчото. Но знаеше, че ще ги намерят дори и там. Беше безнадеждно. Оставаше им само да вярват в правосъдието и да се надяват на най-доброто.

На другата сутрин Саманта се събуди по тъмно. Погледна часовника, всъщност бе спала само час и половина. Ала когато отиде при Тими в съседната стая за гости, установи, че и той е буден.

— Здравей, скъпи... — Целуна го по върха на нослето и се пресегна да вземе ортопедичните му апарати. — Добро утро.

— Няма да отида при нея.

— Хайде, ще му мислим след закуска. — Опитваше се да говори с безгрижен тон, но момчето се разплака и се вкопчи в нея.

Така започна денят. Отново закусиха сами. Останалите деца нямаха представа какво става, Саманта бе казала само на неколцина рехабилитатори и възпитатели. Държеше във връзка с всичко това да се вдига колкото е възможно по-малко шум. Ала когато отново замина с Джош и Тими, питомците ѝ разбраха, че работата е сериозна и, сякаш почувствали нещо нередно наоколо, бяха необичайно тихи, докато се качваха в училищния автобус.

Когато Саманта, Джош и Тими се срещнаха с Норман пред съдебната зала в Лос Анжелис, всички изглеждаха умърлушени.

— Не се тревожи, Сам — нежно докосна ръката ѝ Норман.

Тя беше облечена в сив панталон и сив кашмирен пуловер, а Тими носеше същия костюм, както предишния ден, този път с риза на червени и бели карета.

Съдията откри съдебната процедура, нареди Тими да бъде въведен в залата и каза на момчето, че е изслушал всички свидетелски показания и се е помъчил да вземе добро решение, което да го направи щастлив за много дълго време. Усмихна му се като благ дядо и го помоли да излезе отпред, като обясни, че това е само формалност, защото в края на краищата той е най-важната личност тук и всичко се върши заради него. Тими погледна въпросително Саманта и след като тя му кимна, завъртя колелата и се разположи със стола си пред съдийската маса, както му бе казано.

Тогава съдията насочи вниманието си към Саманта. Дари я с топла усмивка и каза, че е научил за благородното и дори свято дело, на което се е посветила, че е говорил с доста хора за ранчото и няма думи, за да изрази възхищението си. Увери я, че не се съмнява в добрите ѝ намерения и в нейните възможности да обезпечи материално момчето по-добре от собствената му майка и че напълно съзнава колко труден е бил животът на Тими с тази млада жена. Тя обаче упорито се опитвала да намери верния път за себе си и за своя парализиран син. След трезво премисляне и особено след като разговарял с отец Риней, все пак стигнал до убеждението, че майката най-сетне е застанала здраво на краката си. Ето защо (тук той отпрати сияйна усмивка на Тими) решил, че мястото на момчето е при родната му майка.

— А сега — посочи с ръка сепнатото момиче с розова блуза и разпиляна коса — вие можете да получите сина си. — Сетне, спазвайки официалната процедура, удари с чукчето и обяви с гръмък глас: — Съдът решава делото в полза на родната майка. — Стана от мястото си и напусна залата.

Саманта полагаше отчаяни усилия да не заплаче. Майката на Тими обаче не проявяваше подобна въздържаност, втурна се към него и едва не го събори от стола. Сам виждаше единствено как момчето бясно върти колелата, опитвайки се да избяга от нея, ала адвокатът здраво държеше стола му, докато тя го прегръщаше и крещеше с пълен глас:

— Детенцето ми... детенцето ми...

— Сам... Сам!

Жалните вопли на Тими късаха сърцето ѝ, тя инстинктивно обърна стола си и се опита да се промъкне между Джош и Норман, за да стигне до него. Но Джош хвана ръчките отзад, а Норман застана на пътя ѝ. Двата мъже моментално се бяха разбрали, без да разменят и дума. Сега тя не можеше да направи нищо. Майката направо се бе проснала върху Тими.

— Махни се... — Сам се опитваше да избути Норман. — Трябва да го видя.

— Не може, Сам! — Тихо, но твърдо каза той, а Джош не пускаше стола ѝ.

— Трябва да го видя, по дяволите... Джош, пусни ме! — Тя се разплака. Адвокатът на майката вече буташе малката инвалидна количка към изхода на съдебната зала. В отчаянието си Тими се обърна назад и размаха ръчички със свито от болка лице.

— Сам... Сам!

— Обичам те! — извика тя. — Обичам те, Тими! Всичко е наред! — Момчето изчезна от погледа ѝ и сякаш последното грамче сила я бе напуснало, Саманта зарови лицето си в длани и захлипа.

В първия момент никой от двамата мъже не знаеше какво да стори, после Норман коленичи до нея.

— Толкова съжалявам, Сам... Ще обжалваме.

— Не — с усилие промълви тя. Извади носната си кърпа и поклати глава. — Не. Не мога да му причиня това.

Норман кимна и направи знак на Джош. Нямаше за какво да стоят повече тук. За Саманта и Тими всичко бе свършено. Тя го беше загубила.

До края на седмицата Саманта не се показва навън от голямата къща, през първия ден дори не излезе от стаята си. Норман бе дошъл да вземе нещата на Тими, за да ги върне на социалния работник, но тя не пожела да го види, Джош щеше да се погрижи за всичко. Сутринта Норман два пъти бе чукал на вратата ѝ, дори бе опитал да говори с нея по телефона. Ала Сам не искаше да вижда никого, освен Тими. Току-що бе загубила и последната любов в живота си.

— Ще се съвземе ли? — тъжно попита Норман и Джош поклати глава с просълзени очи.

— Не знам. Тя е силна, но преживя много раздели. А тази... Нямата представа как обичаше това дете.

— Разбирам — тъжно кимна Норман. След като бе излязъл от съда предишната вечер, той бе седнал в своя мерцедес, бе натиснал до края газта и носейки се към къщи със сто и двайсет километра в час, се бе разплакал, за пръв път в своята кариера. — Бих искал да я видя, когато е готова за това. Ще ми се да поговорим и за евентуално обжалване. Мисля, че би си струвало. Случаят е необикновен, понеже възраженията срещу Сам са, че е неомъжена и парализирана. Но е направо нечувано, че делото бе решено в ущърб на жена като нея и в полза на една проститутка и наркоманка само защото е родна майка на детето. Готов съм да стигна чак до върховния съд.

— Ще ѝ кажа — Джош явно беше съгласен с него. — Когато я видя.

— Тя няма да извърши някоя глупост, нали? — разтревожи се изведнъж Норман.

Джош се замисли.

— Не вярвам. — Не знаеше, че веднъж е правила опит в нюйоркската болница.

Но сега Сам не мислеше за самоубийство. Само ѝ се искаше да е умряла. Слабата ирационална надежда, че някой ден ще си върне Тими, я спираше да не извърши нещо наистина глупаво. За сметка на

това прекара в леглото цели два дни, без да помръдне оттам и без да се храни. Ставаше единствено за да отиде до банята. Плачеше, спеше и пак плачеше. В края на втория ден я събуди силно блъскане по вратата. Нямахме никакво намерение да отваря и се спотаи в леглото, ала след малко чу звън от счупено стъкло и разбра, че някой е влязъл. Извика изплашено:

— Кой е?

Дали не беше крадец? Объркана и ужасена, Сам се надигна и седна, в същия момент лампите в коридора внезапно светнаха и на прага застана Джеф с неговия буен червен перчем и кървяща ръка. Той изведнъж се смути и както винаги в такива случаи, се изчерви до ушите.

— Какво правиш тук?

— Дойдох да те видя. Не издържах повече, Сам. От два дни не си палила лампите и не отваряше, когато идвах да чукам на вратата ти... Мислех, че може би... Боях се... Искях да разбера дали си добре.

Саманта кимна и се усмихна, трогната от неговата загриженост. Сетне сълзите ѝ отново рукнаха и той неочаквано я грабна в прегръдките си. Странното бе, че там тя се почувства някак привично, сякаш я бе прегръщал и друг път, сякаш ръцете, гърдите, тялото му ѝ бяха познати. Но, разбира се, това бе само игра на въображението. Отдръпна се и издуха носа си.

— Благодаря ти, Джеф.

Той седна на ръба на леглото и я погледна. Дори след двата дни лежане Сам изглеждаше прекрасна. За миг бе завладян от диво желание да я целуне, ала само при мисълта за това лицето му отново пламна.

Тя се разсмя през сълзи и Джеф попита объркано:

— Защо се смееш?

— Когато си смутен, приличаш на репичка.

— Много благодаря — ухили се той. — Заради косата са ме наричали морков, още никой обаче не ми е викал репичка. — После се усмихна мило. — Добре ли си, Сам?

— Не. Но предполагам, че ще се оправя. — Ала сълзите отново потекоха на тънки струйки по бузите ѝ. — Надявам се само Тими да е добре.

— Джош казва, че адвокатът ти искал да обжалва решението, щял да стигне чак до върховния съд.

— Така ли? — Тонът ѝ бе скептичен и гневен. — Той е голям глупак. Няма никакъв шанс да спечели. Истината е, че аз съм саката и неомъжена. Вероятно на никого не му пука, че нямам съпруг, обаче съм саката. Това е достатъчно. Проститутките и наркоманките повече стават за майки от сакатите, ако не знаеш.

— Друг път — изръмжа той.

— Е, така поне реши съдията.

— Съдията е кретен.

Саманта се засмя на грубата му забележка, но усети, че дъхът му лъха на бира, и го погледна строго.

— Пиян ли си, Джеф?

Той се смути и отново се изчерви, ала поклати глава.

— Изпил съм само две бири. За да се напия, ми трябва доста повече.

— Защо?

— Ами обикновено не се напивам преди пет-шест часа.

— Аха. — Сам се разсмя. — Питам те защо си изпил тези двете. — Не обичаше хората ѝ да пият, когато са около децата и Джеф знаеше това. Но навън беше вече тъмно и следователно работният му ден бе свършил.

— Нова година е, Сам.

— Така ли? — изненада се тя. После взе да пресмята: делото беше на двасет и осми, присъдата бе произнесена на двасет и девети, а това беше преди два дни.

— О, по дяволите. Значи е Нова година. И ти отиваш да празнуваш? — мило му се усмихна Сам.

— Да. Ще прескоча до „Третата бариера“. Казвал ли съм ти, че преди работех там?

— Не, но имам чувството, че си работил във всяко ранчо на Запад.

— Като че бях пропуснал да ти спомена за „Третата бариера“.

— Ще водиш ли някое момиче?

— Мери Джо. — Този път лицето му стана червено като пожарна кола.

— Дъщерята на Джош? — По всичко личеше, че това ѝ се вижда забавно, и той се ухили.

— Да.

— А Джош какво каза по този въпрос?

— Че ще ми посини задника, ако я напия. Но тя вече е почти на деветнайсет, по дяволите, пълнолетна е.

— На твоє място бих внимавала, щом Джош се е заканил, че ще те бие, наистина ще го направи. — После изражението ѝ отново стана сериозно. — Как е той?

— Тревожи се за теб. — Гласът на Джеф прозвуча нежно в тихата стая. — Всички се тревожим — всички, които знаем. Адвокатът ти вчера беше тук.

— Досещах се, че ще дойде. Идвал е за нещата на Тими, нали? — Джеф се поколеба, но после кимна. — Дадохте ли му коледните подаръци? — Саманта отново се просълзи. — Искам детето да си получи всичко.

— Взе ги, Сам.

Като не знаеше какво повече да направи за нея, Джеф отново я прегърна, а тя опря глава на рамото му и заплака. Щеше му се да ѝ каже, че я обича, но не посмя. Беше се влюбил в нея още когато я видя за пръв път, с тази невероятна бледозлатиста коса. Ала тя бе с девет години по-възрастна от него и не показваше никакъв интерес към мъжете. Джеф се питаше понякога дали все още може да го прави, но това дори не го интересуваше, искаше само да я държи в обятията си и един ден да ѝ каже, че я обича.

Дълго лежах така, после сълзите на Саманта секнаха.

— Благодаря ти. — За момент тя безмълвно се загледа в него, развълнувана от силата и младежката му красота, после рече: — По-добре веднага изчезвай отгук, че току-виж си прекарал Нова година с мен вместо с Мери Джо.

— Знаеш ли какво? — гласът му бе дълбок и сексапилен. — Това би ми харесало.

— Много ти се иска, нали? — пошегува се Сам, но разбра по очите му, че говори сериозно. Не допускаше, че го интересуват чувствата, които внезапно я бяха обзели. Притрябвала му бе такава стара жена, при това и инвалид. Той беше млад, целият живот беше пред него, пълен с момичета като Мери Джо. Ала изведнъж ѝ стана

така отчайващо самотно, че ѝ се дощя да го докосне, и побърза да го отпрати, преди да е направила някоя глупост. — Хайде, хлапе, върви да празнуваш Нова година, както се полага. — Седна в леглото и се опита да се усмихне.

— А ти, Сам?

— Аз ще взема една гореща вана, ще си приготвя нещо за ядене и пак ще си легна. Май утре ще трябва да изпълзя от хралупата си и да се изправа лице в лице със света.

— Радвам се да го чуя. По едно време ме беше изплашила.

— Аз съм жилава, Джеф. С времето човек свиква да понася много неща — с времето, със скърбите и разочарованията, с разделите.

— Нали? А ти определено ставаш и все по-красива.

— Хайде, Джеф — Сам изглеждаше притеснена, — време е да тръгваш.

— Не, Сам. Искам да остана при теб.

Но тя го погледна и поклати глава. Взе ръката му, сложи я на бузата си, после целуна връхчетата на пръстите му и я пусна.

— Не можеш да останеш, Джеф.

— Защо?

— Защото няма да ти позволя.

— Всяка жаба в ранчото да си знае гола, а? — Той тръсна глава като млад жребец и Сам се усмихна.

— Не, не е това, хлапе. Просто моят живот е вече зад мен, а твоят не е. Не ти трябва такова нещо.

— Ти си луда. Знаеш ли колко отдавна те желая?

Тя сложи пръст на устните му.

— Не ми го казвай. Нова година е, в нощ като тази се говорят неща, които е по-добре човек да запази за себе си. Искам да бъдем приятели задълго, Джеф. Моля те, не разваляй всичко. — И добави, отново със сълзи в очите: — Точно сега имам нужда от вас. От теб, Джош и децата, но особено от теб и от Джош. Не се опитвай да промениш това. Аз просто... не бих го понесла... твърде много си ми необходим.

Той я прегърна още веднъж, целуна я по косите и се изправи.

— Ако искаш, ще остана, Сам.

Тя вдигна поглед към блестящите му зелени очи и поклати глава.

— Не, скъпи, всичко е наред. Тръгвай.

Джеф спря на прага да я погледне още веднъж, после каубойските му ботуши затракаха по коридора и входната врата се затвори.

— Сам... Сам?

Беше шест часът сутринта на Нова година, тя вече беше облечена и правеше кафе в кухнята, за пръв път от три дни, когато чу Джеф да блъска по входната врата. Усмихна се на себе си. Ако не отвореше веднага, те щяха да идват един след друг и накрая вратата ѝ щеше да стане на трески. Все още усещаше ужасната празнота от загубата на Тими, но знаеше, че не бива да се оставя на чувствата си. Дължеше го на останалите деца. Бавно завъртя колелата на стола си, отвори и надникна в сивия здрач преди разсъмване. Джош стоеше на верандата, облечен в тежкото си яке.

— Здравсти, Джош. Честита Нова година. — Той не помръдна от мястото си, не каза нищо и Сам взе да се чуди какво ли е станало. Стори ѝ се, че сякаш е плакал. — Добре ли си? — Джош поклати глава и бавно влезе в стаята. — Ела да седнеш. — Бе си помислила, че е дошъл да я утешава, а се оказваше, че сам има неприятности. — Какво се е случило? — попита тя с набраздено от тревога чело, а той я погледна, стовари се тежко на един стол и скри лице в дланите си.

— Децата. Джеф и Мери Джо. Снощи отидоха на някакво парти... — Спря и преглътна мъчително. — Напили се като прасета и тръгнали да се прибират. — Сърцето на Сам заблъска бясно в гърдите. Боеше се да зададе следващия въпрос, но Джош отговори, без да го пита. Погледна я и по изкривеното му от мъка лице се търкулнаха две едри сълзи. — Блъснали се в дърво и после колата отхвъркнала в дерето край пътя... Мери Джо е със счупени ръце и крака, лицето ѝ също е доста пострадало... Джеф е мъртъв.

Сам затвори очи и взе ръката му, мислейки за младия мъж, който я бе прегръщал едва предишната вечер. Ако все пак го бе помолила да остане, всичко това нямаше да се случи. Но щеше да е непочтено от нейна страна да прелъстява момче на двайсет и четири години. Непочтено ли? По-хубаво ли беше да е мъртъв?

— О, боже... — Тя отвори очи и погледна Джош, протегна ръце и го прегърна. — Мери Джо ще се оправи ли, Джош?

Той кимна и зарίδα в прегръдките ѝ.

— Обичах и това момче.

Джеф беше при тях едва от година, ала и двамата имаха чувството, че го познават много отдавна. Сега Сам разбираше защо другите ранчери пишеха в препоръките си, че искат той да се върне при тях.

— Има ли семейство, на което да се обадим?

— Не знам. — Джош извади от джоба си червена носна кърпа, издуха носа си и с въздишка я върна обратно. — Предполагам, че ще трябва да прегледаме нещата му. Майка му е починала, споменава го е пред мен един-два пъти, но не знам дали има братя, сестри и баща. Не говореше много за себе си, а само за малчуганите тук, за теб и за това колко щастлив се чувства сред децата и конете.

Сам отново затвори очи и въздъхна дълбоко.

— Най-добре да прегледаме вещите му. Къде е той сега?

Джош също въздъхна и се изправи.

— Казах им да го оставят в болницата и че ще се обадим, след като решим как да постъпим. Ако роднините му живеят другаде, може да искат да го погребат там.

— Надявам се само да намерим нещо, което да ни подсказе кои са. Какво ще правим, ако не открием негови близки, Джош? — За нея това бе нов проблем.

— Ще го погребем при Бил и госпожа Каролайн, или пък в града.

— Можем да го погребем тук. — Той беше един от нейните хора и бе обичал ранчото.

Струваше ѝ се невероятно, че говорят за погребението на Джеф. Само преди няколко часа той бе стоял на нейния праг, бе седял в ъгъла на леглото ѝ, бе я държал в прегръдките си. Сам с усилие прогони спомените и откачи якето си от ниската закачалка до входната врата, после завъртя бавно колелата на стола си и излезе навън.

Джош с изненада забеляза счупеното стъкло и се обърна към нея.

— Какво се е случило?

— Джеф. Искал да се увери, че съм добре. Снощи, преди да излязат, дойде да ме види.

— Имах чувството, че ще го направи, Сам. През тези два дни непрекъснато гледаше към къщата и усещах, че не може да мисли за нищо друго, освен за теб.

Сам кимна и докато не стигнаха в къщичката на Джеф, не пророни и дума. Придвижваше се трудно, защото пътеките към жилищата на работниците не бяха така гладко павирани, както останалите алеи в ранчото, по които минаваха децата с инвалидните си колички. Но Джош ѝ помогна да преодолее неравните места и корените и качи стола ѝ по стълбите на удобната малка къща. Тя обиколи с поглед неоправеното легло и умерения безпорядък, който Джеф бе оставил след себе си. Струваше ѝ се, че, стига да го потърсят по-внимателно, ще го открият. Може би щеше да дошляпа ухилен от банята или да подаде глава изпод завивките, или да влезе отвън, пеейки... Не беше възможно да е мъртъв... Не и Джеф... Не и това младо момче. Джош я погледна тъжно, седна пред малкото ясеново бюро и започна да вади отвътре разни книжа. Имаше снимки и писма от приятели, сувенири от местата, където бе работил преди, фотографии на момичета, програми от родео и още какво ли не, с изключение на онова, което им трябваше.

Накрая Джош измъкна нещо като малък кожен портфейл, в който намери картонче с номера на социалната му осигуровка, няколко документа от застраховки, два билета от лотария и късче хартия. На него беше написано:

„В случай, че с мен се случи нещо, моля, свържете се с баща ми: Тейт Джордан, ранчо «Грейди».“

Беше посочен номер на пощенска кутия в Монтана.

Джош зяпна от почуда. Сетне си спомни... „Третата бариера“... Как не му бе минало през ума да попита? Разбира се, синът на Тейт бе работил там.

Той вдигна изумен поглед към Сам, а тя се намръщи:

— Какво става?

Нямаше какво да ѝ каже. Само ѝ подаде листчето и бавно излезе навън да поеме глътка въздух.

Сам се вира в написаното близо половин час, опитвайки се да реши какво да прави. Сърцето ѝ биеше лудо. Предишната нощ едва не беше се любила със сина на Тейт — какъв налудничав каприз на съдбата! И понеже не бе го сторила, сега той беше мъртъв, а тя трябваше да съобщи това на баща му. Ала дори и да бяха се любили, Джеф пак можеше да излезе, да се напие и да катастрофира. Човек не бе в състояние да промени съдбата, каквото и да направеше. Сега трябваше да реши какво да каже на Тейт Джордан и как. Каква ирония, след толкова дълго търсене, разпитване и телефониране, най-сетне имаше адреса му, държеше го в ръката си. Сам пхна хартиятата в джоба на якето си и излезе навън.

Джош я чакаше, облегнат на едно дърво, а слънцето вече се издигаше в утринното небе.

— Какво ще правиш, Сам? Ще му се обадиш ли?

Знаеше истината и страшно се надяваше тя да се свърже с него.

— Трябва да му се обадим. Така е редно.

— Ти ли ще му го кажеш?

— Не, ти. Ти си управителят.

— Боиш ли се?

— Не. Ако беше някой друг, щях да му го съобщя, Джош. Но не искам да говоря с него. Не сега. — Бяха изминали почти три години, откакто той бе избягал.

— А може би трябва.

— Вероятно. — Тя го погледна тъжно. — Но няма да го направя.

Джош прие решението ѝ, ала когато се обади по телефона, му казаха, че тази седмица Тейт и неколцина други каубои са на търг за добитък в Уайоминг. Изглежда, никой не знаеше къде са отседнали и бе невъзможно да се свържат с него, а това означаваше, че ще трябва да погребат Джеф или в ранчото, или в града. Не можеха да отлагат цяла седмица.

Погребението бе скромно и мъчително за всички. Сам обясни на децата, че такива неща се случват в природата и са част от живота, че Джеф е бил техен приятел, тъй че е редно да го изпратят заедно. Местният пастор произнесе кратко слово над ковчега му и същия ден мъжете го погребяха до Каро и Бил. Малчуганите дойдоха с конете си през хълмовете, всеки донесе букет свежи цветя и го положи на пресния гроб. Наредиха се наоколо и изпяха любимите си песни. Това им се виждаше подходящ начин да изпратят човека, който бе живял между тях и беше приятел на мнозина. Сетне отново обърнаха конете към ранчото и поеха в тръс през хълмовете. Залезът бе от дясната им страна, копитата на конете удряха меко земята, въздухът беше прозрачен и хладен и Саманта си помисли, че през живота си не е виждала нищо по-красиво от това. За момент имаше чувството, че Джеф язди редом с тях. Отдавайки почит на напусналия ги приятел, каубоите бяха извели неговия кон, без ездач, но с пъстрото му западняшко седло. По някаква причина това върна мислите ѝ към Тими и сълзите отново премержиха погледа ѝ.

Спомените за него ѝ помогнаха да протегне ръка на Тейт, когато, седнала зад бюрото, се зае да му пише, старайки се да забрави за онова, което бе пламнало между тях и което вече не съществуваше. Тя също беше изгубила дете, макар Тими да не ѝ принадлежеше по същия начин, както Джеф на Тейт. Тя също познаваше болката от подобна загуба и сега, докато пишеше на мъжа, когото толкова дълго бе търсила безуспешно, я почувства още по-силно. Искаше ѝ се да знае какво му е казал Джеф. Най-малко от всичко желаше Тейт да научи за случилото се с нея. Тъй или иначе реши да поизвърти малко нещата, с надеждата, че Джеф не е споменал за това.

„Три години сякаш не са много време — написа Сам, след като приключи с първия абзац, в който му съобщаваше за станалото с възможно най-прости думи. — Но колко много промени настъпиха тук. Каролайн и Бил са вече покойници и са погребани недалеч от мястото, където

днес положихме Джеф: сред хълмовете, близо до своята хижа. Децата, които живеят с мен в ранчото, дойдоха на коне да украсят с цветя гроба му, а на залез мъжете изведоха неговия кон. Това бе тежък момент, красив ден, тъжна раздяла за всички нас. Децата изпяха любимите му песни и докато яздехме обратно към ранчото, някак си имах усещането, че той е до нас. Надявам се, Тейт, че ти винаги го чувстваш до себе си. Джеф беше прекрасен младеж и скъп приятел на всички ни. Невъзможно е да се повярва, че млад живот като неговия може да секне така внезапно. Това буди печал и неизмерима болка. И все пак не мога да не си мисля, че през краткия си живот той е постигнал повече, отколкото болшинството от нас, преживели много години, но с далеч по-малка полза.

Не знам дали си разбрал, ала в своето завещание Каролайн е разпоредила след смъртта ѝ ранчото да бъде използвано за специална цел. Пожелала е то да се превърне в дом за деца инвалиди и двамата с Джош работихме месеци наред, за да подготвим всичко. Джеф се присъедини към нас малко преди да отворим вратите за тези деца и неговата дарба да общува с тях и да ги учи бе истински вълнуваща. Би ми отнело часове да опиша всичко онова, което постигна той, то би те накарало да се гордееш с него. Ще проверя дали между купищата снимки, които направихме в началото, има и негови и ще ти ги изпратя. Това без съмнение ще ти даде по-ясна представа за дейността, с която се занимаваше Джеф.

Ранчото е много променено, не е каквото го знаеш отпреди. Разбира се, никой от нас не бе подозирал, че Каролайн е имала подобни намерения за него, но със своята последна воля тя помогна за осъществяването на една благородна цел, както и твоят син. Скърбя за тежката ти загуба и ти желая всичко добро. Ще ти изпратим нещата му, за да не ти се налага да предприемаш това мъчително пътуване. Ако има още нещо, което бихме могли да направим за теб, моля, не се колебай да се обадиш. Джош

винаги е тук и съм сигурна, че ще се радва, ако може да ти бъде полезен.“

И се подписа:

„Сърдечно, Саманта Тейлър“

В писмото ѝ нямаше и намек за някогашните отношения помежду им. В деня след погребението Сам накара Джош и синовете му да опаковат нещата на Джеф и да ги изпратят на Тейт с експресна самолетна пратка. И както бе обещала, още същата вечер прерови албумите на ранчото и внимателно извади всяка снимка на Джеф, по отбелязаните отзад номера намери съответните негативи и на другия ден ги занесе в града. След седмица новите копия бяха готови и тя още веднъж ги прегледа, за да се увери, че я няма на никоя от снимките. После ги сложи в плик, без да прибави нито ред, и ги изпрати на Тейт.

С това главата „Тейт Джордан“ можеше да се счита за приключена. Най-сетне го беше намерила. От нея зависеше да му протегне ръка, да му каже, че още го обича, и дори да го помоли да дойде. Но както в онази фатална вечер бе отпратила Джеф, защото знаеше, че ще е егоистично от нейна страна и лошо за него, така и сега имаше своите съображения да стои настрана и беше доволна от себе си, че го прави. Не искаше отново да влиза в живота на Тейт, такава, каквато беше вече. Но през нощта дълго си блъска главата над въпроса дали щеше да постъпи по същия начин, ако не беше парализирана. Естествено, никога нямаше да го разбере, защото тогава нямаше да задържи ранчото, нямаше да познава Джеф, нямаше да...

Сам се унесе в сън и се събуди чак на другата сутрин от упорития звън на телефона.

— Сам? — беше Норман Уорън и гласът му звучеше възбудено.

— Здравсти — поздрави тя, още не успяла да се разсъни. — Какво има?

После се сети, че той вероятно ще иска да говори с нея за обжалването. Залисана с погребението на Джеф и трудното писмо до Тейт, Сам не бе го потърсила, но твърдо беше решила, че не желае да

подлага Тими на подобно изпитание. Бе говорила два пъти със социалния работник, който я бе уверил, че детето преживява труден период на адаптация и иска да се върне при нея. Ала нищо не можело да се направи и той му го казал последния път, когато се отбил да го види. Сам го попита дали сега майка му се държи по-добре с него, но Пфайзър отвърна уклончиво: „Предполагал, че си е взела бележка“.

— Сам, искам да дойдеш в Лос Анжелис.

— Не желая да го обсъждаме, Норман. — Тя седна в леглото и се намръщи огорчено. — Няма смисъл. Няма да обжалвам.

— Разбирам. Става дума за някои други неща, които трябва да оправим.

— Какви? — подозрително попита Саманта.

— Има някои документи, които не си подписала.

— Изпрати ми ги.

— Не мога.

— Тогава ми ги донеси — раздражено отсече тя. Беше уморена и още бе много рано. Затвори очи и изведнъж си спомни, че е неделя. — Какви ти става, защо ми звъниш в неделя, Норм?

— През седмицата просто не ми остана време да се занимавам с това. Виж, знам, че те обременявам, Сам, и че ти също си заета, но не би ли ми направила тази услуга? Не би ли дошла днес?

— В неделя? Защо?

— Моля те. Просто го направи заради мен. Ще съм ти много благодарен.

Връхлетя я внезапен страх.

— Да не е станало нещо с Тими? Наранен ли е? Тя пак ли го е била? — попита Сам с разтуптяно сърце, но той побърза да я успокои.

— Не, не, няма такова нещо. Сигурен съм, че е добре. Само че бих се радвал днес да приключа с всичко това веднъж и завинаги.

— Норман — въздъхна Сам и погледна часовника, беше седем часът сутринта, — лично аз считам, че си изкуфял. Но ти много ми помогна, положи големи усилия, тъй че ще ти направя тази услуга. Само че не очаквай друго от мен. Даваш ли си сметка колко път е това?

— Ще вземеш ли Джош?

— Вероятно. Къде ще се срещнем? В твоя офис ли? И какво точно ще подписвам?

— Само някои документи, в които се казва, че не желаш да обжалваш съдебното решение.

„Какво ли беше намислил?“

— Защо, по дяволите, не можеш да ги изпратиш?

— Не съм толкова богат, че да се харча за марки.

— Ти не си добре — разсмя се Сам.

— Определено. По кое време ще бъдеш тук?

— Не знам. — Тя се прозя. — Какво ще кажеш за следобед?

— Защо да не приключим с всичко още сутринта?

— По нощница ли искаш да дойда, Норман?

— Това би ме зарадвало. Да кажем, в одинайсет?

— Отвратително — въздъхна тя. — Но гледай да не отнеме много време. Имам да върша куп неща тук.

— Чудесно.

Сам се обади на Джош и му каза.

И той като нея го прие с досада.

— Защо не ти изпрати тези книжа, да го вземат мътните?

— Не знам. Но след като трябва, нищо не пречи да отидем. През седмицата няма да имам време, ще бъда твърде заета с децата. — Очакваше да пристигнат още одинайсет хлапета от различни щати.

— Добре. Ще бъдеш ли готова да потеглим след половин час?

— Нека да е един.

В уреченото време Джош изкара колата и Сам се прехвърли в нея, облечена в дънки и червен пуловер, с червена панделка в косата и любимите си червени каубойски ботуши.

— Сякаш си се приготвила за празника на свети Валентин, Сам.

— По-скоро се чувствам като на Все светии. Изобщо не ми е ясно защо трябва да бием пътя до Лос Анжелис в неделя сутринта.

Когато пристигнаха, завариха Норман ужасно възбуден и напрегнат. Той настоя да отидат в съда, защото не разполагал с всичките необходими документи.

— В неделя? Норман, да не си пиан?

Всичко това наистина не й беше никак забавно.

— Имай ми доверие, за бога!

— Ако ти нямах, нямаше да съм тук.

Джош го погледна подозрително и подкара колата към съда, който се намиреше в противоположния край на града. Ала щом

стигнаха, Норман изведнъж придоби вид на човек, който знае какво прави. Размаха пропуск пред дежурния от охраната долу, който кимна, пусна ги да влязат и каза на обслужващия асансьорите да ги качи на седмия етаж.

Като слязоха от асансьора, тръгнаха наляво, после надясно и пак наляво и внезапно се озоваха в ярко осветена стая. Зад бюрото седеше полицейска инспекторка в униформа и разговаряше с полицай.

Сам внезапно изхълца и се понесе напред, крещейки от радост. Бе съзряла Тими, който се бе сгушил в своя инвалиден стол, прегърнал мечето си, отново ужасно мръсен, но облечен в празничния си костюм и ухилен.

Той се хвърли в прегръдките ѝ и дълго остана вкопчен в нея. Не казваше нищо, но Сам усещаше как трепери в ръцете ѝ и повтаряше само:

— Обичам те, Тими... Обичам те, скъпи... Всичко е наред... — Не знаеше колко време е отредено за срещата им, дали ще е минута, час или ден, ала това не я интересуваше. Щеше да го залива с любовта си докогато може, докогато ѝ позволят. — Всичко е наред, миличко...

— Майка ми е мъртва. — Отрони момчето и от начина, по който я гледаше, Саманта разбра, че не му е съвсем ясно какво означава това. Тогава забеляза тъмните сенки под очите и новата синина на вратлето му.

— Какво се е случило? — попита тя, изплашена както от вида, така и от думите му. — Какво искаш да кажеш?

В този момент Норман се приближи и нежно хвана ръката ѝ.

— Починала е от свръхдоза, Сам. Преди два дни. Снощи полицаите са намерили Тими самичък вкъщи.

— Там ли е била? — Тя стискаше ръката на детето с разширени от ужас очи.

— Не, станало е на друго място. Тими е бил сам в апартамента. — Той въздъхна и се усмихна на Саманта, с която бяха станали добри приятели. — Снощи се обадили на съдията, защото не знаели дали да заведат Тими в приюта за малолетни, а той позвъни на мен. Каза, че ще подготви документите на детето и ще ни чака тук тази сутрин. Сам, всичко ще се уреди. — В очите на адвокатата проблясваха сълзи.

— Още сега ли?

Норман кимна.

— Той може ли да го направи?

— Да, има право да преразгледа решението си въз основа на случилото се. Няма да се наложи Тими временно да минава под опеката на съда. Той е твой, Сам! — Норман се обърна и погледна дребосъка в инвалидната количка, който се бе вкопчил в ръката ѝ. — Връщаш си сина.

Само преди две седмици Саманта бе гледала безпомощно как изкарват пищящото дете от съдебната зала, а ето че сега то бе нейно. Грабна го, сложи го на коленете си и започна да го прегръща, да плаче и да се смее, да го целува и да милва косата му. Лека-полека и Тими взе да се досеща какво става и също се хвърли да я прегръща и целува, а сетне, когато и двамата се поуспокоиха, докосна лицето ѝ със своята мръсна ръчичка и каза:

— Обичам те, мамо.

За тези думи Саманта бе жадувала цял живот.

Съдията пристигна след половин час с папката, която пътъом бе взел от кабинета си. Подписа няколко документа, накара Саманта да ги подпише, а също и полицейската инспекторка, която бе привлечена като свидетел. Джош плачеше, Норман плачеше, Сам плачеше, а той се усмихваше доволно. Когато влязоха в асансьора, ухиленият да уши Тими му помахаше с мечето и извика „Довиждане!“, а блюстителят на правосъдието почака да се затвори вратата и също се заля в смях и сълзи.

— И после ще поюздя Дейзи... ще си поиграя с влакчето и пожарната кола и...

— Ще влезеш във ваната — с усмивка довърши Сам, докато пътуваха към дома.

Господи, какъв подарък ѝ бяха направили! Толкова беше щастлива, че се кикотеше едва ли не истерично. И за пръв път след катастрофата, причинила смъртта на Джеф и оставила Мери Джо с изпочупени ръце и крака, виждаше Джош да се смее.

Вече бяха казали на Тими за Джеф, когато бе попитал за него. Той се беше разплакал, ала после бе кимнал примирено:

— Също като майка ми... — Но не бе казал нищо повече за нея.

Саманта не искаше да го притеснява. От малкото, което Норман ѝ бе предал, знаеше, че никак не му е било леко. Но тази част от живота на Тими бе вече приключена. Каквото и да останеше в спомените му през идните години, то щеше да бъде балансирано от любовта, с която тя щеше да го обсипе.

Разказа му, че очаква нови деца и че през пролетта ще засадят градина, а сетне се усмихна широко и рече:

— Познай какво ще правиш след няколко седмици.

— Какво? — Независимо от тъмните кръгове около очите, Тими изглеждаше щастлив.

— Тръгваш на училище.

— Защо? — Новината като че не го зарадва особено.

— Защото реших така.

— Но преди не ходех! — изхленчи той, както би сторило всяко нормално дете на негово място, а Саманта и Джош се спогледаха усмихнато.

— Да, защото преди беше по-специален, а сега си като всички.

— Не може ли пак да стана специален? — погледна я с надежда той, а Сам се разсмя и го гушна под мишницата си.

Тримата се бяха настанили на предната седалка в голямото комби, Тими в средата.

— Ти винаги ще бъдеш специален, скъпи. Но сега ще заживеем нормално, повече няма да се тревожим, че може да си отидеш или да те вземат от мен. Просто ще ходиш на училище като другите деца.

— Ама аз искам да си седя вкъщи при теб.

— Така и ще бъде в началото, после обаче ще трябва да тръгнеш на училище. Не искаш ли да станеш умен като мен и Джош? — Тя отново се изкикоти.

Изведнъж Тими също се разсмя и отсече:

— Ти не си умна... Сега си само моя майка!

— Много благодаря! — Но бе очевидно, че това не ще накърни ни най-малко любовта между двамата.

Следобед изпекоха курабийки и отидоха при другите деца. Сам го сложи да спи в съседната стая и започна да му чете приказка, ала още преди да стигне до края, чу тихото му похъркване. Остана още дълго край леглото му, гледаше го как спи, милваше косата му и благодареше на бога, че ѝ го връща.

Две седмици след това, когато Тими най-сетне бе тръгнал на училище и новоприетите деца бяха започнали да се приспособяват, Сам успя да отдели почти цял ден за работата в офиса. Беше отхвърлила три купчини писма, повечето от лекари, между които имаше няколко чак от източното крайбрежие, а това бе ново за нея. Досега им пишеха само от западните градове.

Тъкмо оставяше последното писмо, когато случайно погледна през прозореца и го видя: Тейт Джордан, същия, както винаги, висок и хубав с гарвановочерната си коса, широките рамене, ясно очертаното лице, каубойската шапка и ботушите... Само слепоочията му сребрееха малко повече отпреди, ала това го правеше още по-привлекателен.

Саманта затаи дъх, наблюдавайки го как спира да поговори с няколко от децата. Спомни си колко добре бе му прилягала ролята на Дядо Коледа. Но внезапно се дръпна от прозореца като опарена и пусна щорите. С поруменяло лице тя изплашено се заоглежда из

стаята, сякаш търсеше къде да се скрие. Извика секретарката и лаконично ѝ нареди:

— Намери Джош!

Той се появи след пет минути, когато, поне външно, беше възвърнала самообладанието си.

— Джош, току-що видях Тейт Джордан.

— Къде? — сепна се той. — Сигурна ли си?

Господи, бяха минали три години, невъзможно бе да не се е променил. Трябва да бе сънувала.

— Сигурна съм. Беше отвън в големия двор и говореше с няколко деца. Иди да го намериш, разбери какво иска и го махни оттук. Ако пожелае да ме види, кажи, че ме няма.

— Мислиш ли, че е честно? — Джош я гледаше с укор. — Няма и пет седмици, откакто синът му умря в ранчото и е погребан тук — махна той към хълмовете. — Не е ли редно да го оставим поне да поседи до гроба му?

Сам затвори за миг очи, после се взря в стария си приятел.

— Добре. Прав си. Покажи му гроба и после го махни оттук, моля те. Няма нищо за гледане. Изпратихме му всички неща на Джеф. Няма защо да се мотае повече в ранчото.

— Може би иска да те види, Сам.

— Аз не искам да го виждам. — Забеляза как я гледа възрастният човек, ядоса се и завъртя стола си, за да е с лице към него. — И не ми приказвай за честност, по дяволите. Честно ли беше, когато ме изостави преди три години? Виж, това не беше честно. Сега не му дължа абсолютно нищо.

Джош спря за миг на вратата и я погледна със съжаление.

— Дължиш нещо на самата себе си, Сам.

Искаше ѝ се да го прати по дяволите, но премълча.

Остана да чака в офиса, без да знае дори какво. Седеше и размишляваше. Тейт трябваше да се махне и да я остави на спокойствие. Сега ранчото беше нейният живот, той нямаше право да се връща и да я преследва като призрак от миналото. Все пак не можеше да не признае, че Джош донякъде е прав. Тейт имаше право да знае къде е погребан синът му.

Старият каубой се върна след половин час.

— Дадох му Слънчев танц да отиде и види момчето си.

— Добре. Той излезе ли от конюшната? — Джош кимна. — Тогава ще се прибера вкъщи. Като видиш Тими, кажи му, че съм там.

Но след училище детето имаше урок по езда с неколцина от приятелите си, тя остана сама и мислите ѝ отново се понесоха към Тейт. Питаше се дали вече си е отишъл. Съзнанието, че е толкова близо и стига да иска, може да излезе навън и да го види, да го докосне или да говори с него, я караше да се чувства странно. Дори не разбираше от какво се бои. От собствените си чувства? От онова, което би казал той? Може би, ако бе прекарала известно време с него, сега нямаше да изпитва абсолютно нищо, може би раната бе останала отворена толкова дълго само поради факта, че Тейт я бе изоставил без истинско обяснение, без да ѝ даде възможност да се противопостави. Беше нещо като внезапна смърт, пред която човек е безпомощен. И ето че след три години той се бе върнал, а тя нямаше вече какво да му каже. Или по-точно нямаше нищо, което си заслужава да му каже, което би си позволила да му каже.

Почти беше се стъмнило, когато Джош потропа на входната врата и тя предпазливо отвори.

— Отиде си, Сам.

— Благодаря ти.

Известно време се гледаха мълчаливо, после Джош кимна.

— Той е добър човек, Сам. Поговорихме доста. Направо е съсипан от смъртта на сина си. Тази вечер ще се отбие в болницата да види Мери Джо и да ѝ каже, че съжалява. Сам... — Погледна я въпросително, но тя поклати глава. Досещаше се какво ще последва и инстинктивно вдигна ръка да го спре.

— Не. — И тихо попита: — Той знае ли... за мен? Каза ли нещо?

— Не вярвам. Нищо не спомена. Поинтересува се къде си и аз отговорих, че си заминала за целия ден. Мисля, че разбра, Сам. Не можеш да зарежеш една жена и да се върнеш след три години. Каза само да ти благодаря. Бе искрено трогнат от мястото, което сме избрали за гроба на Джеф. Иска всичко да си остане така. Знаеш ли — въздъхна тихо той и погледна навън към хълмовете, — говорихме за много неща... За живота, за хората... за Каролайн и Бил... За няколко години животът наистина се променя, нали? — Тази вечер Джош изглеждаше тъжен, нещо му беше станало от срещата със стария приятел. Саманта не го попита, но той сам ѝ разказа и останалото,

което бе научил. — Когато заминал оттук, отишъл в Монтана. Работил в ранчо, спестявал, а после взел заем, купил малко парче земя и сам станал ранчер. Пошегувах се с него на тази тема, а той каза, че го правел, за да остави нещо на сина си. И му потръгнало. Но Джеф вече го няма и миналата седмица Тейт продал всичко.

— Какво ще прави сега? — сепна се Сам. Ами ако остане някъде наблизо или започне работа в „Третата бариера“?

— Утре сутринта се връща в Монтана. — Джош бе забелязал страха в очите ѝ. — Сам, ако случайно промениш решението си, довечера ще се видя с него.

— Няма да го променя.

Тими се прибра, тя още веднъж благодари на Джош и отиде да приготви вечерята. Неизвестно защо, тази вечер не ѝ се искаше да се храни в голямата трапезария, а Тими и без това бе прекарал целия ден с децата. Но беше неспокойна и напрегната.

През нощта, докато лежеше будна в тъмното, не можеше да мисли за нищо друго, освен за Тейт. Неправилно ли постъпваше? Дали не трябваше да се види с него? Всъщност какво ли значение имаше. Вече бе твърде късно и тя го знаеше. Но внезапно, за пръв път, откакто се бе върнала в ранчото, ѝ се прииска да иде до старите им места, да ги погледне още веднъж... Къщичката отвъд овоцната градина, хълмовете, сред които яздеха, хижата край езерото. Беше тук вече повече от година и през цялото това време нито веднъж не бе ходила натам. Докато не погребяха наблизо Джеф. Но от мястото, където бяха гробовете, хижата не се виждаше. Сам от месеци си обещавахе някой ден да отиде, просто за да прибере вещите на Каролайн. Наистина трябваше да разчисти всичко, ала така и не събра смелост да го направи, та дори и само да навести свързаното с толкова прекрасни моменти кътче. Там щяха да я връхлетят спомените за Тейт... Тейт... Тейт... Името му кънтя в ушите ѝ през цялата нощ.

На сутринта беше уморена и неспокойна, по време на закуската в голямата трапезария Тими я попита дали не е болна. Почувства облекчение, когато момчето замина на училище с другите деца и я остави сама с мислите ѝ. Бавно пое към конюшната да види Черния красавец. Понякога излизаше да го язди, но от доста време не бе го правила и държеше жребеца повече от сантименталност, отколкото от някакви други съображения. Той беше прекалено нервен и почти никой

не се осмеляваше да го язди, каубоите не го обичаха. Джош не харесваше такива коне, а за уроците с децата на нея ѝ трябваше по-кратко животно, като Хубаво момиче.

Но когато беше сама, от време на време все още излизаше с него. Той беше много чувствителен и сякаш за да ѝ угоди, вече не препускаше толкова буйно. Сам не се боеше от него, дори след злополуката със Сивия дявол в Колорадо.

Докато гледаше красивия жребец, тя най-сетне се реши. Помоли един от мъжете да го оседлае и човекът я вдигна на седлото. Бавно изкара коня на двора и със замислено изражение се насочи към хълмовете. Може би беше дошъл моментът да погледне истината в очите, да отиде до хижата и най-сетне да разбере, че всичко това не я засяга, защото вече не е част от живота ѝ. Тя от години не беше и никога повече нямаше да бъде онази жена, която Тейт Джордан беше обичал. Сам премина в бавен тръс, вдигна поглед към небето и се запита дали някога ще се влюби отново. Ако веднъж завинаги приемеше фактите такива, каквито са, и позволеше на спомените за Тейт да избледнеят, може би имаше шанс да обикне някого: мъж от ранчото, лекар, с когото се е запознала покрай работата с децата, адвокат като Норман или... Но колко безцветни изглеждаха всички те в сравнение с Тейт. Представи си го такъв, какъвто го бе видяла предишния ден на двора, усмихна се нежно, а сетне, малко по малко, си припомни времето, когато бяха заедно, когато яздеха из тези хълмове, когато работеха рамо до рамо, взаимното им уважение, нощите в неговите обятия... Изцяло под въздействието на онова, което бе изпитвала към него, тя преваля последния хълм, заобиколи дърветата и пред нея се откриха малкото езеро и хижата, където идваха заедно.

Нямаше желание да се приближава повече, сякаш се боеше, че в някогашното им тайно убежище сега витаят призраци. То бе свързано с друг живот, с хора, които вече не бяха същите, но тя му се полюбува отдалеч и го поздравя. Сетне бавно обърна силния черен жребец и се понесе в тръс през малкото възвишение към мястото, където бе погребан Джеф. Спря край гробовете и се замисли за хората, които почиваха тук: мъж, жена и момче, които искрено бе обичала. Както стоеше с обляно в сълзи лице, Черният красавец неочаквано отскочи встрани и изцвили. Сам се огледа и зърна Тейт Джордан, както винаги

горд и изправен на седлото, яхнал новия апалуса, който наскоро бе купила. Беше дошъл да се сбогува със сина си.

Той дълго не проговори. И по неговите страни се стичаха сълзи, ала очите му бяха впити в нейните и Сам почувства, че дъхът ѝ секва. Не можеше да реши дали да каже нещо, или просто да си тръгне. Вместо това стегна юздите на Черния красавец, който грациозно танцуваше насам-натам, и кимна.

— Здравей, Тейт.

— Вчера исках да те видя, за да ти благодаря. — Лицето му излъчваше безкрайна нежност. А едновременно и сила. Ако не си личеше колко е добър, сигурно щеше да вдъхва страх. Но телосложението му беше толкова мощно, раменете му толкова широки, очите му — разположени така дълбоко, че имаше вид на човек, който може да вдигне Саманта заедно с коня и леко да ги постави на някое друго място.

— Няма за какво да ми благодариш. Ние го обичахме. — Очите ѝ бяха като синьо кадифе и надничаха в неговите.

— Той беше добро момче. — Тейт бавно поклати глава. — Но е направил голяма глупост. Снощи видях Мери Джо. Боже, колко е пораснала!

Сам тихо се засмя.

— Минаха три години.

Той кимна, после я погледна въпросително и бавно приближи коня си до нейния.

— Сам? — за пръв път произнасяше името ѝ и тя се помъчи да не чувства нищо. — Ще пояздиш ли с мен няколко минути?

Досещаше се, че Тейт иска да види хижата, но мисълта да се върне там с него ѝ беше непоносима. Трябваше да мобилизира цялата си воля и на всяка цена да запази дистанцията, да не подава ръка на нежния великан, който стоеше отгатък дялящите ги безкрайни три години и я гледаше. И щом понечеше да каже нещо, да прошепне името му, да прекрачи пропастта помежду им, докато не е станало късно, поглеждаше краката си, здраво вързани за седлото, и си напомняше да не отстъпва. Пък и нали преди три години той я бе изоставил, по свои съображения. По-добре бе всичко да си остане както досега.

— Трябва да се връщам, Тейт. Имам много работа. — Предпочиташе да не му дава време да се досети за какво служат ремъците около краката ѝ. Ала той сякаш не ги забелязваше. Цялото му внимание бе съсредоточено върху лицето ѝ.

— Страхотна школа си създала. Как ти дойде тази идея?

— Споменах ти в писмото си, такова беше завещанието на Каролайн.

— Но защо ти?

Значи не знаеше. Сам почувства огромно облекчение.

— А защо не?

— Изобщо ли не си се връщала в Ню Йорк? — Това, изглежда, го шокираше. — Мислех, че ще го сториш.

„Така ли? Затова ли ме изостави, Тейт? За да се върна там, където ти считахте, че ми е мястото?“

— Върнах се. За известно време — въздъхна Сам. — Дойдох отново тук, след като Каролайн почина. — Погледът ѝ се рееше над хълмовете. — Тя все още ми липсва.

— На мен също. — Тихо промълви той и отново предложи: — Защо не пояздим? Само няколко минути. Няма да идвам тук дълго време. — Гледаше я почти умолително.

Безсилна да удържи порива на сърцето си, Саманта кимна и го последва. Заобиколиха възвишението и спряха до малкото езеро.

— Няма ли да слезеш за минута, Сам?

— Не — решително тръсна глава тя.

— Нямах предвид да влизаме в хижата. Не бих си го позволил. — После я погледна въпросително. — Нещата им още ли са там?

— Не съм ги пипала.

Тейт кимна.

— Бих искал да поговорим, Сам.

Тя поклати глава.

— Има много неща, които никога не съм ти казвал.

Очите му я гледаха умолително, ала нейните бяха спокойни.

— Излишно е, Тейт. Мина толкова време. Вече няма значение.

— За теб може би. Но за мен има. Няма да ти досаждам с дълги речи. Държа да знаеш само едно. Не бях прав.

Тя го погледна изненадано.

— Какво искаш да кажеш?

— Сгреших, като си отидох — въздъхна тихо. — Смешното е, че дори се скарах с Джеф заради това. Е, не заради теб, а задето бягам от ранчото. Той ме обвини, че през целия си живот съм бягал от важните неща, от нещата, които имат значение. Каза, че ако съм искал, съм можел да стана управител и дори собственик на ранчо. Около шест месеца двамата с него се местехме от място на място, докато накрая отношенията ни станаха нетърпими. Тогава заминах за Монтана и купих онова малко ранчо. — Тейт се усмихна. — Наистина беше страхотно добра инвестиция, и то направена със заем. Купих го, за да покажа на Джеф, че не е прав. А сега — вдигна той рамене — всичко губи смисъла си. С изключение на поуката, която си взех. Разбрах, че няма никакво значение дали си ранчер или наемен работник, дали си мъж или жена, стига да живееш пълноценно, да обичаш силно и работата ти да върви. Само това е важно. Виж тези двамата — кимна към хижата, — накрая ги погребяха един до друг, защото се обичаха. И никой не пита дали са били женени и дали Бил е пазил любовта си в тайна цял живот. Толкова безсмислено пропиляно време! — Изглеждаше ядосан на себе си.

Сам му подаде ръка.

— Всичко е наред, Тейт. — Очите ѝ бяха влажни, но хубавото ѝ лице бе озарено от усмивка. — Благодаря, че ми го каза.

Той пое ръката ѝ и я вдигна към устните си.

— Трябва да ти е било безкрайно тежко, когато заминах, Сам, и съжалявам. Дълго ли стоя тук след това?

— Търсих те навсякъде в продължение на близо два месеца, а после Каро, направо казано, ме изхвърли оттук.

— Права е била. Не заслужавах да си правиш този труд. — И добави ухилен: — Тогава.

Тя се разсмя.

— Да разбирам ли, че сега заслужаваш?

— Не знам. Но и аз вече съм ранчер. — Сега и двамата пригнаха. Колко приятно бе да се говори с него! Почти, ала само почти, както в началото, когато бяха започнали да се сприятеляват. — Спомняш ли си, като дойдохме тук за пръв път?

Тя кимна. Даваше си сметка, че навлизат в опасна територия, и без това бяха стигнали достатъчно далеч.

— Да, но беше много отдавна, Тейт.

— И вече си стара жена.

Тя го погледна странно и каза:

— Да, така е.

— Мислех, че ще се омъжиш повторно.

— Сгрешил си — отвърна и за миг погледът ѝ стана суров.

— Защо? Толкова силно ли съм те наранил? — скръбно попита той, но Саманта поклати глава и не каза нищо. Тейт отново ѝ подаде ръка. — Хайде да се поразтърчем, Сам.

— Извинявай, сега не мога. — Гласът ѝ звучеше тъжно, ала неотстъпчиво. — Трябва да се връщам.

— Защо?

— Защото трябва.

— Защо не ми позволяваш да ти кажа какво чувствам? — Очите му изглеждаха много зелени и много дълбоки.

— Защото е твърде късно — тихо отвърна Саманта.

При тези думи той отчаяно сведе очи и погледът му случайно падна на седлото ѝ. Свъси вежди и тъкмо щеше да я попита, когато тя се възползва от случая и подкара коня си.

— Сам... какво... — И тогава, докато я наблюдаваше да язди, изведнъж откри отговора, липсващото зрънце от мозайката, което през последните два дни не му бе позволявало да разбере защо се е върнала тук, защо не се е омъжила повторно, защо е твърде късно... — Сам! — Но тя не спря. Сякаш почувствала нещо по-различно в тона му, шибна с юздите врата на Черния красавец и го накара да ускори стъпката.

Продължавайки да я гледа, Тейт се увери напълно. Петите, които преди три години стъпваха толкова здраво на стремената и притискаха хълбоците на жребеца, висяха безжизнено, а пръстите на краката бяха насочени надолу. Тя никога не би си позволила това, ако можеше да ги контролира. Сега си обясняваше и странната форма на седлото ѝ. Толкова бе зает да я гледа, че бе пропуснал да забележи най-важното. Ала нямаше време за губене, трябваше да пришпори кобилата и да я догони. Най-сетне, малко преди последния хълм, дялящ ги от главния комплекс, той накара своя апалуса да препуска като състезателен кон, протегна ръка и хвана юздите на жребеца.

— Спри, по дяволите! Имам да те питам нещо. — Зелените му очи потърсиха нейните, но бяха посрещнати от гневен син пламък.

— Пусни ме!

— Не, искам да разбера нещо и ти ще ми кажеш истината, защото иначе ще те смъкна от проклетия ти кон, който винаги съм мразил, пък да видим какво ще стане!

— Само опитай, негодник такъв! — Погледна го предизвикателно и се помъчи да му изтръгне юздите.

— И какво ще стане, ако опитам?

— Ще слеза и ще си ида пеша. — Молеше се да й повярва.

— Нима? Нима, Сам? Е, тогава май ще трябва да опитаме... — Посегна да я бутне леко от седлото и тя накара коня да отстъпи встрани.

— Престани, да те вземат мътните!

— Защо не искаш да ми кажеш? Защо? — Никога не бе виждала по-зелени очи, а на лицето му се четеше неизмерима болка. — Обичам те, по дяволите, не го ли знаеш? Обичал съм те всяка минута, откакто заминах оттук преди три години. Направих го заради теб, не заради себе си. За да се върнеш, където ти е мястото, при хората, които ти подхождат, и да ме заличиш от живота си. Но никога, никога не съм те забравял, Сам. Мечтал съм за теб всяка скапана нощ през последните три години и ето че неочаквано те намирам тук, десет пъти по-хубава. Желая те все така силно, а ти не ме допускаш до себе си. Защо? Друг ли има? Каж ми, ще си замина и никога повече няма да чуеш за мен. Ала не е това, нали? И ти си като останалите, като децата тук, прав ли съм? И си точно толкова глупава, колкото аз навремето. Тогава си бях втълпил, че не съм достоен за любовта ти, защото съм работник в ранчо, а сега ти мислиш, че за мен има някаква разлика, като не можеш да ходиш. Не можеш да ходиш, нали, Сам? По дяволите, отговори ми! — изрева той с пресипнал от мъка глас, а по лицето му бавно се стичаха сълзи.

Разкъсвана между отчаянието и гнева, тя кимна нерешително и сълзите й рукнаха неудържимо. Изтръгна юздите от ръцете му и подкара жребеца. Но преди това го погледна през рамо и рече:

— Да, така е. Позна, Тейт. Смешното обаче е, че беше прав. О, не навремето, а сега. Някои неща променят всичко. И това е от тях, повярвай ми. — Сам бавно обърна коня. — Сбогува се със сина си и каза каквото имаше да ми казваш, а сега ми направи тази услуга и си върви. Така ще е най-добре и за двама ни.

— Не — категорично отсече той. — Няма да си отида, Сам. Не и този път. Ако не ме искаш, кажи ми го и ще видим. Но не заради проклетите ти крака. Изобщо не ме интересува дали вървиш, дали пълзиш, или изобщо не можеш да помръднеш. Обичам те. Обичам главата, обичам сърцето, обичам ума и душата ти. Обичам онова, което ми даде, което си дала на сина ми и което даваш на тези деца. Той, Джеф, ми каза, знаеш ли? Писа ми за изключителната жена, която ръководи ранчото. Най-глупавото е, че аз така и не разбрах с какво се занимава. И изобщо не подозирах, че става дума за теб. Знаех само, че работодателката му е жена. Мислех си, че някоя благочестива ненормалница се е захванала с нещо ново в ранчото на Каро. Но не предполагах, че си ти, Сам... А сега няма да мръдна оттук.

— Напротив. — Лицето ѝ бе сурово. — Не искам съжаление. Не искам помощ. Вече не искам нищо повече от това, което имам: децата и моя син.

Тейт за пръв път чуваше за Тими. Преди тя му бе казвала, че не може да има деца, и той не бе го забравил.

— Ще ми обясниш това по-късно. Сега какво ще правиш? Ще ме изгониш от хълмовете? От конюшните? От пътя? Няма да те оставя, Сам.

Тя го прониза с гневен поглед, а сетне, вбесена до краен предел, препусна обратно към възвишенията в луд галоп, почти непосилен за коня на Тейт. Но накъдето и да се насочеше, каубоят бе винаги зад нея. Накрая, когато дори Черния красавец се умори, Сам разбра, че трябва да спре. Бяха в най-далечния край на ранчото и като премина на бавен ход, тя го погледна отчаяно.

— Защо го правиш, Тейт?

— Защото те обичам. Как се случи това, Сам?

Спря и започна да му разказва, а той за момент закри очи от слънцето. Каза му всичко: как го е търсила навсякъде, за пътуванията и рекламните клипове, за Сивия дявол и фаталната езда.

— Защо, Сам?

— Защото бях отчаяна, че няма да те намеря... — И тихо прошепна: — Защото те обичах така безмерно... Не вярвах, че ще мога да живея без теб.

— Нито пък аз. — В гласа му се бе събрала цялата тъга от трите самотни години. — Работех денонощно и не можех да мисля за нищо

друго, освен за теб, Сам. Всяка нощ лежах буден и копнеех за теб.

— Аз също.

— Колко време беше в болницата?

— Близо десет месеца — после вдигна рамене. — Странно, вече дори не съжалявам. Станалото — станало. Мога да живея и така. Но не желая да го натрапвам другиму.

— Имаш ли си някого? — попита след кратко колебание той, а Сам се усмихна и поклати глава.

— Не, нямам и няма да имам.

Тейт долепи коня си до нейния.

— Ще имаш. — И без всякакво предупреждение я притисна до себе си, целуна я и вплете пръсти в разкошните златни коси. — Паломино... о, моя Паломино... — При тези думи, за които бе жадувала толкова дълго, тя се усмихна. — Никога повече няма да се отделя от теб, Сам. Никога! — Очите му бяха приковани в нейните и, пратила по дяволите цялата си предпазливост, тя промълви:

— Обичам те. Винаги съм те обичала. — Гласът ѝ преливаше от обожание, погледът ѝ го изпиваше. Тейт Джордан най-сетне се бе завърнал. И когато я целуна отново, тя промърмори: — Добре дошъл у дома.

Той я хвана за ръка и бавно поека през хълмовете към къщи, яздейки колкото бе възможно по-близо един до друг.

Джош чакаше в големия двор, но когато приближиха, влезе в конюшната и се престори, че не ги е видял. Сам вкара вътре красивия жребец и се обърна към Тейт. Бавно, тържествено, той слезе от коня, застана пред нея и впери поглед в лицето ѝ. Очите му ѝ задаваха хиляди въпроси, а сърцето му преливаше в нейното. Тя се поколеба за миг, но бързо се усмихна, когато чу познатите думи:

— Обичам те, Паломино — промълви Тейт и продължи съвсем тихо: — Искам да помниш това всеки ден, всеки час, всяка сутрин, всяка вечер до края на живота си. Отсега нататък ще съм тук до теб, Сам.

Без да откъсва очи от него, тя бавно, много бавно започна да развързва ремъците, които стягаха краката ѝ към седлото. Поседя още малко така, питайки се дали може да му се довери след онези безкрайни три години. Наистина ли се беше върнал? Или всичко бе само илюзия, сън? Нямаше ли отново да избяга?

Тейт усети колко е изплашена, застана до нея и протегна ръце.

— Довери ми се, скъпа... — след миг добави: — Моля те. — Ръцете му не трепнаха, докато тя седеше неподвижна, изправена и горда на коня си. Сам ни най-малко нямаше вид на победена, на саката, на пречупена. Не беше никакво подобие на жена, а жена и половина. Но и Тейт Джордан беше мъж на място.

— Сам? — Докато се гледаха, разделящите ги години сякаш се стопиха и когато тя внимателно сложи ръце на раменете му, възстановяването на връзката помежду им бе почти осезателно.

— Помогни ми да сляза — думите ѝ бяха спокойни и прости, той с лекота я вдигна от седлото и в същия момент Джош, който бе наблюдавал всичко от страни, неочаквано се появи със стола ѝ. Тейт я сложи да седне с едва доловимо колебание, боеше се, че когато отново срещне очите ѝ, ще види в тях мъка и болка. Но Сам се усмихна и безмълвно завъртя колелата.

— Хайде, Тейт. — Подкани го, сякаш нямаше нищо поестествено от това, и той изведнъж разбра, че е настъпила промяна. Тя не бе крехко и съкрушено същество, което ще трябва да спасява, а силна, красива, достойна за любов жена. Побърза да я настигне и когато тръгна редом с нея, в очите му се бе изписала щастлива усмивка.

— Къде отиваме, Сам?

Тя вдигна към него поглед, изпълнен със спокойствие и безмерна радост. Усмихна му се, без да престава да върти колелата, и прошепна:

— У дома.

И ето че стигнаха до голямата къща. Изпреварвайки го, Сам се засили, за миг изкачи наклонената пътека, отвори вратата и се взря в неговите разнежени от спомена очи. Постояха така, припомняйки си онова отминало време и онзи отминал живот. Тейт поиска да я пренесе през прага, но тя не му позволи, още не бе готова за това. Той влезе тихо, Саманта го последва с инвалидната си количка и затвори вратата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.